GEORGE R.R. MARTIN

lumina ce se stinge

NAUTILUS

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleștarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureșul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009; *Dansul dragonilor,* 2011), iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter* și *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele două sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo și Locus. *Dansul Dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo.

GEORGE R.R. MARTIN

lumina ce se stinge

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, GEORGE R.R.
Lunina ce se stinge / George R. R. Martin ; trad.: Ruxandra Toma. – București: Nemira Publishing House, 2012
ISBN 978-606-579-401-6

I. Toma, Antuza (trad.)

821.111(73)-31=135.1

George R.R. Martin
DYING OF THE LIGHT
© 1977 by George R.R. Martin
All rights reserved.

© Nemira, 2012

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Irina CONSTANTINESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-401-6

PROLOG

O stea solitară, rătăcind fără țintă, o paria a creației; asta era planeta.

De secole fără număr tot căzuse, și căzuse, stingheră, fără vreo destinație anume, și căzuse, și iar căzuse printre spațiile reci și pustii dintre sori. Generații de stele se succedaseră pe cerurile ei neroditoare. Nu aparținea niciuneia. Era o lume în sine și de sine stătătoare, unică. Într-un anumit sens, nici măcar nu făcea parte din galaxie; traiectoria ei descendentă străpungea câmpia galactică aidoma unui cui bătut prin tăblia din lemn a unei mese rotunde. Aparținea neființei.

Iar *neființa* avea să devină realitate cât de curând. În zorii istoriei omenești, planeta aceasta solitară a trecut printr-o perdea de pulbere interstelară care acoperea o zonă extrem de mică de lângă hotarul uriașelor lentile gravitaționale ale galaxiei. Dincolo nu erau decât câteva stele – cam vreo treizeci, foarte puține. Și dincolo de ele nu mai era nimic decât vidul, o noapte mai

adâncă și mai lungă decât oricare dintre cele cunoscute vreodată de planeta aceasta pribeagă.

După ce s-a rostogolit prin acea regiune umbrită a hotarelor, a întâlnit poporul cel smintit.

Cei care au descoperit-o primii au fost Imperialii Pământului, exact la apogeul expansiunii lor demente și fără noimă, atunci când Imperiul Federal al Bătrânului Pământ încă mai încerca să cârmuiască toate enclavele de omenire de peste abisuri colosale, imposibil de trecut. O navă de război, pe nume *Mao Tze Dong*, ce fusese mutilată în timpul unei incursiuni împotriva Hranganienilor, iar întregul echipaj murise la posturi, a devenit primul vehicul de pe tărâmul oamenilor care a trecut dincolo de Vălul Diavolului. *Mao* era doar o epavă care plutea în derivă, complet lipsită de oxigen și pe ale cărei coridoare cadavrele se legănau într-un dans grotesc, lovindu-se de tavane cam o dată la un secol. Însă computerele navei fantomă încă mai funcționau, repetându-și cu încăpățânare ritualurile, suficient cât să observe solitara planetă fără nume și să îi noteze poziția pe hărți chiar înainte de a se opri definitiv, la doar câteva minute-lumină depărtare de ea. La vreo șapte secole după această întâmplare, o navă comercială din Tober a dat peste *Mao Tze Dong* și peste însemnarea de pe hartă.

Dar pe atunci știrea aceasta era deja veche; planeta mai fusese descoperită o dată.

Celia Marcyan a fost cea care a descoperit-o a doua oară. Nava acesteia, *Vânătorul de Fantasme*, a înconjurat planeta cea întunecată pe tot parcursul unei zile

standard, în perioada generației de interimat ce a urmat Colapsului. Doar că solitara planetă nu a interesat-o pe Celia, căci nu-i putea oferi decât pietre și ghețuri și noapte fără sfârșit, astfel încât, nu după multă vreme, și-a văzut mai departe de drum. Însă menirea ei era să dea nume planetelor și, astfel, înainte de a pleca de acolo, a botezat-o. A numit-o Worlorn, dar nu a explicat niciodată nici de ce a ales acest nume, nici ce înseamnă el. Și Worlorn a rămas. Iar Celia și-a văzut de drum, pornind spre alte lumi și alte istorii.

Următorul vizitator a fost Kleronomas, în anul 46-ai. Nava lui de prospecțiuni a survolat-o în trecere și a însemnat pe hărți regiunea pustie. Planeta și-a dezvăluit tainele în fața senzorilor; și astfel Kleronomas a constatat că era mai mare și mai bogată decât majoritatea celorlalte, cu atmosfară și oceane înghețate, așteptând eliberarea.

Există voci care spun că Tomo și Walberg au fost primii care au aterizat pe Worlorn, în anul 97-ai, în timpul expediției lor nebune de traversare a galaxiei. Să fie adevărat? Probabil că nu. Fiecare planetă aparținând tărâmului oamenilor deține câte o legendă despre Tomo și Walberg. Însă nava lor, *Curva Visătoare*, nu s-a mai întors niciodată, așa că cine poate ști unde anume a aterizat?

Următoarele observații s-au rezumat mai mult la fapte și mai puțin la legende. Fără stele, fără valoare și doar marginal interesantă, Worlorn a ajuns o însemnare obișnuită pe hărțile stelare ale Lizierei, acea

dispersie de lumi risipite între fumul întunecat al gazelor din Vălul Diavolului și Imensa Mare Neagră.

Apoi, în anul 446-ai, un astronom de pe Wolfheim și-a dedicat viața studierii planetei Worlorn și a adunat toate coordonatele referitoare la ea. Atunci s-au schimbat lucrurile. Astronomul wolfmanian se numea Ingo Haapala și, într-o bună zi, a ieșit din camera lui de lucru teribil de surescitat, așa cum este caracteristic wolfmanienilor. Căci pe Worlorn urma să vină ziua – o zi lungă și strălucitoare.

Constelația numită Roata de Foc strălucea pe toate cerurile din Exterior; miracolul ei era cunoscut până la mari depărtări, chiar și pe Bătrânul Pământ. Centrul formațiunii îl constituia o stea imensă, Axul, Ochiul Iadului, Satan cel Gras – avea zeci de nume. La distanță egală pe orbita ei, aranjate ordonat, precum șase bile de foc galben ce se rotesc în jurul unui unic jgheab, erau celelalte: Sorii Troieni, Copiii Satanei, Coroana Iadului. Numele nu contau. Ceea ce conta era Roata însăși, cele șase stele galbene de dimensiuni medii care-și omagiau stăpânul roșu, colosal de mare, devenind brusc cel mai neverosimil și stabil sistem pluristelar descoperit până în acel moment. Roata a fost o minune care a durat doar șapte zile, un alt mister pentru o umanitate istovită deja de mult prea multe mistere străvechi. În lumile mai civilizate, oamenii de știință au emis teorii încercând să-i explice apariția; dincolo de Vălul Diavolului s-a format un cult în jurul ei, iar bărbații și femeile vorbeau despre o rasă dispărută de ingineri stelari care mutaseră sorii

din loc pentru a-și ridica un monument. Atât speculațiile de natură științifică, cât și superstițiile s-au dezvoltat cu intensitate timp de câteva decenii, iar apoi au intrat în declin; foarte curând după aceea întreaga chestiune a fost dată uitării.

Wolfmanianul Haaplala a prezis că Worlorn va înconjura Roata de Foc o singură dată, pe o hiperbolă largă și lentă, însă fără să intre în sistem, dar apropiindu-se foarte mult de acesta. Cincizeci de ani standard de lumină a soarelui; apoi din nou în bezna din Lizieră, dincolo de Ultimele Stele, în Imensa Mare Neagră de vid intergalactic.

Acestea au fost secole pline de neliniști, când Înaltul Kavalaan și alte lumi din Exterior se obișnuiau cu gustul primului lor sentiment de mândrie, tot mai nerăbdătoare să-și găsească locul în istoriile spulberate ale umanității. Și toată lumea știe ce a urmat. Roata de Foc fusese mereu fala lumilor din Exterior, dar până acum, fusese o fală lipsită de planete.

Pe când planeta Worlorn se apropia de lumină, a fost sfâșiată de un secol de furtuni: ani lungi de ghețuri care se topeau și de activitate vulcanică și de cutremure. Puțin câte puțin, atmosfera ei înghețată a căpătat viață, iar vânturi hidoase au urlat ca niște sugari monstruoși. Iată cu ce s-au confruntat și s-au luptat lumile din Exterior.

Terra-modelatorii au sosit de pe Tober-din-Văl, gardienii vremii din Zorii-Întunecați, dar au mai venit și alte echipe din Wolfheim și din Kimdiss și din ai-Emerel și din Lumea Oceanului de Vin Negru. Cei

din Înaltul Kavalaan au dirijat lucrările, căci ei revendicaseră planeta solitară. Strădaniile tuturor au durat mai mult de un secol, iar cei ce și-au pierdut viața au intrat în legendele învățate de copiii din Lizieră. Dar, în cele din urmă, Worlorn a fost îmblânzită. Apoi s-au ridicat orașele, și păduri stranii s-au dezvoltat sub lumina Roții, și animalele au fost lăsate libere pentru a da viață planetei.

În anul 589-ai s-a înființat Festivalul Lizierei, chiar în perioada când Satana cel Gras ocupa un sfert din cer, înconjurat de copiii lui strălucitori. În prima zi, toberienii și-au scos scuturile stratosferice, iar lumina soarelui a căzut și s-a învolburat pe ele în imagini caleidoscopice. Au urmat alte zile, apoi au sosit navele. Din toate lumile din Exterior, și din lumile de dincolo, din Tara și din Daronne, de pe cealaltă parte a Vălului, din Avalon și din Lumea lui Jamison, de la distanțe uriașe, din Newholme și Bătrânul Poseidon, și chiar de pe Bătrânul Pământ.

Vreme de cinci ani standard, Worlon s-a deplasat spre periheliu, apropiindu-se de sursa de lumină; alți cinci, s-a îndepărtat de ea. În anul 599-ai Festivalul a luat sfârșit.

Worlorn a intrat în zona crepusculară și a început să se prăvălească spre noapte.

CAPITOLUL 1

Dincolo de fereastră, apa se lovea de stâlpii aleii pavate cu lemn din lungul canalului. Dirk t'Larien își ridică privirea și văzu un șlep scund și negru plutind în lumina lunii. Doar un singur om stătea la pupă, sprijinindu-se de un stâlp subțirel. Toate acestea erau conturate extrem de clar, căci luna planetei Braque se afla în mijlocul cerului, mare cât un pumn, și extrem de strălucitoare.

În spatele ei nu se afla nimic altceva decât tăcerea și un întuneric fumegând, o cortină nemișcată ce ascundea stelele mai îndepărtate. Nimic altceva decât un nor de pulbere și gaz, își spuse. Vălul Diavolului.

Începutul veni la multă vreme după final: o bijuterie-șoptitoare.

Împachetată în foiță din argint și catifea neagră, exact la fel cum i-o dăruise cu mulți ani în urmă. Și în acea noapte o despachetă, așa cum stătea, pe scaun, lângă fereastra dormitorului său ce dădea spre canalul larg și înspumat, unde negustorii își împingeau la

nesfârșit în sus și în jos șlepurile încărcate cu fructe. Nestemata era așa cum și-o amintea Dirk: în formă de lacrimă, roșu aprins cu nervuri negre, subțiri. Își aduse aminte de ziua în care giuvaiergiul cu puteri telepatice le-o tăiase pe planeta Avalon.

Trecu vreme îndelungată până o atinse.

Netedă și extrem de rece sub vârful degetului său, îi șoptea adânc în suflet aduceri aminte și făgăduințe pe care încă nu le dăduse uitării.

Venise pe planeta Braque fără vreun motiv anume și nu-și putea imagina cum de îl găsiseră. Dar l-au găsit, asta era sigur, și Dirk t'Larien și-a recăpătat giuvaierul.

– Gwen, șopti el, doar ca să rostească din nou numele acesta și să-i simtă mult familiara-i căldură pe limbă.

Jenny a lui, Guinevere a lui, stăpână a viselor abandonate.

Își spuse că trecuseră deja șapte ani standard, iar degetul lui mângâie mai departe piatra rece, mult prea rece. Dar parcă fuseseră șapte vieți. Și totul se terminase. Ce ar mai putea ea să dorească de la el acum? Bărbatul care o iubise, *celălalt* Dirk t'Larien, cel care făcea promisiuni, cel care dăruia giuvaiere, murise de mult timp.

Dirk ridică mâna ca să-și dea la o parte din ochi o șuviță de păr șaten brăzdată cu fire cărunte. Și, fără veste, fără să-și dorească una ca asta, își aminti cum Gwen obișnuia să-i dea părul la o parte atunci când voia să-l sărute.

Și atunci se simți foarte ostenit și foarte derutat. Cinismul lui cultivat cu atât de multă migală începuse să dea semne de slăbiciune, și parcă o greutate i se lăsă pe umeri, greutatea persoanei care fusese odinioară, dar care dispăruse acum. Și chiar că se schimbase extrem de mult în toți acești ani. Lui îi plăcea să spună că devenise mai înțelept. Însă acum toată această înțelepciune se acrise pe nesimțite. Gândurile îi rătăciră prin trecut, zăbovind asupra tuturor promisiunilor încălcate, asupra visurilor amânate și pierdute apoi, asupra idealurilor la care renunțase, asupra viitorului lui strălucit pe care îl cedase în schimbul plictisului și zădărniciei.

De ce l-a obligat să-și aducă aminte? Trecuse mult prea mult timp, prea multe i se întâmplaseră – probabil prea multe se întâmplaseră amândurora. În plus, niciodată nu se gândise că ea avea să folosească în vreun fel bijuteria. Nu fusese decât un gest stupid, un gest de adolescent care pozează în tânăr romantic incurabil. Niciun adult cu judecată nu l-ar obliga să respecte un asemenea angajament absurd. Bineînțeles că nu se putea duce. Încă nu vizitase planeta Braque, avea propria-i viață de care să se ocupe, avea lucruri importante de făcut. După tot acest timp, sigur că Gwen nu se putea aștepta că o să sară într-o navă și că va porni spre lumile din Exterior.

Iritat, luă piatra prețioasă în mână și închise pumnul peste ea. Se hotărî să se arunce pe fereastră în apele întunecate ale canalului și, astfel, să scape de toate semnificațiile ei. Dar piatra din pumnul lui se transformă

într-un infern de gheață, iar amintirile, în pumnale ascuțite.

... *pentru că ea are nevoie de tine*, îi șopti giuvaierul. *Pentru că ai promis.*

Pumnul îi rămase încleștat. Îi amorțise.

Celălalt Dirk, cel tânăr, acel Dirk care-i aparținuse lui Gwen, *acela* promisese. Dar și ea a promis, își aminti el. Cu multă vreme în urmă, pe planeta Avalon. Giuvaiergiul cel bătrân, un emereli scofâlcit înzestrat cu un Har minuscul și păr auriu, făurise două bijuterii. Îl descifrase pe Dirk t'Larien, simțise toată dragostea pe care Dirk o avea pentru Jenny a lui și încercase să o transpună în bijuterie cât de mult îi îngăduiseră bietele sale puteri paranormale. După aceea, executase același ritual și pentru Gwen. Apoi făcuseră schimb de giuvaiere.

Fusese ideea lui. *Poate nu va fi mereu la fel**, îi spusese, citând un poem din vechime. Așa că și-au făgăduit, amândoi și-au făgăduit unul celuilalt: „Trimite-mi suvenirul acesta și voi veni. Indiferent unde mă aflu, indiferent cât de mult timp a trecut, indiferent ce s-a petrecut între noi. Voi veni și nu voi pune nicio întrebare."

Însă promisiunea a fost încălcată. La șase luni după ce îl părăsise, Dirk i-a trimis giuvaierul. Și ea nu a venit. Așa că nici vorbă să se fi așteptat acum ca ea să-i pretindă *lui* să se țină de cuvânt. Dar iată că o făcuse.

---

* *It may not always be so. (And I Say)* – poem al lui E.E. Cummings (1894–1962) (n. tr.).

Și chiar se aștepta să-i răspundă la chemare?

Cu amar în suflet recunoscu că bărbatul de atunci, bărbatul *acela* s-ar fi dus la ea, indiferent ce s-ar fi petrecut între ei, indiferent cât de mult ar urî-o – sau ar iubi-o. Însă nătărăul acela era mort și îngropat de mult. Timpul și Gwen îl uciseseră.

Dar tot ascultă la șoaptele giuvaierului și vechile sentimente reveniră la viață, alături de dezgustul cel nou. Când își ridică, în cele din urmă, privirea, își spuse *Poate că totuși nu este prea târziu.*

Există mai multe mijloace de deplasare de la o stea la alta, unele mai rapide decât viteza luminii, altele nu, dar toate sunt *prea lente.* Durează mai mult de o viață ca să ajungi de la un capăt al tărâmului oamenilor la celălalt, iar acest tărâm – enclavele de omenire risipite ici și colo dimpreună cu spațiul imens dintre ele – reprezintă cea mai mică parte din galaxie. Dar planeta Braque era aproape de Văl și de lumile din Exterior de dincolo de el și încă se mai făcea ceva comerț între acestea, astfel că Dirk reuși să găsească o navă.

Se numea *Fiorul Dușmanilor Uitați* și făcea cursa de la Braque la Tara și apoi prin Văl la Wolfheim, la Kimdiss și apoi la Worlorn. Călătoria aceasta, chiar la viteză mai mare decât viteza luminii dura mai mult de trei luni standard. Dirk știa că, după escala pe Worlorn, *Fiorul* va merge mai departe, la Înaltul Kavalaan, și la ai-Emerel, și la Ultimele Stele, de unde va face cale întoarsă pe aceeași rută extrem de lungă și plictisitoare.

Aerodromul spațial fusese construit pentru un trafic de douăzeci de nave pe zi; acum era chiar bine dacă mai găzduia fie și una pe lună. Cea mai mare parte a lui era închisă, învăluită în întuneric, abandonată. *Fiorul* ateriză în mijlocul unei zone încă funcționale, uriașă printre cele câteva navete particulare din apropiere și cargoul toberian parțial demontat.

O zonă a uriașului terminal, automatizată, însă neînsuflețită, era încă intens luminată, dar Dirk o traversă iute și ieși în noaptea de afară, în pustia noapte extraterestră care plângea de dorul stelelor. Și acolo îl așteptau ei, chiar lângă poarta principală, mai mult sau mai puțin cum își imaginase că va fi. Căpitanul navei cu care sosise acționase laserele de îndată ce intraseră în spațiul normal.

Gwen Delvano venise să-l întâmpine, așa cum îi ceruse. Însă nu venise singură. Iar când el ieși din terminal, Gwen era cufundată într-o discuție șoptită, prudentă, cu bărbatul pe care îl adusese cu ea.

Dirk se opri chiar lângă poartă, se forță să schițeze un surâs și puse jos sacul lejer de voiaj.

– Hei, șopti el, am auzit că aici are loc un Festival.

Ea s-a întors la auzul glasului lui și acum râdea, cu râsul acela pe care el și-l amintea atât de bine.

– Nu, îi răspunse. Ai întârziat zece ani.

Dirk se încruntă și clătină din cap.

– La naiba, exclamă el.

Apoi surâse din nou, iar ea se apropie și se strânseră în brațe. Celălalt bărbat, străinul, îi urmărea fără pic de jenă.

Îmbrățișarea a fost foarte scurtă. Nici nu apucase bine Dirk să o ia în brațe, că Gwen se și desprinse și se retrase câțiva pași. Dar nu s-a îndepărtat prea mult și amândoi începură să caute trecerea anilor pe chipul celuilalt.

Îmbătrânise un pic, dar era aproape neschimbată. Și își spuse că transformările pe care le observa acum nu erau decât erori ale amintirilor lui. Ochii ei mari și verzi nu mai erau chiar atât de mari și chiar atât de verzi cum și-i amintea, și parcă era și mai înaltă și poate puțin mai împlinită. Dar se afla chiar în fața lui și surâsul ei era același, și părul ei era același; frumos și negru, bogat, trecându-i de umeri, scânteietor, mai negru decât oricare dintre nopțile extraterestre. Purta o helancă albă și o pereche de pantaloni din stofă groasă, cameleonică, acum de culoarea miezului de noapte, strânși cu o curea, iar pe cap avea o bentiță groasă. Exact la fel cum obișnuia să se îmbrace pe Avalon. Dar acum avea și o brățară, iar acesta era un lucru nou. Sau, mai degrabă, antebrațieră, nu o simplă brățară. Masivă, din argint și jad, îi acoperea jumătate din antebrațul stâng. Își suflecase mâneca puloverului pentru a o putea purta.

– Ai slăbit, Dirk, îi spuse.

Ridică din umeri și își îndesă mâinile în buzunarele hainei.

– Da, răspunse.

În realitate, era aproape numai piele și os, și un pic gârbovit. Anii își lăsaseră amprenta asupra lui și în alte privințe; acum, avea mai multe fire albe decât șatene, pe când, odinioară, fusese invers; și își purta

părul lung, aproape tot atât de lung ca al lui Gwen, deși al lui era încâlcit și buclat.

– A trecut mult timp, spuse Gwen.

– Șapte ani standard, încuviință el. Nu mi-am închipuit că...

Atunci celălalt bărbat, străinul care păstrase o atitudine de expectativă, tuși ușor, ca și cum ar fi vrut să le atragă atenția că nu erau singuri. Dirk își ridică privirea, iar Gwen se întoarse. Bărbatul înaintă spre ei și se înclină politicos. Scund și dolofan și foarte blond – atât de blond, încât părul lui părea aproape alb – era îmbrăcat într-un costum mătăsos, viu colorat, în tonuri de galben și verde, iar pe cap avea o căciulă neagră, tricotată, care rămăsese la locul ei în ciuda plecăciunii.

– Arkin Ruark, i se prezentă el lui Dirk.

– Dirk t'Larien.

– Arkin lucrează cu mine la proiect, interveni Gwen.

– La proiect?

Femeia clipi nedumerită.

– Adică nu știi de ce sunt aici?

Nu știa. Bijuteria-șoptitoare îi fusese expediată de pe Worlorn, așa că nu știuse decât unde să o găsească.

– Ești ecologistă, spuse el. Pe Avalon...

– Da. Am lucrat la Institut. Acum mulți ani. Mi-am terminat treaba acolo, mi-am luat scrisorile de recomandare și de atunci am lucrat pe Înaltul Kavalaan. Până când am fost trimisă aici.

– Gwen lucrează pentru Casta Ironjade, explică Ruark, cu un zâmbet forțat. Iar eu reprezint Academia din orașul Impril. De pe Kimdiss. Înțelegi?

Dirk dădu din cap. Deci Ruark era un locuitor al lumilor din Exterior, angajat la una din universitățile lor.

– Iar Impril și Ironjade se ocupă de același lucru, înțelegi? Cercetează interacțiunile de natură ecologică de pe Worlorn. Asta nu s-a putut face în timpul Festivalului, pentru că lumile din Exterior nu se prea pricep la ecologie. Nici una dintre ele. Ecologia este o știință de mult *ai*-uitată, cum ar spune emerelii. Dar acesta este proiectul nostru. Gwen și cu mine ne cunoaștem de ceva timp, așa că este perfect normal să lucrăm împreună și să aflăm tot ce se poate afla.

– Corect, zise Dirk.

Nu era prea curios să afle detalii despre proiect chiar în momentul acela. Nu voia decât să stea de vorbă cu Gwen. Se întoarse spre ea.

– Va trebui să-mi povestești mai târziu. Atunci când vom sta de vorbă pe îndelete. Bănuiesc că vrei să stăm de vorbă.

Îl privi ciudat.

– Da, sigur că da. Avem o mulțime de lucruri despre care trebuie să discutăm.

El își ridică bagajul.

– Încotro? întrebă. Mi-ar prinde bine o baie și ceva de mâncare.

Gwen schimbă o privire cu Ruark.

– Exact despre asta vorbeam cu Arkin. Te poate găzdui el. Locuim în aceeași clădire. La câteva etaje distanță.

Ruark o aprobă însuflețit.

– Cu plăcere, cu plăcere. Mă bucur să fac servicii prietenilor, și amândoi suntem prieteni cu Gwen, nu-i așa?

– Îhî, mârâi Dirk. Nu știu de ce mi-am imaginat că voi sta la tine, Gwen.

Dar ea îi ocoli privirea. Se uită la Ruark, se uită în jos, se uită la cerul negru al nopții, și abia apoi la el.

– Poate vei sta, spuse fără să mai zâmbească și pe un ton prudent. Însă nu chiar de astăzi. Nu cred că ar fi bine. Nu acum. Dar sigur că mergem acasă. Suntem cu mașina.

– Pe aici, interveni Ruark, înainte ca Dirk să dea replica.

Ceva nu era deloc în regulă. Repetase în gând de sute de ori scena întâlnirii, în timpul lunilor lungi de călătorie la bordul *Fiorului*. Uneori și-o închipuise duioasă și tandră, alteori avusese în fața ochilor o confruntare mânioasă, cel mai adesea fusese scăldată în lacrimi – dar niciodată nu fusese așa, stângace și apăsătoare și rece și de față cu un străin. Începu să se întrebe cine anume era acest Arkin Ruark și, mai ales, dacă relația lui cu Gwen era ceea ce pretindeau ei că este. Dar nu era mai puțin adevărat că nici nu-i împărtășiseră mare lucru. Fără să știe ce să spună sau ce să creadă, ridică resemnat din umeri și îi urmă spre locul unde își parcaseră aerovehiculul.

Au ajuns repede. Iar mașina îl luă pe Dirk prin surprindere. Prin peregrinările sale văzuse o mulțime de aerovehicule, dar niciunul nu semăna cu acesta; mare, de un gri ca oțelul, cu aripi curbate și proeminente, părea viu. Părea o pisică de mare uriașă croită din metal. Între aripi era o cabină micuță cu patru locuri, iar sub ele se zăreau niște arme amenințătoare.

O privi pe Gwen și i le arătă:

– Lasere?

Ea dădu din cap cu un zâmbet stingherit.

– Ce naiba conduci? explodă Dirk. Seamănă cu o mașinărie de război. O să ne atace harangienii? N-am mai văzut așa ceva de pe Avalon, de când am făcut împreună turul muzeelor Institutului.

Gwen izbucni în râs, îi luă geanta de voiaj și o aruncă pe scaunele din spate.

– Urcă, îi spuse. Este un aerovehicul foarte bun, de fabricație kavalară. De curând au început să facă mărcile proprii. Ideea este că trebuie să semene cu un animal, cu o banshee*. Cu un prădător înaripat. Este fiara simbol a Adunării Ironjade. Extrem de importantă în folclorul lor, un soi de totem.

Se urcă în cabină și se așeză la manșă, iar Ruark o urmă executând un salt cam neîndemânatic peste aripa blindată și se așeză în spate.

---

* Banshee – 1. zână prevestitoare de moarte (în folclorul irlandez și scoțian); 2. animal de pradă zburător, originar de pe planeta Înaltul Kavalaan (n. tr.).

Prima lipsă... imediat după aterizarea lui Dirk pe Worlorn.

... Dirk rămase pe loc.

– Dar are *lasere*! insistă el.

Gwen oftă.

– Nu sunt încărcate. Nu s-a tras niciodată cu ele. Toate mașinile construite pe Înaltul Kavalaan au arme de vreun fel sau altul. Și nu mă refer doar la casta Ironjade. Toate castele au mașinile dotate cu arme: și Redsteel, și Braith, și Shanagate Holding.

Dirk ocoli vehiculul și se urcă lângă Gwen, însă pe chip i se citea nedumerirea.

– Cine?

– Sunt cele patru caste din coaliția kavalară. Gândește-te la ele ca la niște națiuni mai mici sau familii mai mari. Sunt câte puțin din amândouă.

– Dar laserele?

– Înaltul Kavalaan este o planetă violentă, îi răspunse Gwen.

Ruark scoase un hohot de râs ca un fornăit.

– Ah, Gwen, zise el. Nu ai deloc dreptate, *deloc*!

– Nu am dreptate? se răsti ea.

– Deloc, da, absolut deloc, tocmai pentru că ești atât de aproape de adevăr și îl rostești doar pe jumătate. Asta e cea mai rea minciună dintre toate.

Dirk se întoarse să-l privească pe kimdissianul dolofan și blond așezat în spate.

– Ce vrei să spui?

– Înaltul Kavalaan *a fost* o planetă violentă, așa este. Însă acum adevărul este că violența zace în oamenii ei, în kavalari. Sunt niște oameni neprietenoși, adesea cu atitudine xenofobă, mai tot timpul rasiști. Cu toate războaiele lor, cu *code duello* al lor, da, din acest motiv mașinile kavalare au arme. Ca să se lupte cu ele și în aer. Te avertizez, t'Larien...

– *Arkin!* șuieră Gwen printre dinți, iar Dirk tresări auzindu-i răutatea tăioasă din ton.

Femeia acționă cu mișcări repezite rețeaua gravitațională, împinse manșa, iar nava se zgâlțâi și se ridică iute de pe sol cu un scheunat de protest. Portul stelar rămase jos, în urma lor, strălucind de lumini acolo unde aterizase *Fiorul Dușmanilor Uitați*, învăluit în umbre în rest. De jur împrejurul lui bezna se întindea până la orizontul invizibil unde solul negru se îngemăna cu cerul încă și mai negru. Doar un praf subțire de stele lumina noaptea. Acolo era Liziera, cu spațiul intergalactic de deasupra și cortina întunecată care era Vălul Diavolului dedesubt. Iar lumea i se păru lui Dirk mai pustie și mai stingheră decât și-ar fi închipuit vreodată.

Ruark se potolise; acum doar bombănea ca pentru sine și, preț de o clipă nesfârșit de lungă, o tăcere încordată inundă mașina.

– Arkin e de pe planeta Kimdiss, spuse Gwen în cele din urmă și scoase un hohot prefăcut de râs.

Însă Dirk și-o amintea mult prea bine ca să se lase păcălit. Fosta lui iubită nu se calmase câtuși de puțin de adineauri, de când îl repezise pe Ruark.

– Nu pricep, spuse Dirk, simțindu-se jenat, căci ceilalți doi îi dădeau senzația că ar trebui să înțeleagă.

– Nu vii din lumile din Exterior, îi explică Ruark. Nu contează de pe ce planetă ești, că-i Avalon, că-i Baldur, nu contează. Voi, cei dinlăuntrul Vălului, nu-i cunoașteți pe kavalari.

– Sau pe kimdissieni, zise Gwen ceva mai potolită.

Ruark gemu.

– Asta a fost o remarcă sarcastică, îi mărturisi el lui Dirk. Kimdissieni și kavalari, așa este, nu ne putem suferi, pricepi? Iar Gwen îți zice despre mine că aș avea idei preconcepute și nu trebuie să pui bază pe ce spun.

– Așa este, Arkin, spuse ea. Dirk, el nu știe nimic despre Înaltul Kavalaan, nu-i înțelege nici cultura, nici oamenii. Ca toți kimdissienii, nu-ți va spune decât lucrurile cele mai rele, dar totul este mult mai complicat decât lasă el să se vadă. Să ții minte asta când ticălosul ăsta volubil va începe să te bată la cap. Și nici n-ar trebui să-ți fie prea greu să faci asta. Pe vremuri îmi spuneai mereu că orice problemă are treizeci de fațete.

Dirk izbucni în râs.

– Perfect adevărat, spuse. Cu toate că, în anii din urmă, am început să cred că treizeci sunt cam puține. Însă tot nu înțeleg despre ce anume este vorba. Mașina asta, de exemplu – e o mașină de serviciu? De acolo o ai? Sau trebuie să conduci așa ceva prin spațiu doar pentru că lucrezi pentru Casta Ironjade?

– Ha! exclamă Ruark. Nu poți *lucra* pentru Casta Ironjade, Dirk. Nu, nici vorbă, ori faci parte dintre

ei, ori ba. Nu există nicio altă variantă. Nu faci *parte* din Ironjade, atunci nici nu lucrezi pentru Ironjade!

– Cam așa ceva, rosti Gwen pe un ton tăios. Iar eu fac *parte* din Ironjade. Mi-aș dori să ții minte măcar atâta lucru, Arkin. Mă enervezi teribil câteodată.

– Gwen, Gwen, repetă Ruark vizibil tulburat. Ești prietena mea, ești sufletul meu pereche, chiar așa. Ne-am certat din multe motive, însă niciodată nu te-aș jigni, departe de mine gândul acesta. Totuși *nu* ești kavalară, și nu vei fi niciodată. În primul rând, ești femeie, femeie adevărată. Nu ești o simplă *eyn-kethi* și nici doar *betheyna* cuiva.

– Nu? Nu sunt? Așa spui? Cu toate astea, port legătura de jad și argint.

Îi aruncă o privire lui Dirk și își coborî vocea.

– Pentru Jaan, șopti. Și, ca să-ți răspund la întrebare, aceasta este mașina lui, de aceea o folosesc. Pentru Jaan.

Tăcere. Se auzea doar vântul șuierând în jurul lor când decolară cufundându-se în întuneric, vântul care învolbura părul lung și drept al lui Gwen și pletele lungi și ondulate ale lui Dirk. Vântul, care îi pătrundea până la piele prin hainele lui subțiri de pe Braque. Se întrebă în treacăt oare de ce cabina aerovehiculului nu avea cupolă, ci doar un parbriz fragil, aproape inutil. Apoi își încrucișă brațele pe piept și se afundă în scaun.

– Jaan? șopti el.

O întrebare la care știa că va afla răspunsul și îi era groază de acest răspuns, doar pentru că Gwen rostise numele acela cu un soi de sfidare stranie.

– Nu știe, constată Ruark.

Gwen oftă, iar Dirk își dădu seama că devenise încă și mai încordată.

– Îmi pare rău, Dirk. Mi-am închipuit că ai aflat. A trecut multă vreme de când noi doi am fost împreună. Mi-am închipuit că ți-a spus vreo cunoștință de-a noastră comună de pe Avalon. Am fost sigură că știi.

– Nu m-am mai întâlnit cu nimeni, spuse Dirk prudent. Cu nimeni din cei pe care i-am cunoscut amândoi. Călătoresc foarte mult. Braque, Prometeu, Lumea lui Jamison.

Până și în urechile lui vocea-i suna dogită și aiurea. Tăcu o clipă, încercând să-și înghită nodul din gât.

– Cine este Jaan?

– Jaantony Riv Wolf, înalt patrician Ironjade Vikary, îi răspunse Ruark.

– Jaan este... , ezită ea. Nu-i ușor de explicat. Sunt *betheyna* lui Jaan, *cro-betheyna* lui Garse, *teynul* lui.

Își ridică o clipă privirea de pe aparatele de bord. Pe chipul lui Dirk nu se citea nici urmă de dorință de a înțelege.

– Soțul meu, spuse atunci, ridicând din umeri. Îmi pare rău, Dirk. Nu este traducerea perfectă, dar doar așa se poate spune folosind un singur cuvânt. Jaan este soțul meu.

Ghemuit și mai mult în scaun, cu brațele încrucișate pe piept, Dirk nu mai spuse nimic. Îi era frig și se simțea rănit și se tot întreba ce caută acolo. Desigur că avusese motive întemeiate să trimită după el și îi va explica la un moment dat. Și chiar așa, cum să-și

fi închipuit că va fi singură? La portul stelar chiar se gândise în treacăt că poate Ruark... și nu se simțise lezat.

Neliniștită de tăcerea lui mult prea lungă, Gwen se uită din nou la el.

– Îmi pare rău, Dirk, repetă ea. Sincer. N-ar fi trebuit să vii.

Iar el își zise că are dreptate.

Își continuară zborul fără să mai schimbe o vorbă. Se spusese tot ce fusese de spus, dar nu fuseseră rostite acele cuvinte pe care Dirk își dorise să le audă, ci cuvinte care n-au schimbat cu nimic situația. Se afla aici, pe Worlorn, cu Gwen alături, și niciodată nu o simțise mai străină decât în clipa aceea. Amândoi erau niște străini. Rămase gârbovit în scaun, singur cu gândurile lui și cu vântul rece care-i mângâia obrajii.

Pe Braque își închipuise cumva că bijuteria-șoptitoare însemna că îl cheamă la ea, că îl vrea din nou alături. Singura întrebare care îl frământase atunci era dacă să *răspundă* chemării, dacă se putea întoarce la ea, dacă Dirk t'Larien încă mai putea să iubească și să fie iubit. Acum știa că nu aceasta fusese problema.

Trimite-mi suvenirul acesta și voi veni. Și nu voi pune nicio întrebare. Aceasta era promisiunea, singura promisiune. Nimic altceva.

Se înfurie. De ce îi făcea asta? Ținuse bijuteria în mână și aflase ce simte. Îi putuse intui sentimentele. Nicio criză de-a ei nu ar fi putut valora cât prețul plătit pentru retrăirea trecutului.

Într-un final, calmul se pogorî asupra lui Dirk t'Larien. Pe ecranul minții din spatele pleoapelor

închise vedea iarăși canalul de pe Braque și șlepul singuratic care i se păruse pentru o fracțiune de secundă atât de încărcat de semnificații. Și își aduse aminte de hotărârea pe care o luase atunci. Să încerce din nou, să încerce să *redevină* cel de odinioară, să se ducă la ea și să-i ofere tot ce era în stare să ofere, tot ce avea ea nevoie – atât pentru binele lui, cât și pentru al ei.

Se îndreptă în scaun cu ceva efort, își desfăcu brațele, deschise ochii și întoarse fața spre vântul mușcător. Apoi, în mod deliberat, se uită la Gwen și-i adresă vechiul lui surâs sfios.

– Ah, Jenny, spuse. Și mie îmi pare rău. Dar nu contează. N-am știut, dar nu contează. Mă bucur că am venit, și ar trebui să te bucuri și tu. Șapte ani înseamnă mult prea mult, nu crezi?

Îi aruncă o privire fugară, apoi se uită iarăși la instrumentele de bord și își umezi tulburată buzele.

– Da. Șapte ani înseamnă foarte mult, Dirk.

– Voi face cunoștință cu Jaan?

Dădu din cap.

– Și cu Garse, *teynul* lui.

De undeva, de sub ei, se auzi zgomot de ape, un râu rătăcit prin beznă. Dispăru iute. Se deplasau cu viteză destul de mare. Dirk se uită pe lângă aripa aerovehiculului în întunericul ce alerga împreună cu ei.

– Aveți nevoie de stele, spuse el dus pe gânduri. Am senzația că încep să orbesc.

– Înțeleg ce vrei să spui, zise Gwen zâmbind și, deodată, Dirk se simți mult mai bine decât se simțise în anii din urmă.

– Îți amintești cerul de pe Avalon? o întrebă.

– Da. Firește.

– Acolo sunt mulțimi de stele. Era o lume minunată.

– Și Worlorn are frumusețea ei, spuse ea. Ce știi despre planeta asta?

– Nu prea multe, răspunse Dirk fără să-și ia ochii de la ea. Știu despre Festival și știu că planeta este una solitară, dar nimic altceva. O femeie de pe nava cu care am venit mi-a povestit că a fost descoperită de Tomo și Walberg în timpul călătoriei lor spre capătul galaxiei.

– Nu chiar așa au stat lucrurile, spuse Gwen. Dar și istorioara asta are farmecul ei. În orice caz, să știi că tot ce vei vedea face parte din Festival. Întreaga planetă e parte din Festival. Au participat toate planetele din Lizieră și toate culturile lor se reflectă în câte un oraș de aici. Sunt paisprezece orașe, câte unul pentru cele paisprezece planete ale Lizierei. Între ele se află portul stelar și Pajiștea, care-i un soi de parc. Zburăm chiar deasupra ei acum. Să știi că nu e prea interesantă nici la lumina zilei. În timpul Festivalului aici s-au organizat târguri și bâlciuri.

– Unde se află proiectul vostru?

– În regiunea sălbatică, răspunse Ruark. Dincolo de orașe, dincolo de lanțul muntos.

Iar Gwen spuse:

– Privește.

Dirk privi. Distingea vag în zare un șir muntos, ca un baraj negru în zig-zag, ce se ridica din Pajiște

și eclipsa stelele de mai jos. O scânteie de lumină sângerie de pe unul din piscuri se tot mărea pe măsură ce se apropiau. Tot mai mare și tot mai înaltă, dar nu și mai strălucitoare, de un roșu întunecat și amenințător, amintindu-i lui Dirk de bijuteria-șoptitoare.

– Acolo este acasă, spuse Gwen. Orașul Larteyn. În limba kavalară veche, *lar* înseamnă cer. Iar acesta este orașul care corespunde planetei Înaltul Kavalaan. Unii îl mai numesc și Fortul-de-Foc.

Își dădu imediat seama de ce anume. Construit în coasta muntelui, cu rocă dedesubt și rocă în spate, orașul kavalar era o fortăreață cubică și compactă, împrejmuită cu ziduri solide în care fuseseră tăiate ferestruici înguste. Chiar și turnurile de dincolo de ziduri erau robuste și greoaie. Și deloc înalte; Muntele se înălța amenințător deasupra lor, colorat cu sânge de lumina reflectată. Doar luminile orașului nu se reflectau nicăieri; zidurile și străzile din Larteyn luminau ele însele cu o văpaie mohorâtă, venită din interior.

– Piatră-incandescentă, răspunse Gwen întrebării lui nerostite. Absoarbe lumina în timpul zilei și o răsfrânge noaptea. Pe Înaltul Kavalaan se folosea mai ales la fabricarea bijuteriilor, dar au scos din mine cantități imense pe care le-au expediat pe Worlorn pentru Festival.

– Impresionism baroc, comentă Ruark. Impresionism kavalar.

Dirk se mulțumi să-l aprobe dând din cap.

– Ar fi trebuit să-l vezi pe vremuri, îi spuse Gwen. Ziua, Larteyn sorbea lumina celor șapte sori și o

răspândea la rândul lui pe timpul nopții. Ca un pumnal de foc. Acum pietrele au început să se stingă – Roata se depărtează tot mai mult cu fiecare oră care trece. În zece ani, orașul va fi la fel de negru ca tăciunii arși.

– Nu pare foarte mare, observă Dirk. Ce populație are?

– Un milion, pe vremuri. Iar tu nu vezi decât vârful aisbergului. Orașul este construit în inima muntelui.

– Tipic pentru kavalari, spuse Ruark. O construcție în adâncuri, o citadelă săpată în piatră. Dar aproape pustie acum. Douăzeci de oameni, conform ultimelor calcule, cu noi cu tot.

Aerovehiculul trecu peste zidul exterior, se repezi la stânca de pe terasa muntelui și coborî în picaj lung și hotărât pe lângă roci și pietre-incandescente. Dirk văzu dedesubt pasarele late și șiruri de flamuri care fluturau ușor, și gargui* uriași, ciopliți din rocă, cu ochi arzători din piatră-incandescentă. Clădirile erau construite din piatră albă și abanos, iar pe laturile lor, focurile pietrelor se reflectau în dâre lungi sângerii, aidoma unor răni deschise din burta vreunei fiare uriașe și întunecate. Zburară peste turnuri și peste domuri, peste străzi și alei întortocheate și bulevarde largi, peste curți deschise și peste un teatru uriaș în aer liber cu o mulțime de rânduri de loji.

---

* Jgheab scurt pentru scurgerea apei de ploaie (de obicei bogat ornamentat cu forme reprezentând capete de animale fantastice) (n. tr.)

Pustii, toate erau pustii. Nimeni nu se mișca pe străzile scăldate în lumină roșie din Lartyen.

Gwen coborî aparatul în spirală pe acoperișul rectangular al unui turn negru. Când reduse treptat rețeaua gravitațională pentru a putea ateriza, Dirk mai avu vreme să observe alte două mașini spațiale în parcarea spre care se îndreptau și ei: una superbă, galbenă, în formă aerodinamică de lacrimă, și un aparat de zbor probabil militar, cu un aspect teribil și mult îmbătrânit de lungi secole de războaie. Verde-măsliniu, pătrățos și blindat, cu tunuri laser pe capota din față, și tuburi de impuls pe cea din spate.

Gwen parcă pisica de mare între cele două și toți trei coborâră pe acoperiș. Când ajunseră la zona ascensoarelor, Gwen se întoarse către el, îmbujorată și cu o expresie stranie pe chip, în lumina roșiatică.

– E târziu, îi spuse. Ar fi bine să ne ducem cu toții la culcare.

Dirk nu se îndoia de motivele acestei concedieri.

– Jaan?

– Îl vei cunoaște mâine, îi răspunse. Trebuie mai întâi să vorbesc eu cu el.

– De ce? o întrebă, dar Gwen se răsucise deja pe călcâie și pornise spre scări.

Apoi sosi ascensorul, iar Ruark îl trase înăuntru.

Și coborâră spre somn și spre vise.

CAPITOLUL 2

Nu se odihni mai deloc în acea noapte. De fiecare dată când reușea să adoarmă, visele îl înspăimântau: viziuni sporadice, pline cu otravă și doar pe jumătate amintite când se trezea, așa cum i se întâmplă de nenumărate ori în cursul nopții. În cele din urmă, renunță să mai încerce să se odihnească. Și începu să scotocească prin bagaje până când găsi bijuteria în învelișul ei din argint și catifea, și rămase cu ea în mână, în beznă, și se îmbătă cu făgăduințele ei deșarte.

Ceasuri lungi trecură. Apoi Dirk se ridică din pat și se îmbrăcă, puse bijuteria în buzunar și ieși de unul singur să vadă răsăritul Roții. Ruark dormea dus, dar codase ușa și pentru Dirk, astfel încât nu era nicio problemă să poată ieși și intra după voie. Luă ascensorul-tub înapoi spre acoperiș și se așeză pe aripa rece din metal a mașinii spațiale, în vreme ce ultimele rămășițe ale nopții se scurgeau pe lângă el.

Răsăritul fu unul straniu, cețos și prevestitor de pericole, dând naștere unei zile fără lumină. Mai întâi,

o licărire tulbure scăldă orizontul în roșu și negru, amintind vag de pietrele-incandescente din oraș. Apoi răsări primul dintre sori: o bilă micuță de culoare galbenă la care Dirk se putu uita cu ochiul liber. Câteva minute mai târziu, apăru al doilea, puțin mai mare și mai luminos, în altă parte a orizontului. Cu toate acestea, cei doi sori, evident mai mari decât orice stea, tot luminau mult mai puțin decât luna dolofană de pe Braque.

Imediat după aceea, Axul începu să se înalțe deasupra Pajiștii. Mai întâi ca o dungă de un roșu spălăcit, pierdută în lumina deloc spectaculoasă a acestor zori, dar căpătând din ce în ce mai multă strălucire, până când Dirk își dădu seama că nu era vorba despre o oarecare reflexie, ci chiar de coroana unui soare mare și roșu. Iar lumea se îmbrăcă în purpură sub lumina lui.

Se uită la străzile de jos. Se stinseseră deja toate pietrele din Larteyn; sclipirea putea fi zărită doar acolo unde încă mai erau umbre, și chiar și acolo era foarte palidă. Semiîntunericul pusese stăpânire pe oraș ca o mantie cenușie cu tonuri de un roșu decolorat. Sub lumina aceasta neprietenoasă și bicisnică, muriseră toate flăcările nopții, iar pe străzile pustii nu răsunau decât moartea și disperarea.

Început de zi pe Worlorn. În plin crepuscul, totuși.

– Anul trecut a fost mai luminos, spuse o voce în spatele lui. Acum fiecare zi este și mai întunecoasă, și mai rece. Din cele șase stele ale Coroanei Iadului, două sunt acum ascunse sub Satan cel Gras și nu ne mai sunt de niciun folos. Celelalte se depărtează

întruna devenind tot mai mici. Satan însuși se mai uită la Worlorn, dar lumina lui este foarte roșie și mult prea slabă. Așa că Worlorn trăiește într-un amurg lent. În câțiva ani, cei șapte sori vor fi descrescut la dimensiunea unor stele și gheața se va instaura din nou.

Cel care vorbise stătea perfect nemișcat, cu ochii ațintiți la orizont, cu mâinile în șolduri. Era un bărbat înalt, zvelt, dar bine făcut, cu pieptul dezgolit chiar și în dimineața rece. Pielea lui roșie, bronzată, era înroșită și mai mult de lumina lui Satan cel Gras. Avea pomeții înalți și ascuțiți, bărbia mare și pătrată și păr, rărit mult în creștet, lung până la umeri și la fel de negru ca părul lui Gwen. Iar pe antebrațele închise la culoare și acoperite cu păr des și negru, purta două brățări masive. Din jad și argint pe brațul stâng, din fier negru și piatră-incandescentă roșie pe dreptul.

Dirk nu se clinti de pe aripa pisicii de mare. Bărbatul îl privi și îi spuse:

– Ești Dirk t'Larien și pe vremuri ai fost iubitul lui Gwen.

– Iar tu ești Jaan.

– Jaan Vikary, din Casta Ironjade, spuse celălalt. Apoi făcu un pas înainte și își ridică mâinile cu palmele goale în afară.

Dirk cunoștea de undeva acest gest. Se ridică și își lipi, la rândul său, palmele de cele ale kavalarului. Și atunci mai observă ceva. Jaan purta o curea din metal negru, iar la șold avea un pistol cu laser.

Jaan Vikary îi surprinse privirea și surâse.

– Toți kavalarii poartă arme la ei. Este o tradiție a noastră – una pe care o prețuim. Sper că nu ești șocat și plin de prejudecăți ca prietenul lui Gwen, kimdissianul ăla. Și dacă ești, este problema ta, nu a noastră. Lartyen face parte din Înaltul Kavalaan și nu te poți aștepta să ne modificăm cultura după rigorile culturii tale.

Dirk se așeză la loc.

– Nu. Deși poate ar fi trebuit să mă aștept la asta după cele auzite azi-noapte. Dar mi se pare ciudat. Este vreun război pe undeva?

Vikary schiță un zâmbet fără veselie, dezgolindu-și voit dinții uniformi.

– Întotdeauna este câte un război pe undeva, t'Larien. Viața însăși este un război.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Numele tău: t'Larien. Insolit nume. Nu l-am mai auzit vreodată, și nici Garse, *teynul* meu nu l-a mai auzit. De unde te tragi?

– De pe Baldur. O planetă foarte departe de aici, de cealaltă parte a Vechiului Pământ. Abia dacă mi-o mai amintesc. Părinții mei s-au mutat pe Avalon când eram foarte mic.

Vikary dădu din cap.

– Gwen mi-a povestit că ai călătorit extrem de mult. Ce lumi ai văzut?

Dirk ridică din umeri.

– Prometeu, Rhiannon, Thisrock. Lumea lui Jamison, printre altele. Și Avalon, desigur. În general am fost prin locuri mai primitive decât Avalon, acolo unde era nevoie de cunoștințele mele. Dacă ai fost la

Institut este ușor să-ți găsești de lucru, chiar dacă nu ai calificări speciale sau nu ești prea talentat. Iar mie mi-a convenit. Îmi place să călătoresc.

– Dar niciodată până acum nu ai trecut dincolo de Vălul Diavolului. N-ai fost decât prin haloimăsuri, niciodată în lumile din Exterior dezvoltate. Ai să vezi că aici lucrurile sunt diferite, t'Larien.

Dirk se încruntă.

– Ce cuvânt e acela? Haloimăsuri?

– Haloimăsuri, repetă Vikary. E un cuvânt din argoul wolfmanian. Haloimăs de lumi, harababurǎ de lumi, talmeș-balmeș de cuvinte. Poți să spui cum vrei. Am învățat cuvântul acesta de la câțiva wolfmanieni cu care m-am împrietenit în timpul cât am fost la studii pe Avalon. Se referă la atmosfera dintre lumile din Exterior și coloniile de primă și de a doua generație din apropiere de Bătrânul Pământ. În haloimăs, hranganienii au neutralizat stelele și au stăpânit planetele luate în sclavie și s-au luptat cu Imperialii Pământului. Pe atunci erau deja cunoscute toate planetele pe care le-ai enumerat tu și au fost grav afectate de războiul străvechi și aruncate în haloimăs de Colaps. Avalon însăși nu este decât o colonie de generația a doua, capitală de sector în vechime. Crezi că asta ar conta pentru o lume atât de îndepărtată în acele secole *ai*-năruite?

Dirk îl aprobă.

– Da. Și eu cunosc puțină istorie. Tu pari a fi specialist.

– Sunt istoric, răspunse Vikary. Mi-am dedicat munca descoperirii realităților istorice din spatele

miturilor lumii mele, Înaltul Kavalaan. Ironjade a cheltuit foarte mult pentru a mă putea trimite pe Avalon ca să cercetez băncile de date din computerele vechi tocmai în scopul acesta. Dar în perioada celor doi ani de studii am avut mult timp liber și a început să mă intereseze întreaga istorie a omenirii.

Dirk contemplă din nou zorii fără să mai rostească vreun cuvânt. Discul cel roșu al lui Satan cel Gras se ridicase deja pe jumătate deasupra orizontului și apăruse și o a treia stea. Puțin mai la nord față de celelalte, însă nimic altceva decât o stea.

– Steaua cea roșie este un super-colos, spuse el dus pe gânduri, dar de acolo pare puțin mai mare decât soarele de pe Avalon. Probabil că este foarte departe. Ar trebui să fie mai frig aici, să fi înghețat deja totul. Însă e doar răcoare.

– Aceasta este realizarea noastră, îi spuse Vikary cu ceva înfumurare în glas. De fapt, nu chiar o realizare a Înaltului Kavalaan, ci a tuturor lumilor din Exterior. Toberienii au conservat mare parte din tehnologia câmpurilor de forțe pe care Imperialii Pământului au pierdut-o în timpul Colapsului, și apoi au îmbunătățit-o în secolele care au urmat. Niciun Festival nu s-ar fi putut desfășura fără scutul lor. Căci la periheliu, căldura emanată de Coroana Iadului și de Satan cel Gras ar fi calcinat atmosfera de pe Worlorn și ar fi dat în clocote marea. Dar scutul toberian a blocat furia aceea devastatoare și ne-am putut, astfel, bucura de o vară lungă și strălucitoare. Iar acum, într-o manieră asemănătoare, reține căldura înăuntru. Însă, ca toate

lucrurile, și scutul acesta are limitele lui. Iar înghețul va veni.

– Nu mi-am închipuit că ne vom cunoaște așa, zise Dirk. De ce ai urcat aici?

– Mi-am asumat riscul. Cu mulți ani în urmă, Gwen mi-a spus că îți plăcea să urmărești apariția zorilor. Și mi-a mai spus și altele, Dirk t'Larien. Știu mult mai multe despre tine decât știi tu despre mine.

Dirk izbucni în râs.

– Perfect adevărat. Până aseară nici măcar nu știam de existența ta.

Dar chipul lui Jaan Vikary rămase grav și aspru.

– Dar exist. Ține minte asta și vom putea fi prieteni. Am sperat să te găsesc singur și să-ți spun asta înainte ca să se trezească și ceilalți. Aici nu ești pe Avalon, t'Larien, iar astăzi este o zi diferită de cea de ieri. Este o lume de Festival care se stinge, o lume fără niciun cod moral, așa că trebuie să ne ținem strâns de codurile pe care le-am adus cu noi. Nu îl pune la încercare pe al meu. De pe vremea când am fost pe Avalon, am încercat să mă gândesc la mine însumi ca fiind Jaan Vikary. Cu toate acestea, sunt un kavalar. Nu mă obliga să redevin Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade Vikary.

Dirk se ridică în picioare.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise el. Dar cred că mă pot comporta ca o persoană civilizată. Nu am absolut nimic cu tine, Jaan.

Răspunsul acesta păru a-l mulțumi pe Vikary. Dădu încetișor din cap și vârî mâna în buzunarul pantalonilor.

– Iată un simbol al prieteniei mele și al grijii pe care ți-o port, spuse, întinzându-i lui Dirk o insignă din metal negru, reprezentând o pisică de mare minusculă. Vrei să o porți în timpul ședерii tale aici?

Dirk o acceptă.

– Dacă îți face plăcere, surâse el în fața formalismului celuilalt bărbat și și-o prinse la guler.

– Zorii sunt deprimanți și lugubrii aici, spuse Vikary, și nici ziua nu este mai plăcută. Haide la noi acasă. Îi voi trezi și pe ceilalți și vom putea lua masa.

Apartamentul în care locuia Gwen împreună cu cei doi kavalari era imens. Livingul cu tavan înalt era dominat de un șemineu de doi metri înălțime și de două ori mai lung. Pe polița lui din ardezie gri, gargui cu priviri feroce păreau a păzi cenușa. Vikari îl conduse pe Dirk pe lângă ei, pe un covor negru și gros, spre sufrageria aproape la fel de spațioasă. Dirk se așeză într-unul din cele douăsprezece scaune cu spătar înalt din jurul mesei uriașe, în vreme ce gazda lui se duse să aducă mâncarea și pe ceilalți comeseni.

Se întoarse iute, cu un platou cu felii subțiri de carne bine friptă și un coș cu biscuiți. Le puse în fața lui Dirk și plecă iarăși.

Nu ieși bine din încăpere, că o altă ușă se deschise și intră Gwen surâzând somnoroasă. Purta o bentiță veche, pantaloni decolorați și o bluză verde, lălâie, cu mâneci largi. Dirk surprinse sclipirea brățării masive din jad și argint de pe brațul ei stâng. La un pas în spatele ei, era un alt bărbat, aproape tot atât de înalt

ca Vikary, însă cu câțiva ani mai tânăr și mult mai zvelt, îmbrăcat într-un soi de trening fără mâneci, din material cameleonic, acum roșu închis. Îl privi fix pe Dirk cu ochii lui pătrunzători și albaștri – cei mai albaștri ochi pe care îi văzuse vreodată Dirk – ce-i luminau chipul ascuțit și supt deasupra unei bărbi bogate și roșii.

Gwen se așeză la masă. Barbă-roșie se opri în fața scaunului lui Dirk.

– Sunt Garse Ironjade Janacek, se prezentă el și întinse palmele.

Dirk se ridică să execute salutul.

Și Garse Ironjade Janacek purta la șold un pistol cu laser vârât într-un toc din piele atârnat de cureaua argintie din oțel împletit. Pe brațul drept avea o brățară neagră, sora geamănă a celei purtate de Vikary, din fier și din ceva ce părea a fi piatră-incandescentă.

– Probabil că știi cine sunt, îi spuse Dirk.

– Așa este, îi răspunse Janacek cu un rictus răutăcios și luă loc la masă.

Gwen ronțăia deja un biscuite, iar când se așeză și Dirk, întinse mâna și îi pipăi insigna de pe guler, surâzând ca la o glumă numai de ea știută.

– Înțeleg că ai făcut deja cunoștință cu Jaan.

– Cam așa ceva, răspunse Dirk exact în clipa când Vikary intră în sufragerie cu patru halbe din cositor ținute neîndemânatic de toartă în mâna dreaptă și cu o carafă cu bere neagră în stânga. Le puse pe toate în mijlocul mesei, apoi făcu un ultim drum la bucătărie după farfurii, tacâmuri din fier și un borcan plin cu

o pastă galbenă, dulce, pe care i-a îndemnat pe ceilalți să o întindă pe biscuiți.

În absența lui, Janacek împinse halbele peste masă spre Gwen.

– Toarnă, i se adresă pe un ton poruncitor, înainte de a se întoarce la Dirk. Mi s-a spus că ai fost primul ei bărbat, îi zise în vreme ce Gwen turna berea. Ai lăsat-o cu un număr impresionant de obiceiuri dezgustătoare, continuă el cu un zâmbet rece. Mă simt tentat să mă declar insultat și să te poftesc afară pentru a-ți cere satisfacție.

Dirk nu înțelese.

Gwen umpluse cu bere și spumă trei din cele patru halbe. Puse una în fața locului unde avea să se așeze Vikary, a doua lângă Dirk și o dădu peste cap pe a treia. Apoi se șterse la gură cu dosul mâinii, îi surâse lui Janacek și îi oferi halba goală.

– Dacă ai de gând să-l amenințe pe bietul Dirk din cauza obiceiurilor mele, îi zise ea, atunci mi se pare corect ca și eu să-l provoc la duel pe Jaan pentru toți anii în care am fost obligată să le îndur pe ale tale.

Janacek roti halba goală în mâini și o privi mânios.

– Curvă-*betheyn*, spuse pe ton de conversație lejeră și-și turnă singur berea.

O secundă mai târziu se întoarse și Vikary. Se așeză la masă, sorbi din bere, apoi începu să mănânce. Foarte curând, Dirk își dădu seama că îi place să bea bere la micul dejun. Iar biscuiții unși cu un strat gros de pastă dulce erau de asemenea delicioși. Însă carnea era cam uscată.

În timpul mesei, Janacek și Vikary îi puseră o sumedenie de întrebări, în vreme ce Gwen nu spuse prea multe. Cei doi kavalari constituiau materia primă perfectă pentru un studiu excelent al contrastelor. Jaan Vikary se apleca peste masă când vorbea (rămăsese cu bustul gol și din când în când căsca și se scărpina prin diferite părți ale corpului cu un aer absent) și păstrase un ton de interes prietenos, surâzând adesea, fiind în mod evident mult mai în largul său decât fusese mai devreme, pe acoperiș. Însă îi lăsă lui Dirk impresia de premeditare, de om închis în sine care face eforturi conștiente de a se destinde; chiar și gesturile lui din afara etichetei – zâmbetele, scărpinatul, căscatul – păreau cumva studiate și formale. Pe de cealaltă parte, Garse Janacek, deși stătea mult mai drept la masă și nu se scărpina deloc și vorbea afectat, părea mult mai relaxat, de parcă *i-ar fi făcut plăcere* restricțiile impuse de societate și nici nu i-ar fi trecut prin cap să încerce să scape de ele. Exprimarea lui era însuflețită și abrazivă; arunca injurii așa cum roata olarului aruncă scântei, mai ales spre Gwen. Ea îi răspunse la câteva, dar fără prea multă vlagă; Janacek era mult mai bun la jocul acesta. În general, schimburile lor de cuvinte dădeau impresia de ciondăneală afectuoasă, însă, de câteva ori, lui Dirk i se păru că surprinde o nuanță de ostilitate reală. Vikary se încrunta de fiecare dată.

Când se întâmplă ca Dirk să pomenească de anul pe care îl petrecuse pe planeta Prometeu, Janacek prinse ideea din zbor.

– Spune-mi, t'Larien, îl întrebă el, crezi că Omul Modificat este ființă omenească?

– Bineînțeles că este, răspunse Dirk. Toți sunt. Au fost inventați de Imperialii Pământului cu multă vreme în urmă, în timpul războiului. Prometeenii nu sunt decât descendenții vechii Armate Ecologice.

– Chiar așa, se ambală Janacek, dar nu pot fi de acord cu concluzia ta. Și-au măsluit într-un asemenea hal propriile gene, încât au pierdut dreptul de a se mai numi oameni. Asta-i părerea mea. Sunt oameni-libelulă, sunt oameni submarini, oameni care pot trăi într-o atmosferă otrăvită, oameni care pot vedea în întuneric ca hruunii, din tribul Githyanki, oameni cu patru mâini, hermafroditi, soldați fără stomacuri, care se împerechează cu scroafele fără ca măcar să o simtă – toate creaturile astea nu sunt oameni. Sunt *neoameni*, ca să fiu mai exact.

– Nu, spuse Dirk. Am auzit termenul *neom*. Este o sintagmă folosită în multe lumi, dar ea nu înseamnă decât că materialul uman a fost în așa fel transformat încât nu se mai poate încrucișa cu cel asemenea lui. Prometeenii au avut grijă să evite asta. Conducătorii lor – care, trebuie să știi, sunt destul de normali, nu și-au făcut decât câteva modificări minore, mai ales în privința longevității – cum ziceam, conducătorii lor atacau periodic planetele Rhiannon și Thisrock, după pradă, dacă înțelegi ce vreau să spun. În căutare de pământeni absolut normali...

– Cu toate acestea, Pământul însuși este mai puțin normal decât înainte, îl întrerupse Janacek și ridică

nepăsător din umeri. Nu trebuia să mă bag în vorbă, nu? Oricum, Bătrânul Pământ este mult prea departe și la noi nu ajung decât zvonuri vechi de secole. Continuă.

– Am spus ce am avut de spus, zise Dirk. Oamenii Modificați sunt tot oameni. Chiar și cei din castele inferioare, cei mai grotești, experimentele eșuate pe care doctorii le-au considerat rebuturi – toți aceștia se pot împerechea. De aceea îi sterilizează. Le este teamă de posibilele lor progenituri.

Janacek luă o gură de bere și îl privi fix cu pătrunzătorii lui ochi albaștri.

– Înseamnă că se împerechează, așa zici, nu? și zâmbi. Spune-mi, t'Larien, în anul petrecut pe planeta aia, ai avut vreo ocazie să verifici personal această teorie?

Dirk se îmbujoră la față și se uită la Gwen ca și cum ar fi fost vina ei.

– Nu am fost celibatar acești șapte ani din urmă, dacă asta mă întrebi, se răsti el enervat.

Janacek îi recompensă răspunsul cu un rânjet larg și o privi pe Gwen.

– Interesant, îi explică el. Individul petrece câțiva ani în patul tău și după aia începe să se dea la animale.

Ochii femeii scânteiară de furie; Dirk o cunoștea destul de bine ca să își dea seama ce *simte*. Nici Jaan Vikary nu părea prea încântat de turnura pe care o luase discuția.

– Garse, îl avertiză el.

Janacek se potoli imediat.

– Scuze, Gwen. N-am vrut să te jignesc. Fără îndoială că nu ai nicio legătură cu bucuriile lui la sirene și femeile-muște.

– Ai de gând să mergi în sălbăticie, t'Larien? îl întrebă Vikary cu glas tunător încercând să schimbe subiectul.

– Nu știu, răspunse Dirk sorbind din bere. Ar trebui?

– Nu ți-aș ierta-o niciodată dacă n-ai face-o, surâse Gwen.

– În cazul acesta, am să merg. Dar ce este atât de interesant acolo?

– Ecosistemul – se formează și moare în același timp. De multă vreme ecologia a fost o știință dată uitării în Lizieră. Chiar și acum lumile din Exterior nu dispun împreună de mai mult de vreo doisprezece specialiști în domeniu. Când a început Festivalul, planeta Worlorn a fost însămânțată cu forme de viață provenite din paisprezece lumi diferite, fără ca nimeni să se fi gândit la modul în care acestea vor interacționa. De fapt este vorba despre *mai mult* de paisprezece planete, dacă ar fi să ne gândim și la nenumăratele strămutări – animale duse de pe Pământ pe Newholme, de acolo pe Avalon, apoi pe Wolfheim și, în cele din urmă, pe Worlorn.

Arkin și cu mine lucrăm la o cercetare a efectelor acestor fapte. O facem de doi ani și se pare că o să mai avem treabă încă vreo zece de acum încolo. Rezultatele studiului nostru se adresează în primul rând agricultorilor din toate lumile din Exterior. Așa vor ști ce

specii de floră și faună pot introduce în absolută siguranță în habitatele lor și în ce condiții, și care anume specii ar putea otrăvi ecosistemul.

– Animalele de pe Kimdiss sunt deosebit de otrăvitoare, mârâi Janacek. Asemenea celor care se ocupă de ele.

Gwen îi adresă un zâmbet batjocoritor.

– Garse e iritat pentru că se pare că bansheea neagră este pe cale de dispariție, îi explică ea lui Dirk. Și este foarte păcat. Pe Înaltul Kavalaan specia a fost atât de vânată, încât s-a apropiat de punctul de extincție, dar s-a sperat că specimenele lăsate libere aici acum douăzeci de ani își vor face vizuini și se vor înmulți. Iar apoi vor fi capturate din nou și duse înapoi pe Înaltul Kavalaan înainte de îngheț. Doar că lucrurile nu au ieșit chiar așa. Bansheea este un animal de pradă extrem de feroce, însă în habitatul propriu nu poate concura cu omul. Pe Worlorn adăpostul i-a fost invadat de roiuri de spiriduși-de-copac veniți de pe Kimdiss.

– Majoritatea kavalarilor cred că bansheea este o pacoste și un pericol, explică mai departe Jaan Vikary. Aflată în habitatul ei natural, are obiceiul de a ucide oamenii, iar vânătorii de pe Braith, de pe Redsteel și de pe Shanagate Holding consideră bansheea a fi prada supremă. Cu o singură excepție. Ironjade a fost mereu de altă părere. Există un mit străvechi care spune că, atunci când Kay Fierarul și *teynul* său, Roland Wolf-Jade se luptau singuri cu o armată de demoni în Dealurile Lameraan, Kay a fost doborât, iar Roland, care îl veghea, devenea tot mai neputincios. Atunci, au venit

bansheele de peste dealuri, zburând împreună, în formații negre și atât de compacte că acopereau soarele. Și s-au năpustit asupra armatei de demoni și i-au devorat pe toți până la unul, cruțându-i, însă pe Kay și Roland. Mai târziu, când cei doi *teyn* au ajuns la peștera lor cu femei și au pus bazele primei așezări Ironjade, bansheea a devenit protectoarea lor mult venerată, dând și forma sigiliului pe care l-au folosit de atunci înainte. Niciun Ironjade nu a ucis vreodată o banshee, iar legenda spune că, ori de câte ori vreun bărbat din Ironjade se află în pericol de moarte, apare o banshee ca să-l călăuzească și să-l apere.

– Drăguță istorioară, comentă Dirk.

– Este mult mai mult decât o simplă istorioară, interveni Janacek. Există o legătură extrem de puternică între Ironjade și banshee, t'Larien. Poate este vorba despre o practică străveche a magiei, poate este ceva conștient, sau poate pur instinctual. Nu am pretenția că aș ști. Dar legătura există.

– Superstiții, spuse Gwen. Nu trebuie să-ți faci o părere prea proastă despre Garse. Nu e vina lui că nu a avut parte de o educație solidă.

Dirk își unse un biscuite cu pastă și îl privi pe Janacek.

– Jaan mi-a spus că e istoric, și știu cu ce se ocupă Gwen, îi zise. Dar tu ce faci? Cu ce te ocupi?

Ochii albaștri îl fixară cu răceală. Janacek nu-i răspunse.

– Am senzația, continuă Dirk, că nu ești specialist în ecologie.

Gwen izbucni în râs.

– Senzația ta este nefiresc de corectă, t'Larien, catadicsi Janacek să vorbească.

– Atunci ce cauți pe Worlorn? La drept vorbind – își mută el privirea la Jaan Vikary – ce caută un istoric într-un asemenea loc?

Vikary cuprinse halba în palme și sorbi din ea dus pe gânduri.

– E destul de simplu, spuse el. Sunt kavalar de rang înalt din Casta Ironjade, legat de Gwen Delvano prin jad și argint. *Betheyna* mea a fost trimisă pe Worlorn prin votul înaltului consiliu al castei noastre, așa că este foarte firesc să mă aflu și eu aici, împreună cu *teynul* meu. Pricepi?

– Cred că da. Îi ții de urât lui Gwen.

Atitudinea lui Janacek deveni brusc foarte ostilă.

– O *protejăm* pe Gwen, zise el pe un ton ca glacial. De obicei de propria ei prostie. N-ar fi trebuit să vină aici, din capul locului, dar iată că a venit, așa că am fost nevoiți s-o însoțim. În ceea ce privește cealaltă întrebare a ta, t'Larien, află că și eu sunt un Ironjade, *teyn* al lui Jaan de Ironjade. Trebuie să *fac* absolut orice îmi cere casta mea: să vânez sau să lucrez pământul, să mă lupt în duel, să declar război dușmanilor noștri, să pun copii în burțile *eyn-kethiilor* noastre. Asta fac eu. Și deja știi ce sunt. Ți-am spus numele meu.

Vikary se uită la el și îl făcu să tacă cu un gest hotărât al mâinii drepte.

– Poți să ne consideri niște turiști întârziați, îi spuse el lui Dirk. Studiem și cutreierăm prin

păduri și prin orașele moarte și ne distrăm. Ar trebui să prindem bansheele și să le punem în cuști pentru a le putea transporta înapoi pe Înaltul Kavalaan, doar că nu am fost în stare să descoperim nici una.

Se ridică și își goli halba.

– Zilele trec, iar noi nu facem nimic, continuă el după ce o puse la loc pe masă. Dacă ai de gând să pornești spre regiunile sălbatice, ai face bine să te grăbești. Durează destul de mult să traversezi munții, chiar și cu aerovehiculul, și nu te sfătuiesc să stai pe afară după lăsarea întunericului.

– Da?

Dirk își termină și el halba de bere și se șterse la gură cu dosul mâinii. Îi era clar că în cultura kavalară nu se foloseau șervețele la masă.

– Bansheele nu sunt singurele fiare de pradă de pe Worlorn, îl lămuri Vikary. Prin păduri mai sunt și mulți alți ucigași și prădători, proveniți cu toții din cele paisprezece lumi, însă aceștia sunt răul cel mai mic. Oamenii sunt cei mai răi. Astăzi, Worlorn este o lume pustie, instabilă, iar umbrele și zonele ei sălbatice sunt pline de ciudățenii.

– Ar fi bine să ai o armă cu tine, spuse și Janacek. Sau, și mai bine, să te însoțim, eu și cu Jaan, ca să fii în siguranță.

Dar Vikary clătină din caap.

– Nu, Garse. Trebuie să fie singuri ca să poată sta de vorbă. Este mai bine așa, înțelegi ce-ți spun? Aceasta este dorința mea.

Luă farfuriile și se îndreptă spre bucătărie. Dar aproape de ușă se opri și se uită peste umăr, încrucișându-și în treacăt privirea cu a lui Dirk.

Și Dirk își aminti ce îi spusese în zori, pe acoperiș. *Eu exist. Ține minte asta.*

– De când n-ai mai mers cu un scuter aerian? îl întrebă Gwen la scurtă vreme după micul dejun, când se întâlniră pe acoperiș. Își pusese o salopetă din material cameleonic, roșu întunecat, strânsă cu o curea, costum care o acoperea de la gât până la picioare. Bentița care-i ținea părul era confecționată din același material.

– Din copilărie, îi răspunse Dirk.

Era îmbrăcat la fel; ea îi dăduse costumul, ca să se poată camufla amândoi prin pădure.

– De când eram pe Avalon. Dar sunt curios să încerc din nou. Mă pricepeam destul de bine.

– Haide, atunci, îl îndemnă Gwen. Nu vom putea ajunge prea departe și nici nu vom putea merge prea repede, dar nu ar trebui să conteze.

Deschise portbagajul aerovehiculului cenușiu în formă de pisică de mare și scoase două pachete mici, argintii, și două perechi de ghete.

Dirk se așează din nou pe aripa mașini ca să-și pună ghetele și să se lege la șireturi. Gwen despături scuterele, două platforme din foiță metalică, atât de late cât să permită unui om să stea pe ele. Când le întinse pe jos, Dirk remarcă firele întortocheate ale rețelei gravitaționale încastrate sub ele. Păși pe una,

poziționându-și picioarele cu grijă, în așa fel încât tălpile metalice ale ghetelor lui se blocară în locurile speciale, iar platforma deveni rigidă. Gwen îi înmână dispozitivul de comandă pe care și-l fixă la încheietura mâinii, cuprinzându-l în palmă.

– Arkin și cu mine mergem cu scuterele prin pădure, îi povesti Gwen în timp ce-și lega, la rândul ei, șireturile. Un aerovehicul este de zece ori mai rapid, sigur că da, însă nu găsești mereu o poiană suficient de întinsă pe care să poți ateriza. Pe de altă parte, scuterele astea sunt foarte bune pentru cercetările detaliate, atâta vreme cât nu luăm prea multe cu noi și nu ne grăbim prea tare. Garse spune că nu sunt nimic altceva decât niște jucării, dar...

Se ridică, se urcă pe platforma ei și zâmbi.

– Gata?

– Sigur, răspunse Dirk, și apăsă cu un deget plăcuța argintie din palma dreaptă. Puțin cam prea tare o apăsă. Căci scuterul țâșni în sus, târându-l după el, smucindu-i trupul de colo-colo. Se dădu peste cap și se ridică spre cer, izbutind, totuși, să nu-și spargă capul de acoperiș, râzând ca nebunul așa, spânzurat de platformă.

Gwen veni după el, în picioare pe platforma ei, înălțându-se în cerul crepuscular cu îndemânarea pe care ți-o dă practica îndelungată, aidoma unui djinn care zboară pe un covor din argint. Când ajunse lângă Dirk, acesta deja se acomodase cu comenzile scuterului și se ridicase, chiar dacă se tot legăna în față și în spate ca apucat, străduindu-se să-și mențină echilibrul. Spre

deosebire de aerovehicule, scuterele aeriene nu aveau giroscoape.

– Hiiiiii! strigă el văzând-o că se apropie.

Gwen îl lovi veselă pe spate. Nu-i trebui mai mult ca să se răstoarne din nou și începu să zboare înclinat în văzduh, deasupra orașului Lartyen, rostogolindu-se ca o roată dementă.

Gwen îi strigă ceva din spate. El își mijì ochii și observă că era cât pe ce să se izbească de un turn înalt din abanos. Umblă la comenzile scuterului și țâșni în sus, făcând eforturi disperate să se echilibreze.

Îl ajunse din urmă deasupra orașului.

– Nu te apropia, o avertiză el rânjind cu gura până la urechi, simțindu-se ca un tembel neîndemânatic dar extrem de fericit. Mai dă-mă tu o dată peste cap, femeie, și am să trag cu laserul în tine, de am să te scot de pe cer!

Se înclină într-o parte, își reveni, apoi compensă înclinându-se mult în cealaltă parte. Scheuna ca un cățeluș vesel.

– Ești beat, îi strigă Gwen prin vântul tăios. Ai băut prea multă bere la micul dejun.

Acum zbura deasupra lui, cu mâinile încrucișate peste piept, urmărindu-i zvârcolirile cu dezaprobare amuzată.

– Chestiile astea par mult mai stabile dacă atârni cu capul în jos, comentă Dirk.

Reușise, cât de cât, să-și recapete echilibrul, cu toate că, dacă te luai după felul în care își ținea brațele întinse în lateral, era clar că nu era mult prea convins că va putea să și-l mențină.

Gwen coborî în linie cu el, sigură pe picioare și plină de încredere, cu părul fluturându-i nebun în spate ca un stindard negru.

– Cum e? îi strigă ea de alături.

– Cred că m-am prins cum funcționează! o anunță Dirk încă în poziție verticală.

– Bravo. Uită-te în jos!

Se uită peste siguranța subțire a platformei de sub tălpi. Dar jos nu mai era orașul Larteyn, cu turnurile lui întunecate și cu străzile lui din piatră-incandescentă stinsă, ci un hău mare, *mare* văzut printr-un cer crepuscular pustiu, până la Pajiștea aflată mult sub el. Zări un râu, un firicel de apă întunecată șerpuind prin vegetația slab luminată. Dar ameți dintr-odată, i se încleștară mâinile, și se răsturnă din nou.

Acum Gwen coborî sub el și îi zâmbi compătimitor văzându-l cum atârnă cu capul în jos.

– Chiar că ești bătut în cap, t'Larien, îl complimentă ea. De ce nu zbori în picioare?

Mârâi la ea sau, mai degrabă încercă să mârâie, căci vântul îi tăie răsuflarea și nu putu decât să se strâmbe la Gwen. Apoi se răsuci, revenind în poziție normală. Începuseră să-l doară picioarele din cauza efortului.

– Uite! îi strigă el și o privi provocator ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze că nu îl speria altitudinea.

Gwen zbura iarăși alături. Îl cercetă cu privirea și dădu amuzată din cap.

– Ești o rușine pentru copiii de pe Avalon și pentru toți locuitorii universului care folosesc scutere

aeriene, îi spuse ea. Cred, totuși, că ai să supraviețuiești. Acum, vrei să vezi zona sălbatică?

– Arată-mi drumul, Jenny!

– Atunci întoarce. Nu în direcția asta trebuie să mergem. Trebuie să trecem de munți.

Îl prinse de mână cu mâna ei liberă și se răsuciră împreună într-o spirală largă, în sus și înapoi, către Larteyn și lanțul muntos. De la distanța aceea, orașul li se arăta cenușiu și mohorât, cu trufașele lui pietre-incandescente de un negru decolorat de soare. Iar munții întunecați se ridicau amenințători în față.

Zburară către ei, luând treptat altitudine, până când ajunseră mult deasupra Fortului-de-Foc, destul de sus cât să poată evita ciocnirea de piscuri. Aceasta era altitudinea maximă la care puteau zbura scuterele aeriene; desigur că un aerovehicul s-ar fi înălțat mult mai mult. Dar pentru Dirk era suficient. Salopetele lor din material cameleonic își schimbaseră culoarea într-un alb-cenușiu, și el era bucuros că nu simte frigul năprasnic; bătea un vânt înghețat, iar ziua ambiguă de pe Worlorn nu era deloc mai caldă decât noaptea care se încheiase.

Ținându-se de mâini și strigându-și din când în când impresiile, înclinându-se într-o parte și în alta în vânt, Gwen și Dirk urcară în zbor un munte, apoi coborâră pe coasta lui pe cealaltă parte într-o vale stâncoasă și plină de umbre, apoi din nou sus, și iar jos pe o altă coastă, pe lângă zone de vegetație și pietre negre, pe lângă cascade înalte și prăpăstii adânci. La un moment dat, Gwen îl provocă la întrecere, iar el

îi strigă că este de acord și țâșniră înainte cât de iute îi puteau duce scuterele și îndemânarea lor până când lui Gwen i se făcu milă de el și se întoarse să-l prindă iar de mână.

Lanțul muntos se sfârșea la fel de brusc spre vest, pe cât de brusc se ridicase în est, dig înalt care ferea zona sălbatică de lumina Roții care nu-și încheiase încă ascensiunea pe cer. Zburau deja de mai bine de o oră, iar Dirk era pe jumătate amorțit din cauza vântului aprig de pe Worlorn și întregu-i trup protesta în fața acestei maltratări.

Aterizară în mijlocul pădurii, lângă un lac. Gwen coborî într-un picaj grațios, oprindu-se pe malul acoperit cu mușchi. Însă Dirk, temându-se ca nu cumva să se zdrobească de sol și să-și rupă vreun picior, își închise rețeaua o secundă prea devreme și se prăbuși un metru în gol.

Gwen îl ajută să-și decupleze ghetele de pe scuter și să-și curețe hainele și părul de nisip jilav și licheni. Apoi se așeză pe mal lângă el și îi surâse. El îi răspunse la surâs și o sărută.

Sau, mai degrabă, încercă să o sărute. Pentru că, atunci când se întinse să o ia în brațe, ea se retrase, iar el își aminti. Își lăsă mâinile în jos și chipul i se umbri.

– Îmi pare rău, îngăimă el.

Își feri privirea, căutând liniștea lacului. Verdele uleios al suprafeței nemișcate era presărat cu insulițe de ciuperci violete. Singura mișcare, abia perceptibilă, era zbârnâitul insectelor din apropierea malului. Pădurea era încă și mai întunecată decât orașul, deoarece

munții ascundeau în spatele lor mare parte din discul lui Satan cel Gras.

Gwen îi puse o mână pe umăr.

– Nu, șopti ea. Mie îmi pare rău. Și eu uitasem. O fracțiune de secundă am crezut că sunt pe Avalon.

Se uită la ea pierdut și se forță să schițeze un zâmbet șters.

– Da. Așa m-am simțit și eu. Mi-a fost dor de tine, Gwen, în ciuda tuturor celor întâmplate. Sau nu ar trebui să spun asta?

– Probabil că nu, îi răspunse ea.

Îi evită din nou privirea, uitându-se peste lac. Malul celălalt era învăluit în ceață. Rămase multă vreme cu privirea pierdută, nemișcată, înfiorându-se de frig o singură dată. Dirk văzu cum îmbrăcămintea i se preschimbă încet într-un alburiu marmorat cu verde armonizându-se cu nuanța locului unde stătea.

În cele din urmă întinse o mână șovăielnică, dar ea se feri iarăși.

– Nu.

Dirk oftă, luă un pumn de nisip și, dus pe gânduri. îl lăsă să i se prelingă printre degete.

– Gwen, se bâlbâi el. Jenny, nu știu...

Îl privi supărată.

– Nu e numele meu, Dirk. N-a fost niciodată. Nimeni în afară de tine nu mi-a spus așa.

Tresări rănit.

– Dar, de ce...

– Pentru că nu sunt eu!

– Ba tu ești, se înverșună el. Așa mi-a venit să-ți spun când eram pe Avalon și ți s-a potrivit, și așa ți-am spus. Am crezut că-ți place.

Ea clătină din cap.

– Asta a fost atunci. Nu înțelegi. N-ai înțeles niciodată. A ajuns să însemne mai mult pentru mine decât însemnase la început, Dirk. Mai mult, și mai mult, și mai mult, iar lucrurile pe care acest nume le simboliza nu erau lucruri bune. Chiar și atunci am încercat să-ți spun asta. Însă toate astea au fost pe vremuri. Eram mult mai tânără atunci, o copilă. Nu știam cum să pun în cuvinte ce simt.

– Și acum? își croi furia drum în tonul lui. *Acum* știi să pui în cuvinte ce simți, Gwen?

– Da. Pentru tine știu, Dirk. Acum am mai multe cuvinte decât îmi trebuie, surâse ca la o glumă numai de ea știută și își flutură părul în vânt. Ascultă-mă, numele intime sunt bune. Pot însemna ceva special pentru doi oameni aflați într-o relație. Așa mi se întâmplă cu Jaan. Membrii castelor au nume lungi pentru că ei dețin mai multe roluri. El este Jaan Vikary pentru un prieten wolfmanian de pe Avalon, și este patrician Ironjade în consiliile castei, dar este și Riv în cadrul slujbelor divine, și este Wolf în războaie. Și mai are încă un nume, un nume intim, pe care îl folosește în pat. Așa se și cuvine să fie, pentru că toate aceste nume îl definesc. Înțeleg asta. Însă îmi plac anumite fațete ale lui mai mult decât altele. De exemplu, îmi place mai mult Jaan decât Wolf, sau înaltul demnitar Ironjade, dar toate aceste nume îl reprezintă,

îl fac să fie complet. Kavalarii au un proverb. Ei spun că omul este suma tuturor numelor lui. Numele sunt extrem de importante pe Înaltul Kavalaan. Numele sunt extrem de importante pretutindeni, însă doar kavalarii cunosc foarte bine acest adevăr. Un lucru fără nume este un lucru fără esență. Dacă ar exista esența, atunci ar avea un nume. Și, în același fel, dacă dai nume unui lucru, atunci undeva, la un anumit nivel, lucrul numit de tine va exista, va căpăta viață. Ăsta e un alt proverb kavalar. Înțelegi ce-ți spun, Dirk?

– Nu.

Ea izbucni în râs.

– Tot bătut în cap ai rămas. Ascultă-mă, atunci când Jaan a venit pe Avalon, era Jaantony Ironjade Vikary. Acesta era numele lui, numele lui întreg. Cele mai importante erau primele două – Jaantony este numele lui real, numele care i-a fost dat la naștere, iar Ironjade este numele castei sale, al alianței sale. Vikary este un nume inventat, pe care și l-a luat la pubertate. Toți kavalarii iau astfel de nume, de obicei adoptă numele patricienilor pe care îi admiră, sau nume din mitologie, sau nume ale eroilor personali. O mulțime de nume de pe Bătrânul Pământ au reușit să supraviețuiască în această manieră. Ideea este că, prin preluarea numelui unui erou, băiatul va dobândi unele din calitățile aceluia. Și chiar se pare că funcționează pe Înaltul Kavalaan.

Vikary, numele pe care și l-a ales Jaan, este puțin mai neobișnuit în multe privințe. Sună ca un nume de mâna a doua de pe Bătrânul Pământ, însă nu este.

Se povestește că Jaan a fost un copil straniu – visător, foarte capricios, mult prea introspectiv. Când era mic, îi plăcea să le asculte pe *eyn-kethi* spunând povești și cântând, ceea ce este un lucru rău pentru un băiețel kavalar. *Eyn-kethiile* sunt femeile folosite doar pentru reproducere, sunt veșnicele mame ale castei, iar un copil normal nu trebuie să aibă de-a face cu ele mai mult decât este absolut necesar. Când a mai crescut puțin, Jaan își petrecea singur mai tot timpul, explorând peșterile și minele abandonate din munți. Departe de frații lui din castă. Și nu i-o iau în nume de rău. A fost mereu bătaia lor de joc și nu a avut niciun prieten până când l-a întâlnit pe Garse, care, cu toate că este cu mult mai tânăr, a sfârșit prin a deveni protectorul lui Jaan în ultimele etape ale copilăriei. La un moment dat însă, s-a schimbat totul. Când s-a apropiat de vârsta când trebuia să învețe *code duello*, regulile duelului, Jaan și-a îndreptat atenția asupra armelor și a ajuns să le stăpânească extrem de iute. Are capacitatea de a învăța extraordinar de repede; iar astăzi este fantastic de rapid și toată lumea îl consideră extrem de periculos. Este mai bun chiar decât Garse care acționează mai mult instinctiv.

Dar nu a fost mereu așa. În orice caz, atunci când a venit vremea ca Jaantony să-și aleagă un nume, el venera doi eroi, despre care însă nu îndrăznea să pomenească în fața patricienilor. Nici unul nu făcea parte din Ironjade și, mai rău încă, amândoi erau semiparia, ticăloși ai istoriei kavalare, lideri carismatici devotați unor cauze greșite, supuși apoi

secolelor de insulte verbale. Așa că Jaan le-a amestecat numele, a jonglat cu sunetele din ele, până când produsul obținut a ajuns să semene cu un nume de familie vechi, importat de pe Pământ. Patricienii l-au acceptat fără probleme. Căci era doar numele lui ales, cea mai puțin importantă parte a identității sale. Numele care este rostit ultimul, în definitiv.

Se încruntă și continuă:

– Astfel ajung la tâlcul întregii povești. Jaantony Ironjade Vikary s-a dus pe Avalon, iar el era mai presus de toate Jaantony Ironjade. Doar că Avalon este o lume care conferă o extrem de mare importanță numelui patronimic. Și așa a descoperit că, mai presus de toate, acolo el era Vikary. Academia l-a înscris sub numele acesta, iar dascălii lui îi spuneau Vikary, și cu acest nume a fost nevoit să trăiască vreme de doi ani. Curând a devenit și Jaan Vikary, pe lângă Jaantony Ironjade. Și cred că i-a plăcut asta, într-o oarecare măsură. De atunci încoace a încercat să rămână Jaan Vikary, deși nu a fost prea ușor, mai ales după ce ne-am întors pe Înaltul Kavalaan. Pentru kavalari el va fi mereu Jaantony.

– De unde a căpătat celelalte nume? se pomeni întrebând Dirk fără să vrea. Povestea ei îl fascina și părea a da noi înțelesuri cuvintelor pe care Jaan Vikary i le spusese în zorii zilei, pe acoperiș.

– Când ne-am căsătorit, m-a adus cu el la Ironjade și a devenit patrician, în mod automat, membru al înaltului consiliu, îi spuse ea. Așa a apărut cuvântul „înalt" din numele lui complet și așa a primit dreptul

de a deține o proprietate particulară, independent de castă, dreptul de a face sacrificii religioase, și de a-i conduce pe *kethii* lui, pe frații săi de castă, în război. Așa se face că a primit și un nume de războinic, ca un fel de grad militar, și un nume religios. Pe vremuri aceste nume erau deosebit de importante. Dar nu și azi, deși datina a rămas.

– Înțeleg, murmură Dirk, cu toate că nu înțelegea pe de-a întregul.

Kavalarii păreau să acorde căsătoriei o semnificație neobișnuit de mare.

– Dar ce legătură are povestea asta cu noi?

– Are o legătură foarte mare, spuse Gwen din nou serioasă. Când Jaan a ajuns pe Avalon și oamenii au început să i se adreseze cu „Vikary", s-a schimbat. A devenit chiar Vikary, un hibrid al propriilor lui idoli contestați. Asta poate face un nume, Dirk. Și tot asta a însemnat sfârșitul relației noastre. Da, te-am iubit. Te-am iubit mult. Te-am iubit, dar tu ai iubit-o pe Jenny.

– Tu erai Jenny!

– Da. Și nu. Jenny a ta, Guinevere a ta. Îmi spuneai așa iar și iar. Mă strigai pe numele acestea la fel de des cum mă strigai și „Gwen". Și aveai dreptate. Căci erau numele tale. Și da, mi-a plăcut. Ce știam eu pe atunci despre semnificația numelor? Jenny e un nume drăgălaș, iar Guinevere are o aură de legendă. Ce știam eu?

Însă am învățat, chiar dacă n-am știut niciodată să mă exprim. Problema a fost că tu erai îndrăgostit

de Jenny –, iar eu nu eram Jenny. Poate că m-ai luat pe mine drept model când ai creat-o, dar nu era decât o fantasmă, o dorință, un vis de-al tău. Ai atașat-o de mine și ne-ai iubit pe amândouă, iar cu timpul mi-am dat seama că mă transform în Jenny. Dă nume unui lucru, iar lucrul acela se va transforma cumva, ajungând să se contopească cu acel nume. Toate adevărurile se găsesc în nume, și toate minciunile deopotrivă, căci nimic nu denaturează mai mult ca un nume incorect, un nume nepotrivit care poate schimba și realitatea și aparența.

– Am vrut să mă iubești pe mine, nu pe ea. Eram Gwen Delvano și îmi doream să fiu cea mai bună Gwen Delvano, dar să rămân eu însămi. M-am împotrivit atunci când mă transformam în Jenny, iar tu te-ai luptat să o păstrezi și niciodată nu ai înțeles despre ce era vorba. De aceea te-am părăsit, încheie ea, pe un ton rece, fără inflexiuni, cu chipul o mască crispată, ferindu-și iarăși ochii de ai lui.

Și, în cele din urmă, înțelese. Nu în cei șapte ani din urmă, ci acum, în câteva minute. Înseamnă că de aceea i-a trimis bijuteria-șoptitoare. Nu ca să-l cheme la ea, nu, nu pentru asta.

Ci ca să-i spună de ce se despărțise de el. Și avea sens. Iar furia i se topi într-o melancolie vlăguită. Printre degete i se scurgea nisipul rece și nebăgat în seamă.

Îi văzu expresia de pe chip și vocea i se mai domoli.

– Îmi pare rău, Dirk, îi spuse. Dar iarăși mi-ai spus Jenny. Și m-am văzut nevoită să-ți mărturisesc adevărul.

Eu nu am uitat niciodată și îmi închipui că nici tu n-ai făcut-o, și m-am tot gândit la asta în decursul anilor. Ne-a fost *atât* de bine când ne-a fost bine, îmi tot spuneam. Cum de a mers prost? Și gândul acesta mă înspăimânta. Îmi spuneam că, dacă a mers ceva prost între noi, între Dirk și mine, înseamnă că nimic nu mai este sigur pe lume, înseamnă că nu te mai poți baza pe nimic. Și spaima asta m-a paralizat vreo doi ani. În cele din urmă, alături de Jaan, am înțeles. Iar acum ți-am dat răspunsul pe care l-am găsit. Îmi pare rău dacă te doare. Dar trebuia să știi.

– Sperasem...

– Nu, îl avertiză ea. Nu începe, Dirk. Nu din nou. Nici măcar să nu încerci. Între noi nu mai este nimic. Acceptă asta. Altfel ar însemna să murim.

Bărbatul oftă adânc, simțindu-se blocat din toate direcțiile. De-a lungul întregii discuții nici măcar nu o atinsese. Se simțea neputincios.

– Să înțeleg că Jaan nu-ți spune Jenny? o întrebă cu un surâs amar.

Gwen râse.

– Nu. Fiind kavalară, am și eu un nume intim, și pe acesta îl folosește. Doar că eu însămi mi l-am ales, așa că nu mă deranjează. Este numele *meu*.

Dirk ridică din umeri.

– Ești fericită?

Gwen se ridică și își scutură nisipul de pe picioare.

– Jaan și cu mine – ei, sunt mai multe de spus și greu de explicat. Pe vremuri mi-ai fost prieten, Dirk, poate cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Dar nu ne-am văzut mult timp. Nu insista. În momentul acesta am nevoie de un prieten. E drept că stau de vorbă cu Arkin, iar el mă ascultă și își dă silința să înțeleagă, dar nu mă poate ajuta. E mult prea implicat, mult prea obtuz în privința kavalarilor și a culturii lor. Jaan și cu Garse și cu mine avem probleme, așa este, dacă asta mă întrebi. Dar mi-este greu să vorbesc despre ele. Dacă vrei, așteaptă și fii din nou prietenul meu.

Lacul era nemișcat în nesfârșitul amurg roșu-cenușiu. Se uită la apa plină de crustele de ciuperci și, fără veste, gândul îl duse înapoi, la canalul de pe Braque. Înseamnă că totuși avea nevoie de el, își spuse. Poate nu așa cum sperase, dar tot exista ceva ce-i putea dărui. Și se agăță cu încăpățânare de gândul acesta. Voia să dăruiască, trebuia să dăruiască.

– Cum dorești, spuse el ridicându-se. Sunt foarte multe lucruri pe care nu le înțeleg, Gwen. Mi se pare că jumătate din cele auzite astăzi au trecut pe lângă mine și nici măcar nu știu ce întrebări să pun. Dar pot încerca. Cred că îți datorez asta. Ți-o datorez.

– Și ai să ai răbdare?

– Și te voi asculta, atunci când va fi vremea.

– Atunci mă bucur că ai venit, exclamă ea. Aveam nevoie de cineva, de cineva dinafară. Și ai sosit chiar la momentul potrivit. O șansă.

Ce ciudat, își spuse el, să-ți chemi șansa. Dar nu zise nimic.

– Și acum?

– Am să-ți arăt pădurea. De fapt, pentru asta am venit aici.

Își luară scuterele aeriene și se îndepărtară de lacul mut, spre inima pădurii care îi aștepta. Nu era niciun drum făcut de mâna omului, dar tufele erau firave, iar mersul se dovedi lejer, având la dispoziție multe poteci din care să aleagă. Dirk tăcea, cu umerii căzuți și mâinile îndesate adânc în buzunare, privind la pădurea din jur. Vorbea doar Gwen; și nici ea prea mult, dar cu voce scăzută și reverențioasă, aidoma șoaptelor unui copil într-o catedrală. Mai mult îi arăta cu mâna unde anume să se uite.

Copacii din jurul lacului erau prieteni apropiați pe care Dirk îi văzuse de mii de ori înainte. Pentru că aceasta era așa-zisa pădure de acasă, pădurea pe care omul o lua cu sine de la un sistem solar la altul și pe care o replanta pe toate planetele pe care punea piciorul. Era pădurea-natală, pădurea cu rădăcini pe Bătrânul Pământ, doar că nu mai era în totalitate pământeană. Pe fiecare planetă, omenirea își descoperea noi favoriți, plante și copaci care le intrau curând în sânge ca aceia proveniți, la începuturi, de pe Pământ. Și, când navele interstelare plecau mai departe, răsadurile de pe lumile acestea noi se alăturau nepoților de două ori dezrădăcinați ai Terrei și, tot așa, creștea și se dezvolta pădurea-natală.

Dirk și Gwen trecură încet prin pădurea aceea, așa cum alții se plimbaseră prin ea pe zeci de alte planete. Cunoșteau toți copacii. Arțari, platani, stejari pitici, stejari normali, mesteceni, pini otrăvitori și plopi. Locuitorii lumilor din Exterior îi aduseseră pe toți aici întocmai cum strămoșii lor îi aduseseră pe

Lizieră, pentru a da sentimentul de „acasă", indiferent unde s-ar fi aflat casa aceea.

Dar pădurea aceasta era altfel.

Din cauza luminii, își dădu seama Dirk după o vreme. Din cauza luminii burnițate care picura atât de zgârcită din întunericul roșu stins al zilei de pe Worlorn. Aceasta era o pădure a crepusculului. În tărăgăneala timpului – într-o toamnă prea mult prelungită – pădurea aceasta era pe moarte.

Privi mai atent și văzu că toți arțarii erau desfrunziți, iar el călca pe covorul lor de frunze palide. Nu vor mai înfrunzi niciodată. Și stejarii erau goi. Se opri și luă o frunză dintr-un platan și observă că vinișoarele ei roșii deveniseră negre. Iar culoarea mestecenilor era cenușiu-prăfuit.

Apoi va urma putrefacția.

Anumite părți ale pădurii putreziseră deja. Într-o viroagă părăsită, unde humusul era mai gros și mai întunecat la culoare decât oriunde în altă parte, Dirk simți un miros neplăcut. Se uită întrebător la Gwen. Ea se aplecă și îi duse la nas o mână din materia aceea neagră. El se feri.

– Aici a fost o pătură de mușchi, îi explică tristă. L-au adus tocmai de pe Eshellin. Acum un an era verde cu stacojiu, era viu și făcuse niște floricele minunate. Apoi asupra lui s-a pogorât doliul.

Trecură mai departe, spre adâncul pădurii, mai departe de lac și de zidul muntos. Acum sorii erau deja deasupra, cu Satan cel Gras estompat și buhav ca o lună plină însângerată, având în juru-i cercul

inegal al patru stele-sori mici și galbene. Worlorn se retrăsese prea mult în direcție greșită; și pierduse, astfel, prilejul de a se bucura de efectul Roții.

Mergeau de mai bine de o oră când aspectul pădurii începu să se modifice. Încet, subtil, schimbarea se furișa, aproape mult prea treptat ca să poată fi observată de Dirk. Dar Gwen îi arătă. Cunoscuta pădure-natală ceda, făcând loc unor lucruri mai ciudate, unor lucruri unice, unor lucruri de neînchipuit. Copaci sfrijiți și negri cu frunze cenușii, pereți înalți de trandafiri sălbatici cu petale roșietice, sălcii ofilite de un albastru deschis, fosforescent, forme uriașe, bulbucate, infestate cu coji întunecate. Gwen i le arătă pe toate, și le numi pe toate. Dar era un anume soi pe care îl întâlneau din ce în ce mai des: o excrescență foarte înaltă, gălbuie, din al cărei trunchi ca de ceară ieșeau ramuri strâmbe și încâlcite; iar din aceste ramuri creșteau crengi mai mici, apoi, din ele, crengi și mai mici încă, până totul se transforma într-un labirint extrem de compact.

– Sugrumători, îi explică Gwen, iar Dirk înțelese curând de ce purtau acest nume neobișnuit.

Aici, în inima pădurii, unul dintre sugrumători se dezvoltase chiar alături de un mesteacăn regal, spre care își întinsese ramurile ca de ceară galbenă, care se împletiseră cu cele drepte, falnice și cenușii. Rădăcinile ieșiseră din pământ și se înfășuraseră în jurul celor ale mesteacănului, strangulându-și rivalul ca într-o menghină. Acum mesteacănul abia dacă mai putea fi văzut: un băț înalt și mort, pierdut în îmbrățișarea mortală a sugrumătorului.

– Sugrumătorii provin de pe Tober, spuse Gwen. Iau în stăpânire pădurile de aici, așa cum au făcut și cu cele de pe planeta lor de origine. Le-am fi putut spune că se va întâmpla una ca asta, însă toberienilor nu le-ar fi păsat absolut deloc. Oricum, pădurile fuseseră sortite pieirii încă dinainte de plantarea lor. Și vor muri și sugrumătorii, deși printre ultimii.

Merseră mai departe, iar sugrumătorii deveneau din ce în ce mai groși, până când ajunseră să domine pădurea, care era tot mai deasă, mai întunecată, iar străbaterea ei era tot mai îngreunată. Rădăcini pe jumătate îngropate le puneau piedică, iar ramurile îngemănate se uneau deasupra lor aidoma brațelor musculoase ale unor gladiatori giganți. Acolo unde doi sau trei sugrumători creșteau alături, păreau a se contopi într-un unic ciot contorsionat, iar Gwen și Dirk se vedeau obligați să-l ocolească. Nu mai era multă vegetație, cu excepția straturilor cu ciuperci negre și violet la picioarele copacilor galbeni, precum și frânghii de paraziți.

Însă erau animale.

Dirk le observă cum se mișcau printre onduleurile întunecate ale sugrumătorilor și le auzi flecăreala ascuțită. În cele din urmă zări unul. Pe o ramură groasă și galbenă de deasupra lor, uitându-se în jos la ei; de mărimea unui pumn de om, perfect nemișcat și parcă transparent. O atinse pe Gwen pe umăr și-i făcu semn să privească în sus.

Însă ea doar râse ușor. Apoi întinse mâna și prinse ființa cea mititică în pumn. Când îl deschise, Dirk nu văzu decât colb și țesuturi moarte.

– Pe aproape trebuie să fie un cuib de spiriduși-de-copaci, îi explică ea. Năpârlesc de vreo patru sau cinci ori înainte de a ajunge la maturitate și îi lasă pieile în urmă ca să alunge animalele de pradă, continuă și arătă în altă direcție. Uite acolo unul viu, dacă te interesează.

Dirk privi și zări un animal mic și galben, cu colți ascuțiți și ochi mari și cafenii.

– Pot zbura, îi mai spuse Gwen. Sunt înzestrați cu o membrană de la braț până la picior care le permite să treacă printre copaci. Sunt prădători, să știi. Vânează în grupuri și pot doborî animale de o sută de ori mai mari decât ei. Dar, în general, nu atacă oamenii dacă aceștia au grijă să le evite cuiburile.

Spiriduşul-de-copac dispăruse pe sub un labirint de ramuri de sugrumători, însă lui Dirk i se păru că vede un altul cu coada ochiului. Se uită atent la pădurea din jur. Pretutindeni erau pieile transparente ale spiriduşilor, năluci micuțe și feroce, privind în gol la crepusculul nesfârșit.

– Nu-i așa că și din cauza lor Janacek e atât de supărat? întrebă el.

Gwen dădu din cap.

– Pe Kimdiss spiriduşii sunt considerați paraziți, însă aici sunt cu adevărat în elementul lor. Fac echipă nemaipomenit de bună cu sugrumătorii și se pot deplasa printre ramurile lor mai iute decât oricare alt animal pe care îl cunosc. I-am studiat în amănunt. Devastează pădurile. Cu timpul, vor ucide tot vânatul și vor muri de foame, doar că nu vor avea vreme. Înainte de asta va cădea scutul și va veni înghețul.

Încheie cu o ridicare obosită din umeri și își rezemă brațul de o creangă mai joasă. Salopetele lor luaseră de mult timp culoarea galben-murdar a pădurii din jur, dar mișcarea îi ridică puțin mâneca, iar Dirk putu să observe luciul stins de jad și argint, în contrast cu nuanța sugrumătorului.

– Au mai rămas animale?

– Au mai rămas destule, îi răspunse ea.

În lumina roșiatică, argintul brățării licărea straniu.

– Firește, nu mai sunt câte au fost înainte. Majoritatea au plecat din pădurea-natală. Pădurile acestea sunt pe moarte, iar animalele își dau seama de asta. Însă copacii proveniți de pe planetele din Exterior sunt cumva mai rezistenți. Acolo unde au fost plantate păduri provenind din Lizieră, se mai găsește viață, puternică încă, și nu se dă bătută ușor. Sunt sugrumătorii, copacii-fantomă, geraniile albastre – care vor înflori până în ultima clipă. Și vor avea chiriașii lor, vechi și noi, până când va veni înghețul.

Gwen făcu un semn cu mâna, cuprinzând întreaga pădure, iar brățara îi făcu cu ochiul lui Dirk, zbieră la el. Legătură și memento și negare, toate deopotrivă, dragoste pecetluită cu jad și argint. Iar el nu avea decât micuța bijuterie-șoptitoare în formă de lacrimă și plină de amintiri palide.

Ridică ochii și privi pe lângă ramurile contorsionate ale unui sugrumător galben la peticul întunecat de cer unde se afla Ochiul Iadului. Părea mai mult istovit decât diabolic, mai mult întristat decât satanic. Și se cutremură.

– Haide să ne întoarcem, îi ceru lui Gwen. Mă deprimă locul ăsta.

Ea nu se împotrivi. Găsiră un loc liber departe de sugrumători, un loc unde își puseră arma scuterele. Apoi porniră împreună în zborul lung înapoi spre Larteyn.

CAPITOLUL 3

Se luară iarăși la întrecere pe deasupra munților și, de această dată, Dirk se descurcă mai bine, ținând mai bine pasul cu Gwen, dar reușita nu-l binedispuse. Mare parte a epuizantului drum îl făcură în tăcere, fără să se mai țină de mână, ea zburând la câțiva metri în față. Roata de Foc le șoptea că îi vor durea toate oasele după o asemenea călătorie, iar Gwen era ispititoare ca o sirenă a cerului, atât de aproape, dar veșnic inaccesibilă. Melancolia pădurilor muribunde de pe Worlorn îi pătrunsese în sânge, și Gwen era acum în ochii lui o femeie superbă într-un costum de culoarea disperării, cu părul negru îmbibat de lumina roșiatică. Gonind prin vânt, gândurile i se învolburau în minte ca un carusel colorat, iar unul dintre ele era mai insistent decât toate celelalte. Ea nu era Jenny a lui, nu era și nu fusese niciodată.

De două ori în timpul zborului Dirk observă – sau i se păru că observă – licărul de jad și argint al brățării, sfâșiindu-i sufletul și acum, așa cum i-l sfâșiase

în pădure. Își feri privirea și se uită la fuga norilor negri, lungi și subțiri, pe cerul sterp.

Când ajunseră în Lartyen, în parcarea de pe acoperiș nu mai era nici aerovehiculul cenușiu în formă de pisică de mare, nici mașina militară de culoarea măslinelor verzi. Doar lacrima galbenă a lui Ruark era la locul ei. Aterizară lângă aceasta – oprirea lui Dirk fiind un soi de poticneală neîndemânatică, total lipsită de haz acum, ci doar prostească – și își puseră scuterele aeriene și ghetele de zbor de unde le luaseră. La lifturi schimbară câteva cuvinte, pe care Dirk le dădu uitării de îndată ce le rosti. Apoi Gwen plecă.

Arkin Ruark îl aștepta răbdător în apartamentul său de la baza turnului. Dirk descoperi un fotoliu lângă pereții pastelați, printre sculpturi și plantele în ghivece aduse de pe Kamdiss. Se tolăni pe el, dorindu-și doar să se odihnească și să nu se mai gândească la nimic. Numai că Ruark era acolo, și chicotea, și clătina din cap astfel încât părul-i blond deschis părea să danseze. Îi puse un pahar în mână. Era din cristal fin, simplu și fără niciun ornament, cu excepția gheții de pe pereții lui care se topea văzând cu ochii. Bău din el, iar vinul foarte verde și foarte rece îi unse gâtul cu gust de tămâie și scorțișoară.

– Pari teribil de obosit, Dirk, spuse kimdissianul, după ce-și turnă și el un pahar și se trânti pe un scaun cu spătar drept, la umbra unei plante negre, veștejite. Frunzele lanceolate ale acesteia îi brăzdau chipul durduliu și surâzător cu dungi de negură. Sorbi și el

din pahar, cu zgomot, iar Dirk simți, preț de o clipită, că îl disprețuiește din tot sufletul.

– A fost o zi lungă, spuse el pe ton neutru.

– Adevărat, fu de acord Ruark. O zi de-a kavalarilor este întotdeauna lungă. Cu dulcea Gwen, Jaan și, nu în ultimul rând, Garsey orice zi ți se pare nesfârșită. Ce zici de asta?

Dirk nu zise nimic.

– Dar acum, zâmbi Ruark, ai văzut. Eu am vrut asta, am vrut să vezi cu ochii tăi. Înainte să-ți spun eu. Căci mi-am jurat mie însumi că-ți voi spune, da, mie însumi mi-am jurat. Gwen, ea mi-a povestit. Știi, stăm de vorbă, ca prietenii, și îi cunosc pe ea și pe Jaan încă de pe Avalon. Dar aici am devenit mai apropiați. Ea nu poate să vorbească cu ușurință despre asta, nu poate deloc, dar cu mine vorbește, sau mai bine zis, obișnuia să vorbească, și astfel eu pot să-ți povestesc. Nu-i trădez încrederea. Și cred că tu trebuie să știi.

Băutura îi mângâia pieptul cu degete de gheață, iar Dirk simți cum îi dispare orice urmă de oboseală. Parcă moțăise, parcă Ruark vorbise mult timp, iar el pierduse tot.

– Ce vrei să spui? îl întrebă el. Ce trebuie să știu?

– De ce Gwen are nevoie de tine, spuse Ruark. Motivul pentru care ți-a trimis... chestia aia, lacrima roșie. Tu știi. Și eu știu. Ea mi-a spus.

Dintr-odată, Dirk deveni foarte atent, foarte curios, foarte nedumerit.

– Ți-a spus... , începu el și se opri brusc.

Gwen îi ceruse să aibă răbdare. Și odinioară îi promisese că va face ce îi va cere. Poate că ar trebui să asculte, poate, pur și simplu, ei îi venea greu să-i spună. Ruark trebuia să știe. Ruark era prietenul ei, așa îi explicase ea în pădure, era singurul cu care putea sta de vorbă.

– Ce anume?

– Trebuie s-o ajuți cumva, t'Larien. Nu știu.

– S-o ajut să ce?

– Să se elibereze. Să fugă.

Dirk puse paharul jos și se scărpină în cap.

– De cine?

– De ei. De kavalari.

Se încruntă.

– Vrei să spui de Jaan? L-am cunoscut de dimineață. Și pe el, și pe Janacek. Dar ea îl iubește pe Jaan. Nu înțeleg.

Ruark râse, sorbi zgomotos din pahar, râse din nou. Era îmbrăcat cu un costum din trei piese, în carouri maro și verzi, ca un bufon, și, auzindu-l declamând cu nonșalanță tot felul de tâmpenii, Dirk începu să se întrebe la modul cel mai serios dacă nu cumva ecologistul era totuși bătut în cap.

– Îl iubește, da, așa ți-a spus? se miră Ruark. Ești sigur că așa a spus? Ești sigur?

Dirk șovăi, încercând să-și amintească ce-i vorbise acolo, lângă lacul verde și nemișcat.

– Nu sunt sigur. Dar ceva în sensul ăsta. Că e – cum a zis?

– *Betheynă?* sugeră Ruark.

Dirk încuviință.

– Da, *betheynă,* soție.

Ruark chicoti iarăși.

– Nu, complet greșit. Am ascultat în mașină. Gwen a folosit cuvântul în mod eronat. Nu eronat întru totul, dar ție ți-a lăsat o impresie falsă. *Betheynă* nu înseamnă soție. Cea mai bună minciună trebuie să conțină un sâmbure de adevăr ca să prindă, nu-i așa? Ce crezi că înseamnă *teyn*?

Cuvântul îl blocă. *Teyn*. Îl auzise de o sută de ori de când sosise pe Worlorn.

– Prieten? presupuse el neștiind ce înseamnă cu adevărat.

– *Betheynă* este mai aproape de soție decât este *teyn* de prieten, îi spuse Ruark. Învață să cunoști mai bine civilizațiile din Exterior, Dirk. În limba kavalară veche, *betheynă* înseamnă femeia-unui-bărbat, înseamnă o concubină înlănțuită prin jad și argint. Acum, sigur că în legătura de jad și argint poate exista multă afecțiune, multă dragoste, bineînțeles că se poate. Deși în vechea limbă kavalară nu există niciun sinonim pentru acest termen pământean. Interesant, nu ți se pare? Pot fi oare ei în stare să iubească fără să existe un cuvânt pentru acest sentiment, prietene t'Larien?

Dirk nu răspunse. Ruark ridică din umeri, mai luă o înghițitură din pahar și continuă.

– Nu contează, dar gândește-te la asta. Am pomenit de jad și argint și, da, adeseori kavalarii cred că există dragoste în această legătură, dragostea unei *betheyne* pentru stăpânul ei, uneori și dragostea stăpânului pentru

betheyna lui. Sau, dacă nu dragoste, măcar simpatie. Dar nu întotdeauna, și nu neapărat! Înțelegi?

Dirk clătină din cap.

– Legăturile kavalare reprezintă tradiția și obligația, spuse Ruark, aplecându-se încordat spre Dirk, iar dragostea poate duce la accidente. Căci sunt un neam violent, ți-am mai spus asta. Citește-le istoria, citește-le legendele. Gwen l-a cunoscut pe Jaan pe Avalon, știi, și ea nu le citise. Nu citise suficient de mult. El era Jaan Vikary de pe Înaltul Kavalaan, dar ce era asta, era cumva vreo planetă? Nu știa. Adevărul. Așa că atracția dintre ei a crescut – spune-i dragoste, dacă vrei – a urmat și sexul, iar el i-a dăruit brățara din jad și argint lucrată ca a lui și, brusc, ea îi devine *betheynă*, tot fără să aibă habar ce i se întâmplă. E prinsă în cursă.

– În cursă? Cum adică?

– Citește-le istoria! Poate că s-a mai domolit de ceva vreme violența celor de pe Înaltul Kavalaan, dar cultura le-a rămas neschimbată. Gwen îi este *betheynă* lui Jaan Vikary, *betheynă* concubină, soție, da, amantă, și mai multe. Este proprietatea și sclava lui, asta este. Și darul lui. Darul lui pentru Casta Ironjade, căci prin ea și-a cumpărat el titlurile cele înalte, da. Dacă-i poruncește, ea trebuie să nască prunci, indiferent dacă ea personal vrea asta sau nu. Trebuie să-l primească în patul ei și pe Garse, indiferent dacă vrea sau nu. Dacă Jaan moare într-un duel cu un bărbat dintr-o altă castă decât Ironjade, un braith sau un redsteel, Gwen trece în posesia acelui bărbat ca un bagaj, ca o proprietate – devenindu-i lui *betheynă*, sau doar o simplă

eyn-kethi, dacă cel învingător poartă deja jad și argint. Dacă Jaan moare din cauze naturale, sau într-un duel cu un alt ironjade, atunci Gwen trece în proprietatea lui Garse. Voința ei nu are nicio importanță. Cui îi pasă dacă ea îl urăște? În niciun caz kavalarilor. Și dacă va fi să moară și Garsey, ei, ce crezi că se va întâmpla? Atunci când va veni și clipa aceea, ea va fi deja o *eyn-kethi,* o femeie folosită de castă doar pentru reproducere, descompusă moralicește pe vecie, putând a fi folosită de oricare dintre *kethi. Kethi* însemnând, mai mult sau mai puțin, frații din castă, bărbații din familie. Căci Casta Ironjade nu este nimic altceva decât o mare familie, cu mii și mii de membri, și oricare dintre ei o poate avea pe Gwen. Cum i-a zis ea lui Jaan? Soț? Nu. Temnicer. Asta este, și asta este și Garse, poate temniceri iubitori, dacă tu crezi că unii de teapa lor pot iubi la fel de sincer și adevărat ca noi doi. Jaantony o cinstește acum pe Gwen a noastră, pentru că el a devenit patrician Ironjade datorită ei, pentru că ea este darul-*betheyn.* Dar dacă ea moare sau îl părăsește, atunci el va fi exclus din Ironjade, va fi fre-Ironjade, bătrân, batjocorit de toți, deposedat de toate armele sale, pierzându-și locul din consiliu. Doar că el o înrobește, el nu o iubește. Iar acum, la ani distanță de vremurile din Avalon, acum, când s-a mai maturizat și a căpătat mai multă înțelepciune, acum ea știe.

Ruark spuse ultimele fraze gâfâind de furie, cu buzele strânse.

Dirk ezită.

– Adică, vrei să spui că n-o iubește?

– Ba da, o iubește așa cum iubești un bun care îți aparține, așa este dragostea unui patrician pentru *betheyna* lui. Între ei este o legătură strânsă, de jad și argint, legătură ce nu va fi niciodată sfărâmată, dar este o legătură care implică doar obligație, pe de-o parte, și stăpânire, de partea cealaltă. Nu este deloc vorba despre dragoste aici. Și, dacă presupunem că acești kavalari ar fi capabili să simtă iubirea, ea s-ar regăsi într-altă parte, în sentimentele pentru fratele-ales, pentru geamănul războinic, care este și scut, și suflet pereche, și amant. În acela veșnic loial, acela care aduce plăcerea și care încasează loviturile și care alungă durerea, legătura puternică ce este pe viață.

– *Teyn*, șopti Dirk amorțit și cu mintea zăpăcită.

– *Teyn!* încuviință Ruark. Cu toate că sunt un neam violent, kavalarii au poeme extraordinar de frumoase. Multe dintre acestea celebrează *teynul*, legătura de fier și piatră-incandescentă, însă niciunul nu se referă la cea de jad și argint.

Lucrurile începură să capete sens.

– Vrei să spui, începu Dirk, că ea și cu Jaan nu se iubesc, și că ea este aproape sclavă aici. Și totuși nu pleacă?

Chipul dolofan al lui Ruark se îmbujoră.

– Să plece? Nu există o absurditate mai mare! Ar aduce-o înapoi cu forța. Un patrician trebuie să-și păstreze și să-și apere *betheyna*. Și să-l ucidă pe acela care va încerca să i-o fure.

– Și mi-a trimis bijuteria...

– Gwen vorbește mult cu mine, și eu știu. Ce altă speranță ar putea avea? Kavalarii? Jaantony și-a omorât

doi adversari în duel. Niciun kavalar nu s-ar atinge de ea. Și chiar de ar face-o, la ce ar folosi? Eu? Pot eu să reprezint o speranță?

Își atinse trupul micuț cu mâinile moi și respinse disprețuitor o asemenea idee.

– Tu, t'Larien, tu ești speranța lui Gwen. Tu, care îi ești dator. Tu, care ai iubit-o pe vremuri.

Dirk își auzi propria voce ca de la mare depărtare.

– Încă o mai iubesc, șopti el.

– Bine. Cred, știi tu, că Gwen... chiar dacă nu ar recunoaște niciodată, cred, totuși... că și ea mai simte ceva. Ca înainte. Simte pentru tine ce nu a simțit niciodată pentru Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade Vikary.

Băutura, vinul acela ciudat și verde îl afectase mai mult decât și-ar fi închipuit. Doar un pahar, un singur pahar înalt băuse, iar încăperea începuse să se învârtească în jurul lui. Dirk t'Larien făcea eforturi să se țină drept, și la urechi îi ajungeau lucruri inimaginabile, și începuse să-și pună întrebări. Cuvintele lui Ruark nu aveau nicio noimă, își zise, dar, pe de altă parte, aveau prea multă. Îi explicase totul, iar acum era limpede precum cristalul, știa clar ce avea de făcut. Sau nu? Camera tremura, se întuneca și se lumina, întuneric, apoi lumină, iar Dirk era acum foarte sigur, și în secunda următoare nu mai era sigur deloc. Ce trebuie să facă? Ceva, ceva pentru Gwen. Trebuie să afle cum stau lucrurile în realitate, și apoi...

Duse o mână la frunte. Sub buclele încărunțite, era acoperită cu broboane de sudoare. Ruark sări în picioare, alarmat.

– O, exclamă kimdissianul, ți s-a făcut rău de la vin! Ce tâmpit sunt! E vina mea. Vin extraterestru și stomac de Avalon, da, nu se împacă. Mâncarea o să te ajute, să știi. Mâncarea.

Ieși în goană, atingând planta din ghiveci și făcând sulițele negre ale frunzelor ei să țopăie și să danseze.

Dirk rămase nemișcat. Ca de la mare depărtare auzi zgomot de farfurii și oale, dar nu-i dădu atenție. Gândurile îi brăzdau fruntea transpirată și totul i se părea extrem de complicat. Părea că nu reușește să facă legăturile logice între informațiile aflate, iar cele mai clare lucruri îi dispăreau din minte chiar atunci când era pe cale să le înhațe. Începu să tremure. Visele moarte se treziră la o nouă viață, iar Roata ardea și strălucea puternic deasupra pădurilor din nou înverzite de pe Worlorn. Putea să facă toate astea să se întâmple, să le forțeze să se întâmple, să trezească iarăși la viață lumea aceasta, să pună capăt lungului crepuscul și s-o recapete pe Jenny, să o aibă pe vecie alături pe Guinevere a lui. Da. *Da!*

Când Ruark se înapoie cu furculițe și cu boluri pline cu brânză moale, cartofi roșii și carne fierbinte, Dirk era mai calm, era din nou imperturbabil. Mâncă, pe jumătate în transă, în vreme ce gazda lui sporovăia mai departe. Mâine, își promise el. Îi va întâlni pe toți la micul dejun, va discuta cu ei, va afla adevărul. Apoi va putea acționa. Mâine.

– ... departe de mine gândul de a te insulta, spunea Vikary. Nu ești prost, Lorimaar, dar cred că te pripești în această chestiune.

Dirk îngheță în pragul ușii masive din lemn pe care o deschisese fără să se gândească la ce îl putea aștepta dincolo. Toți cei din încăpere s-au întors să-l privească, patru perechi de ochi. Vikary fu cel din urmă, nu înainte de a termina ce avea de zis. Când se despărțiseră, cu o seară înainte, Gwen îi spusese să vină la micul dejun (doar el singur, căci Ruark și kavalarii preferau să se evite pe cât mai mult posibil), iar acum era ora potrivită, imediat după mijirea zorilor. Dar nu se așteptase să dea peste o asemenea scenă.

În livingul cavernos erau patru persoane. Gwen, nepieptănată și cu ochi somnoroși, stătea pe marginea unei canapele joase din lemn și piele, în fața căminului și a paznicilor gargui. Garse Janacek era în picioare în spatele ei, încruntat și cu brațele încrucișate, în vreme ce Vikary și străinul se înfruntau lângă șemineu. Cei trei bărbați purtau veșminte oficiale și arme. Janacek, în pantaloni strâmți și o cămașă moale de culoarea mangalului, cu guler înalt și două rânduri de nasturi din fier pe piept. Mâneca dreaptă fusese tăiată pentru a putea expune brățara grea din fier și pietre-incandescente ce luceau stins. Și Vikary era îmbrăcat în cenușiu, însă cămașa lui nu avea nasturi, ci un soi de decolteu în V care ajungea până la centură. Pe pieptul acoperit cu păr negru lucea un medalion din jad pe un lanț din fier.

Celălalt, străinul, fu primul care i se adresă lui Dirk. Era cu spatele la ușă, dar se întoarse să urmărească obiectul interesului manifestat de ceilalți

și se încruntă. Mai înalt cam cu un cap decât Vikary și Janacek, îl domina și pe Dirk chiar de la câțiva metri distanță. Avea pielea măslinie, foarte întunecată prin contrast cu costumul alb ca laptele pe care îl purta sub o pelerină violet, cu faldurile plisate. Părul cărunt, brăzdat de șuvițe albe, îi ajungea până pe umerii lați, iar ochii – pietre de obsidian pe chipul oacheș cu sute de riduri și zbârcituri – nu erau absolut deloc prietenoși. Nici vocea nu-i era prietenoasă. Îl măsură pe Dirk din priviri, apoi spuse, pur și simplu:

– Ieși afară.

– Poftim?

Nicio altă replică nu ar fi putut fi atât de tâmpită ca asta, își spuse Dirk chiar atunci când o rostea, dar nu-i trecuse nimic altceva prin minte.

– Am spus să ieși afară, repetă uriașul în alb.

Ca și în cazul lui Vikary, ambele lui antebrațe erau dezgolite, lăsând să se vadă brățările, cea din jad și argint de pe mâna stângă și cea din fier și piatră-incandescentă de pe dreapta. Însă și modelul și montura brățărilor străinului erau diferite. Singurul lucru care nu era diferit era arma de la șold.

Vikary își încrucișă brațele, aidoma lui Janacek.

– Te afli în locuința mea, Lorimaar, patrician Braith. N-a fost ai niciun drept să te porți necuviincios cu invitații mei.

– Ceea ce nu se poate spune despre tine, braithule, pentru că tu nu ai fost invitat aici, adăugă Janacek picurând venin în zâmbetul rece.

Vikary se uită la *teynul* său clătinând din cap energic și cu asprime. *Nu.* La ce? Se întrebă Dirk.

– Am venit la tine cu o revendicare extrem de importantă, Jaantony patrician Ironjade, am venit să discutăm foarte serios, tună kavalarul în veșminte albe. Trebuie să vorbim în fața unui străin de lumea noastră? se răți el privindu-l din nou furios pe Dirk. Un om-copie, din câte știu.

Când răspunse, vocea lui Vikary era calmă, dar neînduplecată.

– Am terminat orice discuție, prietene. Ți-am dat răspunsul meu. *Bethyna* mea se bucură de protecția mea, la fel și kimdissianul și bărbatul acesta – făcu el un gest spre Dirk, apoi își încrucișă din nou brațele, iar dacă ai de gând să-l capturezi pe vreunul, fii pregătit să mă capturezi și pe mine.

Janacek zâmbi.

– Și nu e un om-copie, să știi, spuse kavalarul cel slab, cu barbă roșie. Acesta este Dirk t'Larien, *korariel* de Ironjade, fie că-ți convine sau nu.

Janacek se întoarse spre Dirk și i-l arătă pe străinul în alb.

– T'Larien, ți-l prezint pe Lorimaar Reln Winterfox patrician Braith Arkellor.

– Vecin de-al nostru, completă Gwen de pe canapea, deschizând pentru prima oară gura. Și el locuiește tot în Larteyn.

– Departe de voi, cei din Ironjade, spuse celălalt kavalar.

Evident nu era deloc mulțumit. Supărarea îi era adânc săpată pe chip, iar ochii lui negri trecură de la

unul la altul, plini de furie rece, îi măsurară pe toți cei prezenți până să se oprească asupra lui Vikary.

– Ești mai tânăr decât mine, Jaantony patrician Ironjade, iar *teynul* tău este încă și mai tânăr, iar eu nu m-aș înfrunta de bunăvoie cu voi în duel. Cu toate acestea, codul are rigorile lui, așa cum știm amândoi, și nici unul dintre noi nu ar trebui să se aventureze prea departe. Voi, tinerii patricieni, împingeți uneori lucrurile prea departe, așa mi se pare mie, iar patricienii Ironjade mai mult decât oricare alții...

– Iar eu încă și mai mult decât toți cei din Ironjade, îi încheie Vikary ideea.

Arkellor clătină din cap.

– Pe vremea când eram un copil încă neînțărcat în castele Braith, se ajungea la duel și dacă întrerupeai spusele altcuiva, așa cum ai făcut tu acum. Sigur, obiceiurile străvechi au dispărut. Iar bărbații de pe Înaltul Kavalaan s-au înmuiat chiar înaintea ochilor mei.

– Crezi că eu sunt moale? îl întrebă încet Vikary.

– Și da, și nu, patrician Ironjade. Ești un om ciudat. Ai o duritate pe care nu ți-o poate contesta nimeni, iar acesta este un lucru bun, dar Avalon și-a pus amprenta împuțită asupra ta, te-a infectat cu slăbiciune și cu nerozie. Nu îmi place *betheyn*-curva ta, și nu îmi plac „prietenii" tăi. Dacă ar fi fost să fiu mai tânăr, m-aș fi năpustit asupra ta și te-aș fi reînvățat înțelepciunea străveche a castei, acele lucruri pe care le uiți atât de ușor.

– Ne provoci la duel? întrebă Janacek. Vorbești cu multă hotărâre.

Vikary își luă mâinile de la piept și făcu un gest indiferent.

– Nu, Garse. Lorimaar patrician Braith nu ne provoacă la duel. Nu-i așa, prietene patrician?

Arkellor așteptă puțin cam prea mult înainte să răspundă.

– Nu, zise el. Nu, Jaantony patrician Ironjade, nu am intenționat să te insult.

– Nici nu m-am simțit insultat, surâse Vikary.

Dar patricianul Braith nu-i întoarse surâsul.

– Numai noroc vă doresc, le ură el pe un ton plin de ură.

Se îndreptă cu pași mari spre ușă, oprindu-se doar cât să-i îngăduie lui Dirk să se ferească din drumul lui, apoi ieși și se îndreptă spre scara ce ducea la acoperiș. Ușa se închise în spatele lui.

Dirk porni spre ceilalți, dar scena de dinainte cu câteva clipe se schimbase cu iuțeală. Janacek, încruntându-se și clătinând din cap, se răsuci pe călcâie și plecă în altă încăpere. Gwen se ridică de pe canapea, palidă și zguduită, iar Vikary făcu un pas spre Dirk.

– Nu e bine că ai fost nevoit să asiști la scena asta, spuse kavalarul. Dar poate că te va lămuri în multe privințe. Totuși, regret că ai fost de față. Nu mi-aș dori să ajungi să ai despre Înaltul Kavalaar aceeași părere pe care o au kimdissienii.

– Nu am prea înțeles, spuse Dirk.

Vikary îl luă de după umeri și îl conduse spre sufragerie, cu Gwen urmându-i îndeaproape.

– Despre ce vorbea?

– A, despre multe. Îți voi explica. Dar acum trebuie să-ți mărturisesc care este al doilea regret al meu. Micul dejun pe care ți l-am promis nu este gata încă, surâse kavalarul.

– Pot să aștept.

Intrară în sufragerie și se așezară la masă. Gwen era tot tăcută și părea extrem de tulburată.

– Cum mi-a zis Garse? întrebă Dirk. *Kora*-cumva, ce înseamnă asta?

Vikary păru să ezite.

– Cuvântul este *korariel*. Provine din limba kavalară veche. Iar înțelesurile lui s-au schimbat de-a lungul secolelor. Astăzi, în locul acesta, atunci când îl folosim eu sau Garse, înseamnă „protejat". Protejat de noi, protejat de Ironjade.

– Asta ai vrea tu să însemne, Jaan, spuse Gwen pe un ton usturător și furios. Spune-i care este sensul adevărat!

Dirk așteptă. Vikary își încrucișă brațele privindu-i pe amândoi.

– Foarte bine, Gwen, dacă așa dorești, îi răspunse și se întoarse spre Dirk. Sensul complet din vechime este acela de „proprietate protejată". Sper să nu te simți jignit. Căci nu asta a fost intenția mea. *Korariel* îi desemnează pe ei care nu fac parte dintr-o castă, însă, cu toate acestea, sunt apărați și prețuiți.

Dirk își aminti ce-i spusese Ruark cu o seară în urmă, își aminti vorbele acestuia, vag înțelese prin aburii verzi ai vinului. Și simți cum furia i se furișează în sânge, ca o maree năvalnică și roșie, și încercă să și-o înăbușe.

– Nu sunt obișnuit să fiu proprietatea cuiva, spuse pe un ton mușcător, indiferent cât de mult prețuită. Și de cine anume se presupune că mă protejezi?

– De Lorimaar și de *teynul* lui, Saanel, răspunse Vikary, aplecându-se peste masă și apucându-l strâns de braț. Poate că Garse s-a pripit când a folosit cuvântul acesta, t'Larien, dar nu am nici cea mai mică îndoială că lui i s-a părut a fi cel mai potrivit cuvânt la momentul respectiv. Cuvânt vechi pentru un concept vechi. Greșit – desigur, admit asta – greșit pentru că ești om, ești o persoană, nu proprietatea cuiva. Cu toate acestea a fost cel mai bun cuvânt pentru unul ca Lorimaar patrician Braith, care înțelege doar asemenea lucruri și nimic altceva. Dacă acest concept te deranjează atât de tare, așa cum știu că o deranjează pe Gwen, îmi cer de mii de ori iertare pentru că *teynul* meu l-a folosit.

– Ei, spuse Dirk încercând să pară rezonabil, mulțumesc pentru scuze, dar mă tem că nu sunt suficiente. Tot nu am aflat ce se petrece. Cine este Lorimaar? Ce a vrut? Și de ce trebuie să fiu apărat împotriva lui?

Vikary oftă și-i eliberă brațul.

– Nu va fi ușor să-ți răspund la întrebări. Trebuie să-ți povestesc istoria neamului meu, puținul pe care l-am învățat și restul pe care l-am intuit.

Se întoarse spre Gwen.

– Dacă nu are nimeni nimic împotrivă, am putea lua masa în vreme ce vorbim. Vrei să aduci mâncarea?

Ea încuviință și ieși. Se întoarse după câteva minute cu o tavă mare vârfuită cu pâine, trei soiuri de brânză și ouă tari cu coaja de un albastru strălucitor. Și bere, firește. Vikary se aplecă, sprijinindu-și coatele pe masă. Începu să vorbească, în vreme ce ceilalți mâncau.

– Înaltul Kavalaan a fost mereu o lume violentă. Cu excepția Coloniei Uitate, este cea mai veche lume din Exterior, iar toate cronicile sale sunt cronici ale luptelor. Din nefericire, aceste cronici sunt, în mare măsură, născociri și legende, pline de minciuni etnocentrice. Și totuși, basmele acestea au fost crezute până după perioada de interimat, când navele spațiale s-au întors.

În cadrul castelor Ironjade, de exemplu, băieții erau învățați că universul nu are decât treizeci de stele, iar Înaltul Kavalaan se află în centrul lui. Au fost învățați că aici a luat naștere neamul omenesc, atunci când Kay Iron-Smith și *teynul* său, Roland Wolf-Jade s-au născut din împerecherea dintre un vulcan și o furtună. Au ieșit fumegând de pe buzele vulcanului într-o lume plină de demoni și de monștri și, vreme de mulți ani, au cutreierat planeta, având diverse aventuri. În cele din urmă, au dat peste o grotă adâncă de sub un munte, și înăuntru au descoperit vreo zece femei, primele femei de pe lume. Acestora le era teamă de demoni și nu voiau să iasă de acolo. Așa că amândoi, Kay și Roland, au rămas cu ele și le-au violat cu brutalitate, făcându-le *eyn-kethi*. Grota a devenit casta lor, femeile

le-au născut mulți fii, și astfel a început civilizația kavalară.

Drumul nu a fost unul ușor, spun legendele. Băieții născuți de *eyn-kethi* se trăgeau cu toții din sămânța lui Kay și din cea a lui Roland și erau colerici, periculoși și încăpățânați. Și între ei aveau loc multe certuri. Unul dintre fii, vicleanul și maleficul John Cărbune-Negru, obișnuia să-și ucidă *kethi*, frații lui întru castă, în accese de invidie, deoarece el nu era în stare să vâneze la fel de bine ca aceștia. După aceea, în speranța că își va putea însuși ceva din puterea și îndemânarea lor, a început să le mănânce trupurile. În mijlocul unui asemenea ospăț l-a surprins Roland într-o bună zi și l-a fugărit peste dealuri, lovindu-l cu un bici greu. John nu s-a mai întors la Ironjade, ci a fondat propria lui castă într-o mină de cărbuni și a luat un demon să-i fie *teyn*. Așa a luat ființă casta canibală Sălașurile de Cărbune din Adâncuri.

Și alte caste au fost întemeiate într-o manieră asemănătoare, deși cronicile Ironjade par a fi mai blânde cu ceilalți răzvrătiți decât au fost cu John cel Negru. Roland și Kay erau stăpâni neînduplecați, iar viața alături de ei nu era una ușoară. De pildă, Shan Spadasinul, băiat cuminte și puternic, a plecat împreună cu *teynul* și *betheyna* lui după o ceartă violentă cu Kay, care nu voia să respecte legăturile lui de jad și argint. Shan a fost cel care a fondat Shangate Holding. Ironjade a recunoscut întotdeauna descendența lui ca fiind în întregime umană. Așa a făcut și în privința majorității castelor importante. Cele care s-au stins, așa ca

Sălașurile de Cărbune din Adâncuri au avut parte de un tratament mult mai dur.

Legendele acestea sunt destul de cuprinzătoare și aduc lămuriri în multe privințe. Există, de exemplu, povestea nesupusului *kethi*. Primul Ironjade a știut sigur că unica locuință bună pentru om era sub stânci, citadelă săpată în piatră, grotă sau mină. Însă cei care au apărut după aceea nu au crezut una ca asta; câmpiile păreau accesibile și ispititoare în ochii lor naivi. Așa că au ieșit afară, împreună cu *eyn-kethi* și cu copiii, și au ridicat orașe înalte. Asta a fost neghiobia lor. Căci din ceruri au căzut focuri care să le distrugă, focuri care au străbat și au topit turnurile pe care le înălțaseră, focuri care au ars bărbații cetății, focuri de care supraviețuiorii au fugit înspăimântați și s-au ascuns sub pământ, acolo unde flăcările nu-i mai puteau ajunge. Iar atunci când *eyn-kethiile* lor au născut, copiii aceia au fost demoni, nicidecum oameni. Uneori mâncau pântecele mamei ca să poată ieși mai repede afară.

Vikary făcu o pauză și sorbi din halba cu bere. Dirk, care aproape terminase de mâncat și se juca acum cu niște fărâmițe de brânză prin farfurie, se încruntă.

– Toată povestea asta este fascinantă, spuse el, dar mă tem că nu înțeleg ce relevanță are.

Vikary mai luă o gură de bere și mușcă dintr-o bucată de brânză.

– Ai răbdare, îl sfătui el.

– Dirk, interveni Gwen pe un ton uscat, cronicile celor patru coaliții de caste supraviețuitoare sunt diferite din multe puncte de vedere, însă există două

evenimente majore asupra cărora sunt toate de acord. Acestea reprezintă pietrele de temelie ale mitului kavalar. Toate au versiunea proprie a acestei ultimi povești – incendierea cetăților. Se numește Sorocul Focului și al Demonilor. O poveste ulterioară, Ciuma Nenorocită, se găsește și ea repetată realmente cuvânt cu cuvânt în toate castele.

– Adevărat, spuse Vikary. Aceste povestiri au fost unicele relatări despre timpurile străvechi pe care le-am avut la dispoziție. Atunci când eu m-am născut, deja niciun kavalar întreg la minte nu le mai credea.

Gwen tuși politicos.

Vikary îi aruncă o privire și zâmbi.

– Da, Gwen mă corectează, explică el. *Puțini* kavalari întregi la minte le mai credeau. Însă scepticii nu aveau nimic altceva în ce să creadă, nu exista niciun adevăr alternativ la care să adere. Multora dintre ei nici nu le-a păsat. Când s-au reluat călătoriile interstelare, iar wolfmanianii și toberienii și, ulterior, kimdissienii au venit pe Înaltul Kavalaan, aceștia au descoperit că suntem extrem de doritori să învățăm artele pierdute ale tehnologiei. Și ne-au învățat toate astea, în schimbul nestematelor noastre și al metalelor grele. Curând am avut nave spațiale, dar tot nu aveam istorie.

Surâse și continuă.

– *Eu* am descoperit adevărul pe care îl avem acum în timpul studiilor pe Avalon. Puțin, dar suficient. Am descoperit mărturii ale colonizării inițiale a Înaltului Kavalaan ascunse în uriașele bănci de date de la Academie.

S-a întâmplat spre sfârșitul Războiului Dublu. Un grup de coloniști au plecat de pe Tara spre o planetă dincolo de Vălul Diavolului, unde sperau să fie la adăpost de hranganieni și de rasele lor de sclavi. Computerele spun că au și reușit să facă asta o anumită perioadă. Au descoperit o planetă sălbatică și stranie, dar bogată. Au ridicat iute o colonie evoluată, bazată pe minerit. Există dovezi ale comerțului desfășurat vreme de douăzeci de ani între Tara și colonia aceasta, iar apoi planeta de dincolo de Văl a dispărut brusc din istoria omenirii. Tara abia dacă a băgat de seamă. Atunci erau cei mai cruzi ani ai războiului.

– Și crezi că planeta aceea era Înaltul Kavalaan? îl întrebă Dirk.

– Știu precis, îi răspunse Dirk. Coordonatele sunt identice; mai mult încă, se potrivesc și alte date absolut fascinante. De pildă, colonia a primit numele Cavanaugh. Mai surprinzător, comandantul primei expediții a fost un căpitan de navă interstelară pe nume Kay Smith. O femeie.

Gwen surâse.

– Și am mai descoperit ceva, continuă Vikary, din întâmplare, aș putea zice. Adu-ți aminte că majoritatea lumilor din Exterior nu s-au implicat în Războiul Dublu. Civilizațiile din Lizieră sunt produse ale Colapsului, sau chiar ale perioadei de după Colaps. Niciun kavalar nu văzuse niciodată vreun hranganian, și cu atât mai puțin vreun membru din multele rase de sclavi. Nici eu nu văzusem vreunul până când m-am dus pe Avalon și am început să mă interesez mai mult

de aspectele mai largi ale istoriei omenirii. Apoi, într-una din relatările despre conflictul din haloimăs, am dat, din pură întâmplare, peste ilustrații reprezentând diverșii sclavi semidotați cu inteligență pe care hranganienii îi foloseau ca trupe de șoc pentru planetele pe care nu le socoteau demne de atenția lor imediată. Cu siguranță că tu, Dirk, făcând parte din haloimăs, cunoști aceste rase extraterestre. Nocturnii hruuni, războinici cu gravitație mare, caracterizați prin forță și sălbăticie colosale, înzestrați cu vedere perfectă în infraroșu. Dactiloizi cu aripi, care și-au căpătat numele datorită unei asemănări întâmplătoare cu o fiară din preistoria omenirii. Dar cei mai răi dintre toți sunt *githyanki*, sorbitorii de suflete, cu teribilele lor puteri paranormale.

Dirk încuviință.

– Am văzut un hruun sau doi în timpul călătoriilor mele. Însă celelalte rase au cam dispărut, nu-i așa?

– Poate, răspunse Vikary. M-am uitat îndelung la ilustrațiile găsite, apoi m-am întors la ele iar și iar. Găseam în ele ceva ce mă neliniștea. Într-un final, mi-am dat seama despre ce era vorba. Hruunii, dactiloizii, *githynkii* semănau vag cu garguii care se află în pragul fiecărui cămin kavalar. Toți erau demoni din ciclurile noastre mitice, Dirk!

Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, vorbind cu o voce egală și stăpânită, emoția care-l cuprinsese fiind evidentă doar în pașii lui.

– Când m-am întors la Ironjade cu Gwen, am prezentat teoria mea, bazată pe legendele străvechi,

pe ciclul *Cântecul demonului* al marelui poet și aventurier Jamis-Lion Taal și pe informațiile descoperite în băncile de date ale Academiei. Privește faptele: colonia Cavanaugh se află pe câmpie, cu orașele ei și cu exploatările ei miniere mai îndepărtate. Hranganienii îi distrug orașele printr-un bombardament nuclear. Supraviețuitorii trăiesc doar în adăposturile din subsoluri și în pustietate, în mine. Pentru a pune stăpânire pe planetă, hranganienii debarcă contingente de sclavi. Apoi pleacă și nu se mai întorc vreme de un secol. Minele devin primele cămine ale supraviețuitorilor, celelalte vor fi construite mai târziu, săpate adânc în piatră. Nemaiavând orașe, minerii se întorc la o tehnologie mai primitivă și pun curând bazele unei culturi rigide, a cărei primă lege era supraviețuirea cu orice preț. Timp de multe generații se vor război cu rasele de sclavi și între ei. În același timp, sub ruinele radioactive ale orașelor, mutații biologice încep să se petreacă...

Acum Dirk se ridică de pe scaun.

– Jaan, îl întrerupse el.

Vikary se opri, se întoarse, se încruntă.

– Am avut al naibii de multă răbdare până acum, zise Dirk. Înțeleg că toate poveștile astea te preocupă într-o extrem de mare măsură. Și pe bună dreptate, căci este munca ta. Dar eu vreau răspunsuri și le vreau acum, continuă el ridicând o mână și bifând întrebările pe degete. Cine este Lorimaar? Ce a vrut? Și de ce ar trebui să fiu apărat împotriva lui?

Se ridică și Gwen.

– Dirk, Jaan încearcă să-ți prezinte contextul pentru ca tu să poți înțelege. Nu fii atât de...

– Nu! Vikary o opri cu un gest al mâinii. Nu, t'Larien are dreptate; mă entuziasmez mult prea mult când vorbesc despre lucrurile astea.

Se întoarse spre Dirk.

– Îți voi răspunde direct. Lorimaar este un kavalar tradiționalist. Atât de tradiționalist încât nu își găsește locul nici măcar pe Înaltul Kavalaan. Aparține altei epoci. Mai ții minte, ieri dimineață, când ți-am dat să porți insigna mea și, după aceea, când Garse și cu mine ne-am exprimat îngrijorarea față de siguranța ta după lăsarea nopții?

Dirk dădu din cap. Atinse insigna prinsă bine de guler.

– Da.

– Eram îngrijorați din cauza lui Lorimaar patrician Braith și a altora asemenea lui. Mi-este greu să-ți dezvălui motivele.

– Lasă-mă pe mine să încerc, interveni Gwen. Ascultă-mă, Dirk. Patricienii kavalari, cei din castă, s-au respectat reciproc de-a lungul secolelor – o, sigur că s-au certat și s-au războit, atât de mult încât vreo douăzeci de caste și coaliții au fost complet distruse, rămânând astfel doar cele patru mari caste supraviețuitoare ale timpurilor moderne. Cu toate acestea, s-au recunoscut unii pe alții ca fiind oameni, supuși legilor războiului și regulilor kavalare ale duelului. Dar, vezi tu, mai erau și alții – pustnicii din munți, oamenii care trăiau pe sub ruine, agricultorii. Astea

sunt doar niște simple presupuneri – ale lui Jaan și ale mele – însă ideea este că asemenea oameni *chiar au existat*, supraviețuitorii de lângă exploatările miniere care au devenit caste – pe aceștia patricienii nu vor să-i recunoască drept bărbați și femei. Jaan a omis ceva din toată istoria asta, înțelegi tu – ah, nu te mai foi atât! Știu că a fost o poveste lungă, dar era foarte important s-o asculți. Îți amintești că ți-a spus că rasele hranganiene de sclavi corespund celor trei mituri kavalare despre demoni? Ei bine, problema este că există trei stirpe de sclavi, dar *patru* soiuri de demoni. Cei mai răi și mai malefici demoni sunt oamenii-copie.

Dirk se încruntă.

– Oameni-copie. Lorimaar a zis că eu sunt un om-copie. Mi-am închipuit că e ceva de genul „neom".

– Nu, spuse Gwen. „Neom" este un termen uzual și răspândit, „om-copie" nu există decât pe Înaltul Kavalaan. Sunt acele creaturi care își schimbă forma, spun legendele, masculi și prefăcuți. Pot lua orice înfățișare, dar cel mai adesea înfățișare de bărbat, și au ca scop pătrunderea în castă. Înăuntrul acesteia, deghizați în oameni, pot lovi și ucide pe ascuns.

Ceilalți supraviețuitori – agricultorii, familiile din munți, mutanții și ghinioniștii, ceilalți oameni de pe Cavanaugh – aceștia erau oamenii-copie. Nu li se permitea să se predea, regulile războiului nu se aplicau în cazul lor. Kavalarii i-au exterminat, căci nu credeau că ar fi oameni. Erau animale extraterestre. Secole mai târziu, cei rămași au fost vânați de distracție.

Bărbații din castă vânau în permanență în perechi, *teyn*-cu-*teyn*, pentru ca, la întoarcere, fiecare să poată garanta că celălalt este ființă omenească.

Dirk păru înspăimântat.

– Și toate astea se mai întâmplă și astăzi?

Gwen ridică din umeri.

– Rareori. Kavalarii moderni recunosc păcatele istoriei lor. Chiar înainte de sosirea navelor interstelare, Ironjade și Redsteel, cele mai progresiste coaliții, au interzis capturarea oamenilor-copie. Pentru că vânătorii aveau un obicei. Atunci când nu aveau chef să ucidă pe loc un om-copie, indiferent din ce motiv, dar voiau să se laude cu acest trofeu mai târziu, îi puneau eticheta de *korariel*, iar nimeni nu avea voie să se atingă de el sub amenințarea duelului. *Kethii* din Ironjade și Redsteel s-au strâns și au încolțit pe toți oamenii-copie pe care i-au găsit și i-au organizat în sate și au încercat să-i scoată din primitivismul în care decăzuseră și să-i aducă înapoi la civilizație. Pe cei capturați îi numeau *korariel*. A avut loc și un război de scurtă durată din această cauză, între Ironjade și Shangate. Ironjade a învins, iar *korariel* a căpătat un nou sens, acela de „proprietate protejată".

– Și Lorimaar? întrebă Dirk. Care e locul lui în toată povestea asta?

Ea schiță un zâmbet plin de răutate, amintindu-i, o clipă, de Janacek.

– În toate culturile rămân și câțiva conservatori, credincioși autentici și fundamentaliști. Braith este coaliția cea mai conservatoare dintre toate și cam o

zecime din membrii ei – aceasta este estimarea lui Jaan – încă mai cred în oamenii-copie. Majoritatea sunt vânători, care *vor* să creadă, și aproape toți fac parte din Braith. Lorimaar și *teynul* lui și câțiva dintre *kethii* lui au venit aici ca să vâneze, deoarece vânatul este mult mai divers decât pe Înaltul Kavalaan și nu există reguli ale vânătorii. De fapt, nu există niciun fel de reguli. Tratatele festivalului s-au încheiat demult. Lorimaar poate ucide tot ce dorește.

– Inclusiv oameni, spuse Dirk.

– Dacă îi poate găsi, spuse ea. Larteyn are doar douăzeci de cetățeni, cred, douăzeci și unu cu tine. Suntem noi, un poet pe nume Kirak Redsteel Cavis care locuiește într-un foișor vechi și o pereche de vânători legali din Shanagate. Restul sunt din Braith. Vânători de oameni-copie și de orice altceva dacă nu pot găsi oamenii-copie. Mare parte dintre ei sunt cu o generație mai vârstnici decât Jaan și cumplit de însetați de sânge. Cu excepția poveștilor pe care le-au ascultat în castele lor și, poate, cu excepția câtorva asasinate clandestine în Dealurile Lamermaan, nu știu absolut nimic despre cum se desfășurau vechile vânători. Și toți dau pe dinafară de atâtea cutume și frustrări înăbușite.

Surâse.

– Și toată povestea asta continuă și acum? Nu face nimeni nimic?

Jaan Vikary își încrucișă brațele.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, t'Larien, spuse el grav. Garse și cu mine te-am mințit ieri, atunci când ne-ai întrebat ce căutăm aici. De fapt, eu te-am mințit.

Garse a spus o parte de adevăr – că trebuie s-o protejăm pe Gwen. Ea este străină de lumea noastră, nu este kavalară, iar cei din Braith ar ucide-o bucuroși spunând că este un om-copie, dacă nu ar fi scutul Ironjade care s-o apere. La fel și în cazul lui Arkin Ruark, care nu știe absolut nimic despre toate astea, nici măcar că se bucură de protecția noastră. Dar se bucură de ea. Și el este *korariel* pentru Ironjade.

Însă motivele pentru care ne aflăm aici trec dincolo de asta. Era imperios necesar ca eu să părăsesc Înaltul Kavalaan atunci când am făcut-o. Când mi-am luat numele de patrician și mi-am publicat teoriile, am devenit peste noapte foarte puternic și respectat în înaltul consiliu, dar, de asemenea, am devenit și foarte detestat. Mulți bigoți s-au considerat personal insultați de afirmația mea conform căreia Kay Fierarul a fost femeie. Am fost provocat la duel de șase ori doar din cauza aceasta. În ultimul duel, Garse a ucis un om, iar eu i-am schilodit pe veci *teynul*. Nu am dorit să mai trăiesc așa. Mi s-a părut că pe Worlorn nu ar fi existat dușmani de-ai mei. La îndemnul meu, consiliul Ironjade a trimis-o aici pe Gwen ca să lucreze la proiectul ei ecologic.

În același timp, am aflat despre activitățile pe care Lorimaar le desfășoară aici. Deja făcuse prima captură, iar vestea a ajuns la Braith, apoi la noi. Am discutat chestiunea cu Garse și am hotărât să-i punem capăt. Situația este explozivă în cel mai înalt grad. Dacă kimdissieni ar afla că iar s-au apucat kavalarii de vânat oameni-copie, ar împrăștia bucuroși zvonul

acesta în toate lumile din Exterior. Căci Kimdiss și Înaltul Kavalaar se urăsc de moarte, după cum poate ai aflat deja. Nu ne temem de kimdissieni, pentru că au îmbrățișat o religie și o filosofie non-violentă, aidoma emerelilor. Dar sunt alte lumi din Lizieră mult mai periculoase. Wolfmanienii sunt nestatornici și capricioși; toberienii pot lichida toate acordurile comerciale dacă află că acum kavalarii le vânează turiștii întârziați. Poate chiar Avalon s-ar întoarce împotriva noastră, dacă veștile trec de Văl, și ne-ar exclude din Academie. Nu ne putem expune unor asemenea riscuri. Lui Lorimaar și tovarășilor lui nu le pasă câtuși de puțin, iar înaltul consiliu nu are nicio putere aici. Iar pe cei din Ironjade îi preocupă foarte puțin cele întâmplate cu ani-lumină în urmă, într-o lume muribundă. Așa că eu și cu Garse acționăm singuri împotriva vânătorilor din Braith.

Până acum nu s-a ajuns la conflict deschis. Călătorim cât de mult putem, inspectăm toate orașele în căutarea celor rămași pe Worlorn. Și pe cei pe care îi găsim îi facem *korarieli*. Dar n-am reușit să găsim decât câțiva – un copil sălbăticit, pierdut în perioada Festivalului, câțiva wolfmanieni care au zăbovit prea mult în Orașul lui Haapala, un vânător de pe Tara. Fiecăruia dintre aceștia le ofer dovada considerației mele – surâse Vikary – o insignă micuță și neagră din fier în formă de banshee. Reprezintă un soi de avertisment pentru orice vânător care ajunge prea aproape. Dacă se va atinge de cel care poartă o asemenea insignă, dacă se va atinge de vreun *korariel* de-al meu,

s-ar face vinovat de ofensă și ar fi obligat să se dueleze. Lorimaar poate să dea din gură și să urle cât îi poftește inima, dar niciodată nu se va duela cu noi. Ar însemna să-și cheme singur moartea.

– Înțeleg, spuse Dirk și își desprinse insigna de la guler, aruncând-o apoi pe masă printre resturile micului dejun. Este o poveste încântătoare, dar te rog să-ți iei insigna înapoi. Eu nu sunt proprietatea nimănui. Am fost capabil să am singur grijă de mine până acum și pot continua să o fac.

Vikary se încruntă.

– Gwen, spuse el, vrei, te rog, să încerci să-l convingi, să-i explici că ar fi mai în siguranță dacă...

– Nu, îl repezi ea. Îți sunt recunoscătoare pentru ce încerci să faci, Jaan, știi asta. Dar înțeleg ce simte Dirk. Nici mie nu-mi place să fiu sub protecția cuiva și de asemenea refuz să fiu considerată o proprietate.

Vocea ei era tăioasă, fermă.

Vikary se uită neputincios la amândoi.

– Foarte bine, spuse și luă insigna aruncată de Dirk. Trebuie să-ți mai spun ceva, t'Larien. Până acum am fost mai norocoși decât cei din Braith, am reușit să găsim mai mulți oameni din simplul motiv că noi căutăm prin orașe, în vreme ce ei răscolesc pădurile, sclavi neputincioși ai vechilor lor obiceiuri. Rareori se întâmplă să dea peste cineva în sălbăticie. Până acum n-au avut nici cea mai mică bănuială despre treburile mele și ale lui Garse. Dar în dimineața aceasta Lorimaar a venit la mine înfiorător de supărat, deoarece, cu o zi în urmă, pe când vâna împreună cu *teynul* lui,

a dat peste un asemenea vânat și a fost împiedicat să îl doboare.

Prada aceasta era un bărbat pe un scuter aerian, care zbura pe deasupra munților, continuă el arătând insigna în formă de banshee. Fără aceasta, te-ar fi doborât sau te-ar fi împușcat cu laserul și te-ar fi dat jos din văzduh, te-ar fi fugărit prin pădure, și apoi te-ar fi ucis.

Puse insigna în buzunar și îl fixă pe Dirk cu o privire plină de înțelesuri, apoi ieși din încăpere.

CAPITOLUL 4

– Păcat că ai dat peste Lorimaar de dimineață, îi spuse Gwen după plecarea lui Jaan. Nu trebuia să fii implicat în povestea asta și am nădăjduit să te pot scuti de toate detaliile sinistre. Sper că ai să păstrezi secretul după ce vei pleca de pe Worlorn. Lasă-i pe Jaan și pe Garse să se ocupe de cei din Braith. Oricum, nimeni nu va ridica niciun deget în privința asta, nu vor face nimic altceva decât să bârfească și să împrăștie calomnii despre oamenii nevinovați de pe Înaltul Kavalaan. Și, în primul rând, nu trebuie să-i spui lui Arkin! Îi disprețuiește pe kavalari și ar zbughi-o înapoi pe Kimdiss într-o clipită.

Se ridică de la masă și continuă:

– Pentru moment, aș sugera să ne ocupăm de lucruri mai plăcute. N-avem prea mult timp pe care să-l putem petrece împreună; aș vrea să-ți mai arăt niște locuri înainte de a mă întoarce la munca mea. N-are niciun rost să-i lăsăm pe casapii ăștia din Braith să ne strice zilele pe care le mai avem la dispoziție.

– Fie așa cum spui, răspunse Dirk, doritor să-i facă pe plac, dar încă destul de zguduit de toată povestea cu Lorimaar și oamenii-copie. Te-ai gândit la ceva anume?

– Aș putea să te duc iar în pădure, îi spuse Gwen. Este imensă și ascunde sute de lucruri fascinante: lacuri pline cu pești mai mari decât oricare dintre noi; mușuroaie mai înalte decât clădirea aceasta, ridicate de insecte mai mici decât unghiile tale; un sistem de grote absolut incredibil pe care Jaan l-a descoperit – e un speolog înnăscut. Dar astăzi cred că trebuie să fim prudenți. Nu trebuie să punem prea multă sare pe rana lui Lorimaar, căci, altfel, s-ar putea ca el și *teynul* lui cel gras să înceapă să ne hăituiască, iar Jaan va fi condamnat. Astăzi îți voi arăta orașele. Și ele au farmecul lor aparte, un soi de frumusețe macabră. Și, așa cum ți-a spus și Jaan, Lorimaar încă nu s-a gândit să vâneze acolo.

– Bine, spuse Dirk fără prea mult entuziasm.

Gwen se schimbă la iuțeală și îl duse pe acoperiș. Scuterele aeriene zăceau tot acolo unde le lăsaseră cu o zi în urmă. Dirk se aplecă să le ia, dar Gwen i le luă din mâini și le puse în spatele aerovehiculului cenușiu în formă de pisică de mare. Apoi luă și ghetele de zbor împreună cu dispozitivele de comandă și le aruncă tot acolo.

– Azi nu folosim scuterele, îi explică ea. Vom merge mult prea departe.

Dirk făcu un semn din cap, arătându-i că a înțeles, și amândoi săriră peste aripile mașinii pe locurile din

față. Cerul întunecat de deasupra planetei Worlorn îl făcea să se simtă ca și cum ar fi venit acasă dintr-o expediție, nu că abia acum ar fi plecat într-una.

Vântul dezmățat zbiera în jurul mașinii zburătoare, iar Dirk fu nevoit să ia mânșa câteva clipe, cât Gwen își strânse la spate părul lung și negru. Ciuful lui șaten-cărunt se zvârcolea încolo și încoace în timpul cursei lor prin cer, însă el era mult prea cufundat în gânduri ca să bage de seamă, cu atât mai puțin ca să fie iritat de asta.

Gwen trecu mașina peste zidul muntos și se îndreptă spre sud. Pajiștea liniștită, cu colinele ei blânde și verzi și cu râurile ei șerpuitoare se întindea în dreapta lor până în zare, la întâlnirea cu cerul. În stânga, după ce au trecut de munți, văzură marginea pădurilor. Zonele infestate de sugrumători se observau clar chiar și de la această altitudine – cancere galbene întinzându-se prin verdele întunecat.

Călătoriră în tăcere aproape o oră, Dirk dus pe gânduri, încercând să dea sens celor aflate, dar nereușind. Până când, la un moment dat, Gwen se uită la el zâmbind.

– Îmi place să conduc un aerovehicul, îi mărturisi ea. Chiar și pe ăsta. Mă face să mă simt liberă și curată și departe de toate problemele care există acolo, jos. Înțelegi ce vreau să spun?

Dirk dădu din cap.

– Da. Nu ești singura. Mulți oameni au același sentiment. Inclusiv eu.

– Da, continuă ea. Obișnuiam să te plimb în zbor, mai ții minte? Pe Avaon? Zburam ore întregi, din

zori până la lăsarea nopții, iar tu stăteai alături de mine, cu brațul scos pe geam, și priveai în gol, cu expresia asta visătoare pe chip.

Surâse din nou.

Da. Își amintea. Acele zboruri-plimbări însemnaseră foarte mult pentru el. Nu vorbeau mult, doar se priveau din când în când și surâdeau strengărește. Era inevitabil; indiferent cât s-ar fi împotrivit, întotdeauna surâdea. Dar acum, toate acestea păreau îngrozitor de departe, îngrozitor de pierdute.

– Ce te-a făcut să te gândești la asta? o întrebă.

– Tu, îi răspunse gesticulând. Așa cum stai acolo, cocoșat în scaun, cu mâna atârnând în afară. Ah, Dirk. Știi că trișezi. Cred că o faci dinadins, ca să mă duci cu gândul înapoi pe Avalon și să doresc să te strâng din nou în brațe. Îh!

Și izbucniră amândoi în râs.

Iar Dirk, aproape fără să se gândească, se apropie mai mult de ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri. Gwen îi aruncă o privire scurtă, ridică ușor din umeri, iar căutătura cruntă i se topi într-un oftat de resemnare și apoi într-un zâmbet șovăielnic. Și nu se trase la o parte.

Și merseră mai departe, să viziteze orașele.

Orașul acelei dimineți era un tablou pastel, catifelat, situat într-o vale adâncă și verde. Gwen ateriză în centrul uneia din piețele în terase și se plimbară preț de o oră pe bulevardele lui largi. Era un oraș grațios, cioplit din marmură trandafirie cu vinișoare mici și

din piatră galbenă. Străzile erau late și sinuoase, iar clădirile scunde, aparent fragile, din lemn lăcuit și vitralii. Pretutindeni se găseau parcuri mici și alei largi, pretutindeni obiecte de artă: statui, picturi, fresce, atât de-a lungul trotuarelor, cât și pe lângă zidurile clădirilor, grădini din piatră și copaci sculptați.

Însă acum parcurile erau lăsate în paragină și năpădite de buruieni, iar iarba verde-albastră crescuse mult prea înaltă. Plante târâtoare negre se încolăceau pe trotuare, majoritatea soclurilor din parcuri erau goale, iar copacii robuști se transformaseră în niște forme grotești la care sculptorii lor nici nu visaseră.

Un râu galeș diviza și subdiviza orașul, rătăcind încolo și încoace într-o curgere la fel de întortocheată ca și trotuarele de pe malurile lui. Gwen și Dirk se așezară lângă apă, sub umbra unui podeț din lemn ornamentat, și rămaseră acolo o vreme, urmărind cum se oglindește Satan cel Gras în apă, leneș și roșu. Și ea i-a povestit cum fusese orașul acesta pe vremuri, în timpul Festivalului, înainte de venirea lor pe Worlorn. Kimdissienii îl construiseră, mai spuse ea, și îl numiseră Al Doisprezecelea Vis.

Poate că acum orașul visa. Și dacă așa era, somnul acesta era cel de veci. În sălile lui boltite nu mai răsuna niciun pas, grădinile i se transformaseră în jungle fioroase, ce vor deveni foarte curând cimitire. Unde înainte hohotele de râs umpleau străzile, nu se mai putea auzi decât șoapta foșnitoare a frunzelor moarte în bătaia vântului. Iar Dirk, așezat sub podețul de lemn, își spuse că, dacă Larteyn era

un oraș pe moarte, atunci Al Doisprezecelea Vis murise deja.

– Aici a vrut Arkin să ne instalăm baza de operații, spuse Gwen. Dar noi ne-am opus. Dacă tot urma să colaborăm, atunci era clar că soluția cea mai bună era să locuim în același oraș, iar Arkin voia să stea în Al Doisprezecelea Vis. N-am fost de acord și nu știu dacă m-a iertat încă. Kavalarii au construit Larteyn ca pe o fortăreață, dar kimdissienii au făcut din acest oraș o operă de artă. Mi s-a spus că a fost splendid pe vremuri. Dar, când s-a încheiat Festivalul, au demolat cele mai frumoase clădiri și au luat sculpturile cele mai valoroase din piețe.

– Iar tu ai vrut să locuiești în Larteyn? o întrebă Dirk.

Ea clătină din cap, iar părul, acum desfăcut, se învolbură blând. Îi surâse.

– Nu. Jaan a vrut. Și Garse a vrut. Eu – ei, bine, eu nu am vrut să locuiesc în Al Doisprezecelea Vis. Niciodată n-aș fi putut să trăiesc aici. Miasma descompunerii este mult prea puternică. Să știi că am ajuns să fiu de acord cu Keats. Nimic nu este mai deprimant decât moartea frumuseții. Iar aici a fost mult mai multă frumusețe decât a fost vreodată în Larteyn, deși Jaan ar sări ca ars să mă audă că spun una ca asta. Orașul acesta este mai trist. În plus, în Larteyn măcar am parte de *ceva* companie, chiar dacă doar Lorimaar și ai lui. Aici nu au mai rămas decât fantomele.

Dirk privi la apă, unde uriașul soare roșu, prizonier secătuit de puteri, țopăia straniu pe unduirea

domoală a valurilor. Și aproape că reuși să vadă fantomele despre care vorbea ea, năluci îmbulzindu-se pe ambele maluri, intonând elegii despre lucrurile de mult pierdute. Și o alta, o arătare doar a lui: un luntraș de pe Braque, care înaintează pe râu împingând o vâslă lungă și neagră. Și venea după el, luntrașul acesta venea după Dirk și nu avea de gând să se oprească. Iar luntrea lui cea neagră era mult cufundată în apă, mult prea îngreunată de atâta deșertăciune.

Așa că se ridică în picioare și o ajută și pe Gwen să se ridice, fără să spună nimic altceva decât că vrea să meargă mai departe. Și atunci fugiră de fantome și se înapoiară la terasa din piață unde îi aștepta mașina cenușie.

Se urcară iar în văzduh, pentru un al doilea interludiu de vânt și cer și gânduri mute. Gwen îndreptă mașina mai mult spre sud, apoi spre est. Dirk privea în jur, dus pe gânduri și tăcut. În răstimpuri, ea se uita la el și, fără să vrea, îi surâdea.

În cele din urmă ajunseră la mare.

Orașul acelei după-amiezi era construit de-a lungul malului zimțat al unui golf, unde valurile verde închis se înălțau și se spărgeau de cheiurile putrezite. Pe vremuri purtase numele Muscheta-de-pe-mare, îi spuse Gwen pe când se roteau deasupra lui în cercuri din ce în ce mai joase. Deși de o vârstă cu celelalte orașe de pe Worlorn, acesta avea un aer de vechime. Străzile Muschetei erau ca niște șerpi cu spinările frânte, alei pietruite și întortocheate printre turnurile înclinate

din cărămizi multicolore. Căci era un oraș din cărămidă. Cărămizi albastre, cărămizi roșii, cărămizi galbene, portocalii, cărămizi pictate, cărămizi cu dungi, cărămizi cu puncte, cărămizi trântite una peste alta și fixate cu mortar negru ca obsidianul sau roșu ca Satan cel Gras, cărămizi trântite una peste alta în forme care mai de care mai trăsnite. Încă și mai bătătoare la ochi erau prelatele din pânză vopsită ale dughenelor care încă se mai înșiruiau de-a lungul străduțelor întortocheate și pe cheiurile pustii.

Aterizară pe un ponton care părea mai zdravăn decât restul și ascultară o vreme zgomotul valurilor care se spărgeau de el. Apoi se îndreptară agale spre orașul pustiu și plin de praf. Străzile erau răvășite de vânt, turlele în formă de bulbi erau părăsite, iar soarele roșu și gras decolorase culorile vii de odinioară. Cărămizile se fărâmițau; totul era plin de praful lor multicolor și înecăcios. Muscheta era un oraș prost construit, iar acum era mort, la fel ca și Al Doisprezecelea Vis.

– E o construcție primitivă, constată Dirk, oprindu-se printre ruine.

Ajunseseră la intersecția dintre două alei unde fusese săpată o fântână adâncă, din piatră. Pe fundul ei se învolbura apa neagră.

– Îmi dă senzația de epocă prespațială, iar toate semnele din jur îmi spun același lucru despre nivelul celor care l-au ridicat. Și Braque este așa, însă nu chiar atât de rău. Acolo mai există ceva tehnologie veche, iar locuitorii mai au câteva aparate care nu le sunt

interzise prin religie. Muscheta arată de parcă nici n-a cunoscut tehnologia.

Ea îi încuviință spusele, mângâind ușor buza fântânii, trimițând în bezna de jos un șuvoi de praf și pietricele. Brățara din jad și argint îi lucea stins pe brațul stâng, chinuind privirea lui Dirk, făcându-l să se cutremure și să se întrebe iar și iar. Ce reprezenta? Stigmatul unei sclave sau o dovadă de dragoste? Ce anume? Apoi alungă gândul, nedorind să mai zăbovească asupra lui.

– Oamenii care au construit Muscheta nu aveau mai nimic, îi spuse ea. Au venit aici de pe Colonia Uitată, pe care locuitorii celorlalte lumi din Exterior o mai numesc și Tărâmul lui Lethe* și pe care locuitorii ei au numit-o întotdeauna Pământul. Pe Înaltul Kavalaan, oamenii de acolo sunt cunoscuți sub numele de Poporul-pierdut. Dar cine sunt aceștia, cum au ajuns acolo, de unde au venit... , surâse și ridică din umeri. Nimeni nu știe. În orice caz, au venit aici înaintea kavalarilor, foarte posibil chiar înaintea navei *Mao Tze Dong*, prima navă spațială cu echipaj uman despre care istoria spune că a trecut dincolo de Vălul Diavolului. Kavalarii tradiționaliști sunt convinși că poporul-pierdut era format din oameni-copie și demoni hranganieni, însă s-a dovedit faptul că se pot împerechea cu ființele omenești din alte neamuri de pe planete mai bine cunoscute. Colonia Uitată este un

* Râul uitării din ținutul lui Hades, ținutul morților și al umbrelor (în mitologia greacă) (n. tr.)

astru solitar, care nu suscită prea mult interes. Nivelul de civilizație este cel din Epoca de Bronz, locuitorii ei sunt pescari, în marea lor majoritate, și sunt extrem de retrași.

– Mă mir că au venit până aici, comentă Dirk și, mai ales, că și-au dat osteneala să ridice un oraș.

– Ah, zâmbi Gwen, aruncând în fântână alte pietricele. Dar chiar și ei erau obligați să ridice un oraș, toate cele paisprezece civilizații din Exterior au fost obligate să o facă. Chiar asta era ideea. Cu multe secole în urmă, Wolfheim a descoperit Colonia Uitată și, împreună cu toberienii, i-au adus aici cu forța pe oamenii-pierduți. Căci aceștia nu aveau nave spațiale. Și pescari au fost acolo, la ei acasă, pescari au fost și aici. Tot wolfmanienii, de data aceasta împreună cu cei de pe Lumea Oceanului de Vin Negru, le-au oferit acces la mare. Și pescuiau din bărci mititele, cu plase țesute. Bărbați și micuți și femei micuțe, goi până la brâu. Și apoi frigeau pe jar peștele prins și îl ofereau turiștilor. Aveau și barzi și menestreli și toată lumea trecea prin Muschetă în timpul Festivalului, ca să le asculte legendele stranii și să mănânce pește fript și să închirieze bărci. Dar nu cred că acest popor-pierdut și-a iubit orașul. La numai o lună după încheierea Festivalului, dispăruseră toți. Nici măcar nu și-au dat jos prelatele de la dughene, iar în case încă se mai pot găsi cuțite pentru pește și haine și oase de pește.

– Tu ai cotrobăit prin case?

– Nu. Dar am auzit tot felul de povești. Kirak Redsteel Cavis, poetul despre care ți-am povestit că

trăiește acum în Larteyn, a locuit aici pe vremuri și a compus câteva cântece.

Dirk privi în jur, dar nu era nimic de văzut. Doar cărămizi decolorate și străzi pustii, ferestre fără geamuri ca orbitele a mii de ochi orbi, prelate colorate care fluturau zgomotos în bătaia vântului. Nimic.

– Alt oraș al fantomelor, comentă el.

– Nu, îl contrazise Gwen. Nu, nu cred. Poporul-pierdut nu și-a pus niciodată sufletul în Muschetă sau în Worlorn. Toate fantomele lor au plecat acasă împreună cu ei.

Dirk se înfioră, iar orașul i se păru dintr-odată și mai pustiu decât fusese doar cu o clipă înainte. Mai pustiu decât pustiul.

– Numai în Larteyn a mai rămas viață? o întrebă el.

– Nu, îi răspunse, îndepărtându-se de fântână și conducându-l pe alee înapoi, spre coastă. Nu. Dacă vrei, am să-ți arăt unde mai este viață. Să mergem.

Se ridicară iarăși în aer și porniră prin întunericul tot mai dens. Pierduseră aproape întreaga după-amiază cu drumul spre Muschetă și cu vizitarea orașului; Satan cel Gras coborâse spre orizontul vestic, iar unul dintre cei patru tovarăși ai lui dispăruse deja cu totul. Se lăsase din nou amurgul, în fond, ca și în formă.

Profund tulburat, Dirk se așeză la manșă, în vreme ce Gwen îi stătea alături, cu mâna sprijinită ușor de el, dându-i instrucțiuni scurte. Deja trecuse mare parte din zi, iar el avea atât de multe de spus, atât de multe de întrebat, atât de multe hotărâri de luat. Și nu făcuse

nimic încă. Curând, își promise, atent la comenzi. Curând.

Sub atingerea lui blândă, mașina zburătoare torcea ușurel, abia auzit. Sub ei, pământul devenise iar întunecat la culoare, iar kilometrii treceau în goană. Gwen îi spusese că vor găsi viață înainte, spre vest, deci spre vest se îndreptau acum, spre amurg.

Orașul acelei înserări era, de fapt, o singură clădire argintie, cu baza pe dealurile molcome de dedesubt și cu fruntea în norii aflați la doi kilometri înălțime. Un oraș al luminii, cu laturile metalice, fără ferestre, iradiind incandescent. Scânteietoare, explozivă, lumina urca în valuri coloana boltită, începând de la bază, unde orașul era ancorat adânc în roca primară, apoi urcând și tot urcând, din ce în ce mai strălucitoare pe orașul care se înălța și se subția spre vârf, aidoma unui ac gigantic. Mai iute și mai sus urca unda de lumină, mai sus pe acea înălțime incredibilă, până la clopotnița ascuțită îmbrăcată în nori argintii, într-o explozie de splendoare orbitoare. Și deja alte trei valuri de lumină începuseră ascensiunea spre înalturi.

– Provocare este numele orașului, îi spuse Gwen când se apropiară de el. Este și numele, și scopul lui.

A fost construit de orășenii de pe ai-Emerel, ale căror orașe natale sunt niște turnuri din oțel negru înălțate în mijlocul colinelor de pe câmpii. Fiecare oraș emerel era un stat separat, iar toate se aflau în același unic turn, iar majoritatea emerelilor nu părăseau niciodată clădirea aceea în care se născuseră, iar cei care,

totuși, o făceau de obicei deveneau cei mai mari iubitori de călătorii din istoria spațiului cosmic. Provocarea reprezenta toate aceste turnuri emereli adunate într-unul singur, alb-argintiu, în loc de negru, de două ori mai semeț și de trei ori mai înalt – întreaga filosofie arheologică întrupată în metal și plastic, alimentat prin fuziune, automatizat și computerizat. Emerelii se făleau spunând că va fi etern, că este dovada finală a faptului că toate meritele tehnologiei de pe Lizieră (meritele tehnologiei de pe ai-Emerel, în orice caz) nu erau mai puțin strălucitoare decât cele de pe Newholme sau de pe Avalon sau chiar de pe Bătrânul Pământ.

Pe corpul orașului erau niște crestături orizontale, întunecate – punți de aterizare, la intervale de câte zece etaje una de cealaltă. Când Dirk se apropie de una dintre acestea, din ea izbucni o lumină vie. Era înaltă de vreo zece metri, așa că nu avu nicio problemă să aterizeze pe platforma spațioasă de la nivelul o sută.

După ce coborâră din mașină, se auzi de nicăieri o voce profundă, de bas.

– Bun venit! Vă vorbește Vocea Provocării. Cu ce vă pot fi de folos?

Dirk privi peste umăr, iar Gwen izbucni în râs.

– Este creierul orașului, îi explică ea. Un supercomputer. Ți-am zis că orașul acesta încă mai este viu.

– Cu ce vă pot fi de folos? repetă Vocea răsunând din ziduri.

Dirk încercă într-o doară:

– Cred că ne este cam foame. Ne poți da ceva de mâncare?

Vocea nu-i răspunse, dar un panou din perete se deschise și de acolo ieși un vehicul silențios care se opri în fața lor. Urcară, iar vehiculul intră în turn prin alt panou la fel de îndatoritor ca și primul.

Rulară pe anvelope moi printr-un șir de coridoare albe, imaculate, pe lângă multe rânduri de uși numerotate, învăluiți în acordurile mângâietoare ale unei melodii. În treacăt, Dirk observă cât de strident era contrastul dintre luminile albe de acolo și cerul întunecat al înserării de pe Worlorn, și imediat coridoarele își schimbară culoarea, devenind un albastru mut.

Mașina cu cauciucuri mari îi lăsă în fața unui restaurant, unde un robo-chelner, a cărui voce semăna teribil de mult cu Vocea Provocării, le oferi meniurile și lista de vinuri. Ambele erau foarte mari și nu se limitaseră doar la gastronomia de pe ai-Emerel, nici măcar la cea din lumile din Exterior, ci cuprindeau feluri renumite de mâncare și vinuri vechi din toate lumile răspândite pretutindeni pe tărâmul oamenilor, inclusiv unele despre care Dirk nu auzise în viața lui. Sub fiecare era tipărită cu caractere mici planeta de origine. Zăboviră ceva vreme asupra meniurilor. În cele din urmă, Dirk se hotărî să ia dragon de nisip copt în unt, din Lumea lui Jamison, iar Gwen comandă icre albastre cu brânză de pe Bătrânul Poseidon.

Vinul ales era limpede și alb. Robotul îl aduse sub formă de cub de gheață pe care îl sparse. Și totuși era lichid și nu exagerat de rece. Astfel trebuia servit acest vin, insistă Vocea. Cina sosi în farfurii încălzite, din argint și os. Dirk rupse un picioruș cu

gheare din gustarea lui, îi îndepărtă crusta și gustă carnea albă, untoasă.

– Incredibil, exclamă el arătând spre farfurie. Am locuit o vreme pe Lumea lui Jamison și cei de acolo se dau în vânt după dragonul de nisip proaspăt, preparat în unt, iar mâncarea asta este la fel de bună ca asta. A fost congelată? Congelată și expediată aici? La naiba, emerelii ăștia ar fi avut nevoie de o flotă întreagă ca să aducă toată mâncarea de care are nevoie locul ăsta.

– Nu e congelată, se auzi răspunsul.

Dar nu fusese Gwen, deși ea îl privea fix cu un zâmbet șiret. Vocea fusese cea care-i răspunsese.

– Înainte de Festival, nava comercială *Farfuria albastră* de pe ai-Emerel a vizitat cât de multe planete a putut, adunând și conservând mostre din cele mai rafinate mâncăruri. Această călătorie, îndelung chibzuită, a durat patruzeci și trei de ani standard și s-a desfășurat sub comanda a patru căpitani și cu aportul a tot atâtea echipaje. În cele din urmă, nava a sosit pe Worlorn și, în bucătăriile și biorezervoarele de pe Provocare, mostrele strânse au fost clonate și reclonate pentru a putea hrăni mulțimile. În acest chip au fost înmulțiți peștii și păinile, nu de vreun profet fals, ci de oamenii de știință de pe ai-Emerel.

– Cam plin de sine, chicoti Gwen.

– Parcă-i un discurs pregătit dinainte, spuse și Dirk.

Apoi ridică din umeri și se întoarse la mâncarea lui, iar Gwen făcu la fel. Luară cina complet singuri, cu excepția robo-chelnerului și a Vocii, în mijlocul restaurantului construit pentru sute de clienți. De jur

împrejurul lor, goale, dar imaculate, celelalte mese își așteptau oaspeții gătite cu fețe de masă roșii și veselă din argint strălucitor. Clienți nu mai erau de mai bine de zece ani, însă Vocea și orașul aveau o răbdare infinită.

După cină, în vreme ce își savurau cafelele (negre, cu frișcă groasă și mirodenii, amestec adus de pe Avalonul amintirilor dragi), Dirk se simți mai relaxat și binedispus, poate mai în largul lui decât fusese vreodată de la sosirea pe Worlorn. Brățara lucea superbă și întunecată în lumina difuză din restaurant, splendidă lucrătură, cumva golită acum de orice sens și de orice amenințare – dar Jaan Vikary și legătura de jad și argint parcă își mai pierduseră din importanță acum, când se afla alături de Gwen. Peste masă de el, sorbind dintr-o ceașcă din porțelan alb, cu surâsul ei visător și absent, i se părea acum foarte accesibilă, foarte asemănătoare cu acea Jenny pe care o cunoscuse și de care se îndrăgostise odinioară, stăpâna bijuteriei-șoptitoare.

– Plăcut, spuse el referindu-se la toate cele din jur.

Iar Gwen îl aprobă:

– Plăcut, surâse ea.

Iar pe Dirk îl săgetă dorul de ea, de Guinevere, cea cu ochi verzi și păr lung și negru, dorul de sufletul lui pereche de multă vreme pierdut.

Se aplecă și privi în ceașcă. Nu descoperi niciun semn în cafea. Trebuia să-i vorbească.

– Totul a fost plăcut în seara aceasta. Întocmai ca pe Avalon.

Când ea își murmură încuviințarea, el continuă:

– Ne-a mai rămas ceva, Gwen?

Îl privi netulburată și sorbi iar din cafea.

– Nu e cinstit din partea ta să mă întrebi asta, Dirk, și o știi prea bine. Întotdeauna mai rămâne ceva. În cazul în care sentimentul a fost adevărat. Dacă nu a fost însă, ei, atunci nu mai contează. Dar dacă a fost adevărat, atunci rămâne ceva, o firimitură de dragoste, o ceșcuță de ură, de disperare, de ranchiună, de dorință. De ceva. Rămâne.

– Nu știu ce să spun, oftă Dirk t'Larien, privind în jos și în sufletul lui. Ar însemna că tu ești unicul adevăr pe care l-am avut vreodată.

– Ar fi trist să fie așa, spuse ea.

– Da, și eu cred asta, își ridică el ochii. Mie mi-au mai rămas foarte multe, Gwen. Dragoste, ură, ranchiună, toate. Așa cum ai spus tu. Și dorință.

Scoase un hohot mic, tremurat de râs. Iar ea continuă să surâdă.

– E trist, repetă.

Dar el nu avea de gând să renunțe.

– Și tu? Ție ți-a mai rămas ceva, Gwen?

– Da. Nu are rost să neg. Mi-a rămas ceva. Și a mai crescut, când și când.

– Dragoste?

– Insiști prea mult, îi zise cu blândețe, punându-și ceașca pe masă. Robo-chelnerul care aștepta în apropiere i-o umplu din nou, cafea, frișcă, mirodenii.

– Și te-am rugat să n-o faci.

– Dar trebuie, spuse el. Și așa mi-e destul de greu să fiu atât de aproape de tine și să trăncănesc despre

Worlorn și despre obiceiurile kavalare, sau chiar despre vânători ciudați. Nu despre astea vreau să discutăm!

– Știu. Doi vechi iubiți care stau de vorbă. O situație obișnuită. O situație tensionată. Amândurora le este teamă, nici unul nu știe dacă merită să încerce să redeschidă vechile porți, nici unul nu știe dacă celălalt vrea ca el să retrezească acele gânduri amorțite sau să renunțe cu totul. De fiecare dată când mi se întâmplă să mă gândesc la Avalon și aproape că-i rostesc numele, mă întreb: oare vrea el să vorbesc despre asta, sau se roagă să-mi țin gura?

– Depinde de ce anume ar urma să spui. Odinioară am încercat să o iau de la început, îți amintești? Imediat după despărțirea noastră. Ți-am trimis bijuteria-șoptitoare. Nu ai răspuns niciodată, nu ai venit.

Vocea lui era egală, poate cu o ușoară notă de reproș și de regret, dar fără mânie. Cumva reușise să-și piardă mânia.

– Dar te-ai întrebat vreodată de ce? spuse Gwen. Am primit bijuteria și am început să plâng. Pe vremea aceea încă eram singură, nu-l cunoscusem pe Jaan, și aveam mare nevoie de cineva. M-aș fi întors imediat la tine dacă m-ai fi chemat.

– Dar te-am chemat. Și nu ai venit.

Un surâs nemilos.

– Of, Dirk. Bijuteria-șoptitoare era ambalată într-o cutiuță de care era lipit un bilet. Și pe bilet scria: „Te rog, întoarce-te la mine acum. Jenny, am nevoie de tine." Măcar de-ai fi scris „Gwen", măcar de-ai fi iubit-o

pe *Gwen*, pe mine. Dar nu. Mereu ai iubit-o pe Jenny. Chiar și după despărțire, tot despre Jenny a fost vorba.

Dirk își amintea și se înfioră.

– Da, recunoscu el după câteva clipe de tăcere. Așa am scris. Îmi pare rău. N-am înțeles atunci, dar înțeleg acum. E prea târziu?

– Ți-am spus că este. Când am fost în pădure. Este prea târziu, Dirk, s-a sfârșit totul. Ai să ne faci rău amândurora dacă mai insiști.

– S-a sfârșit *totul*? Dar ai spus că a mai rămas ceva, ceva care crește. Chiar adineauri ai spus asta. Hotărăște-te, Gwen. Nu vreau să te rănesc și nu vreau să-mi fac nici mie rău, dar vreau...

– Știu ce vrei. Și nu se poate. S-a sfârșit.

– De ce? o întrebă el, arătând spre brățară. Din cauza asta? Jad și argint pe viață? Asta este?

– Poate, răspunse, iar vocea îi ezită, nesigură. Nu știu. Noi... adică eu...

Și Dirk își aminti toate lucrurile pe care i le spusese Ruark.

– Știu că nu ți-este ușor să vorbești despre asta, zise pe un ton blând. Și ți-am promis că voi avea răbdare. Dar sunt anumite lucruri care nu mai pot aștepta. Mi-ai spus că Jaan este soțul tău, așa este? Atunci, ce este Garse pentru tine? Și ce înseamnă *betheyną*?

– Țiitoare, spuse ea. Dar n-ai cum să înțelegi. Jaan nu este ca toți ceilalți kavalari. E mai puternic, și mai cumsecade. Și încearcă să schimbe lucrurile de unul singur. Vechile legături, legătura dintre *betheyne* și castă, nu seamănă deloc cu legătura dintre noi. Jaan

nu crede în lucrurile acestea, așa cum nu crede în vânătoarea de oameni-copie.

– Dar crede în Înaltul Kavalaan, o întrerupse Dirk, și în *code duello*. Poate că este atipic, dar rămâne un kavalar.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Gwen rânji și îl ironiză:

– Pfui, acum ai vorbit ca Arkin.

– Da? Poate că Arkin are, totuși, dreptate. Și încă ceva. Tu spui că Jaan nu crede în multe din tradițiile străvechi, nu-i așa?

Gwen încuviință.

– Bine. Dar cum rămâne cu Garse? N-am avut ocazia să stau de vorbă cu el. Fără îndoială că este la fel de cult?

Întrebarea îi șterse zâmbetul de pe buze.

– Garse... începu ea, dar se întrerupse și clătină nesigură din cap. Cum să spun... Garse este mai conservator.

– Da, zise Dirk, simțind că înțelege totul. Da, așa mi se pare și mie, iar asta este problema, nu-i așa? Pe Înaltul Kavalaan nu este vorba despre legătura bărbat-femeie. Nu, este bărbat-bărbat și, eventual, femeie, dar chiar și așa, femeia nu este deloc importantă. Poate că-l iubești pe Jaan, dar nu dai doi bani pe Garse, nu-i așa?

– Am multă afecțiune pentru...

– Nu mai spune?!

Chipul lui Gwen se înăspri.

– Încetează!

Glasul ei îi dădu fiori. Se retrase, conștientizând brusc modul dezgustător în care stăruise, o încolțise, insistase, o atacase și îi aruncase reproșuri, tocmai el, care venise aici ca să aibă grijă de ea și s-o ajute.

– Iartă-mă, bolborosi el.

Tăcere. Gwen îl privea lung, cu buzele tremurând. Făcu un efort și își reveni.

– Ai dreptate, îi zise în cele din urmă. În parte, oricum. Nu sunt... în întregime mulțumită de soarta mea, continuă ea chicotind cu autoironie. Cred că mă mint foarte mult. Și nu e chiar o idee foarte bună. Dar cred că toată lumea se minte, toată lumea. Port brățara din jad și argint și îmi tot spun că sunt mult mai mult decât o simplă țiitoare, mai mult decât oricare femeie kavalară. Dar de ce? Doar pentru că așa spune Jaan? Jaan Vikary este un om bun, Dirk, zău că este. În multe privințe, cred că este cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Și l-am iubit, poate îl mai iubesc încă. Nu știu. Sunt foarte tulburată acum. Dar indiferent dacă îl iubesc sau nu, îi datorez foarte multe. Datorie și obligație. Acestea sunt fundamentele legăturilor kavalare. Jaan a descoperit dragostea pe Avalon și nu sunt ferm convinsă că știe exact ce înseamnă nici acum. Ar fi fost mai bine să devin *teynul* lui. Dar avea deja unul. În plus, nici măcar Jaan nu ar încălca într-o asemenea măsură obiceiurile lumii lui. Ai auzit ce a spus despre dueluri – în câte s-a luptat doar pentru că a intrat în niște bănci vechi de date și a descoperit că unul dintre eroii lor mitici a avut țâțe.

Schiță un surâs crud.

– Imaginează-ți numai ce s-ar fi putut întâmpla dacă m-ar fi luat drept *teyn*! Ar fi pierdut totul, absolut totul. Ironjade dă dovadă de o oarecare toleranță, sigur că da, însă vor mai trece secole bune până când vreuna dintre caste să fie pregătită de așa ceva. Nicio femeie nu a purtat vreodată brățara din fier și piatră-incandescentă.

– De ce? o întrebă Dirk. Nu pricep. Toți vorbiți despre femei folosite pentru reproducere și despre țiitoare și despre femei care se ascund în grote și cărora le este frică să iasă afară. Și tot nu-mi vine să cred. În fond, cum de a ajuns Înaltul Kavalaan să aibă o mentalitate într-atât de diformă? Ce au împotriva femeilor? Ce este atât de groaznic în faptul că Ironjade a fost fondată de o femeie? Mulți oameni sunt femei, să știi.

Gwen îi adresă un zâmbet stins și își frecă tâmplele cu vârful degetelor, ca și cum ar fi vrut să-și înlăture migrena printr-un simplu masaj.

– Ar fi trebuit să-l lași pe Jaan să spună tot ce avea de spus, îi zise. Și atunci ai fi știut cât știm și noi. Abia își începuse povestirea. Nici nu ajunsese la Ciuma Nenorocită.

Oftă.

– Este o poveste foarte lungă, Dirk, iar acum eu nu am energia necesară să ți-o spun. Așteaptă până ne întoarcem în Larteyn. Am să fac rost de o copie a dizertației lui Jaan și am să ți-o dau s-o citești.

– În regulă, spuse Dirk. Dar mai sunt câteva lucruri pe care nu le voi găsi în nicio dizertație. Acum

câteva minute mi-ai zis că nu ești sigură dacă îl mai iubești pe Jaan. Și sunt convins că nu iubești absolut deloc Înaltul Kavalaan. Și cred că îl urăști pe Garse. Atunci de ce îți faci asta?

– Ai un stil de a pune cele mai nepotrivite întrebări, rosti ea pe un ton amar. Dar înainte de a-ți răspunde, vreau să te corectez în câteva privințe. Poate că îl urăsc pe Garse, așa cum zici. Uneori chiar sunt și eu convinsă că îl urăsc, deși Jaan ar muri de supărare dacă m-ar auzi. Dar alteori – nu te-am mințit când ți-am mărturisit că simt o mare afecțiune pentru el. Când am venit pe Înaltul Kavalaan, eram cât se poate de crudă și inocentă și vulnerabilă. Bineînțeles că Jaan îmi explicase totul dinainte, cu foarte multă răbdare și foarte amănunțit. Iar eu am acceptat situația. În fond, veneam de pe Avalon, și cine poate fi mai sofisticat decât cei de pe Avalon? Poate doar pământenii. Studiasem toate culturile bizare pe care omenirea le-a împrăștiat printre stele, și știam că oricine se urcă pe o navă interstelară trebuie să fie pregătit să se adapteze la sisteme sociale și etice extrem de variate. Știam că obiceiurile de familie și obiceiurile sexuale diferă de la lume la lume și că, din punctul acesta de vedere, Avalon nu era neapărat mai bun decât Înaltul Kavalaan. Am crezut că sunt foarte deșteaptă.

Dar s-a dovedit că nu eram pregătită pentru kavalari, o, nu. Nu voi uita niciodată nicio secundă din teama și trauma mea din prima zi și din prima noapte petrecute în castele din Ironjade, în calitate de *betheyna* lui Jaan Vikary. Mai ales prima noapte.

Râse ușor.

– Firește că Jaan mă avertizase – dar nu eram încă pregătită să *fiu folosită în comun*. Ce să zic? A fost rău, dar am supraviețuit. Și Garse mi-a fost de ajutor. A fost sincer îngrijorat pentru mine, și foarte îngrijorat în privința lui Jaan. Aș putea spune chiar că a fost tandru. M-am confesat lui, iar el m-a ascultat și i-a păsat de ce îi spun. Dar dimineața imediat următoare au început insultele. Am fost înspăimântată și m-a durut; Jaan a fost uluit și s-a înfuriat teribil de tare. Când Garse mi-a zis prima oară curvă-*betheyn*, l-a dat cu capul de toți pereții. După aceea Garse nu a mai spus nimic, o vreme. Face destule pauze, dar nu încetează niciodată cu adevărat. Într-un fel, este o persoană extraordinară. Ar fi în stare să provoace la duel și să ucidă orice kavalar care mi-ar vorbi doar pe jumătate la fel de urât pe cât îmi vorbește el. Și știe că glumele lui îl scot din sărite pe Jaan și duc la scandaluri înfiorătoare – sau, cel puțin, așa se întâmpla. Acum Jaan a devenit imun la toate. Totuși, continuă. Cred că nu se poate abține, sau poate chiar mă detestă, sau poate chiar îi face plăcere să provoace suferință. Dacă așa stau lucrurile, nu i-am dat prea multe momente de satisfacție în ultimii ani. Una din primele hotărâri pe care le-am luat a fost că nu îl voi mai lăsa să mă facă să plâng. Și așa am făcut. Chiar și atunci când mă jignește într-un asemenea hal de-mi vine să-i crăp capul cu un topor, chiar și atunci îi zâmbesc, strâng din dinți și încerc să mă gândesc la o replică usturătoare. O dată sau de două ori chiar am reușit să-l iau prin

surprindere. Dar, de obicei, mă face să mă simt ca un gândac strivit.

Cu toate acestea, în pofida tuturor greutăților, există și *alte* momente. În războiul nostru fără de sfârșit există și armistiții, încetări ale ostilităților, momente de pasiune incredibilă și de duioșie caldă. Extrem de intense. Mă crezi sau nu, dar odată i-am spus lui Garse că îl iubesc. Mi-a râs în față. Și mi-a răcnit că el nu mă iubește, că nu-i sunt decât *cro-betheynă* și că se poartă cu mine conform obligațiilor la care este supus de legătura dintre noi. Atunci mi-a venit să plâng ultima dată. Dar am încercat să mă stăpânesc, m-am luptat cu mine însămi și am învins. Nu am plâns. Doar i-am strigat ceva la rândul meu și am ieșit din cameră. Locuiam sub pământ. Toată lumea locuiește sub pământ pe Înaltul Kavalaan. Nu aveam nimic pe mine decât brățara și am fugit pe coridoare de nebună, până când un bărbat a încercat să mă oprească – un bețiv, un idiot, un orb care nu vedea legătura mea de jad și argint, nu știu. Eram atât de furioasă, că i-am smuls arma de la șold și l-am pocnit cu ea în față. A fost prima oară în viața mea când am lovit un alt om și, chiar atunci, au apărut Jaan și Garse. Jaan părea calm, dar, în realitate, era teribil de supărat. Garse era aproape fericit și gata de bătaie. Și, de parcă bietul om pe care îl lovisem nu avusese parte de destule, Garse a trebuit să-mi spună că ar fi bine să culeg de pe jos toți dinții pe care i i-am scos și să i-i dau înapoi, deoarece eu am suficienți și nu mai am nevoie de alții. Au

avut noroc că nu au fost provocați la duel din cauza vorbelor ăstora.

– Cum naiba ai intrat în așa ceva, Gwen? vru Dirk să știe.

Se străduia din răsputeri să-și domolească tonul. Era supărat pe ea, suferea din cauza ei, dar, în mod bizar – sau poate nu chiar atât de bizar – simțea că jubilează. Era adevărat, tot ce-i spusese Ruark. Kimdissianul acela era cel mai bun prieten al ei, era confidentul ei. Nu era de mirare că trimisese după el. Era nefericită, era o sclavă, iar el putea îndrepta lucrurile, *el*.

– Trebuie să fi avut o idee despre cum va fi.

Ea ridică din umeri.

– M-am amăgit singură și i-am îngăduit lui Jaan să mă mintă. Deși am sentimentul că el crede sincer toate minciunile pe care mi le spune. Dacă aș putea s-o iau de la capăt... dar nu este cazul. Eram pregătită pentru el, Dirk, și aveam nevoie de el, și îl iubeam. Dar el nu a avut o brățară din fier și foc să-mi dea. Pe aceea o dăruise deja, așa că mi-a dat-o pe cea din jad și argint, iar eu am luat-o doar ca să pot fi lângă el, având numai o vagă idee despre ce anume simboliza. Te pierdusem de puțină vreme și nu voiam să-l pierd și pe Jaan. Așa că mi-am pus brățara asta drăguță și am spus cu voce tare „Sunt mai mult decât o simplă *betheynă*", de parcă vorbele mele ar fi putut schimba situația. Dă un nume unui lucru, și lucrul va ajunge cumva să se transforme în acel nume. În ochii lui Garse, eu sunt *betheyna* lui Jaan și *cro-betheyna* lui și atâta tot. Numele sunt cele care definesc legăturile și îndatoririle. Ce altceva ar mai

putea fi? Pentru fiecare kavalar este la fel. De fiecare dată când încerc să-mi depășesc condiția, să trec dincolo de semnificația acestui nume, apare Garse, furios, și urlă *„betheynă!"* la mine. Jaan este altfel, doar Jaan, și uneori nu mă pot abține și mă întreb ce anume simte *el* cu adevărat.

Își abandonă mâinile pe masă, apoi le strânse în pumni mici.

– Este aceeași poveste afurisită care se repetă, Dirk. Ai vrut să mă transformi în Jenny, iar eu m-am salvat respingând acest nume. Dar ca o proastă ce sunt, am acceptat brățara din jad și argint cu tot ce reprezintă ea, iar acum sunt o țiitoare, și oricât de mult aș încerca să neg asta, tot nu pot schimba situația. *Eu sunt lucrul acesta blestemat!*

Vocea îi devenise stridentă și își strângea pumnii atât de tare încât i se albiseră încheieturile degetelor.

– Putem schimba situația, interveni repede Dirk. Întoarce-te la mine.

Stupid, plin de speranță, deznădăjduit, triumfător, îngrijorat – tonul lui era toate acestea deopotrivă.

Gwen nu-i răspunse imediat. Își desfăcu încet pumnii, deget după deget, și își privi lung mâinile respirând adânc, ca și cum ar fi fost niște artefacte pe care trebuia să le examineze. Apoi și le propti pe masă, se împinse în ele și se ridică.

– De ce? întrebă cu o voce care își recăpătase controlul. De ce, Dirk? Ca să mă transformi iarăși în Jenny? De asta? Pentru că te-am iubit pe vremuri? Pentru că poate a mai rămas ceva din iubirea aceea?

– Da! Adică, nu. Mă zăpăcești.

Se ridică și el.

Gwen surâse.

– O, dar l-am iubit și pe Jaan odată, în vremuri chiar mai recente decât cele în care te-am iubit pe tine. Iar de el sunt atașată prin alte legături, prin toate îndatoririle pe care le simbolizează brățara din jad și argint. De tine, ei bine, de tine nu mă leagă decât amintiri, Dirk.

Văzând că nu-i răspunde, ci o așteaptă să continue, Gwen porni spre ușă. El o urmă. Robo-chelnerul le tăie calea, cu ovalul lui metalic lipsit de expresie.

– Nota, le spuse. Solicit numărul conturilor voastre de Festival.

Gwen se încruntă.

– Trimite-o la Larteyn, Ironjade 797-742-677, se răsti ea. Pune ambele consumații pe aceeași notă.

– Am înregistrat, zise robotul și se dădu la o parte din drum. În urma lor, restaurantul se cufundă iarăși în beznă.

Vocea le adusese deja vehiculul, iar Gwen îi ordonă să-i ducă în parcare. Mașina porni înapoi pe coridoarele care acum erau scăldate în lumini strălucitoare și muzică veselă.

– Afurisitul ăla de computer ne-a sesizat tensiunea din voce, observă ea cam supărată. Iar acum încearcă să ne binedispună.

– Nu-i prea iese, comentă Dirk, surâzând totuși. Mulțumesc pentru cină. Înainte de a veni aici mi-am

schimbat titlurile în certificate de Festival, dar mă tem că nu m-am ales cu prea mult.

– Ironjade nu este săracă, spuse Gwen. Și, oricum, pe Worlorn nu sunt prea multe de cumpărat.

– Hmmm. Da. Până acum nici nu mi-am închipuit că ar fi.

– Este un program din timpul Festivalului, îi explică Gwen. Acesta e singurul oraș care încă mai funcționează așa. Celelalte sunt decuplate. O dată pe an, ai-Emerel își trimite un om care să golească toate conturile. Deși în curând călătoria va ajunge să coste mai mult decât ce recuperează din bănci.

– Mă mir că asta nu se întâmplă deja.

– Voce! strigă ea. Câte persoane locuiesc astăzi în Provocare?

Și pereții îi răspunseră:

– În acest moment, am trei sute nouă rezidenți legali și patruzeci și doi de oaspeți, cu voi cu tot. Dacă doriți, puteți deveni rezidenți la rândul vostru. Prețurile sunt destul de convenabile.

– Trei sute nouă? se miră Dirk. Unde?

– Orașul Provocare a fost proiectat pentru douăzeci de milioane de locuitori, îi spuse Gwen. Nu te poți aștepta să dai nas în nas cu ei, dar să știi că sunt pe undeva pe aici. Și au mai rămas câțiva locuitori și în celelalte orașe, deși nicăieri nu sunt atât de mulți ca în Provocare. Viața este ușoară aici. Și moartea va fi ușoară, în cazul în care castele Braith se vor gândi să mai vâneze și prin orașe, nu doar prin păduri. Aceasta a fost mereu cea mai mare temere a lui Jaan.

– Cine sunt aceștia? vru să afle Dirk. Și cum trăiesc? Nu pricep nimic. Provocare nu pierde câte o avere în fiecare zi?

– Ba da. O avere în energia irosită. Dar tocmai aceasta a fost chintesența construirii orașelor Provocare și Larteyn și a organizării Festivalului. Risipa, risipa sfidătoare, tocmai pentru a demonstra că Liziera este bogată și puternică, risipa pe o scară mai mare decât a cunoscut vreodată tărâmul oamenilor, o planetă întreagă creată, iar apoi abandonată. Înțelegi? În ceea ce privește orașul Provocare, adevărul este că acum merge mai mult în gol. Se alimentează singur prin reactoare termonucleare și emană energia sub formă de focuri de artificii pe care nu le vede nimeni. Recoltează zilnic tone de grâne cu mașinăriile lui agricole uriașe, dar nimeni nu se hrănește cu ele, cu câteva excepții – pustnicii, membrii unor culte religioase și pierduți care s-au sălbăticit, toți cei rămași aici în urma Festivalului. Încă mai trimite zilnic o barcă la Muschetă după pește. Căci aici nu există așa ceva, după cum bine vezi.

– Și Vocea nu-și modifică programul?

– Ah! Aceasta este tocmai esența problemei! Vocea este un idiot. Nici nu gândește cu adevărat, nici nu se poate reprograma. Da, sigur, emerelii au vrut să impresioneze. Iar Vocea este cu adevărat impresionantă. Dar, de fapt, este o construcție destul de primitivă în comparație cu computerele Academiei de pe Avalon sau cu Inteligențele Artificiale de pe Bătrânul Pământ. Vocea nu face nimic altceva decât ce i se spune să facă,

iar emerelii i-au spus să continue, să facă față frigului cât de mult e în stare. Și așa va face.

Îl privi în ochi.

– Ca și tine, merge înainte chiar și după ce toată stăruința și-a pierdut sensul, merge înainte, insistă – absolut în zadar – și după ce totul a murit.

– Da? exclamă Dirk. Însă, *până nu* a murit chiar totul, trebuie să insiști. Asta este ideea, Gwen. Nu-i altă cale de urmat. Și mie chiar îmi place orașul, așa, idiot supradimensionat cum spui că este.

Ea clătină din cap.

– Mi-am închipuit.

– Mai mult încă, continuă el. Tu vrei să îngropi totul mult prea curând, Gwen. Poate că Worlorn este pe moarte, dar nu este moartă încă. Iar noi... păi, nici noi nu suntem morți. Cred că ai face bine să te gândești mai mult la toate cele pe care le-ai spus la restaurant despre Jaan și despre mine. Hotărăște-te, o dată pentru totdeauna, ce anume a rămas pentru mine și ce a rămas pentru el. Dă-ți seama cât de greu atârnă brățara aia pe care o porți și încearcă să decizi care nume îți place mai mult sau, mai degrabă, care dintre noi îți poate da un nume cu care să *te identifici*. Pricepi ce-ți spun? Și abia după aceea să-mi spui ce a murit și ce mai trăiește!

Se simțea foarte mulțumit de scurtul lui discurs. Cu siguranță, își spuse el, ea își va da seama că avea de gând să renunțe la Jenny și că o va lăsa să fie doar Gwen mult mai ușor decât Jaan Vikary ar consacra-o drept *teyn*-femeie, în loc de simplă *betheynă*. Totul

părea foarte limpede. Însă ea nu făcu nimic altceva decât să-l privească lung, fără o vorbă, până când ajunseră în parcare.

Acolo coborî din vehicul.

– Când noi patru am avut de hotărât unde anume vom locui pe Worlorn, Garse și Jaan au votat pentru Larteyn, iar Arkin pentru Al Doisprezecelea Vis, spuse ea. Eu n-am votat pentru nici unul. Nici pentru Provocare, cu toată viața care încă mai există în el. Nu-mi place să trăiesc într-o clădire atât de mare. Vrei cu adevărat să afli ce este mort și ce mai trăiește încă? Atunci, haide să-ți arăt orașul *meu*.

Din nou afară, în noapte, Gwen cu buzele strânse și tăcută la mansșă, înconjurați de aerul rece, lăsând în urmă turnul strălucitor al Provocării. Acum bezna era deplină, ca în noaptea când *Fiorul Dușmanilor Uitați* îl adusese pe Dirk t'Larien pe planeta Worlorn. Doar vreo zece stele stinghere se legănau pe cer, jumătate din ele aproape ascunse în spatele norilor învolburați. Apuseseră toți sorii.

Orașul acelei nopți era întins și complex. Câteva lumini răzlețe reușeau să străbată întunericul în care era așezat, așa cum un giuvaier palid este așezat în culcușul lui moale din pâslă neagră. Unic printre celelalte orașe, se afla în mijlocul naturii, dincolo de zidul muntos, și chiar acolo îi era locul, în pădurile de sugrumători, de copaci-fantomă și de geranii albastre. Din negura pădurii, turnurile-i albe și zvelte se ridicau spectral către stele, unite prin poduri

grațioase care sclipeau aidoma unor pânze înghețate de păianjen. Domurile scunde erau gărzi vigilente prin labirintul de canale în apa cărora se oglindeau luminile turnurilor și scânteierea ocazională a stelelor îndepărtate. Orașul era împrejmuit de câteva construcții ciudate, ce păreau niște mâini uriașe, dar emaciate, înălțate spre cer. Copacii, atâția câți erau, proveneau din lumile din Exterior; nu exista iarbă, ci doar covoare groase de mușchi fosforescent care licărea palid.

Iar orașul acesta avea un cântec al lui.

Nu semăna cu nimic din ce auzise vreodată Dirk. Era o muzică stranie și sălbatică, aproape neomenească. Se înălța și cobora și își schimba mereu tonalitatea. O simfonie întunecată a neantului, a nopților fără stele și a coșmarurilor. Alcătuită din gemete, șoapte și urlete, alături de un sunet grav și ciudat, care nu putea fi altceva decât sunetul tristeții. Dar, cu toate acestea, *era* muzică.

O privi pe Gwen cu mirare în ochi.

– Dar cum?

Era atentă la condusul aerovehiculului și la muzică, însă întrebaarea o smulse din concentrare și îi surâse ușor.

– Orașul acesta a fost construit de cei de pe Zorii-Întunecați, iar întunecații sunt un popor straniu. În munți există o breșă. Paznicii vremii au făcut în așa fel încât vânturile să treacă prin ea. Apoi au construit turlele, iar în vârful fiecăreia este câte un orificiu. Vântul cântă la orașul acesta așa cum tu ai cânta la un instrument. Același cântec, iar și iar.

Dispozitivele de controlare a vremii modifică direcția vânturilor și, la fiecare asemenea modificare, unele turnuri își cântă cântecele, în vreme ce altele tac.

Muzica – simfonia a fost compusă pe Zorii-Întunecați cu secole în urmă, de o compozitoare pe nume Lamiya-Bailis. Se spune că un computer o interpretează acum, acționând mașinăriile de vânt. Ciudat este faptul că întunecații nu prea au folosit computerele și nici științele, în general, nu au fost prea dezvoltate pe planeta lor. Mai circulă o poveste foarte cunoscută în perioada Festivalului. O legendă, să-i spunem. Conform acesteia, Zorii-Întunecați a fost o lume mereu periculos de aproape de limita sănătății psihice, iar muzica Lamiyei-Bailis, cea mai mare vizionară de pe Zorii-Întunecați, a împins întreaga cultură a planetei în nebunie și disperare. Ca pedeapsă, spune mai departe legenda, creierul ei a fost menținut în viață și a fost îngropat sub munții de pe Worlorn, unde se află și acum, agățat de mașinăriile de vânt, de unde își interpretează capodopera iar și iar. Pe vecie.

Se cutremură.

– Sau cel puțin până va îngheța atmosfera. Nici măcar paznicii vremii de pe Zorii-Întunecați nu o pot opri.

– Este... vrăjit de melodie, Dirk nu-și putu găsi cuvintele. Parcă se potrivește, spuse în cele din urmă. Un cântec pentru Worlorn.

– Acum da, se potrivește, fu de acord Gwen. Este un cântec despre crepuscul și despre căderea nopții,

despre faptul că zori nu vor mai veni niciodată. Un cântec despre sfârșituri. Dar în toiul Festivalului, cântecul acesta era complet deplasat. Kryne-Lamiya – așa se numea orașul, Kryne-Lamiya, deși cel mai adesea i se spunea Orașul Sirenă, cam tot așa cum orașului Larteyn i se mai spune și Fortul-de-Foc – orașul acesta, deci, nu a fost niciodată prea agreat. Pare mare, însă în realitate nu este. A fost conceput pentru a putea adăposti o sută de mii de oameni, însă niciodată nu a fost mai mult de un sfert plin. Așa cum este și planeta Zorii-Întunecați, cred. Câți călători doresc să meargă până pe Zorii-Întunecați, chiar la capătul Imensei Mări Negre? Și câți anume se duc acolo iarna, când cerul Zorilor-Întunecați este în întregime pustiu, iar pe el nu se mai vede nimic decât lumina slabă a câtorva galaxii mult prea îndepărtate? Nu prea mulți. Numai o persoană mai neobișnuită ar face așa ceva. Ca și în cazul acesta: numai o persoană mai neobișnuită ar fi în stare să îndrăgească Kryne Lamiya. Oamenii spuneau că acest cântec îi deranjează. Iar cântecul nu se oprea nicicând. Întunecații nici măcar nu au izolat fonic dormitoarele.

Dirk nu spuse nimic. Privea turlele ca din basme și le asculta cântecul.

– Vrei să aterizăm? îl întrebă Gwen.

Voia, iar ea coborî în spirală. Găsiră o fantă de aterizare deschisă pe latura unuia dintre turnuri. Spre deosebire de parcările din Provocare sau din Al Doisprezecelea Vis, aceasta nu era chiar pustie. În ea mai erau două vehicule, o mașină sport, roșie, cu aripi

scurte, și una micuță, în formă de lacrimă, neagră cu argintiu, dar amândouă păreau abandonate de mult timp. Capotele le erau acoperite cu un strat gros de praf adus de vânt, iar pernele de pe locurile mașinii sport începuseră să putrezească. Din curiozitate, Dirk le încercă. Cea sport era moartă, arsă, cu bateria descărcată de ani buni. Însă micuța lacrimă încă se mai încălzi la atingerea lui, iar panoul de bord se lumină și pâlpâi, dovedind că mai are ceva curent. Vehiculul uriaș și cenușiu, în formă de pisică de mare, venit de pe Înaltul Kavalaan era mai greu și mai mare decât cele două epave la un loc.

Din parcare intrară într-o galerie lungă, unde desene murale iluminate, albe și cenușii, dansau și se învârteau pe ritmul muzicii. Ieșiră pe un balcon pe care îi observaseră înainte de aterizare.

Și muzica îi înconjură, chemându-i cu voci nepământene, atingându-i și jucându-se cu părul lor, bubuind și atrăgându-i ca trăsnetul pasiunii. Dirk luă mâna lui Gwen într-a sa și ascultă privind în gol peste turnuri și domuri și canale, spre pădure și spre munții de dincolo de ea. Vântul-muzical îl tulbura nespus. Îi vorbea cu glas dulce, îl îndemna să sară – și să sfârșească o dată pentru totdeauna cu această zădărnicie prostească și nedemnă și, în ultimă instanță, absurdă, pe care o numea viață.

Iar Gwen îi citi asta în ochi. Îi strânse mâna, iar când el se uită la ea, îi spuse:

– În timpul Festivalului, mai mult de două sute de oameni s-au sinucis în Kryne Lamiya. De zece ori

mai mulți decât în oricare alt oraș. Și în pofida faptului că acesta are cel mai mic număr de locuitori dintre toate.

– Da. Și eu simt asta. E din cauza muzicii.

– Este o celebrare a morții, zise Gwen. Dar să știi că Orașul Sirenă nu este *complet* mort, așa cum sunt Muschetasau Al Doisprezecelea Vis. Orașul acesta încă se mai încăpățânează să trăiască chiar doar pentru a provoca disperare și pentru a preamări deșertăciunea acelei vieți de care se agață. Straniu, nu?

– De ce au construit un asemenea loc? Este frumos, însă...

– Am o teorie, spuse Gwen. În marea lor majoritate, întunecații sunt niște nihiliști înzestrați cu umor negru, și părerea mea este că Kryne Lamiya este gluma lor amară la adresa Înaltului Kavalaan și a lui Wolfheim și a lui Tober, și la adresa tuturor celorlalte planete care s-au străduit atât de mult să organizeze Festivalul Lizierei. Întunecații au venit și ei aici, sigur că au venit, și au construit un oraș care spune că totul este în zadar. *Totul* în zadar – Festivalul, omenirea, însăși viața. Gândește-te numai! Ce capcană reușită pentru turistul îngâmfat!

Își dădu capul pe spate și începu să râdă sălbatic și, pentru o fracțiune de secundă, Dirk fu cuprins de teama inexplicabilă că Gwen înnebunise.

– Și ai vrut să trăiești aici? o întrebă el.

Râsul i se stinse la fel de brusc precum începuse; i-l răpise vântul. În dreapta lor, un obelisc scoase un sunet scurt, ascuțit, care tremură în văzduh aidoma

tânguirii unui animal în chinuri. Turnul în care se aflau ei răspunse printr-un geamăt jalnic ca de corn de ceață. Prelung, prelung. Erau învăluiți în muzica aceasta. Lui Dirk i se păru că aude o tobă bătând foarte departe, bubuituri scurte și înfundate, la intervale egale.

– Da, îi răspunse Gwen. Am vrut să trăiesc aici.

Cornul de ceață își încetă bocetul; patru clopotnițe din cealaltă parte a canalului, unite între ele prin poduri curbate, începură să jelească sălbatic, fiecare notă mai înaltă decât cea de dinainte, până când atinseră frecvențe de neauzit pentru urechea omenească. Iar toba insista în același ritm: bum, bum, bum.

Dirk oftă adânc.

– Te înțeleg, spuse cu o voce cumplit de obosită. Cred că și eu aș fi vrut să trăiesc aici. Braque seamănă puțin cu orașul acesta, mai ales noaptea. Poate de aceea am locuit *acolo*. Obosisem foarte tare, Gwen. Foarte. Cred că mă dădusem bătut. Pe vremuri, mai ții minte, căutam în permanență ceva – dragostea, aurul zânelor, secretele universului, ceva. Dar, după ce m-ai părăsit... Nu știu, parcă nimic n-a mai mers și parcă totul avea un gust amar. Iar atunci când *se întâmpla* să meargă ceva, descopeream că nu-mi pasă, că nu contează. Totul era golit de conținut. Am încercat și am tot încercat, dar n-am reușit decât să obosesc peste măsură și să devin apatic și cinic. Poate tocmai de aceea am venit aici. Tu... , eu mă simțeam mult mai bine atunci, când eram împreună. Și nu renunțasem la atât de multe. M-am gândit că poate, dacă am să te regăsesc, poate voi reuși să mă regăsesc și *pe mine* însumi. Dar

n-a prea ieșit așa. Nici măcar nu-mi dau seama dacă a ieșit cumva.

– Ascult-o pe Lamiya-Bailis, îl îndemnă Gwen, și muzica ei îți va spune că *nimic* nu merge, că nu există niciun sens nicăieri. Da, am vrut să trăiesc aici. Am votat... ei bine, nu intenționasem să votez așa, dar, după ce am aterizat, am început să discutăm despre locul unde vom sta și mi-a ieșit, pur și simplu. Și m-a speriat. Poate că tu și cu mine încă mai suntem destul de asemănători, Dirk. Și eu am obosit. Deși nu prea o arăt. Munca îmi ocupă timpul, iar Arkin este prietenul meu și Jaan mă iubește. Dar vin aici și... sau doar îmi iau un răgaz și încep să mă gândesc și apoi încep să-mi pun întrebări. Nu mă mulțumesc cu ce am. Nu asta mi-am dorit.

Se întoarse spre el și îi cuprinse mâna în palmele ei.

– Da, m-am gândit la tine. M-am gândit că lucrurile mergeau mai bine atunci când noi eram împreună, pe Avalon, și m-am mai gândit că poate *pe tine* te mai iubesc încă, nu pe Jaan, și mi-am zis că poate amândoi am reușit să reînviem magia, să redăm sens vieții. Dar nu înțelegi? Nu *așa* se întâmplă lucrurile și toate insistențele tale nu le vor face să se întâmple așa. Ascultă orașul, ascultă Kryne Lamiya. Acesta este adevărul tău. Tu te gândești la mine și eu mă gândesc uneori la tine, doar pentru că a murit tot ce a fost între noi. Fericire ieri și fericire mâine, dar niciodată astăzi, Dirk. Și nici nu se poate, pentru că este o înlănțuire de iluzii, iar iluziile par reale doar dacă le privești

din depărtare. S-a terminat, minunata mea dragoste pierdută, ceea ce a fost între noi s-a *terminat*, iar acesta este cel mai bun lucru dintre toate.

Începuse să plângă; lacrimile tremurânde i se prelingeau încet pe obraji. Și Kryne Lamiya plângea împreună cu ea, iar turnurile își hohoteau tristețea. Dar își și băteau joc de ea, ca și cum i-ar fi spus: Da, îți vedem durerea, dar durerea nu are niciun sens, așa cum nimic altceva nu are sens, durerea este la fel de goală ca și plăcerea. Iar clopotnițele se jeluiau și ele, grilajele subțiri râdeau demente, și toba se auzea: bum, bum, bum.

Din nou, Dirk simți impulsul – mai puternic de această dată – de a se arunca peste balcon, spre pietrele pale și canalele întunecate de dedesubt. O cădere ametitoare, iar apoi, în sfârșit, odihna. Dar orașul îi cânta, explicându-i cât de prost este: *Odihnă?* Nu există odihnă în moarte. Doar nimicnicie. Nimicnicie. Nimicnicie. Toba, vânturile, bocetele. Se cutremură, strângând mâinile lui Gwen. Privi la pământul de sub ei.

Ceva se mișca pe canal. Plutea legănat, aluneca ușor, venea spre el. O luntre neagră cu un luntraș solitar.

– Nu, șopti el.

Gwen clipi nedumerită.

– Nu? repetă ea.

Și brusc, țâșniră cuvintele, cuvintele pe care *celălalt* Dirk t'Larien i le-ar fi spus lui Jenny a lui, iar cuvintele acestea erau pe buzele *lui*, și chiar dacă nu mai era convins că le crede, se pomeni că totuși le rostește.

– *Nu!* spuse aproape zbierând cuvântul către oraș, înfuriat de muzica batjocoritoare a lui Kryne Lamiya.

– La naiba, Gwen, toți avem câte ceva din orașul acesta în noi înșine. Problema este cum reușim să îi facem față. Toate astea sunt înspăimântătoare.

Își trase mâna dintr-ale ei și făcu un gest larg cuprinzând tot orizontul cufundat în beznă.

– Ce *spune* orașul este înspăimântător, și încă și mai cumplită este teama care te cuprinde atunci când o parte din ființa ta este de acord cu el, când simți că totul este adevărat, că locul tău este aici, și nicăieri altundeva. Dar ce poți face? Dacă ești slab, îl ignori. Te prefaci că nu există, și poate va dispărea. Îți ocupi ziua cu lucruri fără însemnătate și nu te gândești nicio clipă la beznă de afară. Așa îi îngădui să câștige, Gwen. În cele din urmă te va înghiți și pe tine și toate lucrurile tale neînsemnate, iar tu împreună cu ceilalți oameni vă veți amăgi cu voioșie și îl veți întâmpina cu dragă inimă. Tu nu poți fi așa, Gwen, *nu poți.* Trebuie să încerci. Ești ecologistă, nu? Și cu ce se ocupă ecologia? Cu viața! Tu trebuie să fii de partea vieții, căci tot ceea ce *ești* tu spune că așa trebuie să fie. Orașul acesta, orașul acesta blestemat, alb ca osemintele, cu imnul lui închinat morții, respinge tot ceea ce reprezintă credința ta cea mai profundă, respinge tot ce ești tu. Dacă ești puternică, îl vei înfrunta și te vei lupta cu el și îi vei spune pe nume. Provoacă-l.

Gwen se oprise din plâns.

– N-are niciun rost, clătină ea din cap.

– Greșești, o contrazise el. Și atunci când vorbești despre oraș, și atunci când vorbești despre noi doi. Există o legătură, nu vezi? Spui că ai vrut să trăiești

aici? Foarte bine! *Trăiește* aici! Asta ar constitui o victorie în sine, o victorie filozofică. Dar trăiește aici pentru că ești convinsă că viața însăși o respinge pe Lamiya-Bailis, locuiește aici și râzi de muzica asta absurdă a ei. *Nu* trăi aici, și atunci înseamnă că ești de acord cu minciuna asta bocitoare.

O prinse din nou de mână.

– Nu știu, spuse ea.

– Dar eu știu, minți el.

– *Chiar* crezi că... am putea reclădi relația noastră? Mai trainică decât înainte?

– Nu vei fi Jenny, îi promise el. Niciodată.

– Nu știu, repetă ea abia auzit.

Îi cuprinse chipul cu ambele mâini și o făcu să-l privească în ochi. O sărută apoi, foarte delicat, abia atingând-o cu buzele lui uscate. Kryne Lamiya gemu. Cornul de ceață șuieră profund și trist în jurul lor, turnurile din depărtare zbierară ascuțit, iar toba solitară își continuă bătăile înfundate, fără noimă.

După aceea se priviră lung.

– Gwen, spuse el în cele din urmă, pe un ton șovăielnic. Nici eu nu știu. Presupun, doar. Dar poate că merită să încerci...

– Poate, răspunse ea, ferindu-și ochii verzi de ai lui. Va fi greu, Dirk. Și trebuie să mă gândesc și la Jaan, și la Garse, și la atât de multe lucruri. Și nici măcar nu suntem convinși că merită. Nu știm dacă vom putea schimba situația.

– Nu, nu știm, fu el de acord. De nenumărate ori în anii ăștia din urmă mi-am spus că nu contează, că

nu merită să încerc. Însă atunci când iau hotărârea asta nu mă simt bine, ci doar obosit, înfiorător de obosit. Dar, Gwen, dacă nu încercăm, nu vom ști niciodată.

Ea dădu din cap.

– Poate.

Doar atât îi răspunse. Iar vântul bătea rece în jurul lor; iar muzica demenței întunecaților se ridica și cobora. Plecară de pe balcon, coborâră scara pe lângă pereții cu lumini albe-cenușii, spre locul unde îi aștepta mașina, reală, concretă și prozaică, gata să-i ducă înapoi în Larteyn.

CAPITOLUL 5

Străbătură distanța dintre turnurile albe ale orașului Kryne Lamiya și focurile aproape stinse din Larteyn într-o tăcere stingherită, fără să se mai atingă, fiecare cu propriile-i gânduri. Gwen parcă aerovehiculul pe locul lui obișnuit de pe acoperiș, iar Dirk o urmă apoi până la ușă.

– Așteaptă, îi șopti ea grăbită, în loc de noapte bună.

Dispăru înăuntru, iar el o aștepta, nedumerit. Din cealaltă parte a ușii se auzeau zgomote – voci – apoi Gwen se întoarse și îi puse în mână un manuscris gros, un top greu de hârtie legat în piele. Teza lui Jaan. Îi ieșise din minte.

– Citește-o, șopti Gwen peste pragul ușii. Vino mâine dimineață să discutăm.

Îl sărută ușor pe obraz și închise ușa grea. Dirk rămase o clipă în loc, învârtind cartea în mâini, apoi se îndreptă spre ascensoare.

Făcuse doar câțiva pași când auzi primul strigăt. Și nu fu în stare să meargă mai departe; zgomotele

acelea îl trăgeau înapoi. Rămase să asculte la ușa lui Gwen.

Pereții erau groși, așa că reușea să înțeleagă prea puține din cele spuse de cealaltă parte. Dar distingea vocile și, mai ales, intonațiile. Predomina vocea lui Gwen: răsunătoare, stridentă – atunci când zbiera – în pragul isteriei. Cu ochii minții, Dirk o vedea plimbându-se agitată prin fața garguilor din living, așa cum făcea întotdeauna în momente de enervare maximă. Probabil că erau de față ambii kavalari, umilind-o și insultând-o amândoi – Dirk era convins că reușea să distingă alte două voci – una calmă și sigură, deloc furioasă, interogând-o implacabil. Jaan Vikary. Îl trăda ritmul frazării, cadența vorbelor sale era ușor de recunoscut chiar și prin perete. A treia voce, Garse Janacek, mai puțin auzită la început, crescu mai apoi în intensitate și furie. După o vreme, vocea masculină calmă nu se mai auzi deloc, ci doar Gwen și Garse care urlau unul la celălalt. Apoi spuse ceva ce sună ca un ordin scurt și tăios. Și Dirk auzi o bufnitură surdă. O lovitură. Cineva lovise pe altcineva. Cu siguranță că asta se întâmplase.

Apoi alte comenzi date de Vikary, urmate de tăcere. Și luminile se stinseră.

Dirk rămase nemișcat, cu manuscrisul lui Vikary în mână, întrebându-se ce anume să facă. Dar îi era clar că *nu putea* face nimic decât să aștepte dimineața, când va sta de vorbă cu Gwen și va afla cine o lovise. Probabil Janacek, își spuse.

Nu se mai duse la ascensoare, ci coborî pe scări până la apartamentul lui Ruark.

Când se întinse în pat, își dădu seama că toate cele petrecute în acea zi îl obosiseră peste măsură și îl zguduiseră zdravăn. Prea multe se întâmplaseră în același timp și nu reușea să le facă față. Vânătorii kavalari și oamenii-copie, viața stranie și chinuită pe care Gwen o trăia alături de Vikary și Janacek, posibilitatea neașteptată și amețitoare a întoarcerii ei. Incapabil să doarmă, se gândi la toate acestea multă vreme. Ruark era deja în lumea viselor, așa că nu avea cu cine să stea de vorbă. În cele din urmă, luă manuscrisul gros pe care i-l dăduse Gwen și începu să-l răsfoiască. Își spuse că niciun somnifer nu este mai bun decât o porție zdravănă de scriere erudită.

După patru ore și șase cești cu cafea, lăsă manuscrisul din mână, căscă și se frecă la ochi. Apoi stinse lumina și rămase privind în întuneric.

Teza lui Jaan Vikary – *Mit și istorie: Originile societății bazate pe caste, cercetare fundamentată pe interpretarea ciclului* Cântecul demonului *al lui Jamis-Lion Taal* – reprezenta o incriminare mult mai gravă la adresa neamului său decât oricare dintre acuzațiile lui Arkin Ruark. Prezentase absolut toate faptele, bazându-se pe surse și documente din băncile de date de pe Avalon, cu citate lungi din poemele lui Jamis-Lion Taal și cu dizertații proprii încă și mai lungi prin care explica ce anume dorise să spună Jamis Taal. Erau detaliate toate faptele pe care i le povestiseră el și Gwen în dimineața respectivă. Vikary furniza teorii peste teorii, încercând să explice totul din perspectivă științifică. Încercase, oarecum, să lămurească și problema apariției

oamenilor-copie. Susținea că, pe timpul Sorocului Focului și al Demonilor, câțiva supraviețuitori din orașe au reușit să ajungă în exploatările miniere și au căutat adăpost acolo. Dar, odată acceptați, s-a dovedit că reprezintă un mare pericol. Căci unii dintre ei se îmbolnăviseră din cauza radiațiilor; și au murit încet, în chinuri înfiorătoare, și se poate să-i fi îmbolnăvit pe cei care îi îngrijiseră. Alții, aparent sănătoși, au continuat să trăiască acolo, devenind parte a castei-primordiale, până când s-au căsătorit și au avut copii. Și au transmis mai departe contaminarea cu radiații. Teoria lui Vikary era în întregime conjuncturală, fără nici măcar un rând sau două din Jamis-Lion pentru a o susține, dar, cu toate acestea, părea o raționalizare plauzibilă a mitului oamenilor-copie.

De asemenea, Vikary s-a ocupat pe larg de evenimentul numit de kavalari Ciuma Nenorocită – pe care el, personal, l-a numit „trecerea la modele kavalare contemporane ale familiei și sexualității".

Conform acestei ipoteze, hranganienii s-au întors pe Înaltul Kavalaan cam la un secol după primul lor atac. În locul orașelor pe care le bombardaseră domnea cenușa radioactivă; nu exista niciun semn că oamenii ar fi construit ceva în locul lor. Însă cele trei stirpe de sclavi pe care le debarcaseră aici ca să însămânțeze planeta dispăruseră cu totul: fuseseră decimate, distruse. Fără îndoială că Mintea hranganiană a tras concluzia că încă mai existau oameni în viață. Atunci, pentru a-i șterge pe toți de pe fața pământului, hrnaganienii au aruncat bombe cu ciumă. Aceasta era teoria lui Vikary.

Jamis-Lion nu-i menționa pe hrnaganieni în poemele lui, dar existau în ele numeroase referiri la boli grave, mortale. Toate relatările kavalare rămase erau de acord în această privință. Se vorbea despre Ciuma Nenorocită, o perioadă lungă, când epidemii după epidemii, care mai de care mai îngrozitoare, au decimat castele. Fiecare schimbare de anotimp aducea câte o altă boală, mai cumplită decât cea de dinainte – acesta cel mai rău demon dintre toți, unul cu care kavalarii nu se puteau lupta, pe care nu-l puteau ucide.

Bărbații au murit în procent de nouăzeci la sută. Nouăzeci la sută, bărbații; și nouăzeci și nouă la sută femeile.

Se pare că una dintre aceste nenumărate epidemii afecta îndeosebi femeile. Specialiștii în medicină pe care Vikary îi consultase pe Avalon i-au spus că, doar pe baza informațiilor insuficiente pe care el le furnizase –, câteva poeme și cântece străvechi – ar putea trage concluzia destul de posibilă că hormonii sexuali feminini acționau ca un catalizator pentru această boală. Jamis-Lion Taal scrisese că fetele tinere erau cruțate, în timp ce *eyn-kethiile* care se împerecheau erau doborâte de ciumă și se zvârcoleau în chinuri până în clipa morții. Vikary era de părere că acest fapt însemna că fetele aflate înainte de pubertate nu erau atinse de plagă, dar femeile mature din punct de vedere sexual erau distruse. Astfel a fost nimicită atunci o întreagă generație. Mai rău, încă, epidemia nu se stingea cu niciun chip; nu bine atingea o copilă vârsta pubertății, că se și îmbolnăvea de ciumă. Jamis-Lion

a transformat acest fapt într-un adevăr cu mari semnificații religioase.

Unele femei au reușit să scape – cele imune în mod natural. La început au fost foarte puține. Mai târziu, mai multe; deoarece trăiau și dădeau naștere la fii și fiice, dintre care unii erau, la rândul lor, imuni, în vreme ce aceia lipsiți de anticorpi mureau la pubertate. Într-un final, toți kavalarii deveniseră imuni, cu puține excepții. Și atunci Ciuma Nenorocită a luat sfârșit.

Însă răul fusese făcut. Caste întregi fuseseră distruse complet; populația celor care reușiseră să supraviețuiască scăzuse mult sub numărul necesar pentru a putea menține o societate viabilă. Iar structura socială și rolurile sexuale fusese irevocabil denaturate față de cele din perioada egalitarismului monogam al coloniilor timpurii de pe Tara. Generațiile ajunse la maturitate numărau acum mult mai mulți bărbați decât femei, proporția era de zece bărbați la o femeie; fetițele își petreceau copilăria conștiente că pubertatea le poate aduce moartea. Erau vremuri crâncene. Asupra acestui aspect Jaan Vikary și Jamis-Lion Taal erau în acord deplin.

Jamis-Lion scria că, în cele din urmă, păcatul dispăruse de pe Înaltul Kavalaan atunci când toate *eyn-kethiile* au fost închise departe de lumina zilei, în grotele de unde veniseră inițial și de unde rușinea nu le mai putea fi zărită. Vikary scria că supraviețuitorii kavalari rezistaseră cât putuseră de mult. Însă nu mai beneficiau de înzestrările tehnologice care

le-ar fi permis să construiască încăperi sterile, închise etanș. Dar nu există nicio îndoială că veşti despre existența unor asemenea locuri ajunseseră peste ani la urechile lor și încă mai sperau că astfel de construcții i-ar apăra de boală. Prin urmare, femeile care supraviețuiseră au fost închise în spitale-închisori, amenajate adânc sub pământ, în cel mai sigur loc al castei, departe de vântul, ploaia și apa, toate contaminate. Bărbații, care odinioară cutreierau meleagurile și vânau și se luptau cu nevestele lor alături, s-au asociat acum cu alți bărbați, cu toții îndurerați de pierderea partenerelor lor. Pentru a se descărca de tensiunile sexuale – și pentru a păstra moștenirea genetică pe cât de bine era posibil, presupunând că ar fi înțeles asemenea lucruri – bărbații care supraviețuiseră Ciumei Nenorocite și-au transformat femeile în proprietăți sexuale. Pentru a-și asigura cât mai mulți urmași, le-au transformat în reproducătoare perpetue, care își trăiau viețile la adăpost de pericol și în stare de gestație permanentă. Acele caste care nu au adoptat asemenea măsuri nu au reușit să supraviețuiască; cele care au acționat astfel, au transmis urmașilor și această datină, pe lângă moștenirea culturală.

Au prins rădăcini și alte schimbări. Tara fusese o lume profund religioasă, sediu al Bisericii Catolice Reformate Romano-Irlandeză, și înclinația spre monogamie s-a stins cu greu. Noile stiluri de viață au apărut în două forme modificate; atașamentul emoțional puternic ce a luat naștere între partenerii de vânătoare de sex masculin a fost punctul de plecare al intensei

relații complete dintre *teyn* și *teyn*. Iar acei bărbați care își doreau o legătură semi-exclusivă cu o femeie, au inventat noțiunea de *betheynă*, prin răpirea femeilor din alte caste. Conducătorii încurajau asemenea acțiuni, spunea Vikary; căci femeile noi însemnau sânge nou, mai mulți copii, o populație mai numeroasă, prin urmare o șansă mai bună la supraviețuire. Era de neconceput ca un bărbat să ia în stăpânire completă vreuna dintre *eyn-kethiile* din casta lui. Dar un bărbat care era în stare să aducă o femeie din afară era recompensat oferindu-i-se onoruri și un loc în consiliile de conducere și, poate cel mai important, oferindu-i-se chiar femeia respectivă.

Vikary mai spunea că acestea au fost evenimentele cele mai probabile, adevărurile evidente care au dus la nașterea societății kavalare moderne. Jamis-Lion Taal, care a cutreierat prin cosmos multe secole mai târziu, a fost într-atât de mult un produs al acestei culturi, încât era incapabil să conceapă o lume în care femeile ar fi deținut un alt statut decât acel cunoscut de el; iar atunci când folclorul pe care îl culegea îl silea să gândească altfel, eticheta orice alt tip de relații drept imorale în cel mai înalt grad. Acesta este motivul pentru care a rescris întreaga literatură orală atunci când a creat ciclul *Cântecul demonului*. Și a transformat-o pe Kay Iron-Smith într-un zdrahon formidabil, a făcut din Ciuma Nenorocită o baladă despre răutatea de care au fost capabile *eyn-kethiile* și, în linii mari, a creat impresia că lumea a fost întotdeauna așa cum a găsit-o el. Poeții care au venit

în urma lui și-au bazat operele pe fundația construită de el.

Forțele care au dus la apariția societății bazate pe caste pe Înaltul Kavalaan dispăruseră de foarte multă vreme. Astăzi, numărul femeilor și al bărbaților era aproximativ egal, epidemiile nu mai erau decât niște legende îngrozitoare, iar majoritatea pericolelor de pe suprafața planetei fuseseră depășite. Cu toate acestea, coalițiile de caste continuau să existe. Bărbații se luptau în dueluri și studiau noile tehnologii, lucrau în ferme și în fabrici, navigau pe navele kavalare interstelare, în timp ce *eyn-kethiile* trăiau în cazărmi subterane uriașe, în calitate de partenere sexuale ale tuturor bărbaților din castă, îndeplinind acele sarcini socotite de consilii sigure și potrivite pentru ele, și născând copii, deși mult mai puțini acum. Populația kavalară era controlată cu strictețe. Alte femei trăiau relativ mai libere, sub protecția legăturii de jad și argint, dar nu erau prea multe acestea. O *betheynă* trebuia să vină din afara castei, ceea ce, în fapt, însemna că un tânăr ambițios trebuia să provoace la duel și să ucidă un patrician dintr-o altă coaliție sau să-și revendice dreptul asupra uneia dintre *eyn-kethiile* unei caste inamice și să se confrunte cu un apărător ales de către consiliu. Această a doua cale avea mai rar sorți de izbândă; consiliile castelor alegeau în mod invariabil pe cel mai bun duelist ca să o apere pe *eyn-kethi*. De fapt, chiar această desemnare a lui era o distincție unică. Bărbatul care reușea, totuși, să-și câștige o *betheynă*, primea de îndată înaltele lui titluri

și locul cuvenit printre conducători. Se spunea atunci că bărbatul acela a adus două daruri de sânge pentru *kethi* – sângele morții, un dușman ucis, și sângele vieții, o femeie nouă. Femeia se bucura de statutul conferit de brățara de jad și argint până în momentul în care patricianul ei era, la rândul lui, omorât. Dacă era ucis de cineva din propria castă, femeia devenea *eyn-kethi*; dacă ucigașul era un străin, femeia intra în proprietatea acestuia.

Iată statutul pe care Gwen Delvano și-l asumase atunci când și-a pus la mână brățara lui Jaan.

Dirk rămase treaz multă vreme, gândindu-se la cele citite, privind în tavan și devenind din ce în ce mai furios. Când prima rază a dimineții se strecură timidă prin fereastra de deasupra patului, hotărârea lui fusese luată. Într-un fel nici nu mai conta dacă Gwen se întorcea sau nu la el, atâta vreme cât îi părăsea pe Vikary și pe Janacek și întreaga societate bolnavă de pe Înaltul Kavalaan. Doar că, oricât de mult și-ar fi dorit, de una singură nu ar fi reușit să facă pasul acesta. Foarte bine, atunci. Arkin Ruark avusese dreptate. O va ajuta el. O va ajuta să redevină o persoană liberă. Și doar după aceea vor avea timp să-și reexamineze relația.

Și cu această hotărâre fixată bine în minte, Dirk adormi.

Se trezi abia la amiază, cu un sentiment acut de vină. Se ridică în capul oaselor și își aduse aminte că-i promisese lui Gwen că va urca la ea în dimineața aceea, și iată că dimineața trecuse pentru că el dormise prea mult. Se dădu jos din pat și se îmbrăcă la repezeală,

se uită după Ruark, dar kimdissianul nu era acasă și nici nu lăsase vreun mesaj care să spună unde plecase și cât va lipsi. Apoi, cu teza lui Vikary sub braț, urcă la apartamentul în care locuia Gwen.

Garse Janacek îi răspunse la ușă.

– Da? îl întâmpină încruntat kavalarul cu barbă roșie.

Era dezgolit până la brâu, doar cu niște pantaloni negri, strânși pe picior, și cu eterna brățară din fier și piatră-incandescentă pe brațul drept. Acum Dirk înțelese de ce Janacek nu purta același gen de cămăși decoltate până în talie care păreau a-i plăcea lui Vikary. Pe partea stângă, de la subsuoară până în mijlocul pieptului, avea o cicatrice lungă, strâmbă, lucioasă și întărită.

Janacek îi urmări privirea.

– Un duel care nu a ieșit așa cum trebuia, se răsti el. Eram prea tânăr. Nu se va mai întâmpla. Ce poftești?

Dirk se înroși.

– Vreau s-o văd pe Gwen, răspunse.

– Nu este acasă, spuse Janacek, privindu-l aspru și dușmănos cu ochii lui ca de gheață.

Vru să închidă ușa.

– Stai, întinse Dirk mâna ca să-l oprească.

– Ce mai este?

– Gwen. Trebuia să ne vedem. Unde este?

– În pădure, t'Larien. Aș fi deosebit de încântat dacă ți-ai aduce aminte că este specialistă în ecologie și că a fost trimisă aici pentru o lucrare importantă de către patricienii Ironjade. Și-a neglijat munca două zile doar

ca să te plimbe pe tine de colo până dincolo. Acum s-a întors la treburile ei, așa cum se cuvine. Împreună cu Arkin Ruark și-au luat instrumentele și au plecat în pădure.

– Nu mi-a spus nimic aseară despre asta, insistă Dirk.

– Nu este obligată să te informeze cu privire la planurile ei, zise Janacek. Așa cum nu este obligată nici să-ți ceară permisiunea de a face ceva. Între voi doi nu există nicio legătură.

Amintindu-și de cearta pe care o auzise cu o seară în urmă, Dirk deveni brusc bănuitor.

– Pot să intru? spuse el. Vreau să-i înapoiez asta lui Jaan și să discut ceva cu el, adăugă arătându-i lui Garse teza legată în piele.

În realitate spera să se poată uita după Gwen, să vadă dacă nu cumva o împiedicau să se întâlnească cu el. Dar nu ar fi fost politicos să spună asta; Janacek emana ostilitate prin toți porii și ar fi fost un gest extrem de nechibzuit să încerce să dea buzna pe lângă el.

– Jaan nu este acasă acum. Nu este nimeni acasă în afară de mine. Dar și eu trebuie să plec.

Întinse mâna și smulse manuscrisul de la Dirk.

– Am să iau eu asta. Gwen n-ar fi trebuit să ți-l dea.

– Hei, exclamă Dirk acționând pe baza unui impuls. A fost foarte interesantă cronica. Pot să intru să vorbesc cu tine despre ea? Câteva minute – promit să nu te țin mult.

Pe nepusă masă, Janacek păru să-și schimbe atitudinea. Zâmbi și se dădu la o parte din ușă, făcându-i semn să intre.

Dirk se uită repede în jur. Livingul era pustiu, focul stins în cămin; nimic ciudat, nimic nelalocul lui. Prin arcadă se vedea sufrageria, la fel de goală. În tot apartamentul domnea tăcerea. Nici urmă de Gwen sau de Jaan. Din câte își putea da seama, Janacek spusese adevărul.

Nesigur, Dirk traversă încăperea, oprindu-se în fața căminului și a garguilor lui. Janacek îl urmări fără să spună o vorbă, apoi se întoarse și ieși pentru câteva clipe. Reveni încheindu-și nasturii unei cămăși de un negru decolorat. Își pusese și centura din plasă de oțel.

– Unde te duci? îl întrebă Dirk.

– Afară, răspunse Janacek cu un rânjet scurt.

Își scoase pistolul cu laser din tocul de la șold și îi verifică nivelul energiei, îl puse la loc, apoi îl scoase iarăși afară – cu o mișcare lină și grațioasă – și îl țintì asupra lui Dirk.

– Te sperii?

– Da, spuse Dirk și plecă de lângă cămin.

Lui Janacek îi reveni rânjetul pe buze. Puse pistolul înapoi în toc.

– Știu să mânuiesc destul de bine pistol cu laser, comentă el, deși adevărul este că *teynul* meu mă întrece. Sigur, eu nu pot să-mi folosesc decât mâna dreaptă pentru că stânga încă mă mai doare. Mă strânge țesutul cicatrizat, iar mușchii pieptului din partea

aceea nu se mișcă atât de ușor precum cei din dreapta. Dar faptul acesta are prea puțină însemnătate pentru că eu sunt dreptaci. Întotdeauna m-am descurcat mai bine cu dreapta.

Și, în tot timpul acesta, mâna lui dreaptă se odihnea pe patul pistolului de la șold, iar pietrele-incandescente din montura de fier negru luceau ca niște ochi roșii de-a lungul brațului său.

– Mare păcat că te-ai rănit.

– Am greșit, t'Larien. Poate că eram mult prea tânăr, dar greșeala mea a fost mult prea gravă. Asemenea greșeli sunt extrem de serioase și, în multe privințe, cred că am scăpat ieftin, explică el privindu-l fix pe Dirk. În viață trebuie să avem mare grijă să nu facem greșeli.

– Aha, comentă Dirk afișând un zâmbet inocent.

Janacek nu mai spuse nimic un timp. Apoi:

– Cred că înțelegi despre ce vorbesc.

– Da?

– Da. Nu ești prost, t'Larien. Nici eu nu sunt. Iar trucurile tale copilărești nu mă amuză câtuși de puțin. De exemplu, nu vrei să stai de vorbă cu mine. Pur și simplu, din anumite motive, ai dorit să îți dau voie să intri.

Zâmbetul lui Dirk se stinse. Dădu din cap.

– Așa este. Clar că a fost un șiretlic slăbuț din moment ce mi-ai putut ghici intenția. Am vrut să mă uit după Gwen.

– Ți-am spus că a plecat la treabă, în pădure.

– Nu te cred, spuse Dirk. Mi-ar fi spus ieri că asta are de gând să facă. O ascunzi de mine. De ce? Ce se petrece?

– Nimic care să te intereseze, îi răspunse Janacek. Fii amabil și încearcă să mă înțelegi, t'Larien. Poate că în ochii tăi, ca și în ochii lui Arkin Ruark, eu sunt un om rău. Poate că asta crezi despre mine. Nu-mi pasă. Nu sunt un om rău. Tocmai de aceea te avertizez să nu faci greșeli. Tocmai de aceea te-am lăsat să intri, deși știam foarte bine că nu ai nimic să-mi spui. Pentru că *eu* am ceva să-ți spun.

Dirk se așeză pe canapea și se sprijini de spătar.

– În ordine, Janacek. Dă-i drumul.

Janacek se încruntă.

– Problema ta, t'Larien, este că știi foarte puține și nu înțelegi nimic despre Jaan și despre mine și despre lumea noastră.

– Știu mai multe decât îți închipui.

– Nu zău? Ai citit lucrarea lui Jaan despre *Cântecul demonului* și bineînțeles că ai mai aflat câte ceva de la cei din jur. Și ce dacă? Nu ești kavalar. Și cred că nici nu-i poți înțelege pe kavalari, dar văd în ochii tăi că ne judeci. Cu ce drept? Cine ești tu să ne judeci pe noi? Nici nu ne cunoști. Să-ți dau un exemplu. Adineauri mi-ai spus „Janacek".

– Păi, ăsta-i numele tău.

– Este o parte din numele meu, ultima parte, partea cea mai mică și cea mai neimportantă din cine sunt. Este numele meu ales, numele unui erou Ironjade din vechime care a dus o viață lungă și prolifică și care și-a apărat de nenumărate ori cu onoare și casta și *kethiile* în război. Firește că știu de ce îl folosești. În lumea voastră și în sistemul vostru nominal este uzual să te

adresezi celora față de care simți o anumită rezervă sau față de care nutrești o oarecare antipatie prin ultima componentă a numelor lor – în vreme ce unui apropiat i-ai spune pe primul nume, nu este așa?

Dirk dădu din cap.

– Mai mult sau mai puțin. Nu este chiar atât de simplu, dar ești destul de aproape.

Janacek schiță un zâmbet acru, iar ochii lui albaștri scoaseră scântei.

– Vezi, așadar, că îi *înțeleg* cât se poate de bine pe cei ca tine. Și îți acord favorul de a mă purta cu tine conform obiceiurilor tale – îți spun „t'Larien" pentru că te antipatizez, și așa este corect să-ți spun. Dar tu nu procedezi la fel. Îmi spui „Janacek", fără să te gândești și fără să-ți pese câtuși de puțin, impunându-ți asupra mea sistemul tău de adresare.

– Și cum să-ți spun atunci? Garse?

Janacek făcu un gest iritat.

– Garse este numele meu adevărat, dar nu se cuvine ca tu să-l folosești. În tradiția kavalară, folosirea acestui nume ar indica o relație care nu există între noi doi. Garse îmi spun *teynul* meu, *cro-betheyna* mea și *kethiile* mele, în niciun caz nu este permis să mi se adreseze așa cineva străin de lumea noastră. În mod normal și cuviincios, ar trebui să-mi spui Garse Ironjade, iar *teynului* meu, Jaantony patrician Ironjade. Acest tip de adresare este tradițional și corect venind din partea unui egal, de exemplu, din partea unui kavalar dintr-o altă casă cu care avem o relație civilizată. Îți acord, însă, prezumția de nevinovăție, surâse el acum. Trebuie să

înțelegi, t'Larien, că îți spun toate acestea doar ca să-ți dau un exemplu. Nu-mi pasă deloc dacă îmi spui „Garse", sau „Garse Ironjade", sau „domnule Janacek". Spune-mi cum îți poftește inima și n-am să mă supăr. Kimdissianul, Arkin Ruark, îmi spune *Garsey* și totuși am rezistat tentației de a-l înțepa să văd dacă pocnește și se sparge.

Toate acesta sunt chestiuni de politețe și formule de adresare – și nu am nevoie să-mi spună Jaan că sunt învechite, că sunt doar moșteniri ale unor timpuri și mai complicate și mai primitive decât acestea, moșteniri care se sting în vremurile acestea moderne. Astăzi, kavalarii navighează din stea în stea, negociază și fac comerț cu niște creaturi pe care odinioară le-am fi crezut demoni și le-am fi exterminat, ba chiar modelează planete întregi, așa cum au modelat Worlorn. Kavalara veche, limba castelor vreme de mii din anii tăi standard, aproape că nu mai este vorbită de nimeni, cu toate că mai există încă anumiți termeni și vor continua să existe, deoarece desemnează realități care nu ar putea fi numite decât în mod impropriu sau deloc în limbile călătorilor printre stele – realități ce vor dispărea dacă renunțăm la denumirile lor, la vechii termeni din kavalara veche. Toate s-au schimbat, până și noi, cei de pe Înaltul Kavalaan, ne-am schimbat, iar Jaan spune că trebuie să ne schimbăm încă și mai mult dacă vrem să ne împlinim destinul în istoriile umanității. Și astfel se renunță la vechile reguli ale numelor și ale legăturilor pe care aceste nume le reprezintă, iar patricienii devin mai neglijenți

și permisivi în limbaj, iar Jaantony patrician Ironjade umblă de colo-colo spunându-și Jaan Vikary.

– Dar dacă tot nu contează, interveni Dirk, care este scopul acestei prelegeri?

– Scopul meu a fost să-ți fac o demonstrație, t'Larien, o demonstrație simplă și elegantă a faptului că tu presupui în mod complet greșit că în cultura noastră s-ar aplica principiile culturii tale. O demonstrație a faptului că, prin fiecare vorbă sau acțiune de-a ta, nu faci nimic altceva decât să încerci să-ți impui propriile păreri și valori asupra noastră. Acesta a fost scopul meu. Sunt și alte chestiuni mai importante, însă schema este aceeași; faci aceeași greșeală mereu, o greșeală pe care nu ar trebui s-o faci deloc. Prețul pentru ea ar fi probabil mai mare decât ți-ai putea permite. Crezi că nu știu ce încerci să faci?

– *Ce* încerc să fac?

Janacek surâse din nou, privindu-l cu ochii mici și duri, încrețiți acum la colțuri de riduri fine de expresie.

– Încerci s-o iei pe Gwen Delvano de la *teynul* meu. Adevărat?

Dirk nu-i răspunse.

– Este adevărat, reluă Janacek. Și nu este bine. Înțelege că niciodată nu ți se va îngădui să faci așa ceva. *Eu* nu-ți voi îngădui. Sunt legat prin fier și foc de Jaantony patrician Ironjade, și nu uit asta. Noi doi suntem *teyn*-și-*teyn*. Și nicio legătură din cele pe care tu le cunoști nu este la fel de puternică.

Dirk se gândi la Gwen și la o lacrimă roșie plină de amintiri și făgăduințe. Îi păru rău că nu-i poate

da bijuteria-șoptitoare lui Janacek, s-o țină în mână doar câteva clipe și, astfel, arogantul kavalar să afle cât de puternică a fost legătura dintre Dirk și Jenny a lui. Dar ar fi fost zadarnic. Mintea lui Janacek nu ar fi putut să vibreze cu modelele gravate în piatră de esperul telepat; pentru el nu ar fi fost nimic altceva decât o piatră prețioasă.

– Am iubit-o pe Gwen, spuse el tăios. Mă îndoiesc că voi puteți avea vreo legătură mai puternică.

– Nu mai spune? Ei bine, nu ești kavalar, așa cum nici Gwen nu este; așa că nu aveți cum să înțelegeți ce semnifică legătura de fier-și-foc. Când l-am cunoscut pe Jaantony, amândoi eram destul de tineri. De fapt, eu eram mai tânăr decât el. Îi plăcea nespus de mult să se joace cu copiii mai mici decât cu cei de aceeași vârstă și venea adesea la creșa mea. De la bun început l-am respectat extrem de mult, așa cum numai un băiețel poate să respecte pe cineva mai mare, pentru că era mai în vârstă decât mine, deci mai aproape de momentul când avea să devină patrician, și pentru că mă ducea în expediții prin tot felul de peșteri, și pentru că îmi spunea niște povești fascinante. Când am mai crescut, am aflat de ce căuta atât de des compania copiilor mai mici, și am fost șocat și rușinat. Îi era teama de cei de-o seamă cu el, pentru că aceștia îl batjocoreau și îl băteau mai tot timpul. Dar pe atunci se crease deja o legătură între noi. I-ai putea spune prietenie, dar nu ar fi corect; ar însemna că traduci încă o dată viețile noastre prin prisma conceptelor tale. Era mai mult decât prietenia pe care o

cunoașteți voi, cei din alte lumi. Între noi exista deja fierul, chiar dacă nu eram încă *teyn*-și-*teyn*.

Data următoare când am fost împreună într-o expediție – mult dincolo de hotarele castei noastre, într-o peșteră pe care o cunoștea foarte bine – l-am luat prin surprindere și l-am bătut până l-am învinețit. N-a mai venit deloc pe la căminul meu în iarna aceea. Apoi, s-a întors. Iar între noi nu au existat resentimente. Am început iarăși să cutreierăm ținuturile și să vânăm împreună, iar el îmi spunea povești, legende, părți de cronici. În vreme ce eu obișnuiam să-l atac fără să-i dau de veste, luându-l mereu pe nepregătite și doborându-l mereu. Cu timpul, a început să riposteze și nu am mai reușit să-l surprind. Într-o zi am scos un cuțit pe furiș din Ironjade, ascunzându-l sub cămașă, și l-am tăiat pe Jaan cu el. De atunci am început amândoi să purtăm cuțite. Când a ajuns la adolescență, vârsta la care urma să-și aleagă numele, vârsta de la care trebuia să se supună regulilor tradiționale ale duelului, *code duello*, Jaantony nu mai era bătaia de joc a nimănui.

Niciodată nu s-a bucurat de popularitate. Trebuie să înțelegi că a avut mereu o fire extrem de curioasă, înclinată spre întrebări incomode și opinii nonconformiste, îndrăgostit de istorie, dar disprețuind pe față religia și dând dovadă de mult prea mult interes nesănătos față de străinii de printre noi. Prin urmare, chiar în anul când a atins vârsta la care avea voie să se dueleze, a fost provocat la luptă de nenumărate ori. Și a învins de fiecare dată. Când am atins și eu

vârsta adolescenței și am devenit *teyn*-și-*teyn*, n-am mai avut cu cine să mă bat. Jaantony băgase spaima în toți și nimeni nu mai avea curajul să ne provoace la duel. Am fost teribil de dezamăgit.

Și de atunci, ne-am luptat adesea între noi. Suntem legați pe viață și am trecut prin multe împreună și nu vreau să-ți aud comparațiile stupide cu „dragostea" asta fără noimă care vă încântă pe voi, străinii, atât de mult, legătura asta specifică oamenilor-copie, care vine și pleacă în funcție de o toană de moment. Chiar Jaantony a fost corupt de conceptul ăsta în anii petrecuți pe Avalon, iar acest lucru a fost, în mare măsură, vina mea pentru că l-am lăsat să plece singur. Adevărat că pe Avalon eu nu aș fi avut nici funcție, nici situație, dar ar fi trebuit să fiu acolo cu el. Nu mi-am făcut datoria față de Jaan în situația aceasta. Dar am de gând să nu-l mai dezamăgesc niciodată. Sunt *teynul* lui, întotdeauna *teynul* lui și nu voi îngădui nimănui să-l ucidă sau să-l rănească sau să se joace cu mintea lui sau să-i fure numele. Aceste lucruri reprezintă legătura și obligația mea.

Mult prea adesea permite Jaan ca numele să-i fie amenințat de unii ca tine și ca Ruark. În multe privințe, Jaan este un bărbat pervers și periculos, iar capriciile minții lui ne pun adeseori pe toți în pericol. Chiar și eroii lui – într-una din zile mi-am adus aminte de unele din poveștile pe care mi le spunea în copilărie și mi-am dat seama că toți eroii preferați ai lui Jaan sunt bărbați solitari care s-au aflat în fața unei înfrângeri finale. De pildă, Aryn patrician Glowstone,

care a dominat o întreagă epocă. Prin forța personalității sale a reușit să conducă cea mai puternică dintre toate castele care au existat vreodată pe Înaltul Kavalaan, casta Muntele Pietrei-incandescente; iar atunci când dușmanii lui s-au aliat împotrivă-i, a pus săbii și scuturi în mâinile *eyn-kethiilor* lui și le-a dus la luptă, sporindu-și astfel armata. Inamicii au fost călcați în picioare și umiliți. Asta era varianta pe care mi-a povestit-o Jaan. Însă mai târziu am aflat că Aryn patrician Glowstone nu a repurtat nicio victorie. În plus, au fost omorâte atât de multe dintre *eyn-kethii*, încât prea puțini noi războinici au mai fost născuți de cele care au supraviețuit. Iar puterea acelei caste s-a diminuat odată cu scăderea populației și, patruzeci de ani după mișcarea îndrăzneață a lui Aryn, Glowstone s-a prăbușit, iar patricieni din castele Taal, Ironjade și Bronzefist le-au luat femeile și copiii. Adevărul despre Aryn patrician Ironjade este că a fost un ratat și un prost, unul dintre paria istoriei. Și la fel sunt toți eroii demenți ai lui Jaan.

– Mie Aryn mi se pare a fi un erou, spuse tăios Dirk. Pe Avalon, probabil că l-am fi lăudat pentru că și-a eliberat sclavele, chiar dacă nu a învins.

Janacek îi aruncă o căutătură furioasă și se trase enervat de barba lui roșie.

– Exact împotriva unor asemenea comentarii te-am avertizat, t'Larien. *Eyn-kethiile* nu sunt sclave. Sunt *eyn-kethii*. Aprecierile tale sunt incorecte, iar traducerile tale sunt false.

– Așa spui tu, îl contrazise Dirk. Ruark, pe de altă parte...

– Ruark, exclamă Janacek cu dispreț. Kimdissianul acesta este unica ta sursă de informații despre Înaltul Kavalaan? Pricep că mi-am irosit și timpul și vorbele cu tine, t'Larien. Ai deja mintea otrăvită și nu te interesează câtuși de puțin să înțelegi realitatea așa cum este ea. Nu ești decât o unealtă a manipulatorilor de pe Kimdiss. Nu mai am de gând să mă mai străduiesc să-ți explic.

– În regulă, spuse Dirk. Spune-mi doar unde e Gwen.

– Ți-am spus.

– Și când se va întoarce?

– Târziu, și atunci va fi obosită. Sunt convins că nu va avea chef să te vadă.

– O *ascunzi* de mine!

Janacek meditä câteva clipe.

– Da, spuse îndârjit, în cele din urmă. Așa este cel mai bine, tLarien, și pentru tine, și pentru ea, deși nu mă pot aștepta să mă crezi.

– N-ai niciun drept.

– Asta se întâmplă în cultura ta. În cultura mea am toate drepturile. Niciodată nu vei mai fi lăsat singur cu ea.

– Gwen nu face parte din cultura asta kavalară și bolnavă a ta, se împotrivi Dirk.

– Nu s-a născut în ea, totuși a acceptat strictețea legăturii din jad și argint și a luat numele de *betheynă*. Acum este kavalară.

Dirk începuse să tremure, fără să se mai poată stăpâni.

– Ce are ea de spus în această privință? vru el să știe apropiindu-se de Janacek. Ce a spus aseară? V-a amenințat că va pleca?

Îl împunse pe kavalar cu degetul în piept.

– V-a spus că are de gând să vină cu mine, asta a fost? Iar tu ai lovit-o și ai dus-o de aici?

Janacek se încruntă și-i împinse brutal mâna.

– Deci ne și spionezi. Și o faci prost, t'Larien, dar, oricum, ne jignești prin asta. A doua greșeală. Prima greșeală a făcut-o Jaan când ți-a povestit tot ce ți-a povestit, când a avut încredere în tine și ți-a acordat protecția lui.

– N-am nevoie de protecția nimănui!

– Așa spui tu. Dovadă a orgoliului tău de idiot. Doar cei puternici ar trebui să refuze protecția; cei cu adevărat slabi au nevoie de ea.

Se întoarse cu spatele.

– N-am de gând să-mi mai pierd vremea cu tine, spuse îndreptându-se spre sufragerie. Pe masă se afla o casetă subțire și neagră. Janacek o deschise și Dirk zări cinci rânduri de insigne în formă de banshee din fier negru prinse pe postav roșu. Janacek ridică una.

– Ești sigur că nu vrei una din astea? *Korariel?*

Și rânji cu răutate.

Dirk încrucișă brațele la piept, nedorind să învrednicească această întrebare cu vreun răspuns. Janacek așteptă o clipă, apoi puse insigna la loc și închise caseta.

– Copiii-gelatină nu sunt atât de mofturoși ca tine, îi zise. Trebuie să-i duc astea lui Jaan. Ieși afară.

Trecuse de prânz. Axul ardea înăbușit în mijlocul cerului, înconjurat de cercul inegal al luminilor slabe emanate de cei patru Sori Troiani. Dinspre vest bătea un vânt puternic, anunțând, probabil, o vijelie. Colbul se învolbura prin aleile stacojii sau cenușii.

Dirk stătea pe un colț al acoperișului, cu picioarele atârnând în gol, deasupra străzii, meditând la posibilitățile rămase.

Venise după Garse Janacek până în parcare și îl urmărise plecând cu caseta plină cu banshee, la bordul relicvei sale militare masive și pătrățoase, cu blindaj de culoarea măslinei verzi. Nici celelalte două aerovehicule nu se mai aflau acolo, nici cea cenușie, cu aripi ca ale pisicii de mare, nici cea în formă de lacrimă, galben strălucitor. Era pierdut aici, în Larteyn, fără să aibă măcar habar unde s-ar putea afla Gwen sau ce îi făcuseră kavalarii. În treacăt își dori ca Ruark să-i fie prin preajmă. Își dori să aibă și el propriul aerovehicul. Fără îndoială că ar fi putut închiria unul în orașul Provocare, dacă l-ar fi dus capul sau de la portul stelar unde aterizase când venise aici. Dar nu; era singur și neajutorat; nici măcar scuterele aeriene nu mai erau la locul lor. Lumea era roșie și cenușie și fără sens. Se întreba ce să facă.

Și, dintr-odată, pe când stătea acolo și se gândea la mijloace de transport, îi veni răspunsul. Între orașele Festivalului pe care le vizitase nu exista nicio asemănare, totuși aveau ceva în comun: nici unul dintre ele nu deținea suficient spațiu de aterizare pentru a cuprinde tot atâtea mașini cât număr de locuitori.

Ceea ce însemna că, fără doar și poate, erau legate între ele printr-o altă formă de rețea de transport. Ceea ce însemna că, la urma urmei, poate că avea parte de ceva libertate de acțiune.

Coborî în apartamentul lui Ruark, de la parterul turnului. Pe perete, între două ghivece din ceramică din care creșteau plante cu tulpina neagră, înalte până în tavan, se afla un ecran imens. De când Dirk venise aici fusese în permanență negru, neluminat, căci nu prea mai rămăseseră mulți oameni pe Worlorn care să fie apelați. Dar precis că trebuia să existe un circuit informațional. Cercetă atent cele două rânduri de taste și apăsă una. Întunericul de pe ecran dispăru, făcând loc unui albastru difuz, iar Dirk răsuflă mai ușurat. Bine măcar că rețeaua de comunicații mai funcționa încă.

Pe una din taste era desenat un semn de întrebare. O încercă și fu recompensat. Lumina albastră dispăru, iar ecranul se umplu de o scriere măruntă, o sută de numere pentru o sută de servicii de bază, de la asistență medicală și informații de natură religioasă, până la știri din întregul cosmos.

Apăsă numărul pentru „transportul vizitatorilor". Cifrele plutiră pe suprafața ecranului și speranțele lui Dirk se năruiră una după alta. Existau birouri de închiriere pentru aerovehicule la portul stelar și în zece din cele paisprezece orașe ale planetei. Închise toate acum. Aerovehiculele în stare de funcționare plecaseră de pe Worlorn împreună cu mulțimile venite pentru Festival. Din alte orașe se putuseră închiria vehicule pe perne de aer și bărci portante. Acum nu mai existau.

În Muscheta-de-pe-mare, turiștii putuseră naviga de-a lungul coastei cu o navă autentică, cu acționare eoliană, provenită de pe Colonia Uitată. Se închisese și centrul acela de închirieri. Ca și linia de aerobuze intercity. Iar navele cosmice cu propulsie nucleară aduse de pe Tober și dirijabilele cu heliu de pe Eshellin erau fie blocate la sol, fie dispărute. Pe ecran i se înfățișă o hartă cu traseele metrourilor de mare viteză care se întindeau de sub portul stelar până la fiecare dintre orașe, dar harta aceasta era complet înroșită, iar legenda de dedesubt explica faptul că roșul însemna: „Fără combustibil – Scos din folosință".

Se părea că nu mai avea cum să se deplaseze prin Worlorn altfel decât pe jos. Singurele nave care mai apăreau din când în când erau cele care aduceau turiști întârziați.

Dirk se încruntă și închise pagina afișată. Și tocmai se pregătea să închidă și ecranul, când îi veni o altă idee. Apăsă tasta pentru „Bibliotecă" și pe ecran fu afișat un semn de întrebare, împreună cu mai multe instrucțiuni. Tastă „copii-gelatină" și „definiție". Apoi așteptă.

Nu după mult timp pe ecran apăru o cantitate uriașă de informații, biblioteca oferindu-i nenumărate amănunte de natură istorică, geografică și filozofică de care nu avea nevoie. Le înregistră pe cele esențiale, neglijând restul. „Copiii-gelatină" era porecla dată adepților unui cult pseudo-religios al toxicomanilor de pe Lumea Oceanului de Vin Negru. Li se spunea așa deoarece petreceau ani la rând în umezeala cavernoasă din interiorul unor cilindri gelatinoși lungi de

kilometri, asemănători unor melci fără casă imenși, care se târau cu încetineală infinită pe fundul mărilor lor. Membrii acestei secte dăduseră acestor creaturi numele de Mame. Mamele își hrăneau copiii cu secreții dulci, halucinogene, și se presupunea că sunt dotate cu un oarecare nivel de inteligență. Dar această părere nu-i împiedica pe copiii-gelatină să-și ucidă gazda atunci când nu mai putea produce cantități suficiente de secreții dulci, fapt care se întâmpla, invariabil, pe măsură ce melcii uriași înaintau în vârstă. Imediat după ce scăpau de acea Mamă, copiii-gelatină își căutau o alta.

La repezeală, Dirk șterse datele acestea de pe ecran și începu o nouă căutare. Lumea Oceanului de Vin Negru avea propriul oraș pe Worlorn. Sub un lac artificial, cu circumferința de cincizeci de kilometri, în aceleași ape întunecate și supraaglomerate care acopereau suprafața planetei de baștină a vinarilor-negrii. Purta numele Orașul din Iazul fără Stele, iar lacul era plin de forme de viață aduse aici cu ocazia Festivalului. Inclusiv Mame, firește.

Din curiozitate, Dirk găsi acest oraș pe o hartă a planetei Worlorn. Desigur că nu avea cum să ajungă acolo. Stinse ecranul și se duse la bucătărie să-și ia ceva de băut. Bătu nervos darabana cu degetele pe marginea barului în vreme ce-și savura paharul cu lapte gros, albicios, foarte rece, amar, dar reconfortant, provenit de la un animal kimdissian. Neastâmpărul începuse să pună stăpânire pe el, dorința stringentă de a face ceva. Se simțea ca prins în capcană, așteptând să se întoarcă acasă unul sau altul, fără să știe care anume

va fi acela și ce se va întâmpla atunci. Se simțea parcă înghiontit de colo-colo după bunul plac al celorlalți încă de când coborâse de pe *Fiorul Dușmanilor Uitați*. Măcar dacă ar fi venit aici de bunăvoie; dar Gwen îl chemase cu bijuteria ei șoptitoare, deși nu prea păruse că se bucură la vederea lui. Cel puțin reușise să-i înțeleagă cât de cât atitudinea. Era prinsă într-o țesătură foarte complicată, o țesătură politică și emoțională totodată; iar el fusese angrenat în tot acest vârtej împreună cu ea, iar acum stătea neputincios în mijlocul vârtejurilor de tensiuni psihosexuale și culturale. Se săturase până în gât să se simtă atât de incapabil.

Își aminti fără motiv de orașul Kryne Lamiya. Acolo, în parcarea bătută de vânt, zăceau abandonate două mașini zburătoare. Dus pe gânduri, Dirk lăsă jos paharul, se șterse la gură cu dosul mâinii și se înapoie la ecranul de pe perete.

I-a fost ușor să descopere toate zonele de aterizare din Larteyn. Existau parcări în vârful tuturor turnurilor rezidențiale mai mari și mai exista și un garaj public amenajat în stânca de sub oraș. Ghidul îl informă că putea ajunge acolo cu oricare din cele douăsprezece trotuare mobile subterane din Larteyn. Porțile lui camuflate se deschideau în mijlocul stâncii înclinate de deasupra Pajiștii. Dacă foștii locuitori kavalari mai lăsaseră vreo mașină în urma lor, atunci acolo trebuia s-o caute.

Coborî cu ascensorul până la nivelul solului și ieși în stradă. Satan cel gras trecuse de zenit și acum se scurgea spre orizont. Străzile din piatră-incandescentă

erau stinse și negre sub amurgul roșu, dar Dirk, trecând prin umbrele aruncate de turnurile colțuroase, reuși să mai distingă sub tălpi incandescența estompată emanată de focurile reci ale orașului, strălucirea roșie, stinsă, dar încă stăruitoare. Chiar el avea umbre, năluci obscure și lipsite de grație care se îngrămădeau aiurea una peste alta – identificându-se, dar nu tocmai – și adunându-i-se grăbite pe urme ca să trezească la viață piatra-incandescentă adormită. Nu se întâlni cu nimeni, cu toate că trecu, destul de neliniștit, și prin zona castei Braith și, la un moment dat, chiar prin fața unei clădiri ce părea a fi locuită. Unghiulară, cu acoperiș în formă de bulb și cu stâlpi din fier negru la ușă. Legat cu lanțul de unul dintre acești stâlpi, era un câine de vânătoare mai înalt decât Dirk, cu ochi roșii, strălucitori, un cap prelung și fără păr, ceea ce îl făcea să semene cu un șobolan. Animalul se delecta cu un os, dar se ridică în picioare și mârâi gros când Dirk trecu pe lângă el. Evident că proprietarul casei nu era o persoană prea ospitalieră.

Trotuarele mobile încă mai funcționau. Coborî, ferit de lumina zilei, și ieși iar la suprafață pe anumite tronsoane, în locuri unde Larteyn semăna cel mai bine cu castelele de pe Înaltul Kavalaan: tuneluri din piatră cu ornamente din fier forjat, cu uși metalice în tot locul, cu încăperi înăuntrul altor încăperi. O citadelă cioplită în piatră, îi spusese Ruark. O fortăreață ce nu putea fi cucerită cu ușurință nici măcar pe bucăți. O fortăreață abandonată acum.

Garajul se întindea pe zece niveluri și era foarte slab luminat. Putea găzdui fără probleme câte o mie de aerovehicule pe fiecare etaj. Dirk umblă cam o jumătate de oră prin pustiul plin de praf până reuși să dea peste o mașină. Complet inutilă. O altă mașină în formă de animal, construită din metal negru-albăstrui după chipul unui liliac uriaș, mult mai realistă și mai înfricoșătoare decât pisica-de-mare-banshee destul de stilizată a lui Jaan Vikary. Însă acum era doar un mastodont scos din uz. Una dintre aripile liliacului, atașate în scop ornamental, era răsucită și pe jumătate topită, iar din mașina însăși nu mai rămăsese decât carcasa. Dispăruseră și amenajările din interior, și grupul motopropulsor, și tot armamentul, iar Dirk era convins că dispăruse și rețeaua gravitațională, deși nu se putea uita sub burta epavei. Îi dădu ocol, apoi trecu mai departe.

A doua mașină zburătoare pe care a găsit-o era în stare încă și mai proastă. De fapt, nici nu se prea putea numi mașină, căci din ea nu mai rămăsese decât un cadru gol din metal cu patru scaune putrezite în mijloc – un schelet eviscerat și jupuit. Dirk trecu și de aceasta.

Următoarele două rable pe care le văzu erau amândouă intacte, dar inutile. Presupuse că proprietarii lor muriseră pe Worlorn, iar aerovehiculele îi tot așteptau să se întoarcă acolo, la ele, în măruntaiele orașului, de atât de multă vreme, încât stăpânilor li se uitaseră până și numele, de atât de multă vreme încât rămaseră fără niciun strop de

energie. Le încercă, totuși, dar niciuna nu-i răspunse la comenzi.

Însă a cincea mașină – trecuse deja o oră de când tot rătăcea prin garajul imens – îi răspunse mult prea repede.

În întregime de fabricație kavalară, butucănoasă, doar cu două locuri, mașina aceasta avea aripi triunghiulare scurte ce păreau încă și mai ridicole decât aripile altor mașini de pe Înaltul Kavalaan. Din argint și email alb, avea capota modelată în formă de cap de lup. Pe ambele laturi ale fuzelajului erau montate tunuri cu laser. Nu era încuiată; Dirk dădu capota la o parte, se urcă, o coborî la loc și privi afară prin ochii mari ai lupului, cu un zâmbet crispat pe buze. Apoi atinse comenzile. Mașina avea curent.

Încruntându-se, tăie alimentarea, și se lăsă pe spate ca să se gândească. Găsise mijlocul de transport pe care îl căuta. Problema era dacă îndrăznea să-l folosească. Nu avea niciun sens să încerce să se amăgească singur; mașina aceasta nu era o epavă ca celelalte. Era într-o stare mult prea bună. Fără îndoială că aparținea unuia din ceilalți kavalari care se mai aflau încă în Larteyn. Și, în cazul în care culorile ei aveau vreo semnificație – nu era sigur de asta – atunci probabil că proprietarul ei era Lorimaar sau altul din casta Braith. N-ar fi fost nici pe departe cea mai înțeleaptă idee dacă ar fi luat-o.

Dirk înțelese pericolul și se gândi câteva clipe. Nu-i convenea să aștepte, dar și mai puțin îi convenea o eventuală confruntare. Indiferent de protecția oferită

de Jaan Vikary, furtul unei mașini i-ar putea determina pe cei din Braith să acționeze.

Cu părere de rău, ridică iar capota și se dădu jos. Atunci auzi voci. Puse ușor capota la loc iar aceasta se închise cu un pocnet mic, dar destul de sonor. Dirk se lăsă pe vine și se refugie în penumbră, la câțiva metri în spatele mașinii-lup.

Auzi glasurile kavalarilor și ecoul puternic al pașilor lor mult înainte de a-i vedea; erau doar doi, dar, după zgomotul făcut, păreau zece. Când ajunseră în zona luminată de lângă aerovehicul, Dirk își găsise un adăpost mai sigur într-o scobitură în peretele garajului, o firidă micuță și plină cu cârlige, unde odinioară atârnaseră tot felul de scule. Nici măcar nu știa de ce anume se ascunde, dar se bucura că o face. Toate lucrurile pe care i le povestiseră Gwen și Jaan despre ceilalți locuitori ai orașului Larteyn nu fuseseră de natură să-l liniștească.

– Ești sigur, Bretan? rosti unul dintre cei doi, cel mai înalt, atunci când intrară în raza lui vizuală.

Nu era Lorimaar, însă asemănarea cu acesta era izbitoare: aceeași statură impozantă, aceeași piele bronzată, același chip ridat. Dar era mult mai corpolent decât Lorimaar patrician Braith, iar părul lui era de un alb pur, în vreme ce al celuilalt era mai degrabă cărunt. În plus, avea și o mustață tăiată scurt. Și el, și tovarășul lui purtau jachete albe și scurte peste pantaloni și cămăși din material cameleonic, ce se făcuse aproape negru în bezna din garaj. Și amândoi aveau pistoale cu laser.

– Roseph nu și-ar bate joc de mine, hârâi al doilea kavalar cu o voce ca șmirghelul.

Era mult mai scund, aproape de înălțimea lui Dirk, și mai tânăr, și foarte zvelt. Mânecile jachetei erau tăiate pentru a-i expune brațele puternice și bronzate și o brățară groasă din fier și piatră-incandescentă. Se îndreptă spre mașină și intră o clipă într-o zonă mai bine luminată. Se uită lung și bănuitor înspre bezna la adăpostul căreia se ascundea Dirk. Avea doar o jumătate de chip; restul era doar țesut deformat de cicatrice. „Ochiul" lui stâng se mișca neliniștit, iar Dirk observă strălucirea legendară: o piatră-incandescentă montată în orbita goală.

– De unde știi? spuse bărbatul mai în vârstă, când ajunseră lângă mașina-lup. Lui Roseph îi place să glumească.

– Dar mie nu-mi plac glumele proaste, se răsti celălalt, cel pe nume Bretan. Poate că Roseph își bate joc de tine, sau de Lorimaar, sau chiar de Pyr, dar nu ar îndrăzni niciodată să-și bată joc de mine.

Avea o voce teribil de neplăcută, de o brutalitate scrâșnitoare care ofensa auzul, însă lui Dirk i se păru surprinzător chiar faptul că era în stare să vorbească, dacă lua în calcul cicatricele urâte de pe gâtul lui.

Kavalarul mai înalt încercă în zadar să ridice capota mașinii.

– Ei bine, dacă așa stau lucrurile, ar trebui să ne grăbim, spuse el pe un ton nemulțumit. E încuiată, Bretan, e încuiată!

Bretan-cel-chior scoase un sunet ciudat, ceva între grohăit și mârâit. Încercă și el capota.

– *Teyn* al meu, scârțâi el, am lăsat-o ușor întredeschisă... n-a... n-am lipsit decât câteva minute, cât te-am căutat.

În umbre, Dirk se lipi și mai tare de perete, iar cârligele i se înfipseră în spate, între omoplați. Bretan se încruntă și se lăsă pe un genunchi, în vreme ce tovarășul lui mai vârstnic se uita în jur cu o expresie nedumerită.

Apoi cel din casta Braith se ridică iar, cu pistolul deja în mână și ațintit spre locul unde se ascundea Dirk. Ochiul din piatră-incandescentă părea a arde înăbușit.

– Ieși la lumină, ca să vedem ce ești, îl somă el. Ți se văd urmele în praf.

Fără un cuvânt, Dirk ieși din ascunzătoare, cu mâinile ridicate deasupra capului.

– Un om-copie! exclamă kavalarul mai înalt. Uite-l!

– Nu, spuse Dirk prudent. Sunt Dirk t'Larien.

Bărbatul înalt nici nu-l luă în seamă.

– Mare noroc avem, îi spuse celui cu laserul. Trofeul acesta nici nu se compară cu amărâții ăia de oameni de gelatină după care s-a dus Roseph. Ăsta pare în formă.

Teynul cel tânăr scoase iarăși sunetul acela ciudat, și partea stângă a feței începu să-i zvâcnească.

– Nu, îi spuse celuilalt Braith. Din păcate, nu cred că ne este permis să-l vânăm. Acesta nu poate fi decât cel despre care ne-a vorbit Lorimaar.

Puse pistolul la loc în tocul de la șold și îi făcu un semn lui Dirk, mișcând mai mult din umeri decât din cap, într-un gest extrem de lent.

– Ești dezgustător de neglijent. Capota se încuie automat când o dai jos până la capăt. Poate fi deschisă dinăuntru, însă...

– Îmi dau seama acum, spuse Dirk și își lăsă mâinile jos. Căutam o mașină abandonată. Am nevoie de ceva cu care să mă deplasez.

– Așa că te-ai gândit să ne furi mașina.

– Nu.

– Ba da, spuse kavalarul rostind cu greu cuvintele. Ești *korariel* Ironjade?

Dirk ezită, gâtuind negarea. Probabil că ar fi dat de necaz indiferent de răspuns.

– Nu spui nimic? îl întrebă cel cu cicatrice.

– Bretan, îl preveni celălalt. Nu ne interesează cuvintele unui om-copie. Dacă Jaantony patrician Ironjade îl numește *korariel*, înseamnă că acesta este adevărul. Animale ca acesta nu pot avea propria părere despre statutul lor. Indiferent ce-ar spune, tot nu-și poate tăgădui numele, așa că aceasta este realitatea. Dacă ar fi să-l omorâm, ar însemna că furăm o proprietate Ironjade, și atunci am fi provocați la duel.

– Îți cer să cântărești bine posibilitățile, Chell, spuse Bretan. Dirk t'Larien ăsta poate fi om, sau om-copie; *korariel* ironjade, sau nu. Am dreptate?

– Ai. Dar nu este om adevărat. Ascultă-mă, *teyn* al meu. Ești tânăr, dar eu știu acste lucruri de la *kethii* demult plecați dintre noi.

– Totuși, gândește-te mai bine. Dacă este om-copie, iar cei din Ironjade îi spun *korariel*, înseamnă că este *korariel*, indiferent dacă recunoaște sau nu. Dar dacă

așa stau lucrurile, Chell, atunci noi va trebui să ne confruntăm cu Ironjade în duel. A încercat să fure ce este al nostru. Iar dacă el este proprietate Ironjade, atunci acesta devine un furt comis chiar de Ironjade.

Uriașul cu păr alb dădu încetișor din cap, cam fără tragere de inimă.

– Dacă este om-copie, iar nu *korariel*, atunci nu avem nicio problemă, continuă Bretan, căci ne este îngăduit să vânăm oamenii-copie. Dar dacă este un om adevărat, la fel de om ca și noi, și nu om-copie?

Chell, mult mai greu de cap decât *teynul* lui, se încruntă, părând adâncit în gânduri, și apoi spuse:

– Ei bine, măcar știm că nu e femeie, așa că nu-l putem face proprietatea noastră. Dar dacă este om, atunci ar trebui să aibă drepturi și nume de om.

– Așa este, fu de acord Bretan. Dar nu poate fi *korariel*, deci delictul îi aparține doar lui. Așa că mă voi duela cu *el*, nu cu Jaantony patrician Ironjade.

Și Braithul scoase iar ciudatul lui grohăit-mârâit.

Chell îi aproba spusele dând viguros din cap. Iar Dirk se simțea complet amorțit. Se pare că vânătorul cel tânăr deja pusese la punct toate lucrurile cu o precizie înfiorătoare. Dirk le spusese și lui Vikary, și lui Janacek, în termeni deloc echivoci, că refuză scutul mânjit al protecției lor. Iar la momentul respectiv, îi fusese destul de ușor să facă asta. Fără îndoială că, în lumi normale, cum ar fi Avalon, aceasta ar fi fost atitudinea corectă. Dar pe Worlorn, lucrurile nu mai erau atât de clare.

– Unde să-l ducem? întrebă Chell.

Cei doi Braith vorbeau de parcă Dirk ar fi fost dotat cu tot atâta voință și inteligență ca mașina lângă care stăteau.

– Trebuie să-l ducem înapoi la Jaantony patrician Ironjade și la *teynul* lui, răspunse Bretan cu mârâitul lui scrâșnit. Știu din vedere unde locuiesc.

O fracțiune de secundă, Dirk se gândi să încerce să fugă de lângă ei. Dar n-ar fi avut nicio șansă să scape. Erau doi, aveau arme, aveau o mașină. N-ar fi ajuns prea departe.

– Vin de bună voie, le spuse atunci când cei doi se îndreptară spre el. Vă arăt eu drumul.

După toate probabilitățile, va avea ceva timp la dispoziție ca să se gândească; era evident că bărbații din casta Braith nu aveau habar că Vikary și Janacek plecaseră la Orașul din Iazul fără Stele, de bună seamă ca să-i apere pe nefericiții de copii-gelatină de alți vânători de teapa celor doi din fața lui.

– Arată-ni-l atunci, îi zise Chell.

Iar Dirk, neștiind ce altceva să facă, îi conduse spre trotuarele mobile, reflectând cu amărăciune că toate acestea i se întâmplaseră tocmai pentru că se săturase să aștepte. Ei bine, se părea că acum nu va mai avea încotro și va fi nevoit să aștepte.

CAPITOLUL 6

La început, așteptarea se dovedi a fi iadul pe pământ.

Îl duseră în aeroparcarea de pe turnul pustiu, după ce-și dădură seama că cei doi Ironjade nu erau acasă, și îl obligară să se așeze într-un colț al acoperișului măturat de rafale puternice de vânt. Deja îl cuprinsese panica, iar stomacul i se strânsese într-un nod dureros.

– Bretan, începu el într-o voce cu inflexiuni isterice.

Dar kavalarul se întoarse și îi dădu o palmă usturătoare peste gură.

– Nu sunt „Bretan" pentru tine, îi spuse. Spune-mi „Bretan Braith" dacă trebuie neapărat să mi te adresezi, om-copie.

Însă Dirk nu mai scoase nicio vorbă. Roata de Foc frântă șchiopăta mult prea încet pe cerul de deasupra planetei Worlorn și, urmărindu-i mersul de melc, lui Dirk i se păru că a ajuns foarte aproape de limita rezistenței. Toate câte i se întâmplaseră îi păreau ireale, iar cei doi Braith și evenimentele acelei după-amiezi erau mai ireale decât toate. Și se întrebă ce ar fi dacă ar sări

brusc în picioare și s-ar arunca peste marginea acoperișului în stradă. Își spuse că ar cădea, și ar tot cădea, așa cum se întâmplă în vise, iar când se va zdrobi de pietrele-incandescente de jos, nu va simți durere, ci doar șocul deșteptării bruște. Și se va trezi în patul lui de pe Braque, scăldat în sudoare și râzând de absurditățile din coșmarul pe care îl avusese.

Cochetă cu gândul acesta și cu altele asemenea un timp care lui i se păru a fi ore, dar, când își ridică iar ochii, Satan cel Gras aproape nici nu se mișcase din loc. Și atunci începu să tremure; din cauza frigului, își spuse; însă, cu cât încerca mai mult să se stăpânească, cu atât se zguduia mai tare, până când reuși să atragă privirea curioasă a kavalarilor. Și tot așa continuă așteptarea.

Iar frisoanele își urmară cursul, dar în cele din urmă încetară, așa cum se întâmplă și cu panica și gândurile la sinucidere dinaintea lor, și un calm straniu se pogorî asupra lui. Și începu iar să se gândească la tot felul de prostii, începu să se întrebe – ca și cum ar fi urmat să pună un pariu – care dintre cele două nave se va întoarce prima: pisica cenușie, sau vehiculul militar; și cum s-ar descurca Jaan sau Garse într-un duel cu Bretan-cel-chior; și ce anume s-a întâmplat cu copiii-gelatină din îndepărtatul oraș construit de cei de pe Lumea Oceanului de Vin Negru. Aceste chestiuni păreau de o importanță crucială, cu toate că Dirk nu știa de ce anume.

După aceea, începu să-și examineze răpitorii. Acesta era cel mai interesant joc dintre toate de până atunci

și îl ajuta la fel de bine să facă să treacă timpul mai repede. Îi urmări și observă anumite amănunte.

Cei doi kavalari aproape că nu scoseseră niciun cuvânt de când îl aduseseră pe acoperiș. Chell, cel înalt, se așezase pe zidul scund care înconjura parcarea, doar la un metru distanță de Dirk. Era bătrân, cu adevărat bătrân. Asemănarea cu Lorimaar patrician Braith era extrem de înșelătoare. Deși Chell se mișca și se îmbrăca tinerește, era cu cel puțin douăzeci de ani mai bătrân decât Lorimaar. Așa cum stătea așezat, se vedea limpede cum anii își puseseră amprenta asupra lui. Burta impresionantă i se revărsa peste centura lucioasă din plasă de oțel, iar ridurile îi erau adânc săpate în chipul bronzat, însă istovit de prea mulți ani, iar pe mâinile pe care și le odihnea pe genunchi se zăreau vinișoare albastre și pete maronii. Și el părea afectat de lunga și zadarnica așteptare a celor doi Ironjade și era mai mult decât plictisit. Obrajii i se scofâlciseră și umerii istoviți i se gârboviseră.

Se mișcă oftând, își ridică mâinile de pe genunchi, împletindu-și degetele, și se întinse. Atunci îi zări Dirk brățările. Cea de pe brațul drept era din fier și piatră-incandescentă, pereche a celei purtate cu atât de multă mândrie de Bretan-cel-chior, iar cea de pe stângul era din argint simplu. Lipsea jadul. Pietrele, odinioară acolo, fuseseră smulse din montura lor, iar brățara din argint era acum plină de găuri.

În vreme ce bătrânul și obositul Chell – lui Dirk îi era greu să și-l mai închipuie drept războinicul amenințător din urmă cu puțin timp – stătea și aștepta

să se întâmple ceva, Bretan (sau Bretan Braith, cum pretindea să i se spună) se plimba de colo până colo ca să treacă timpul. Era plin de energie nestăvilită, mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată Dirk, mai mult chiar decât Janny, care, pe vremuri, obișnuia și ea să se plimbe neliniștită de colo-colo. Cu mâinile în buzunarele tăiate în jacheta scurtă și albă, se fâțâia pe acoperiș încoace și încolo, încoace și încolo.Cam la fiecare al treilea drum ridica nervos ochii spre cer, reproșând, parcă, amurgului că nu i-l adusese încă pe Jaan Vikary.

Alcătuiau o pereche stranie, își spuse Dirk. Bretan Braith era foarte tânăr în vreme ce Chell era foarte bătrân – probabil că nu era mai în vârstă decât Garse Janacek și probabil mai tânăr decât Gwen, decât Jaan sau el însuși. Cum de ajunsese să-i fie *teyn* unui kavalar mai în vârstă cu atâția ani? Și nu era nici patrician, nu adusese nicio *betheynă* în casta Braith; căci nu se vedea nicio brățară din argint și jad pe brațul lui stâng, acoperit cu firișoare roșcate de păr care scânteiau uneori sub razele soarelui.

Iar chipul lui, chipul lui straniu, înjumătățit, era mai hidos decât orice altceva văzuse Dirk în viața lui. Dar, pe măsură ce ziua se stingea, iar crepusculul cel fals devenea real, își dădu seama că începuse să se obișnuiască cu el. Când Bretan Braith se îndrepta într-o direcție, părea foarte normal: un tânăr zvelt ca un bici, plin de energie nervoasă ținută bine în frâu, atât de bine, încât lăsa impresia că mai are puțin și pocnește. Obrazul acela era neted și senin, urechea îi era acoperită

de bucle mici și negre, câțiva cârlionți îi ajungeau până pe umeri, dar nici vorbă de barbă. Chiar și sprânceana de pe partea teafără nu era decât o linie vagă deasupra unui ochi mare și verde. Avea un aspect aproape inocent.

Apoi ajungea la capătul acoperișului și se întorcea, și tot acest tablou se schimba dramatic. Partea stângă a chipului lui era pur și simplu neomenească, peisaj cu câmpii diforme și colțuri care nu-și au locul pe niciun chip uman. Carnea îi era cusută în vreo șase locuri, iar în rest avea luciul emailului. Pe această parte a capului, lui Bretan nu-i creștea niciun fir de păr, nu avea nici ureche – ci doar o gaură – iar jumătatea stângă a nasului era modelată din plastic de culoarea pielii. Gura era o crestătură fără buze și, ceea ce era încă și mai rău, se mișca. Din când în când, colțul stâng al gurii îi zvâcnea într-un tic grotesc, care pulsa în sus pe scalpul cel gol, peste colinele din țesut cicatrizat.

La lumina zilei, ochiul din piatră-incandescentă al acestui Braith era negru ca obsidianul. Dar acum se lăsa noaptea și focurile începuseră să se aprindă în orbită. Când întunericul va fi deplin, Bretan va fi Ochiul Iadului, iar nu uriașul soare obosit de deasupra planetei Worlorn; piatra-incandescentă va arde cu flăcări roșii, neșovăielnice, și această jumătate de chip se va transforma în caricatura neagră a unei tigve, cel mai nimerit sălaș pentru un asemenea ochi.

Toate acestea păreau teribil de înspăimântătoare până îți aminteai – iar Dirk își aminti – că totul era

intenționat. Bretan Braith nu fusese obligat să-și pună piatra-incandescentă în locul ochiului; el însuși alesese să facă asta, din motive personale, ce nu erau greu de înțeles.

Dirk se duse iute cu gândul la începutul acelei după-amiezi și la discuția pe care o surprinsese lângă mașina zoomorfă. Bretan era iute și viclean, nici vorbă, însă Chell părea a fi pășit deja în senilitate. Pricepuse extrem de greu orice i se spusese, iar tânărul său *teyn* îi explicase cu răbdare, așa cum explici copiilor foarte mici, își aminti Dirk. Și dintr-odată cei doi Braith nu-i mai părură atât de înspăimântători, ba chiar se întrebă cum de ajunsese să se sperie de ei. Erau aproape nostimi. Cu siguranță că nu se va întâmpla nimic rău, indiferent ce le va spune Jaan Vikary când se va întoarce din Orașul din Iazul fără Stele; era clar că nu reprezentau niciun pericol.

Ca și cum ar fi dorit să-i întărească această constatare, Chell începu să mormăie de unul singur, fără să-și dea seama ce face, iar Dirk se strădui să-i prindă vorbele. Bătrânul se legăna ușor, cu ochii pierduți în gol. Cuvintele lui n-aveau nicio noimă. Lui Dirk îi luă ceva vreme până să înțeleagă ce se petrece și, în cele din urmă, îi deveni clar că Chell vorbea în kavalara veche. Limbă ce se dezvoltase pe Înaltul Kavalaan în perioada interimatului, când kavalarii rămași în viață nu au mai intrat deloc în contact cu alte civilizații omenești. Limbă ce s-a dizolvat repede în limba terrană standard, îmbogățind-o însă cu anumite cuvinte pentru care nu existau echivalente. Garse Janacek îi spusese

că aproape nimeni nu mai vorbea kavalara veche, dar iată-l pe Chell, un bătrân din cea mai tradiționalistă coaliție de caste, cum bâiguie tot felul de lucruri fără doar și poate auzite în tinerețe.

La fel era și Bretan, care îl plesnise peste gură pe Dirk doar pentru că folosise o formulă greșită de adresare, îngăduită doar *kethilor*. Alt obicei pe moarte, îi spusese Garse; până și comportamentul patricienilor devenise mai neglijent și mai permisiv. Dar nu și comportamentul lui Bretan Braith, tânăr și deloc patrician, care rămăsese credincios tradițiilor la care renunțaseră bărbați, cu zeci de ani mai în vârstă decât el, considerându-le aberante.

Și lui Dirk i se făcu milă de ei. Erau doar doi proscriși, își spuse el, mai inadaptați și mai singuri chiar decât el, fără de lume, într-un anumit sens, căci Înaltul Kavalaan îi depășise și nu mai puteau s-o considere lumea *lor*. Deloc surprinzător că veniseră pe Worlorn: aici își găsiseră un loc al lor. Căci și ei, și obiceiurile lor erau pe moarte, ca și planeta aceasta.

Îndeosebi Bretan inspira milă, tocmai Bretan care se străduia atât de mult să inspire doar teamă. Era tânăr, poate ultimul dintre adevărații credincioși și poate că va apuca să trăiască ziua când nimeni nu-i va mai împărtăși convingerile. Oare din motivul acesta devenise *teynul* lui Chell? Pentru că tinerii de-o seamă cu el îl respingeau, așa cum respingeau și valorile acestui bărbat decrepit? Probabil, își spuse Dirk, iar constatarea aceasta era cumplit de tristă.

La vest licări un soare galben. Din Ax nu mai rămăsese decât o vagă amintire roșiatică pe orizont, iar Dirk își recăpătase stăpânirea de sine, scăpase de teamă și medita la cele observate, când auziră zgomotul aerovehiculelor care se apropiau.

Bretan Braith înlemni, se uită în sus și își scoase mâinile din buzunare. Una dintre ele își găsi singură locul pe patul pistolului de la șold. Chell, clipind speriat, se ridică încet în picioare, lepădând, parcă, povara unui deceniu. Se ridică și Dirk.

Apărură și mașinile. Împreună, cea cenușie și cea verde ca măslina, zburând una lângă cealaltă cu precizie aproape militărească.

– Vino aici, scârțâi Bretan.

Dirk se duse lângă el și li se alătură și Chell. Rămaseră într-un colț al acoperișului, cu Dirk în mijloc, ca un prizonier. Vântul îi biciuia obrajii. De jur împrejur, pietrele-incandescente ale orașului Larteyn ardeau, iradiante și însângerate, iar ochiul lui Bretan – atât de aproape acum de Dirk – strălucea sălbatic în culcușul lui cicatrizat. Acum îi trecuse ticul nervos, iar chipul îi era complet nemișcat.

Nava în formă de pisică de mare a lui Jaan Vikary plană deasupra lor, apoi se așeză ușor pe locul ei. Vikary sări jos și se îndreptă spre ei cu pași repezi. Mașina militară, pătrățoasă și hâdă, avea capota blindată coborâtă, astfel încât nu se zărea chipul pilotului. Ateriză în același timp cu cealaltă. O portieră groasă din metal se deschise și dinăuntru apăru Garse Janacek, lăsându-și puțin capul în jos ca să

poată ieși și privind în jur pentru a-și da seama de problemă. Văzu ce se întâmplă, se îndreptă și trânti portiera cu un zgomot răsunător, apoi se duse în dreapta lui Vikary.

Vikary îl salută pe Dirk primul, cu un semn scurt din cap și un zâmbet vag. Apoi se uită la Chell.

– Chell Nim Coldwind fre-Braith Daveson, spuse el pe ton oficial. Cinste castei tale, cinste *teynului* tău.

– Și ție la fel, răspunse bătrânul Braith. Mă însoțește *teynul* meu cel nou, iar tu pe acesta nu îl cunoști, îl arătă el pe Bretan.

Jaan se întoarse, îl cântări la iuțeală din priviri pe tânărul cu cicatrice.

– Eu sunt Jaan Vikary din casta Ironjade.

Bretan scoase sunetul lui specific. Apoi urmă o tăcere apăsătoare.

– Mai corect spus, interveni Janacek, *teynul* meu se numește Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade Vikary. Eu sunt Garse Ironjade Janacek.

Fu rândul lui Bretan să răspundă.

– Cinste castei tale, cinste *teynului* tău. Eu sunt Bretan Braith Lantry.

– Nu ne-ar fi dat prin minte că tu ești, spuse Janacek cu un zâmbet sec. Am auzit de tine.

Jaan Vikary îi aruncă o privire grăitoare, avertizându-l să se poarte civilizat. Era ceva ciudat cu chipul lui Jaan. La început, Dirk crezu că era un truc al luminii – acum întunericul se grăbea să coboare peste ei – dar își dădu seama că avea falca puțin umflată într-o parte.

– Am venit la tine cu o revendicare extrem de importantă, spuse emfatic Bretan Braith Lantry.

Vikary îl privi pe Chell.

– Așa este?

– Așa este, Jaantony patrician Ironjade.

– Îmi pare rău că trebuie să ne certăm, răspunse Vikary. Care este problema?

– Trebuie să-ți punem niște întrebări, zise Bretan și puse mâna pe umărul lui Dirk. Acesta este problema, Jaantony patrician Ironjade. Spune-ne, este acesta *kokariel* Ironjade, sau nu este?

De această dată, Garse Janacek zâmbi cu toată gura, iar ochii săi albaștri, cu hohote de râs în adâncul lor înghețat, îi întâlniră pe cei ai lui Dirk, parcă spunând: „Măi, măi, ce-ai mai făcut acum?"

Dar Jaan Vikary doar se încruntă.

– De ce?

– Adevărul tău depinde de motivele noastre, patricianule? îl întrebă Bretan cu asprime, iar obrazul cu cicatrice îi zvâcni violent.

Vikary se uită la Dirk. Evident că nu era încântat.

– Nu ai nicio pricină nici să tergiversezi răspunsul și nici să refuzi să ni-l dai, Jaantony patrician Ironjade, spuse Chell Daveson. Adevărul este da, sau adevărul este nu; ori una, ori alta, nimic mai mult.

Vocea bătrânului era destul de calmă; el măcar nu era nevoit să-și disimuleze nervozitatea, iar codul după care trăia îi dicta fiecare cuvânt rostit.

– Pe vremuri ai fi avut dreptate, Chell fre-Braith, începu Vikary. În zilele de altădată ale castelor,

adevărul era o chestiune simplă, însă acum trăim vremuri noi, pline de lucruri noi. Acum suntem oameni ai mai multor lumi, nu doar ai uneia singure, așa că adevărurile noastre sunt mai complicate.

– Nu, îl contrazise Chell. Acest om-copie este un *korariel*, sau acest om-copie nu este un *korariel*. Nimic complicat.

– *Teynul* meu, Chell, spune adevărul, adăugă și Bretan. Întrebarea pe care ți-am pus-o este foarte simplă, patricianule. Îți cer să ne răspunzi.

Dar Vikary nu se lăsă încolțit.

– Dirk t'Larrien este un om din îndepărtatul Avalon, planetă din Vălul Diavolului, o lume a oamenilor unde am studiat eu odinioară. L-am numit *korariel* pentru a-i putea acorda protecția mea și protecția castei Ironjade împotriva tuturor celor care ar dori să-i facă vreun rău. Dar îl protejez ca prieten, așa cum mi-aș proteja un frate din Ironjade, așa cum un *teyn* protejează un *teyn*. Nu este proprietatea mea. Nu emit nicio pretenție asupra lui. Înțelegeți?

Chell nu înțelegea. Bătrânul își făcu buzele pungă sub mustața țepănă și mormăi ceva în kavalara veche. Apoi vorbi tare. De fapt, prea tare, aproape strigând.

– Ce e toată prostia asta? *Teynul* tău este Garse Ironjade, nu străinul ăsta. Cum poți să spui că-l protejezi ca pe un *teyn*? Face el parte din Ironjade? Nici măcar nu poartă arme! Măcar este ființă omenească? Căci, dacă este, atunci trebuie să fie *korariel*; iar dacă nu este, dar totuși poartă numele *korariel*, atunci

trebuie să fie proprietatea ta. Nu găsesc niciun înțeles în vorbele tale de om-copie.

– Îmi pare rău pentru asta, Chell fre-Braith, spuse Vikary, dar auzul tău este de vină, iar nu cuvintele mele. Încerc să mă port respectuos cu tine, dar nu-mi ușurezideloc strădania.

– Îți bați joc de mine! îl acuză Chell.

– Nu.

– Ba da!

Atunci interveni Bretan Braith, iar vocea lui, deși foarte dură, nu avea nimic din mânia lui Chell.

– Dirk t'Larien, cum își spune și cum îi spui și tu, ne-a făcut o nedreptate. Aceasta este esența problemei, Jaantony patrician Ironjade. S-a atins de o proprietate a castei Braith fără a avea permisiune din partea ei. Cine plătește pentru asta? Dacă este om-copie și ție îți este *korariel*, atunci chiar aici și chiar acum rostesc provocarea la duel. Ironjade a nedreptățit casta Braith. Iar dacă nu este *korariel*, atunci, ei bine...

Se întrerupse.

– Înțeleg, spuse Vikary. Dirk?

– În primul rând n-am făcut nimic altceva decât să mă urc o secundă în blestemata aia de mașină zburătoare, spuse stingherit Dirk. Căutam un vehicul abandonat, o mașină care să mai funcționeze. Când am fost cu Gwen în Kryne Lamiya am găsit așa ceva și mi-am spus că trebuie să fie și pe aici unele.

Vikary ridică din umeri și se uită la cei doi Braith.

– Să zicem că a fost făcut un rău foarte mic. Nimic nu a fost furat.

– Mașina noastră a fost *atinsă*! zbieră bătrânul Chell. De el, de un om-copie; nu are niciun drept! Zici că e un rău foarte mic? Ar fi putut să fugă cu ea. Vrei să închid ochii ca un om-copie și să fiu recunoscător că nu a făcut mai mult?

Se întoarse spre Bretan, *teynul* său.

– Acești Ironjade își bat joc de noi, ne insultă, îi spuse. Poate că nici nu sunt oameni adevărați, poate sunt și ei oameni-copie. Căci folosesc doar cuvinte ale lor.

Garse Janacek ripostă imediat.

– Eu sunt *teynul* lui Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade și garantez pentru el. Nu este om-copie.

Vorbi repede, ca și cum ar fi declamat o expresie învățată pe de rost. Însă, după privirea pe care i-o aruncă lui Vikary, Dirk își dădu seama că Janacek se aștepta ca *teynul* lui să repete cuvintele. În loc de asta, Jaan clătină din cap și zise:

– Of, Chell. Nu există oameni-copie.

Părea teribil de obosit și umerii lați i se gârboviseră.

Braithul mai înalt și mai în vârstă reacționă ca și cum Jaan l-ar fi lovit. Începu din nou să bolborosească în kavalara veche pe un ton scăzut și răgușit.

– Nu putem continua astfel, spuse Bretan Braith. Nu ajungem nicăieri. L-ai numit *korariel* pe acest om, Jaantony patrician Ironjade?

– Da.

– Eu am respins acest nume, spuse încet Dirk.

Se simțea obligat să clarifice lucrurile și momentul părea potrivit. Bretan se întoarse pe jumătate

spre el și îi aruncă o privire plină de ură. Ochiul lui cel adevărat, ochiul cel verde, părea a avea tot atât de mult foc în adâncuri ca și perechea din piatră-incandescentă.

– A respins doar ideea de proprietate, se grăbi Vikary să completeze. Prietenul meu își afirmă umanitatea, însă tot poartă scutul protecției mele.

Garse Janacek rânji satisfăcut și clătină vehement din cap.

– Nu, Jaan. N-ai fost acasă de dimineață. T'Larien nu are nevoie de protecția ta. Așa a spus.

Vikary îl privi înfuriat.

– Garse! Nu e momentul să glumești.

– Nu glumesc, spuse Janacek.

– Este adevărat, inteveni Dirk. I-am spus că-mi pot purta singur de grijă.

– Dirk, nu știi ce vorbești! exclamă Vikary.

– De data asta cred că știu.

Pe neașteptate, Bretan Braith Lantry scoase iarăși sunetul lui caracteristic, foarte puternic, în vreme ce Dirk discuta aprins cu cei doi Ironjade, iar *teynul* său, Chell, înțepenise de furie.

– Liniște! ceru vocea de șmirghel și cererea îi fu îndeplinită. Toate acestea sunt lipsite de importanță. Faptele sunt aceleași. Ironjade, tu spui că este om. Dacă așa stau lucrurile, nu poate să-ți fie *korariel*, iar tu nu îl poți proteja. Nu contează dacă vrea sau nu vrea. Pur și simplu nu-ți este îngăduit să-l protejezi. *Kethii* mei vor avea grijă să n-o faci.

Se răsuci pe călcâie și ajunse cu fața la Dirk.

– Te provoc la duel, Dirk t'Larien.

Tăcuseră cu toții. Orașul Larteyn ardea mocnit în jurul lor, iar vântul era foarte rece.

– Nu am intenționat să te insult, spuse Dirk amintindu-și cuvintele folosite de Ironjade cu alte ocazii. Îmi este permis să-mi cer scuze?

Ridică palmele deschise spre Bretan Braith.

Chipul diform al acestuia începu să zvâcnească.

– Mă declar insultat.

– Trebuie să te lupți în duel, spuse Janacek.

Dirk își lăsă încet mâinile jos și își încleștă pumnii. Nu zise nimic.

Jaan Vikary se uita trist în gol, dar Janacek era cuprins de însuflețire.

– Dirk t'Larien nu cunoaște obiceiurile duelului, le spuse celor doi Braith. Aceste obiceiuri nu există pe Avalon. Îmi îngăduiți să-l instruiesc?

Bretan Braith încuviință cu aceeași mișcare ciudată a umerilor, mai mult decât a capului, pe care o observase Dirk în timpul după-amiezii. Chell nu părea să audă nimic din cele discutate în jurul lui; bătrânul Braith încă mai bolborosea cu privirea plină de dușmănie ațintită asupra lui Vikary.

– Sunt patru alegeri, t'Larien, îi spuse Janacek lui Dirk. Fiind cel provocat, tu ai dreptul de a alege primul. Te sfătuiesc să alegi armele. Iar din arme, să alegi săbiile.

– Săbiile, șopti Dirk.

– Eu aleg stilul duelului, scârțâi Bretan, și aleg careul-morții.

Janacek dădu din cap.

– Acum, t'Larien, ai de făcut a treia alegere. De vreme ce nu ai *teyn*, alegerea numerelor îți va fi impusă. Trebuie să fie numere formate dintr-o singură cifră. Poți să spui asta, sau poți alege locul.

– Bătrânul Pământ? spuse Dirk plin de speranță.

Janacek rânji.

– Nu. Mă tem că trebuie să se desfășoare pe planeta aceasta. Alte opțiuni nu sunt permise.

Dirk ridică din umeri.

– Atunci, aici să fie.

– Eu voi alege numerele, zise Bretan.

Se întunecase complet. Iar cerul negru era luminat numai de spuzeala stelelor. Ochiul Braithului ardea, iar lumina lui stranie se reflecta umed pe cicatricele lui.

– Aleg numere formate dintr-o singură cifră, așa cum trebuie.

– S-a hotărât, spuse Janacek. Amândoi trebuie să cădeți de acord asupra unui arbitru, iar apoi...

Jaan Vikary își ridică privirea. Avea trăsăturile estompate și posomorâte, luminate doar de pietrele-incandescente, doar falca umflată ieșindu-i în evidență.

– Chell, începu el pe un ton domol.

– Da, răspunse bătrânul Braith.

– Ești un prost dacă crezi că există oameni-copie, îi spuse Vikary. Toți cei care credeți în așa ceva sunteți proști.

Dirk se uită la Bretan Braith. Obrazul cu cicatrice al acestuia zvâcni o dată, de două ori, de trei ori.

Însă Chell părea intrat în transă.

– Mă declar insultat, Jaantony patrician Ironjade, kavalar fals ce ești, om-copie. Te provoc la duel.

Bretan se întoarse iute spre *teynul* său și vru să țipe, dar vocea nu îl ajută, așa că bolborosi ceva împroșcând salivă în jur și se înecă.

– Tu... spărgător de duel... Ironjade... aș...

– Este scris în cod, replică Vikary cu jumătate de gură. Dar dacă Bretan Braith ar putea trece cu vederea peste greșeala nevinovată comisă de un străin de lumea noastră, care nu ne cunoaște obiceiurile, atunci poate că m-aș hotărî să-l rog pe Chell fre-Braith să mă ierte.

– Nu, spuse Janacek întunecat la față. Nu există onoare în asemenea rugăminți.

– Nu, zise și Bretan.

Acum chipul lui chiar *semăna* cu un craniu. Ochiul incandescent scânteia, iar obrazul îi era contorsionat de furie.

– Ți-am făcut pe plac cât de mult am putut, falsule kavalar. Nu am de gând să-mi bat joc de învățăturile castei mele. *Teynul* meu a avut dreptate. Adevărul este că eu am greșit amarnic încercând să evit un duel cu tine, mincinosule. Om-copie ce ești. Și mi-a fost rușine. Dar acum voi face ce trebuie. Chell și cu mine te vom ucide. Vă vom ucide pe toți trei.

– Poate că așa va fi, spuse Vikary. Vom afla curând.

– Și o vom ucide și pe curva-*betheynă* a ta, continuă Bretan.

Vocea i se spărgea când încerca să strige, așa că vorbi pe un ton coborât.

– După ce vom termina cu voi, ne vom lua câinii și o vom vâna, și pe ea și pe kimdissianul ei gras, prin pădurile pe care ei le cunosc atât de bine.

Jaan Vikary nu-l luă în seamă.

– Eu sunt cel provocat, se adresă el lui Chell fre-Braith. Înseamnă că prima alegere îmi aparține. Aleg numerele. Vom lupta în perechi de *teyni*.

– Eu aleg armele, răspunse Chell. Și aleg pistoalele.

– Aleg stilul, continuă Vikary. Și aleg careul-morții.

– Locul, spuse Chell. Aici.

– Arbitrul va trasa un singur careu, zise Janacek, singurul dintre cei cinci bărbați care încă mai zâmbea. Însă tot avem nevoie de arbitru. Să fie unul singur pentru ambele dueluri?

– Unul este suficient, spuse Chell. Îl propun pe Lorimaar patrician Braith.

– Nu, refuză Janacek. Nu mai devreme decât ieri a venit la noi cu reclamații și pretenții. Kirak Redsteel Cavis.

– Nu, fu rândul lui Bretan să refuze. Scrie poezii frumoase, dar... Kirak Redsteel nu ne este de niciun folos.

– Ar fi doi din casta Shanagate Holding, spuse Janacek. Nu le cunosc numele.

– Am prefera un Braith, zise Bretan cu obrazul zvâcnind. Un Braith va arbitra corect, va susține virtuțile codului.

Janacek îi aruncă o privire lui Vikary; Vikary îi răspunse ridicând din umeri.

– De acord, spuse Janacek întorcându-se iarăși spre Bretan. Un Braith să fie atunci. Pyr Braith Oryan.

– Nu Pyr Braith, refuză Bretan.

– Ești greu de mulțumit, spuse sec Janacek. Este unul din *kethii* voștri.

– Am avut anumite divergențe cu Pyr Braith, explică Bretan.

– Un patrician ar fi o alegere mai bună, interveni bătrânul Chell. Un om cu calități, un om înțelept. Roseph Lant Banshee patrician Braith.

Janacek ridică nepăsător din umeri.

– Fie.

– Voi vorbi cu el, spuse Chell.

Ceilalți dădură din capete, încuviințând alegerea făcută.

Și astfel, în vreme ce Dirk îi privea, simțindu-se pierdut și stingher, cei patru kavalari își luară rămas-bun. Și, în mod bizar, înainte de a se despărți, fiecare își sărută cei doi adversari pe buze.

Iar Bretan Braith Lantry, cel cu cicatrice și un singur ochi și fără jumătate din buze – acest Bretan Braith Lantry îl sărută pe Dirk.

După ce plecară cei doi Braith, ceilalți coborâră de pe acoperiș. Vikary deschise ușa de la apartament și aprinse luminile. Apoi, metodic, și fără să scoată un cuvânt, se apucă să facă focul în cămin cu niște bușteni negri scoși dintr-un dulap ascuns în perete. Încruntat, Dirk se așeză într-un capăt al canapelei. Janacek se așeză în colțul celălalt, cu un surâs vag pe

buze, trăgându-se de barba roșcată cu un aer absent. Nu vorbi nimeni.

Focul se trezi la viață, limbile sale cu vârfuri portocalii și albastre se strecurau printre bușteni, iar Dirk îi simți căldura pe față și pe mâini. Camera se umplu de o aromă ca de scorțișoară. Vikary se ridică de lângă cămin și ieși din încăpere.

Reveni aducând trei pahare mici, ca pentru coniac, și negre ca obsidianul. Sub braț ținea o sticlă. Împărți paharele lui Dirk și lui Janacek, pe al treilea îl puse pe o măsuță din apropiere și scoase cu dinții dopul sticlei. Vinul era roșu aprins, cu un miros foarte înțepător. Umplu până în vârf toate cele trei pahare, iar Dirk îl apropie pe al lui de nas. Deși vaporii băuturii îl ardeau, senzația era una ciudat de plăcută.

– Acum, începu Vikary înainte ca vreunul să fi gustat din vin, lăsând sticla din mână și luându-și paharul, vă voi cere fiecăruia să faceți ceva extrem de greu, am de gând să vă cer fiecăruia să treceți de propriile orgolii meschine pentru câtăva vreme și să fiți ceva ce nu ați mai fost niciodată înainte, ceva ce nu vă caracterizează câtuși de puțin. Garse, ție îți cer – pentru binele nostru, al tuturor – să fii prietenul lui Dirk t'Larien. Știu că nu există un cuvânt pentru asta în limba kavalară veche. Căci pe Înaltul Kavalaan nici nu este nevoie de un asemenea termen, pentru că acolo bărbatul își are propria castă și *kethii* și, mai presus de toate, își are propriul *teyn*. Însă ne aflăm pe Worlorn, iar mâine va avea loc un duel. Poate că nu ne vom lupta toți deodată, dar avem dușmani

comuni. Așa că îți cer ca, în calitate de *teyn* al meu, să îl numești prieten pe Dirk t'Larien și să te legi de el prin prietenie.

– Îmi ceri ceva foarte greu, răspunse Janacek, ținându-și paharul în fața ochilor și urmărind cum flăcările dansează în sticla neagră. T'Larien ne-a spionat, a încercat să-mi fure *cro-bethyna* și a încercat să-ți fure numele, iar acum ne-a implicat în această ceartă cu Bretan Braith. Sunt tentat să-l provoc eu însumi la duel pentru tot ce a făcut. Și în schimb, tu, *teyn* al meu, tu îmi ceri să mi-l declar prieten.

– Așa este, spuse Vikary.

Janacek îi aruncă o privire lui Dirk apoi sorbi din vin.

– Tu ești *teynul* meu, spuse el, și mă supun dorințelor tale. Ce obligații trebuie să îndeplinesc sub legătura prieteniei?

– Trebuie să te porți cu un prieten așa cum te porți cu un *keth*, îi explică Vikary, întorcându-se ușor spre Dirk. Iar tu, t'Larien, tu ne-ai pricinuit un necaz foarte mare, însă nu sunt sigur cât anume este cu adevărat responsabilitatea ta. Și ție îți cer ceva. Îți cer ca pentru o perioadă să fii frate de castă pentru Garse Ironjade Janacek.

Dirk nu apucă să răspundă; Janacek i-o luă înainte.

– Nu poți face una ca asta. Cine este el, acest t'Larien? Cum poți să crezi că ar fi demn să intre în Ironjade? Ne va trăda, Jaan. Nu se va supune legăturilor, nu va apăra casta, nu se va întoarce împreună cu noi. Protestez.

– Dacă acceptă, cred că va fi credincios legăturilor pe o anumită perioadă, zise Vikary.

– Pe o perioadă? *Kethii* sunt legați pe vecie!

– Atunci acesta va fi un lucru nou, un tip nou de *keth*, un prieten vremelnic.

– Este mult mai mult decât un lucru nou, îl contrazise Janacek. Nu voi îngădui așa ceva.

– Garse, spuse Jaan Vikary, Dirk t'Larien este de-acum prietenul tău. Sau ai uitat asta atât de repede? Greșești când încerci să-mi nesocotești propunerea. Încalci legăturile pe care tocmai ți le-ai asumat. Nu este îngăduit să te porți astfel cu un *keth*.

– Nu ai cum să-i ceri unui *keth* să fie *keth*, mormăi Janacek. El este deja, așa că toată povestea asta n-are nicio noimă. Omul ăsta vine dintr-o lume care nu cunoaște semnificația legăturilor. Înaltul consiliu te va mustra, Jaan. Este clar că faci o greșeală.

– Înaltul consiliu se află pe Înaltul Kavalaan, iar noi ne aflăm pe Worlorn, spuse Vikary. Tu ești singurul de aici care vorbești în numele castei Ironjade. Îi vei face vreun rău prietenului tău?

Janacek nu răspunse.

Vikary se întoarse din nou spre Dirk.

– Ce spui, t'Larien?

– Nu știu, zise Dirk. Cred că înțeleg ce presupune asta, povestea cu fratele de castă, și cred că apreciez cinstea care mi se face, sau ce-o fi ea. Însă există multe lucruri care ne despart, Jaan.

– Te referi la Gwen, spuse Vikary. Și ai dreptate. Dar, Dirk, ceea ce îți cer eu este să fii un tip special

și nou de frate de castă. Doar atâta vreme cât vei sta pe Worlorn, și numai pentru Garse, nu pentru mine și nici pentru vreun alt Ironjade. Înțelegi?

– Da. Asta ar fi mai ușor, zise și se uită înspre Garse. Dar am probleme și cu el. El este cel care a încercat să mă transforme într-o proprietate, iar mai adineauri nu s-a străduit să mă *scape* de duel.

– Nu am spus nimic altceva decât adevărul, interveni Garse, dar Vikary îi făcu semn cerându-i să tacă.

– Cred că aș putea trece peste astea, continuă Dirk, însă nu și peste povestea cu Gwen.

– Chestiunea aceea o vom rezolva împreună: eu, tu și Gwen Delvano, spuse calm Vikary. Garse nu are niciun cuvânt de spus în această privință, chiar dacă ți-a spus altceva.

– Este *cro-bethyna* mea, obiectă Garse. Am tot dreptul să vorbesc și să iau măsuri. Am o obligație.

– Mă refer la cele întâmplate noaptea trecută, zise Dirk. Eram lângă ușa voastră. Am auzit. Janacek a lovit-o și apoi ați încuiat-o undeva, ca să o ascundeți de mine.

Vikary zâmbi.

– A lovit-o?

Dirk dădu energic din cap.

– Am auzit cu urechile mele.

– Cu urechile tale ai auzit o ceartă și o lovitură, nu am nicio îndoială, spuse Vikary atingându-și falca umflată. De unde crezi că a apărut *asta*?

Dirk căscă ochii mari, simțindu-se dintr-odată cel mai mare idiot din univers.

– M-am... m-am gândit... nu știu. Copiii-gelatină...

– Garse m-a lovit *pe mine*, nu pe Gwen.

– Și aș face-o din nou, adăugă Janacek ursuz.

– Dar, se bâlbâi Dirk, dar atunci, ce s-a întâmplat? Azi-noapte? De dimineață?

Janacek se ridică, se duse până la colțul de canapea unde stătea Dirk și se aplecă amenințător deasupra lui.

– Prietene Dirk, i se adresă el pe un ton otrăvit, de dimineață ți-am spus adevărul. Gwen s-a dus la treabă cu Arkin Ruark. Ieri toată ziua kimdissianul a căutat-o înnebunit. Mi-a înșirat o aiureală de-a lui, ceva despre un șir de gândaci-cu-carapace care au început să migreze, probabil din cauza frigului tot mai mare. Se pare că această reacție a insectelor este extrem de rară pe Eshellin. Bineînțeles că pe Worlorn un asemenea eveniment este unic, neputând fi recreat, iar Ruark a simțit că fenomenul trebuie studiat de îndată. *Acum* pricepi, *prietene* Dirk t'Larien, pricepi *acum?*

– Hm, ar fi trebuit totuși să-mi spună ceva.

Janacek se întoarse la locul lui de pe canapea cu chipul ascuțit strâmbat într-un rictus furios.

– Prietenul meu mă face mincinos, comentă el.

– Garse spune adevărul, interveni Vikary. Gwen a spus că vrea să-ți lase vorbă, un bilet sau o înregistrare. Probabil că a uitat, în toată agitația pregătirilor de expediție. Se mai întâmplă și astfel de lucruri. Se implică mult în munca ei, Dirk. Este o ecologistă foarte bună.

Dirk se uită la Garse Janacek.

– Stați așa, spuse. De dimineață *tu* mi-ai zis că o ascundeți de mine. Ai recunoscut că așa este.

Vikary păru nedumerit.

– Garse?

– Este adevărat, răspunse Janacek în silă. A venit la noi la ușă și a insistat și a tot insistat și a intrat sub un pretext cusut cu ață albă. În plus, voia în mod evident să creadă că Gwen era ținută prizonieră de odioșii Ironjade. Mă îndoiesc că ar fi crezut altceva.

Sorbi încet din vin.

– N-a fost *înțelept* din partea ta, Garse, îl dojeni Jaan Vikary.

– Mi s-a spus o minciună, am răspuns cu o minciună, declară Janacek pe un ton îngâmfat.

– Nu ești un prieten bun.

– Voi fi mai bun de acum înainte, zise Janacek.

– Mă bucură să aud asta, răsuflă ușurat Vikary. Acum, tu, t'Larien, îi vei fi *keth* lui Garse?

Dirk se gândi câteva clipe apoi răspunse:

– Cred că da.

– Să bem, atunci, îi îndemnă Vikary.

Cei trei bărbați își ridicară paharele în același timp – paharul lui Janacek fiind deja pe jumătate gol – și Dirk bău din vinul tare și ușor amărui. Nu era cel mai grozav vin pe care îl băuse vreodată. Dar era destul de bun.

Janacek își goli paharul și se ridică în picioare.

– Trebuie să vorbim despre dueluri.

– Așa este, îl aprobă Vikary. Ziua de azi a fost foarte proastă. Nici unul dintre voi nu a acționat cu înțelepciune.

Janacek se sprijini de polița căminului, sub unul din garguii cu priviri dușmănoase.

– Tu ai fost cel mai puțin înțelept dintre toți, Jaan. Te rog să mă înțelegi când îți spun că nu mă tem câtuși de puțin să mă lupt în duel cu Bretan Braith și Chell Brațe-Goale, dar nu era nevoie de una ca asta. Tu i-ai înfuriat dinadins. Braithul a fost obligat să ceară duelul ca nu cumva să fie disprețuit până și de *teynul* lui.

– Nu mi-a ieșit așa cum sperasem, recunoscu Vikary. Mi-am închipuit că lui Bretan îi este teamă de noi și că poate ar renunța la duelul lui cu t'Larien ca să ne evite pe noi. Dar nu a făcut-o.

– Nu, spuse Janacek, nu a făcut-o. Și ți-aș fi putut spune că așa se va întâmpla, dacă m-ai fi întrebat. L-ai încolțit mult prea tare și ai fost periculos de aproape să intri și tu la duel.

– Am acționat conform codului, nimic altceva.

– Poate. Dar Bretan a avut dreptate; s-ar fi făcut de rușine dacă ar fi ignorat ofensa adusă de t'Larien doar pentru că se teme de tine.

– Nu, îl contrazise Vikary. Aici greșești și tu deopotrivă cu toți ai noștri. N-ar trebui ca evitarea unui duel să fie ceva rușinos. Dacă va fi vreodată să ne împlinim destinul, trebuie să învățăm asta. Dar, într-un anumit sens, ai dreptate – ținând seamă de cine este și ce anume reprezintă el, nu putea să aibă altă reacție. L-am judecat greșit.

– Și foarte rău ai făcut, îi zise Janacek, iar rânjetul îi despică barba roșie. Ar fi fost mai bine să-l lași doar pe t'Larien să se dueleze. Am avut grijă să se lupte cu

săbiile, nu? Iar Braithul nu l-ar fi ucis pentru o ofensă atât de neînsemnată. Și mai ales pe cineva ca Dirk, ah, n-ar fi fost nicio cinste într-o asemenea victorie. Zic că nu ar fi făcut nimic altceva decât să-i dea o lovitură, atât. Iar o rană i-ar fi făcut bine lui t'Larien. L-ar fi învățat minte, ar fi fost o lecție despre greșeli. I-ar fi dat ceva forță trăsăturilor. Doar o tăietură mică, nimic mai mult.

Îl privi pe Dirk.

– Acum bineînțeles că Bretan Braith te va ucide.

Încă mai rânjea când rosti ultimul comentariu cu nepăsarea-i caracteristică. Dirk aproape se înecă cu vinul

– Ce?

Janacek ridică din umeri.

– Fiind primul provocat, trebuie să te duelezi primul, așa că nu ai cum să speri că Jaan și cu mine îi vom ucide înainte să ajungă la tine. Bretan Braith Lantry este tot atât de bine cunoscut pentru îndemânarea lui cum este și pentru frumusețea lui izbitoare. Sincer, este faimos pentru felul cum se duelează. Bănuiesc că a venit aici ca să vâneze oameni-copie cu Chell, dar talentele de vânător îi cam lipsesc. Din câte am auzit, se simte mult mai în largul lui în careul morții decât în sălbăticie. Chiar și *kethii* lui sunt de părere că este o persoană dificilă. Pe lângă faptul că are o înfățișare de-a dreptul hidoasă, l-a mai și luat drept *teyn* pe Chell fre-Braith. Pe vremuri Chell a fost un patrician cu mare autoritate și extrem de onorat. Și *betheyna* și primul său *teyn* au murit înaintea lui. Astăzi

nu mai este decât un ramolit superstițios cu minte puțină și avere mare. Prin castă circulă zvonuri că bogăția lui constituie motivul real pentru care Bretan Braith poartă fierul-și-focul lui Chell. Firește că nimeni nu are îndrăzneala să-i spună asta lui Bretan în față. Se spune că este cam sensibil și coleric. Iar acum l-a înfuriat și Jaan, și poate că l-a și speriat puțin. Dar nu te va cruța cu niciun chip, nu-ți va arăta îndurare. Tot ce sper este să reușești să-l rănești un pic înainte să mori. Asta ne-ar ușura nouă treaba în duelul are să urmeze.

Dirk își aminti sentimentul de încredere care îl cuprinsese pe acoperiș; fusese aproape convins că nici unul dintre cei doi Braith nu reprezenta un pericol real. Îi înțelegea; îi părea rău pentru ei. Acum începuse să-i pară rău pentru el însuși.

– E adevărat ce spune? îl întrebă pe Vikary.

– Garse glumește și exagerează, îi răspunse Vikary, cu toate acestea, ești în pericol. Bineînțeles că Bretan va încerca să te omoare, dacă îi vei da voie. Și una ca asta nu trebuie să se întâmple. Regulile unui duel în stilul ales și cu armele alese de voi sunt destul de simple. Arbitrul va trasa cu creta pe stradă un careu cu latura de cinci metri, iar tu și adversarul tău veți porni din colțurile opuse. La semnalul arbitrului, veți avansa cu săbiile spre centru. Când vă întâlniți, începeți lupta. Pentru a satisface rigorile codului onoarei, trebuie să dai o lovitură și să primești una, consecutiv. Te sfătuiesc să încerci să-l rănești la picior, sau la șold, deoarece o asemenea lovitură va indica faptul că nu dorești un duel pe viață și pe moarte. Apoi, după ce el ți-a

aplicat prima lovitură – dacă poți, încearcă s-o parezi cu sabia ta – te poți îndrepta spre marginea careului. Dar să nu alergi. Nu există onoare în fugă, iar arbitrul va acorda victoria lui Bretan, iar după aceea cei din Braith te vor ucide. Trebuie să mergi încet, calm. Odată ajuns la marginea careului și trecut de perimetrul de cretă, ești în siguranță.

– Ca să fii în siguranță trebuie însă să reușești să *ajungi* la marginea careului, spuse Janacek. Bretan te va ucide înainte de asta.

– După ce dau lovitura și încasez una, pot să pun sabia jos și să plec de acolo? întrebă Dirk.

– Dacă faci așa ceva, Bretan te va omorî purtând pe ce i-a mai rămas din față o expresie tare nedumerită, spuse Janacek.

– N-aș face una ca asta în locul tău, îl avertiză Vikary.

– Sfaturile lui Jaan sunt absurde, mai zise Janacek.

Se întoarse la canapea, își luă paharul și își mai turnă niște vin.

– Trebuie să-ți ții sabia și să te lupți cu el. Gândește-te doar, omul e pe jumătate orb. Precis este mai vulnerabil pe partea unde nu are ochi! Ai văzut și tu cât de aiurea dă din cap sau cum ridică din umeri.

Paharul lui Dirk se golise de asemenea. Îl ridică, și Janacek i-l umplu cu vin.

– *Voi* cum vă veți duela? întrebă el.

– Regulile stilului și armelor noastre este cu totul alta, spuse Vikary. Toți patru vom sta în câte un colț al careului-morții cu laserele noastre de duel sau alte

arme. Nu avem voie să ne mișcăm deloc, cu excepția unui pas în spate, ieșind din careu, la adăpost. Și nu putem face acest pas până nu tragem toți patru câte un foc. După aceea alegerea ne aparține. Cei care rămân în careu, dacă sunt încă vii, pot continua să tragă. Stilul acesta de duel poate fi inofensiv, dar și letal. Depinde doar de ce anume își doresc participanții.

– Mâine, promise Janacek, se va lăsa cu morți.

Și mai luă o înghițitură din vin.

– Eu mi-aș dori să fie altfel, murmură Vikary clătinând mâhnit din cap, dar mă tem că ai dreptate. Cei doi Braith sunt mult prea furioși pe noi ca să tragă în aer.

– Așa este, încuviință Janacek cu o umbră de zâmbet. Au luat afrontul mult prea personal. Cel puțin Chell Brațe-Goale nu ne va ierta niciodată.

– Dar nu puteți doar să-i răniți? le sugeră Dirk. Să-i dezarmați cumva?

Cuvintele îi veniră lesne pe buze, dar i se păru curios să se audă rostindu-le. Această situație era atât de deosebită de tot ce trăise până atunci și, totuși, își dădu seama că se simte bine în compania celor doi kavalari, cu vinul și discuția lor rece și rațională despre moarte și răni. Poate că asta însemna să fie un *keth*; poate că din această cauză neliniștea lui se stingea ușor. Dirk nu se mai gândea la nimic altceva decât la cât de liniștit și în largul său se simte.

Vikary păru tulburat.

– Să-i rănim? Și eu mi-aș dori, dar nu se poate. Acum vânătorilor le este frică de noi. Și tocmai datorită

acestei frici îi cruță pe *korarielii* Ironjade. Și așa salvăm vieți. Și nu ar mai fi posibil dacă mâine ne vom purta prea blând cu ei. Ceilalți s-ar putea să nu mai renunțe la vânătoare dacă ar ști că nu riscă nimic altceva decât o rană ușoară. Nu, din nefericire, și eu cred că trebuie să-i ucidem pe Chell și pe Bretan dacă putem.

– Putem, exclamă Janacek cu aplomb. Și să știi, prietene t'Larien, că nu-i chiar atât de ușor sau de înțelept să-ți rănești doar adversarul din duel, așa cum îți închipui tu. Și trebuie că-ți râzi de noi când ne întrebi dacă nu-i putem dezarma. Este practic imposibil. Ne luptăm cu lasere de duel, prietene, nu cu arme de război. Asemenea arme trag cu impulsuri de jumătate de secundă, și au nevoie de cincisprezece secunde ca să se reîncarce între secvențele de tragere. Pricepi ce-ți spun? Cel care se grăbește să tragă sau se străduiește prea mult să tragă într-un anume fel, cel care încearcă să tragă pentru a-și dezarma adversarul – omul ăsta moare repede. Poți să ratezi chiar și de la cinci metri, iar celălalt îți va veni de hac înainte să ți se reîncarce laserul.

– Adică nu se poate? întrebă Dirk.

– Sunt mulți cei care scapă doar răniți din dueluri, îi explică Vikary. Însă adevărul este că mult mai mulți sunt uciși. Deși, în majoritatea situațiilor, nu asta s-a intenționat. Uneori, însă, se dorește moartea celuilalt. Când unul trage în aer, iar adversarul se hotărăște să-l pedepsească pentru asta, pot fi pricinuite răni oribile. Însă așa ceva nu se întâmplă prea des.

– L-am putea răni pe Chell, spuse Janacek. E bătrân, și încet, și nu mânuiește deloc iute pistolul.

Dar Bretan Braith este o cu totul altă poveste. Se povestește că a făcut deja vreo șase victime.

– De el mă voi ocupa eu, interveni Vikary. Doar ai grijă ca laserul lui Chell să rămână neacționat și va fi suficient.

– Poate, zise Janacek uitându-se la Dirk și zâmbind cu gura până la urechi. T'Larien, dacă ai putea să-l rănești un pic pe Bretan, în braț, sau la mână, sau la umăr – dacă ai putea să-i faci o singură rană, cât de mică, dar care să-l incomodeze și să-l încetinească, asta ar schimba situația.

În ciuda lui însuși, Dirk își dădu seama că îi răspunde la zâmbet.

– Pot să încerc, răspunse, dar ține minte că nu știu absolut nimic despre dueluri și știu încă și mai puține despre săbii, iar principala mea preocupare va fi să rămân în viață.

– Nu te frământa să încerci să realizezi imposibilul, rânji în continuare Janacek. Doar fă-i cât de mult rău ești în stare.

Se deschise ușa. Dirk se întoarse, iar Janacek tăcu brusc. În prag stătea Gwen Delvano, cu fața și hainele pline de praf. Se uită nesigură la fiecare, pe rând, apoi pătrunse încet în încăpere. Pe umăr avea un kit de supraviețuire. Arkin Ruark intră după ea, cu două cutii grele cu instrumente. Era nădușit și gâfâia tare. În ținuta-i verde, pantaloni și hanorac cu glugă, părea mai dichisit decât de obicei.

Gwen lăsă ușor jos raniță, ținând-o încă de curea.

– Rău? întrebă ea. Despre ce este vorba? Cine să-i facă rău cui?

– Gwen, începu Dirk.

– Nu, îl opri Janacek pe un ton foarte rece. Kimdissianul trebuie să plece.

Ruark se uită în jur, alb la față și complet nedumerit. Își lăsă în jos gluga și începu să-și șteargă fruntea de transpirație.

– Ce prostii mai îndrugi, Garsey, zise el. Despre ce e vorba? Despre vreun secret kavalar nemaipomenit de important, ei? Despre vreun război, vreo vânătoare, vreun duel, ceva legat de violență, oricum, nu-i așa? Ei, nu mă interesează asemenea lucruri, nu, nu pe mine. Vă las în intimitatea voastră, da, vă las și să aveți parte de ea.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Ruark, îl strigă Jaan Vikary. Așteaptă.

Kimdissianul se opri.

Vikary se întoarse spre *teynul* său.

– Trebuie să-i spunem și lui. Dacă nu izbutim...

– Nu se va întâmpla una ca asta!

– Dacă nouă ni se întâmplă ceva, au spus că îi vor urmări și îi vor ucide. Garse, și kimdissianul este amestecat. Trebuie să-i spunem.

– Dar știi bine ce se va întâmpla. Și pe Tober, și pe Wolfheim, și pe Eshellin, pe toată Liziera. El cu tot neamul lui vor răspândi numai minciuni, iar toți kavalarii vor fi asemuiți cu cei din Braith. Așa procedează intriganții ăștia, oamenii-copie.

Vocea lui Janacek își pierduse umorul necioplit pe care îl folosise când îl luase peste picior pe Dirk. Acum era extrem de gravă.

– Viața lui este în pericol, la fel ca viața lui Gwen, spuse Vikary. Trebuie să le spunem.

– Totul?

– Șarada s-a terminat, zise Vikary.

Ruark și Gwen începură să vorbească în același timp.

– Jaan, ce... rosti ea.

– Șaradă, viață, vânătoare, despre ce e vorba? Spuneți!

Și Jaan Vikary le spuse.

CAPITOLUL 7

– Dirk, Dirk, nu se poate să vorbești serios. Nu, nu te cred. Tot timpul ăsta mi-am spus, da, mi-am spus și am crezut că ești mai bun decât ei. Și acum vii și îmi spui *așa ceva*? Nu, e un vis, asta este, un vis. O nebunie!

Ruark își revenise cât de cât. Îmbrăcat în halatul lui lung, din material mătăsos verde, brodat cu bufnițe, aducea mai mult cu el însuși, chiar dacă părea teribil de nelalocul lui în dezordinea din laborator. Stătea pe un taburet înalt, cu spatele la ecranele întunecate de pe consola cu computere. Își ținea încrucișate la glezne picioarele încălțate cu papuci comozi, iar în mâinile durdulii strângea un pahar înalt și glasat plin cu vin verde kimdissian. Sticla se afla în spatele lui, alături de alte două pahare.

Dirk se cocoțase pe o masă de lucru din plastic, cu picioarele strânse sub el și cu cotul sprijinit de kitul de supraviețuire. Își făcuse loc printre scanere și lamele de microscop și tot felul de hârtii. Dezordinea din laborator era infernală.

– Nu pricep unde e nebunia, îl contrazise el pe un ton încăpățânat.

Ochii îi rătăceau prin jur. Nu mai văzuse niciodată un laborator. Era cam cât livingul din apartamentul kavalarilor, însă părea mult mai strâmt. Un banc de lucru cu computere mici era aliniat lângă unul din pereți. Vizavi de el se afla o hartă uriașă a planetei Worlorn plină de bolduri colorate și simboluri grafice. În mijlocul încăperii se aflau cele trei mese de lucru. Acesta era locul unde Gwen și Ruark puneau cap la cap frânturile de informații adunate de prin pădurile acelei lumi a Festivalului pe cale de stingere. În ochii lui Dirk aducea mai mult cu un centru de operațiuni militare.

Și tot nu înțelegea de ce se află aici. După lunga explicație a lui Vikary și după controversa caustică ce i-a urmat, între cei doi kavalari și kimdissian, Ruark plecase cu pași apăsați spre apartamentul lui, luându-l cu sine și pe Dirk. Nu părea momentul tocmai potrivit pentru a sta de vorbă cu Gwen. Ruark își schimbase hainele și își mai domolise nervii cu o gură de vin, și imediat după aceea insistă ca Dirk să-l însoțească în laboratorul de la etaj. Luă cu sine trei pahare, dar numai el bea. Dirk încă mai păstra vie amintirea ultimei dăți când încercase vinul kimdissian, plus că trebuia să se gândească și la ziua care urma și avea nevoie să-și țină toate simțurile treze. Mai mult încă, dacă vinul kimdissian se combina cu cel kavalar la fel de bine cum se amestecau kimdissienii cu kavalarii, ar fi fost sinucidere curată să bea unul după celălalt.

Așa că Ruark bea singur.

– Nebunia, spuse kimdissianul după o sorbitură din licoarea verde, este faptul că vrei să te duelezi ca un kavalar. Eu rostesc cuvintele astea, mă aud ce spun și tot nu-mi vine să cred! Jaantony, da, sigur. Garsey, cum să nu. Firește, și ăia doi Braith. Bestii xenofobe, neam de sălbatici. Dar *tu*, ah! Dirk, tocmai tu, un om de pe Avalon, asta este mai prejos de tine. Te implor, gândește-te bine, te implor, pentru mine, pentru Gwen, pentru tine însuți. Cum, *cum* de te poți măcar gândi să faci una ca asta? Spune-mi, vreau să știu. Și încă de pe Avalon! Ai crescut la umbra Academiei de Antropologie și Științe Umaniste, da, chiar alături de Institutul pentru Studierea Inteligenței Neomenești. Lumea lui Tomas Chung, locul de baștină al studiilor lui Kleronomas, toată istoria, toate cunoștințele astea în mijlocul cărora te-ai format, câte au mai rămas, cu excepția, poate a celor de pe Bătrânul Pământ sau de pe Newholme. Ești un om umblat, un om instruit, ai văzut multe civilizații, multe neamuri răzlețite. Da! Ar trebui să ai mai multă minte. Așa ar trebui, nu? Da!

Dirk se încruntă.

– Nu înțelegi, Arkin. Nu eu am ales să mă lupt. E o eroare. Am încercat să-mi cer scuze, dar Bretan nici n-a vrut să mă asculte. Ce altceva să fac?

– Ce să faci? Asta-i bună! Să pleci de aici, bineînțeles. Ia-o cu tine pe iubita ta Gwen și pleacă; decolează de pe Worlorn cât de repede poți. Îi ești dator lui Gwen, Dirk, știi asta, e adevărat. Ea are nevoie de tine, da, nimeni altcineva nu poate s-o ajute. Și tu cum o

ajuți? Fiind la fel de rău ca Jaan? Căutându-ți moartea cu tot dinadinsul? Ei? Spune-mi tu, Dirk, spune-mi.

Totul redevenise confuz. Când băuse cu Janacek și cu Vikary, toată povestea i se păruse atât de limpede, atât de ușor de acceptat. Dar acum Ruark îi spunea că nu este decât o greșeală înfiorătoare.

– Nu știu, răspunse Dirk. Vreau să spun că am refuzat protecția oferită de Jaan. Așa că trebuie să mă protejez singur, nu? Cine e răspunzător? Eu singur am luat deciziile și am procedat în consecință. Duelul este stabilit. Nu pot să dau înapoi acum.

– Ba sigur că poți, îl contrazise Ruark. Cine să te oprească? Care lege, ia spune-mi? Nu există legi pe Worlorn, nu, niciuna. Adevărul gol-goluț! Ne pot hăitui bestiile astea cu o lege? Nu, căci nu există nicio lege, așa că toți avem probleme, dar tu nu trebuie să te duelezi dacă nu vrei. Ușa se deschise, iar Dirk se întoarse și o văzu pe Gwen intrând. Își îngustă ochii, în vreme ce Ruark radia de mulțumire.

– Ah, Gwen, exclamă kimdissianul, vino alături de mine și vâră-i mințile în cap lui t'Larien. Nebunul chiar vrea să se dueleze, ăsta-i adevărul, de zici că-i Garsey însuși.

Gwen înaintă în laborator și se opri între ei. Era îmbrăcată cu pantaloni din material cameleonic (acum cenușiu închis) și un pulover negru, iar părul și-l prinsese cu o eșarfă verde. Își curățase fața și avea o expresie gravă.

– Le-am spus că trebuie să verific niște date, le spuse ea și își umezi buzele neliniștită. Nu știu ce să zic. L-am

întrebat pe Garse despre Bretan Braith Lantry. Și, Dirk, este foarte posibil să te omoare mâine.

Cuvintele acestea avură efectul unui duș rece. Parcă sunau altfel venind din partea ei.

– Știu, îi răspunse. Dar asta nu schimbă cu nimic situația, Gwen. Vreau să spun că, dacă voiam să fiu la adăpost, puteam foarte bine să fiu *korariel* Ironjade, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

– Așa este. Dar ai refuzat. De ce?

– Ce mi-ai spus în pădure? Și din nou, după aceea? Despre nume? N-am vrut să devin proprietatea nimănui, Gwen. Nu sunt un *korariel*.

O urmări cu privirea. Chipul ei se întunecă o clipă, iar ochii poposiră asupra brățării de argint și jad.

– Înțeleg, spuse aproape șoptit.

– Dar *eu* nu înțeleg, pufni Ruark. Fii *korariel*. Ce mare lucru? E doar un cuvânt! Dar măcar rămâi în viață.

Gwen se uită la el cum stătea cocoțat pe scaun. Puțin comic în halatul lui lung, strângând paharul în mâini și scoțând flăcări pe nări.

– Nu, Arkin, îi răspunse ea. Greșeala asta am făcut-o eu. Eu mi-am închipuit că *betheynă* e doar un simplu cuvânt.

Kimdissianul se înroși la față.

– Bine, fie! Deci Dirk nu este *korariel*, bine, nu este proprietatea nimănui. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se bată în duel, nu, absolut deloc. Codul kavalar al onoarei este o mare tâmpenie, o aiureală

uriașă, asta este cu adevărat. Asta înseamnă că tu ești obligat să fii tâmpit, Dirk? Să mori de tâmpit ce ești?

– Nu, spuse Dirk.

Cuvintele lui Ruark îl necăjiră. Nu credea în codul onoarei de pe Înaltul Kavalaan. Atunci, de ce? Nu era deloc sigur. Ca să dovedească ceva, își zise, însă nu știa ce anume să dovedească, sau cui.

– Trebuie, atâta tot. Așa este corect.

– Vorbe! se supără Ruark.

– Dirk, nu vreau să mori, spuse Gwen. Te rog. Nu mă face să trec prin așa ceva.

Kimdissianul mic și îndesat începu să chicotească.

– Nu, o să-l convingem să n-o facă, noi doi o să-l convingem, nu?

Sorbi din vin și continuă:

– Măcar ascultă-mă, Dirk, vrei să mă asculți?

Dirk dădu ursuz din cap.

– Bine. Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare. Crezi în *code duello*, în regulile străvechi ale duelului? Ca instituție socială? Ca percept moral? Spune-mi cinstit, crezi?

– Nu, îi răspunse Dirk. Dar mi se pare că nici Jaan nu crede. Senzația asta mi-a lăsat-o prin niște comentarii pe care le-a făcut. Și totuși se duelează atunci când trebuie. Orice altă atitudine ar fi dovadă de lașitate.

– Nu, nimeni nu te consideră laș și nici pe el. O fi Jaantony kavalar, cu toate relele pe care originea lui le presupune, dar nici măcar eu nu spun despre el că ar fi laș. Însă există mai multe feluri de curaj, nu? Dacă turnul ăsta ar lua foc, nu ți-ai risca viața

ca s-o salvezi pe Gwen, și poate chiar pe mine? Și poate chiar pe Garse?

– Sper că așa aș face, îi răspunse Dirk.

Ruark dădu aprobator din cap.

– Vezi, înseamnă că ești curajos. Nu trebuie să te sinucizi ca să dovedești asta.

Și Gwen era de acord cu el.

– Adu-ți aminte ce ai spus în seara aceea în Kryne Lamiya, Dirk, ce ai spus despre viață și moarte. Nu poți să te duci și să te sinucizi după asta, nu-i așa?

El se încruntă.

– La naiba, nu e vorba de nicio sinucidere.

Ruark izbucni în râs.

– Nu? Ba, e cam tot aia. Sau crezi că vei ieși învingător din duel?

– Păi, nu, dar...

– Dacă-și va scăpa sabia din mână, din cauză că are mâna transpirată și degetele alunecoase, sau dintr-un alt motiv asemănător, îl vei ucide?

– Nu, spuse Dirk. Eu...

– Ei, asta ar fi o greșeală, da? Da! Ei bine, ar fi o greșeală la fel de mare dacă l-ai lăsa să te omoare el pe tine. Chiar și dacă i-ai da șansa să o facă. O tâmpenie. Și tu nici nu ești kavalar, așa că nu-mi vorbi mie de Jaantony. Că are, sau nu îndoieli, tot ucigaș se cheamă că este. Tu ești mai bun, Dirk. Iar el are o scuză, ceva pentru care își închipuie că luptă. Zice că vrea să schimbe mentalitatea neamului său. Jaan suferă de complezul Marelui izbăvitor, dar nu, nu ne vom bate joc de el, nu. Însă tu, Dirk, tu nu ai un asemenea motiv. Nu-i așa?

– Cred că nu. Fir-ar să fie, Ruark, el face ceea ce trebuie. Nu ai fost la fel de vesel mai devreme când ți-a spus cum te-ar fi omorât cei din Braith dacă nu te-ai fi bucurat de protecția lui.

– Nu și nici nu m-am simțit prea bine, nu te mint. Dar asta nu schimbă nimic. Deci, poate că eu sunt *korariel*; deci cei din casta Braith sunt mai răi decât cei din Ironjade, deci Jaan face uz de violență ca să împiedice violențe mai mari. Așa este? Nu știu. Este o chestiune morală dificilă. Ăsta-i adevărul! Poate că duelurile lui Jaan au un scop, pentru neamul lui, pentru noi. Dar duelul *tău* e nebunie curată, nu folosește la nimic, doar te omoară. Iar Gwen va rămâne de-a pururi cu Jaan și cu Garse, până când, poate, și ei vor pierde un duel, iar atunci nu va mai fi bine pentru ea.

Ruark se întrerupse și își termină vinul, apoi se răsuci pe scaun ca să-și toarne alt pahar. Dirk rămase nemișcat, cu ochii lui Gwen ațintiți asupra lui, simțindu-i greutatea din privirea-i stăruitoare. Îi bubuia capul. Își zise din nou că Ruark amestecă lucrurile. El trebuia să facă ceea ce era corect, dar ce anume era corect? Dintr-odată se evaporară toate revelațiile și hotărârile de mai devreme. Tăcerea se așternuse, pătură groasă, peste laborator.

– Nu am să fug, spuse Dirk în cele din urmă. N-am să fug. Dar nici n-am să mă lupt în duel. Am să mă duc la ei și am să le spun ce hotărâre am luat, că refuz să mă duelez.

Kimdissianul își agită vinul în pahar și cotcodăci amuzat.

– Trebuie să admit că e ceva curaj moral și în atitudinea asta. Purul adevăr. Isus Hristos și Socrate și Erika Stormjones*, și acum Dirk t'Larien, marii martiri ai istoriei noastre. Poate poetul Redsteel îți va închina un poem.

Gwen răspunse serios:

– Aceștia fac parte din casta Braith, Dirk, sunt patricieni Braith de școală veche. Dacă am fi fost pe Înaltul Kavalaan, n-ai fi fost niciodată provocat la duel. Înaltul consiliu recunoaște dreptul străinilor de a nu adera la acest cod al lor. Dar aici este o cu totul altă situație. Arbitrul te va penaliza, iar Bretan Braith și frații lui de castă vor avea dreptul să te ucidă sau să te hăituiască așa cum hăituiesc un animal. În ochii lor te vei dovedi un om-copie dacă refuzi să te lupți.

– *Nu pot să fug*, repetă Dirk.

Brusc, nu mai avea argumente, nu mai simțea nimic în afară de emoții și de hotărârea de a întâmpina zorii zilei, să afle ce-i vor aduce.

– Îți respingi propria judecată, da, chiar așa faci. Nu e vorba de lașitate aici, Dirk. Ia gândește-te și altfel, poate că dovada cea mai mare de curaj ar fi să riști să le stârnești disprețul fugind. Și chiar și așa tot vei fi în pericol. Probabil că te vor vâna, Bretan Braith dacă scapă cu viață din duel, sau, în caz contrar, ceilalți,

---

* Erika Stormjones – personalitate imaginată de George RR Martin, lider religios care susținea că nemurirea se poate atinge prin clonare (n. tr.).

pricepi ce-ți zic? Dar vei fi în viață, vei încerca să te ferești de ei și s-o ajuți pe Gwen.

– Nu pot, spuse Dirk. Le-am promis, lui Jaan și lui Garse.

– Le-ai promis? Că ce? Că o să mori?

– Nu. Da. Vreau să spun că Jaan m-a făcut să promit că îi voi fi frate lui Janacek. N-ar fi ajuns la duelul ăsta dacă Vikary n-ar fi încercat să mă scoată din încurcătură.

– După ce Garse te-a vârât în ea, spuse Gwen cu amărăciune, iar Dirk fu uimit de veninul din tonul ei.

– Și ei pot muri mâine, spuse nesigur Dirk. Iar eu aș fi vinovat pentru asta. Iar acum vii și-mi spui că ar trebui să-i abandonez.

Gwen se apropie de el și ridică mâinile. Îi dădu ușor la o parte părul șaten-cărunt de pe frunte și îl privi fix cu ochii ei verzi și mari. Dintr-odată își aminti de alte promisiuni: bijuteria-șoptitoare, bijuteria-șoptitoare. Iar vremurile de mult trecute năvăliră peste el, iar lumea începu să se învârtească, iar dreptatea și nedreptatea se contopiră.

– Dirk, ascultă-mă, șopti Gwen. Jaan s-a luptat în șase dueluri din cauza mea. Garse, care nici măcar nu mă iubește, a luat parte la patru dintre acestea. Au ucis pentru mine, pentru mândria mea, pentru onoarea mea. Nu le-am cerut-o, așa cum nici tu nu le-ai cerut protecția. Dar așa înțeleg *ei* onoarea. Totuși, duelurile acelea au însemnat pentru mine ceea ce acesta înseamnă pentru tine. Și în pofida a toate astea,

mi-ai cerut să-i părăsesc, să mă întorc la *tine*, să te iubesc iarăși.

– Da, zise Dirk cu o voce chinuită. Dar... nu știu. Am în urma mea numai făgăduieli încălcate. Jaan m-a numit *keth*.

Ruark pufni.

– Și dacă te-ar fi numit *cină* te-ai fi aruncat în cuptor, nu?

Gwen clătină cu tristețe din cap.

– Ce anume simți? Că ai o datorie față de ei? Că le ești obligat în vreun fel?

– Așa cred, răspunse el în silă.

– Atunci ți-ai răspuns singur, Dirk. Mi-ai dat singur răspunsul pe care trebuie să ți-l dau eu *ție*. Dacă ești atât de convins că trebuie să-ți îndeplinești îndatoririle de *keth* pe termen scurt, legătură care nici măcar nu există pe Înaltul Kavalaan, cum de-mi poți cere să renunț la legătura mea de jad și argint? *Betheynă* înseamnă mai mult decât *keth*.

Își retrase mâinile de pe chipul lui. Făcu un pas înapoi.

Dar Dirk o prinse de încheietură. De încheietura mâinii stângi. Degetele lui se strânseră în jurul metalului rece și al jadului șlefuit.

– Nu, spuse.

Gwen nu zise nimic. Aștepta.

Dirk uitase de prezența lui Ruark, laboratorul se cufunda în întuneric. Nu mai existau decât ochii lui Gwen privind țintă într-ai lui, ochii ei mari și verzi și plini de – plini de ce anume? Făgăduințe?

Amenințări? Visuri pierdute? Ea aștepta, mută, iar el își căută cuvintele, fără să știe ce avea să spună. Iar brățara de jad și argint era rece în mâna lui, iar el își aminti:

Lacrimi roșii pline de iubire, în culcuș de argint și catifea, pătrunse de dogoarea gheții.

Chipul lui Jaan: pomeți înalți, maxilar pronunțat, păr negru rărit, zâmbet plăcut. Vocea lui, imperturbabilă ca oțelul, mereu lipsită de emoție: *Dar exist.*

Turnurile albe, fantomatice din Kryne Lamiya, jelind, batjocorind, cântându-și disperarea, în vreme ce din depărtare se aude bubuitul fără noimă al unei tobe. Iar, în mijlocul tuturor, puteai percepe sfidarea, hotărârea. Pentru o fracțiune de secundă știuse ce să spună atunci.

Chipul lui Garse Janacek: rece (ochi de fum albastru, cap ținut semeț, gura strânsă), ostil (gheață în orbite, zâmbet crud în spatele bărbii), sarcastic (dinți dezgoliți într-un rânjet care este chiar al morții).

Bretan Braith Lantry: un tic nervos și un ochi din piatră-incandescentă, personaj terifiant și lamentabil în același timp, al cărui sărut este rece și înspăimântător.

Vin roșu în pocale din obsidian, vapori care înțeapă ochii într-o încăpere plină de aromă de scorțișoară și de jovialitate stranie.

Cuvinte. *Tip special și nou de frate de castă*, spusese Jaan.

Cuvinte. *Ne va trăda*, îl asigurase Garse.

Chipul lui Gwen, o Gwen mai tânără, mai zveltă, cu ochii parcă mai mari. Râsul lui Gwen, plânsul lui

Gwen, orgasmul lui Gwen. Ținându-l strâns în brațe, cu sânii înroșiți și roșeața întinzându-i-se pe tot trupul. Șoapta lui Gwen, *Te iubesc, te iubesc.* Jenny!

O umbră neagră, solitară, vâslind la o luntre joasă pe apele întunecate ale unui canal nesfârșit.

Își amintea.

Începuse să-i tremure mâna cu care o strângea pe Gwen.

– Dacă nu mă duelez, spuse el, îl părăsești pe Jaan? Și vii cu mine?

Semnul ei de încuviințare veni dureros de încet.

– Da. Toată ziua m-am gândit la asta, și am discutat cu Arkin. Stabiliserăm ca el să te aducă în laborator, iar eu să le spun lui Jaan și lui Garse că mai am niște treabă.

Dirk coborî de pe masă, iar picioarele îl furnicară cu înțepăturile a sute de cuțite minuscule atunci când începură să i se dezmorțească. Rămase în picioare. Hotărârea era luată.

– Deci aveai, oricum, de gând să faci asta? Nu o faci doar din cauza duelului?

Ea clătină din cap.

– Bine, atunci. Cât de curând putem pleca de pe Worlorn?

– În două săptămâni și trei zile, răspunse Ruark. Până atunci nicio navă nu tranzitează planeta.

– Va trebui să ne ascundem, spuse Gwen. Este singurul lucru inteligent pe care-l putem face, ținând seama de toate cele petrecute. Azi după-amiază nu eram convinsă dacă să-i pomenesc lui Jaan de decizia mea

sau să plec pur și simplu. M-am gândit că poate ar fi fost bine să discut cu tine, apoi să mergem împreună să vorbim cu el. Însă afacerea asta cu duelul schimbă întreaga situație. Acum n-or să te mai lase să pleci.

Ruark se dădu jos de pe scaun.

– Plecați, îi îndemnă. Eu rămân să stau de veghe. Puteți să luați legătura cu mine ca să vă spun ce se întâmplă aici. Am să fiu în siguranță dacă nu care cumva Garse și Jaan pierd duelul. Atunci fug și eu și vin după voi, da, e bine?

Dirk o prinse pe Gwen de mâini.

– Te iubesc. Încă te mai iubesc.

Surâsul ei era grav.

– Bine. Mă bucur, Dirk. Poate că o să fie iarăși bine. Dar trebuie să ne mișcăm repede și să ne ascundem foarte bine. De acum înainte kavalarii sunt semn rău pentru noi.

– Bine, spuse el. Unde ne ascundem?

– Du-te jos și ia-ți lucrurile, vezi că vei avea nevoie de haine călduroase. Ne întâlnim pe acoperiș. Plecăm cu aerovehiculul și ne hotărâm pe drum unde mergem.

Dirk dădu din cap și o sărută în fugă.

Zburau peste râurile întunecate și dealurile unduitoare ale Pajiștii când cerul se îmbujoră la prima rază a zorilor, o strălucire stacojie pe linia orizontului. Curând, răsări primul soare galben, iar întunericul se transformă în pâcla cenușie a dimineții care se dizolva însă extrem de repede. Mașina zburătoare era deschisă, ca întotdeauna, iar Gwen conducea cu maximum de

viteză, iar din cauza vântului rece care șuiera tare pe lângă ei nu puteau discuta. Așa că Dirk adormi alături de ea, zgribulit într-o manta cu petice maro pe care i-o dăruise Ruark înainte de plecare.

Când în zare apăru sulița strălucitoare a orașului Provocare, Gwen îl trezi scuturându-l ușor de umăr. Somnul îi fusese neliniștit, superficial. Se îndreptă în scaun și căscă.

– Am ajuns, fu comentariul lui inutil.

Gwen nu-i răspunse. Reduse viteza apropiindu-se de orașul ridicat de emereli.

Dirk privi spre răsărit.

– Deja au apărut doi sori, zise, și, uite, aproape că se vede și Satan cel Gras. Cred că și-au dat seama până acum că am fugit.

Se gândi la Vikary și Janacek care îl așteptau împreună cu cei doi Braith lângă careul-morții trasat cu cretă în mijlocul străzii. Fără doar și poate că Bretan se plimba nervos de colo-colo și scotea din când în când sunetul acela ciudat. Ochiul lui fals ar fi fost secătuit și rece, tăciune stins pe chipul plin cu cicatrice. Sau poate că era deja mort, sau poate muriseră Jaan sau Garse Janacek. Dirk se îmbujoră de rușine. Se apropie de Gwen și o cuprinse cu brațul după umeri.

Se apropiau de orașul Provocare. Gwen urcă abrupt printr-un troian de nori albi. Burta neagră a punții se lumină când ajunseră acolo și Dirk citi numerele când Gwen făcea manevrele de aterizare. Etajul al 520-lea. O parcare uriașă, imaculată și pustie.

– Bun venit, se auzi vocea cunoscută pe când aparatul lor plana deasupra punții. Sunt Vocea orașului Provocare. Cu ce vă pot fi de folos?

Gwen opri motorul și sări jos peste aripă.

– Vrem să locuim aici pentru o anumită perioadă.

– Prețul este foarte convenabil, fu de acord Vocea.

– Atunci du-ne la apartamentul nostru.

Se deschise un perete și o altă mașină cu roți moi le ieși în întâmpinare. Cu excepția culorii, era absolut identică cu cea cu care se deplasaseră data trecută. Gwen se urcă, iar Dirk începu să aducă bagajele de pe bancheta din spate a aerovehiculului: kitul de supraviețuire pe care Gwen insistase să îl ia cu ei, trei genți cu haine, una cu provizii pentru cazul în care aveau de gând să pornească în expediții. Însă lăsă în mașină cele două scutere și perechile de ghete de zbor.

Porniră, iar Vocea începu să le descrie tipurile de locuințe pe care le putea pune la dispoziția lor. Orașul Provocare avea camere mobilate în sute de stiluri diferite, tocmai pentru ca turiștii străini de această lume să se poată simți ca acasă, chiar dacă predomina designul de pe ai-Emerel.

– Vrem ceva simplu și ieftin, spuse Dirk. Un pat dublu, o bucătărie mică și un duș.

Vocea îi lăsă într-un cubicul mic, cu pereți vopsiți în albastru pastel, aflat cu două etaje mai sus. Patul dublu umplea aproape tot spațiul. Mai avea și o chicinetă încorporată într-unul din pereți, iar un ecran color uriaș acoperea trei sferturi din celălalt perete.

– Autentică splendoare emereli, spuse Gwen sarcastică.

Își lăsă jos rania și hainele și se trânti pe pat răsuflând ușurată. Dirk puse genții într-un dulap cu ușă glisantă și se așeză lângă Gwen, la picioarele patului, cu ochii la ecran.

– Aveți la dispoziție o colecție impresionantă de înregistrări pentru petrecerea cât mai plăcută a timpului, explică Vocea. Regret că trebuie să vă informez, însă nu mai sunt disponibile programele din perioada Festivalului.

– Dar chiar nu ne lași în pace niciodată? se răsti Dirk.

– Principalele funcții de monitorizare sunt permanente, pentru siguranța și protejarea voastră; dar, dacă doriți, funcția mea de deservire poate fi dezactivată temporar în proximitatea voastră. Unii dintre rezidenți preferă asta.

– Și eu, spuse Dirk. Dezactivează.

– Dacă vă răzgândiți și aveți nevoie de anumite servicii, explică Vocea, trebuie doar să apăsați butonul marcat cu o stea de pe oricare ecran din vecinătatea voastră, iar eu vă voi sta din nou la dispoziție.

Și tăcu.

Dirk așteptă puțin.

– Voce?

Niciun răspuns. Dădu mulțumit din cap și se întoarse la examinarea ecranului. În spatele lui, Gwen adormise deja, ghemuită pe o parte și cu capul pe mâini.

Voia cu disperare să ia legătura cu Ruark, să afle ce se întâmplase cu duelul, cine a supraviețuit și cine nu. Dar știa că deocamdată nu era prudent să o facă.

Poate că Ruark era împreună cu unul dintre kavalari – poate cu amândoi – fie la el acasă, fie în laborator, și un apel venit din partea lui i-ar fi dat de gol unde se află.

Va trebui să aștepte. Înainte de plecare, kimdissanul îi dăduse numărul de apel dintr-un apartament pustiu aflat cu două etaje mai sus de apartamentul lui, și îi spusese să încerce să sune imediat după lăsarea serii. Dacă totul era în ordine, va fi acolo și va răspunde. Dacă nu, atunci nu va răspunde nimeni. În orice caz, Ruark nu știa unde se află cei doi fugari, deci kavalarii nu aveau ce informație să încerce să-i smulgă cu forța.

Dirk se simțea epuizat. În ciuda faptului că dormise puțin pe drum, era mort de oboseală și se simțea și foarte vinovat. Acum Gwen era iarăși alături de el, dar parcă nu se bucura așa cum se cuvine. Poate că bucuria va veni mai târziu, atunci când celelalte neliniști vor fi dispărut, iar ei vor începe iar să se descopere, așa cum se descoperiseră pe Avalon cu șapte ani în urmă. Iar aceasta nu se va putea întâmpla până nu vor reuși să plece de pe Worlorn și să se afle în siguranță, departe de Jaan Vikary și de Garse Janacek, și de toți ceilalți kavalari, departe de orașele moarte și de pădurile muribunde. Se vor întoarce în Vălul Diavolului, își spuse Dirk privind la ecranul negru, fără să-l vadă, vor părăsi Liziera, se vor duce pe Tara sau pe Braque sau pe o altă planetă normală la cap,

poate chiar se vor întoarce pe Avalon, poate se vor duce și mai departe, pe Gulliver sau pe Vagabond sau pe Bătrânul Poseidon. Erau sute de lumi pe care nu le văzuse, mii de lumi ale oamenilor, și ale neoamenilor și ale extratereștrilor, tot felul de locuri romantice îndepărtate, unde nimeni nu auzise niciodată de Înaltul Kavalaan sau de Worlorn. Acum ar putea să viziteze lumile acelea împreună cu Gwen.

Prea istovit ca să poată dormi și simțindu-se cumva stingher, Dirk începu să se joace cu ecranul, testându-i capacitățile fără vreun scop anume. Îl deschise și apăsă tasta pe care era înscris un semn de întrebare, așa cum făcuse cu o zi în urmă în apartamentul lui Ruark din Larteyn. În fața ochilor îi apăru aceeași listă cu servicii. Le citi cu atenție. Poate ar fi putut afla vreo informație importantă, informație care să-i ajute la un moment dat.

Pe listă era și un număr pentru știri planetare. Îl formă, sperând ca duelul petrecut în zori pe Larteyn să fi fost înregistrat, fie chiar și sub formă de necrolog. Dar ecranul se făcu gri, iar cuvintele „Serviciu scos din uz" scrise cu litere albe sclipiră intermitent până când se hotărî să le șteargă.

Încruntându-se, Dirk încercă altă pagină, cea cu informații despre portul stalar, pentru a verifica informațiile furnizate de Ruark. De această dată avu mai mult noroc. În următoarele două luni standard erau așteptate trei nave. Prima, așa cum îi spusese și kimdissianul, urma să aterizeze în două săptămâni. Era o navetă de pe Lizieră, purtând numele *Teric neDahlir*.

Dar ceea ce Ruark uitase să adauge era faptul că venea de pe Kimdiss cu destinația Eshellin, apoi Lumea Oceanului de Vin Negru, ajungând în cele din urmă pe ai-Emerel, locul ei de origine. La o săptămână după aceea, ateriza o navă de aprovizionare de pe Înaltul Kavalaan. Apoi nimic, până la returul navei *Fiorul Dușmanilor Uitați.*

Nici nu se punea problema să aștepte atât de mult; vor fi nevoiți să încerce să se îmbarce pe *Teric neDahlir* și să se transbordeze pe o altă navă atunci când vor ajunge pe o planetă mai îndepărtată. Cel mai mare risc era să ajungă la această navă. Kavalarii nu aveau practic nicio șansă să-i găsească în orașul Provocare, căci aveau o planetă întreagă de răscolit în căutarea lor. Dar firește că Jaan Vikary va bănui că vor încerca să plece de acolo cât de curând posibil. Iar asta însemna că probabil îi va aștepta la portul stelar la momentul respectiv. Dirk nu știa ce vor face atunci. Nu putea decât să spere că așa ceva nu se va întâmpla.

Șterse ecranul și încercă alte numere, observând care anume funcții fuseseră complet scoase din uz, care rămăseseră doar la schemele de bază – serviciul medical de urgență, de exemplu – și care mai funcționau încă la nivelul din timpul Festivalului. Din când în când dădea peste câte o știre care îl informa de dispariția câte unui oraș, fapt care îi demonstră că orașul Provocare fusese alegerea corectă. Emerelii hotărâseră să construiască un oraș-turn nemuritor și lăsaseră aproape totul în funcțiune, în pofida frigului și a întunericului și a înghețului ce va să vină. În

comparație cu acesta, celelalte orașe erau într-o formă infinit mai proastă. Patru din cele paisprezece orașe de pe Worlorn erau complet cufundate în întuneric, deconectate de la sursele de energie, iar eroziunea provocată de vânt și de condițiile meteorologice îl transformase în ruine și praf pe unul dintre acestea.

O vreme, Dirk mai apăsă tastele, dar, într-un final, tot acest joc începu să-l ostenească și se plictisi, devenind extrem de agitat. Închise ecranul, se spălă repede în încăperea sterilă și se duse la culcare, stingând panourile de iluminat. Însă nu reuși să adoarmă imediat. Întins în întunericul cald, se uita în tavan și asculta respirația ușoară a lui Gwen, însă mintea lui tulburată era departe.

În curând, totul va fi iarăși bine, își spuse, așa cum fusese pe Avalon. Totuși, nu-i venea să creadă. Parcă nu mai era acel Dirk t'Larien de altădată, Dirk al lui Gwen, acel Dirk care își făgăduise lui însuși să redevină. Se simțea de parcă nu s-ar fi schimbat nimic; era la fel de istovit și de fără speranță cum fusese pe Braque și pe celelalte lumi dinainte. Jenny a lui era din nou cu el, iar asta ar fi trebuit să-l facă fericit, însă se simțea doar bolnav sufletește și teribil de epuizat. Ca și cum ar fi dezamăgit-o din nou.

Dirk alungă aceste gânduri și închise ochii.

Când se trezi, după-amiaza se apropia de sfârșit, iar Gwen se sculase deja. Dirk făcu un duș și se schimbă în haine moi și în culori stinse din material sintetic de pe Avalon. Apoi ieșiră amândoi pe coridor ca să

se familiarizeze cu nivelul al 522-lea al orașului Provocare. Se plimbară ținându-se de mână.

Apartamentul lor era doar unul dintre miile existente în sectorul rezidențial al clădirii. În jurul lui se aflau altele identice, diferind doar prin numerele înscrise pe ușile negre. Pardoseala și pereții coridoarelor erau îmbrăcate în nuanțe calde de albastru cobalt, la care se asortau foarte bine luminile odihnitoare de la răspântii – globuri mate, plăcute vederii.

– M-am plictisit, spuse Gwen după vreo câteva minute. Mă deprimă toată monotonia asta. Și nu văd nicio hartă. Mă și mir că nu se rătăcește nimeni pe aici.

– Îmi închipui că toată lumea întreabă Vocea pe unde s-o ia, spuse Dirk.

– Da, uitasem, se încruntă ea. Ce s-a întâmplat cu Vocea? N-a mai zis nimic în ultimul timp.

– Am închis-o, îi explică Dirk. Dar ne urmărește în continuare.

– Poți să-i dai iar drumul?

Putea. O conduse la cea mai apropiată ușă neagră, ce se deschise la atingerea lui, așa cum se și așteptase. Apartamentul nu era ocupat. Înăuntru totul era la fel ca într-al lor, patul, ecranul – întreaga configurație.

Dirk deschise ecranul, apăsă butonul marcat cu o stea și activă iarăși Vocea.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Gwen îi surâse, forțat, neconvingător. Evident că era la fel de obosită ca el. Îi apăruseră riduri de îngrijorare în colțurile gurii.

– Da, răspunse ea. Vrem să ne ocupăm timpul cu ceva. Distrează-ne. Dă-ne ceva de făcut. Arată-ne orașul.

Lui Dirk i se păru că vorbește puțin cam prea repede, ca și cum și-ar fi dorit cu disperare să aibă o ocupație care să-i ia mintea de la un anumit subiect supărător. Se întrebă dacă ce auzise în vocea ei era grija pentru siguranța lor, sau grija pentru Jaan Vikary.

– Înțeleg, spuse Vocea. Vă voi fi ghid prin minunile din Provocare, fala planetei ai-Emerel, renăscută pe îndepărtata planetă Worlorn.

Și îi îndrumă spre cele mai apropiate ascensoare, le arătă calea din regatul de albastru cobalt spre regiuni mai colorate și mai distractive.

Urcară în Olimp, un foaier aflat la cel mai înalt nivel al orașului, acoperit cu un covor negru, în care se afundau până la glezne. Priviră pe unica fereastră imensă a orașului Provocare. La un kilometru sub ei, șiruri de nori negrii se fugăreau pe aripile unui vânt cumplit pe care ei nu-l puteau simți. Ziua era întunecată; Ochiul Iadului ardea aruncând raze furioase ca întotdeauna, însă tovarășii lui galbeni erau ascunși de pâcla cenușie mâzgălită pe cer. Vedeau munții îndepărtați și verdele închis al Pajiștii de sub ei. Un robochelner le servi băuturi răcoritoare.

Se duseră apoi la axul central, un cilindru care trecea prin mijlocul orașului-turn, de sus până jos. Ținându-se în continuare de mână, priviră în jos de pe cel mai înalt balcon, peste celelalte balcoane așezate în șiruri nesfârșite care deveneau tot mai mici înspre adâncuri. Apoi deschiseră poarta din

fier forjat și, mână în mână, plutiră în jos, purtați de curenții calzi. Axul central era o unitate recreațională în care gravitația era menținută la o valoare ce abia dacă merita să fie numită „gravitație" – mai puțin de 0,01 la sută din valoarea normală de pe ai-Emerel.

S-au plimbat apoi pe magistrală, un coridor exterior înclinat care cobora în spirală în jurul orașului-turn, aidoma filetului pe un șurub gigantic, iar turistul tenace putea merge pe el de la nivelul solului până în vârf. Pe ambele laturi ale acestui coridor se înșiruiau restaurante, muzee, magazine. În mijloc erau benzile de circulație pentru mașinile cu anvelope moi și pentru cele mai rapide. Douăsprezece trotuare mobile – șase ascendente, șase descendente – alcătuiau fâșia mediană a acestui bulevard. Când au obosit de atâta mers, s-au urcat pe unul dintre ele, apoi pe unul mai rapid, apoi pe altul și mai rapid. Între timp, Vocea le indica elementele de interes deosebit din jur, dintre care nici unul nu era deosebit de interesant.

Au înotat în pielea goală în Oceanul Emereli, o pseudo-mare cu apă proaspătă care ocupa cea mai mare parte din etajele 231 și 232. Verde, strălucitoare, cristalină, marea aceasta era atât de curată încât se puteau desluși frânghiile răsucite ale algelor de pe fundul ei, două etaje mai jos. Lucea sub panourile de iluminat care creau iluzia de soare puternic. Pești-sanitari micuți se agitau încolo și încoace în zonele cu apă mai puțin adâncă; tot felul de plante de un verde intens pluteau și se legănau la suprafață.

Au coborât cu schiurile electrice pe rampa din plastic de joasă fricțiune dintre nivelul o sută și parter. Dirk a căzut de două ori, dar a continuat coborârea.

Au vizitat o sală unde puteai exersa căderea liberă.

Au deschis ușa unui teatru cu mii de locuri și au refuzat oferta Vocii de a viziona holograme cu drame sau comedii.

Au mâncat, pe fugă și fără poftă, la o cafenea din mijlocul unui complex comercial aglomerat odinioară.

Au cutreierat printr-o junglă cu copaci răsuciți și licheni galbeni, iar animalele pe care le-au auzit erau doar niște înregistrări care răsunau din pereții acelei rezervații calde și umede.

În cele din urmă, tot neliniștiți și îngrijorați, și cu gândurile prea puțin abătute de la problemele care îi frământau, au cerut Vocii să-i ducă de urgență înapoi în cameră. Li se comunicase că, afară, seara se așternea peste Worlorn.

Dirk se opri în spațiul îngust dintre pat și peretele cu ecranul computerului și începu să apese tastele una după alta. Gwen se așezase pe pat în spatele lui.

Dură ceva timp până când Ruark răspunse, prea mult timp. Iar Dirk se întreba cu teamă dacă nu cumva se întâmplase un lucru îngrozitor. Dar chiar atunci pulsațiile albastre ale semnalului de apel încetară, iar chipul durduliu al kimdissianului umplu ecranul. În spatele lui se zărea lințoliul gri al mizeriei din apartamentul părăsit.

– Ei, bine? exclamă Dirk.

Privi peste umăr la Gwen care își mușca buzele, iar mâna dreaptă și-o sprijinise de brățara din jad și argint pe care nu și-o dăduse încă jos de pe stânga.

– Dirk? Gwen? Voi sunteți? Nu vă văd, nu, ecranul meu e negru.

Ochii spălăciți ai lui Ruark alergau înnebuniți de colo-colo pe sub șuvițele de păr și mai spălăcit.

– Bineînțeles că noi suntem, răbufni Dirk. Cine altcineva să sune la numărul ăsta?

– Dar nu vă văd, repetă Ruark.

– Arkin, zise Gwen de pe pat, dacă ne-ai vedea, atunci ți-ai da seama unde suntem.

Ruark clătină din cap. Avea bărbia dublă.

– Da, nu m-am gândit, ai dreptate. Mai bine să nu știu, da.

– Duelul, interveni Dirk. Azi dimineață. Ce s-a întâmplat?

– Jaan este bine? întrebă și Gwen.

– N-a fost niciun duel, le spuse Ruark.

Ochii încă îi mai fugeau în toate părțile, probabil căutând un punct asupra căruia să-și fixeze privirea. Sau poate că îi era teamă ca nu cumva să dea năvală kavalarii peste el în apartamentul pustiu.

– Am fost să mă uit, dar nu a avut loc niciun duel, purul adevăr.

Gwen oftă cu zgomot.

– Atunci toți sunt bine? Și Jaan?

– Jaantony trăiește și este bine, la fel și Garsey, și cei doi Braith, răspunse Ruark. Nimeni nu a împușcat

pe nimeni, nimeni nu a omorât pe nimeni, dar atunci când au văzut că Dirk nu apare la ora fixată, și-au ieșit din minți, da.

– Povestește, îl îndemnă Dirk.

– Da, bine, deci tu ai fost motivul pentru care s-a amânat duelul.

– S-a amânat? exclamă Gwen.

– S-a amânat, zise Ruark. Încă mai au de gând să se lupte, același stil și aceleași arme, dar nu acum. Bretan Braith a făcut apel la arbitru. A spus că are dreptul să se lupte mai întâi cu Dirk, deoarece ar putea să moară în duelul cu Jaan și Garsey, și astfel, reclamația lui împotriva lui Dirk va trece nesoluționată. A cerut ca duelul să fie amânat până la găsirea lui Dirk. Arbitrul i-a zis că bine, așa va fi. O unealtă a celor din Braith, arbitrul ăsta, da, a fost de acord cu toate pretențiile animalelor ălora. Roseph patrician Braith, i se zice, o fărâmiță de om al naibii de rău.

– Cei din Ironjade, spuse Dirk. Jaan și Garse. Au zis ceva?

– Jaantony, nu. Nu a zis absolut nimic, nu, doar a stat complet nemișcat în colțul lui din careul-morții. Toți ceilalți alergau de colo-colo, strigând și urlând, purtându-se ca niște kavalari autentici. Nimeni nu se mai afla *în* careu cu excepția lui Jaan, nu, iar el se uita în jur de parcă se aștepta ca al doilea duel să înceapă din clipă în clipă. Garsey, pe de altă parte, s-a înfuriat foarte tare. La început, când nu ai apărut, a făcut glume pe socoteala ta, spunând că ți s-a făcut rău de frică, și după aia, s-a potolit și a tăcut și el câtva

timp, așa, ca Jaan, iar apoi când valul furiei s-a domolit, a început să se certe cu Bretaan Braith și cu arbitrul și cu celălalt duelist, Chell. Veniseră toți cei din casta Braith ca să asiste la duel. Habar n-am avut că-i atât de multă lume în Larteyn, nu, habar n-am avut. Mă rog, în teorie, am știut, dar este cu totul altceva când îi vezi pe toți strânși laolaltă. Au venit și doi din casta Shanagate, dar nu și poetul Redsteel, așa că au lipsit trei persoane: voi doi și cu el. Altminteri, parcă era o ședință de consiliu orășenesc, că toți erau îmbrăcați festiv, chicoti el.

– Știi ce urmează să se întâmple acum? îl întrebă Dirk.

– Nu-ți face griji, spuse Ruark. Voi doi aveți grijă să stați ascunși și să prindeți nava când vine. N-au cum să vă dea de urmă, că trebuie să scotocească toată planeta! Cât despre cei din Braith, cred că nici măcar nu vă vor căuta. Adevărul este că ți-au pus eticheta de om-copie. Bretan Braith a insistat, iar partenerul lui a început să dondăne despre vechile tradiții, și la fel au făcut și alții din casta lor. Arbitrul a zis că bine, fie, că dacă nu te-ai prezentat la duel înseamnă că nu ești om adevărat. Așa că te vor vâna, poate, dar fără un scop anume. De acum înainte pentru ei nu ești decât un animal printre altele și se vor declara mulțumiți și dacă vor prinde un altul.

– Om-copie, spuse Dirk sec, simțindu-se, în mod straniu, de parcă ar fi pierdut ceva.

– Pentru Bretan Braith și ai lui, da. Cred că Garse se va strădui cel mai tare să dea de tine, dar nu te va

vâna ca pe un animal. A jurat că te vei duela, că te vei duela cu Bretan Braith și apoi cu el, sau poate cu el mai întâi.

– Și Vikary? întrebă Dirk.

– Ți-am spus, n-a scos niciun cuvânt, absolut nici unul.

Gwen se ridică de pe pat.

– Ai vorbit numai despre Dirk, îi zise ea lui Ruark. Despre mine ce-au spus?

– Despre tine? clipi Ruark des din ochii lui spălăciți. Cei din Braith au spus că și tu ești om-copie, dar Garse nu le-a permis să te numească așa. A spus foarte hotărât că va provoca la duel pe oricine se va atinge de tine. Roseph patrician Braith n-a știut ce hotărâre să ia. A vrut să-ți zică și ție om-copie, ca lui Dirk, dar Garsey s-a înfuriat foarte tare și am înțeles că luptătorii kavalari au dreptul de a contesta arbitrii care iau decizii incorecte, chiar dacă sunt obligați să le respecte, e adevărat, așa este. Așa că, dulce Gwen, încă mai ești *betheynă* și încă te mai afli sub protecția lor, iar ei te vor aduce înapoi numai dacă vor reuși să te prindă. După aceea vei fi pedepsită, dar va fi o pedeapsă în stil Ironjade. De fapt, nici nu au vorbit prea mult despre tine, ci s-au certat mult în privința lui Dirk. În fond, ești doar o femeie, nu?

Gwen nu răspunse.

– Te vom suna din nou în câteva zile, spuse Dirk.

– Dar, Dirk, trebuie să stabilim când anume, nu? Că doar nu-mi petrec tot timpul în groapa asta de gunoi, chicoti din nou Ruark.

– Peste trei zile, tot după amurg. Trebuie să ne gândim cum vom ajunge la navă. Îmi închipui că Jaan și Garse vor fi atunci la portul stelar.

Ruark dădu din cap.

– Am să mă gândesc și eu.

– Poți să ne faci rost de niște arme? îl întrebă brusc Gwen.

– Arme? se miră kimdissianul. Adevărat, Gwen, ți-a intrat în sânge mentalitatea kavalară. Sunt de pe Kimdiss. Ce mă pricep eu la lasere și la chestii din astea aducătoare de violență? Dar pot încerca, pentru tine, pentru Dirk, prietenul meu. Vom discuta despre asta data viitoare. Acum trebuie să plec.

Chipul îi dispăru, iar Dirk închise ecranul și se întoarse spre Gwen.

– Vrei să te lupți cu ei? E înțelept?

– Nu știu, spuse ea.

Se ridică, se duse încet până la ușă, apoi se întoarse și iar o porni spre ieșire. Apartamentul era mult prea mic pentru a-și putea face obișnuita plimbare care îi calma nervii și o ajuta să gândească.

– Voce! strigă Dirk cuprins de inspirație. Există în Provocare vreun magazin de arme? Un loc de unde să putem cumpăra lasere sau alte arme?

– Regret să vă informez că normele ai-emerel interzic deținerea de armament personal, răspunse Vocea.

– Arme sportive? insită Dirk. Pentru vânătoare și tir?

– Regret să vă informez că normele ai-emerel interzic toate sporturile și jocurile sângeroase bazate

pe violență. Dacă sunteți membri ai unei culturi care prețuiește aceste îndeletniciri, vă rugăm să înțelegeți că nu am intenționat să aducem vreo ofensă lumii voastre natale. Aceste forme de divertisment sunt disponibile pretutindeni altundeva pe Worlorn.

– Las-o baltă, interveni Gwen. A fost o idee proastă.

Dirk o cuprinse de umeri.

– Oricum nu vom avea nevoie de arme, îi zâmbi el, deși trebuie să recunosc că m-aș simți puțin mai bine dacă aș avea una la mine. Însă mă îndoiesc că aș ști s-o folosesc la nevoie.

– Eu aș ști, spuse ea.

Iar în ochii ei – în ochii ei mari și verzi – Dirk citi o duritate pe care nu i-o cunoscuse. O fracțiune de secundă, stranie fracțiune de secundă, își aduse aminte de disprețul albastru ca de gheață din ochii lui Garse Janacek.

– De unde? o întrebă.

Făcu un semn nervos și ridică din umeri, iar mâinile lui Dirk alunecară de pe ei. Apoi se îndepărtă de el.

– Când suntem pe teren, Arkin și cu mine folosim arme cu proiectil. Ca să lansăm proiectile de urmărire atunci când ținem sub observație vreun animal pentru a-i studia migrația. Folosim și săgeți cu tranchilizante. Și mai avem și implanturi cu senzori de mărimea unei unghii care ne spun tot ce am dori să știm despre o anumită formă de viață – cum vânează, cu ce se hrănește, ce ritualuri de împerechere are, care este forma undelor cerebrale în diferite etape ale

vieții. Dacă ai suficiente informații din astea, poți reconstrui un întreg ecosistem. Dar mai întâi trebuie să-ți plantezi spionii, iar asta o faci imobilizând subiecții cu săgeți tranchilizante. Am tras mii de asemenea săgeți. Sunt bună. Îmi pare doar rău că nu am luat niciuna cu mine.

– Nu e același lucru, se împotrivi Dirk. Una este să folosești arma în scopurile despre care vorbești, și cu totul altceva este să împuști un om cu un laser. Eu n-am făcut nici una, nici alta, dar nu cred că le poți compara.

Gwen se sprijini de ușă și îl privi sarcastică de la câțiva metri.

– Adică nu crezi că aș putea omorî un om?

– Nu.

Ea zâmbi.

– Dirk, nu mai sunt fetița pe care ai cunoscut-o pe Avalon. Între atunci și acum am trăit câțiva ani pe Înaltul Kavalaan. Și nu mi-a fost deloc ușor. O altă femeie m-a scuipat în față. L-am ascultat pe Garse Janacek ținând mii de prelegeri despre obligațiile legăturii de jad și argint. Am fost numită om-copie și curvă-*betheyn* de alți kavalari atât de adesea, că s-a întâmplat să le răspund fără voia mea.

Clătină din cap. Sub banda lată care îi strângea fruntea, ochii ei erau două pietre verzi și dure. Jad, își spuse Dirk fără noimă, jad asemenea celui din brățara pe care încă o mai purta.

– Ești supărată, îi zise. E ușor să te superi. Dar te cunosc, iubito, și știu că ești un om bun.

– Am fost. Încerc să mai fiu. Dar a trecut multă vreme, Dirk, mult prea multă vreme, și s-au adunat toate, iar Jaan Vikary este singurul lucru bun din toate astea. I-am povestit lui Arkin, el știe ce simt, *ce am simțit*. Au existat momente când am fost atât de aproape de... la capătul puterilor am fost. Mai ales din cauza lui Garse, pentru că, într-un mod foarte straniu, el *face* parte din mine, și face parte foarte mult din Jaan, și doare mult mai tare când vine de la cineva la care ții, de la cineva pe care l-ai putea chiar iubi, dacă n-ar...

Se opri. Își încrucișase brațele pe piept, încruntată, dar se opri. Probabil că văzuse expresia de pe chipul lui, bănui Dirk.

– Poate ai dreptate, spuse ea după câteva clipe desfăcându-și brațele. Poate că n-aș fi în stare să omor pe nimeni. Dar, înțelege că uneori mă simt ca și când aș putea. Iar în momentul acesta mi-aș dori teribil de mult să am o armă.

Scoase un hohot mic de râs, lipsit de veselie.

– Bineînțeles că pe Înaltul Kavalaan nu aveam voie să port arme. Ce să facă o *betheynă* cu un pistol? Doar o protejează stăpânul ei și *teynul* lui. Iar o femeie care are o armă s-ar putea sinucide. Jaan... ei bine, Jaan încearcă să schimbe lucrurile. Încearcă. Uite, eu am ajuns aici. Majoritatea femeilor lor nu părăsesc siguranța căminului din castă din momentul în care acceptă legătura de jad și argint. Dar, cu toate strădaniile lui, pe care le respect, Jaan nu înțelege. În fond, este patrician, și se mai luptă și pentru alte lucruri. Dar, la orice îi spun eu, Garse îi spune exact pe dos. Uneori Jaan

nici nu-și dă seama. Sau zice că lucrurile mărunte, cum ar fi o armă pentru mine, nu sunt importante. I-am vorbit la un moment dat despre asta, iar el m-a contrazis, aducându-mi aminte cum am protestat față de obiceiul lor de a fi în permanență înarmați, față de toată aiureala cu *code duello*, care este, în realitate, o mare șmecherie. Cu toate acestea, să știi, Dirk, că te-am înțeles când i-ai spus noaptea trecută lui Arkin că vrei să te lupți cu Bretan chiar dacă nu te simți obligat de codul său. Am simțit la fel de multe ori.

Luminile din încăpere pâlpâiră, apoi reveniră la intensitatea dinainte.

– Ce-i asta? spuse Dirk privind în sus.

– Rezidenții nu trebuie să se alarmeze, se auziră tonurile de bas ale vocii. A fost o pană de curent la etajul vostru, dar s-a remediat.

– Pană de curent!

O imagine apăru în mintea lui Dirk, o imagine a orașului Provocare – fără ferestre, etanșeizat, complet rupt de restul lumii – fără curent. Nu-i plăcea deloc această perspectivă.

– Ce se petrece?

– Vă rog să nu vă alarmați, repetă Vocea, însă luminile de deasupra o contraziseră. Se stinseră de tot, și câteva secunde Gwen și Dirk rămaseră în beznă absolută.

– Cred că ar fi mai bine să plecăm de aici, spuse Gwen când luminile se reaprinseră.

Se întoarse, deschise dulapul din perete și începu să scoată genții. Dirk se apropie să o ajute.

– Vă rog nu intrați în panică, spuse Vocea. Pentru propria voastră siguranță, vă sfătuiesc să rămâneți în camera voastră. Situația este sub control. Provocare deține numeroase dispozitive de securitate încastrate, precum și sisteme de rezervă pentru cele mai importante.

Terminară de strâns lucrurile și Gwen se duse la ușă.

– Acum funcționezi pe circuit secundar? întrebă ea.

– Acum sunt în funcțiune circuitele secundare pe etajele de la nivelul unu până la cincizeci, de la 251 la 300, de la 351 la 451, și de la nivelul 501 până la nivelul 550, recunoscu Vocea. Nu este motiv să vă alarmați. Tehnicienii roboți repară circuitele primare cu maximă rapiditate, și există și alte sisteme auxiliare pentru eventualitatea puțin probabilă că ar cădea și circuitul secundar.

– Nu pricep, spuse Dirk. *De ce?* Ce a provocat avaria?

– Vă rog nu vă alarmați, spuse Vocea.

– Dirk, zise Gwen calmă. Hai să mergem.

Ieși cu rănița agățată de umărul stâng și cu o geantă în dreapta. Dirk luă celelalte două genți și o urmă pe coridorul albastru-cobalt. Se îndreptară repede spre lifturi, Gwen în față, iar zgomotul pașilor lor era înghițit de covoarele groase.

– Rezidenții care intră în panică au mai multe șanse să se accidenteze decât cei care rămân în apartamentele lor pe durata acestui incident regretabil, îi mustră Vocea.

– Spune-ne ce se petrece și poate o să ne mai gândim, zise Dirk, fără ca vreunul dintre ei să se oprească sau să încetinească pasul.

– Acum sunt în vigoare reglementările pentru situații de urgență, îi explică Vocea. Au fost trimiși gardieni care să vă conducă înapoi în camera voastră. Pentru protecția voastră. Repet, au fost trimiși gardieni care să vă conducă înapoi în camera voastră. Normele planetei ai-Emerel interzic...

Din senin, Vocea începu să se bâlbâie și să vorbească nedeslușit, iar tonurile de bas se transformară într-un vaiet care le zgârie timpanele. Apoi se opri cu desăvârșire, lăsând loc unei tăceri sinistre.

Luminile se stinseră.

Dirk se opri, apoi făcu doi pași înainte prin bezna groasă și se izbi de Gwen.

– Iartă-mă, spuse.

– Taci, șopti Gwen.

Începu să numere secundele. La treisprezece, globurile atârnate la capetele coridoarelor reveniră la viață. Însă acum lumina lor albastră era fantomatică, slabă, abia cât să vezi la un metru în față.

– Haide, îi zise iarăși Gwen.

Acum păși mai încet și mai atentă în semiîntuneric. Ascensoarele nu erau prea departe.

Iar când pereții le vorbiră din nou, ceea ce au auzit nu era Vocea.

– Este un oraș mare, dar nu suficient de mare ca să te ascundă, t'Larien. Te aștept în cea mai de jos pivniță, la sub-nivelul cincizeci și doi. Am pus stăpânire

pe oraș. Vino la mine, sau voi stinge toate luminile și te voi vâna în întuneric împreună cu *teynul* meu.

Dirk îl recunoscu de îndată. Era inconfundabil. Nici pe Worlorn, nici aiurea, nimeni nu ar fi putut imita vocea deformată, tăioasă a lui Bretan Braith Lantry.

CAPITOLUL 8

Se opriră în mijlocul coridorului ca paralizați. Gwen, o siluetă albastră, neclară, cu ochii ca două găuri negre. Colțurile gurii îi zvâcneau, amintindu-i înfiorător de mult lui Dirk de Bretan și ticul *lui* nervos.

– Ne-au găsit, spuse ea.

– Da.

Șopteau amândoi de teamă ca nu cumva Bretan – la fel ca Vocea căreia îi luase locul – să nu-i audă dacă vorbesc ceva mai tare. Dirk era conștient în mod acut de difuzoarele din jurul lor. Poate că mai erau și microfoane, poate și camere video – ochii orașului-turn, toate invizibile în spatele pereților acoperiți cu mochete groase.

– Cum? întrebă Gwen. N-aveau cum. E imposibil.

– Au făcut-o. Înseamnă că e posibil. Dar noi ce facem acum? Să mă duc la ei să mă predau? Ce se află la sub-nivelul cincizeci și doi?

Gwen se încruntă.

– Nu știu, Provocare nu este orașul meu. Dar știu că la subsol nu sunt spații pentru locuit.

– Mașini, sugeră Dirk. Energie electrică. Dispozitive de asigurare a condițiilor de viață.

– Computere, adăugă Gwen cu o șoaptă dogită.

Dirk lăsă jos gențile. Era o tâmpenie să se mai agațe de haine și de alte bunuri într-un moment ca acesta.

– Au ucis Vocea, spuse.

– Poate. Dacă poate fi ucisă. Cred că este o rețea uriașă de computere împrăștiate prin turn. Nu știu sigur. Poate că nu a fost decât un utilaj foarte mare.

– În orice caz, au ajuns la creierul central, la sistemul nervos central, sau cum i-o zice. Că nu ne mai dă nimeni informații amabile prin pereți. Și probabil că Bretan ne și vede acum.

– Nu, îl contrazise Gwen.

– De ce nu? Vocea ne vedea.

– Da, probabil, deși nu cred că dispozitivele de detectare ale Vocii includeau neapărat și senzori vizuali. Vreau să spun că nu cred că avea nevoie de așa ceva. Avea alte simțuri, pe care oamenii nu le au. Dar nu despre asta este vorba. Vocea era un supercomputer, proiectat în așa fel încât să poată lucra simultan cu mii de frânturi de informații. Bretan nu poate face asta. Niciun om nu poate. În plus, nu poate pricepe stimulii respectivi. Așa cum nici eu nu pot și nici tu. Doar Vocea putea. Chiar dacă Bretan se află în locul de unde are acces la toate datele pe care le primea Vocea, ori i se pare că ar fi codate în „păsărească", ori rulează cu

o viteză atât de mare, că nu-i sunt de niciun folos. Poate un cibernetician experimentat ar fi în stare să înțeleagă ceva, deși mă cam îndoiesc. Oricum, nu Bretan. Dacă nu cumva el cunoaște un secret pe care noi nu-l știm.

– A știut cum să ne găsească, spuse Dirk. Și a știut unde este creierul orașului Provocare, și cum să-l scurtcircuiteze.

– Nu știu cum ne-a găsit, răspunse Gwen, dar n-a fost mare lucru să ajungă la Voce. Ultimul sub-nivel, Dirk! A ghicit, pur și simplu. Kavalarii își organizează castele în spații săpate adânc în stâncă, iar ultimul nivel, cel mai de jos, este întotdeauna cel mai sigur, cel mai ferit. Acolo își adăpostesc atât femeile, cât și alte comori ale castei.

Dirk se gândi câteva clipe.

– Stai așa. Înseamnă că n-are cum *să știe* cu exactitate unde suntem. Altfel, de ce încearcă să ne ducă în subsol, de ce ne amenință că ne va vâna?

Gwen îi arătă printr-un semn că este de acord cu raționamentul lui.

– Dar dacă este într-un centru cu computere, continuă Dirk, trebuie să fim foarte prudenți. Tot poate descoperi unde suntem.

– Probabil că unele dintre computere încă mai funcționează, zise Gwen uitându-se la globurile albastre aflate la câțiva pași de ei. Orașul încă mai este viu, mai mult sau mai puțin.

– Și poate să întrebe Vocea unde suntem? Dacă o aduce înapoi?

– Se poate. Dar oare îi va spune? Eu una nu cred. Suntem rezidenți legali, nu suntem înarmați. În vreme ce el este un intrus periculos care încalcă toate regulile planetei ai-Emerel.

– El? Adică „ei". Chell a venit cu el. Poate au venit și alții.

– Atunci, un grup de intruși.

– Dar nu cred că sunt mai mult de – cât să fie? Douăzeci? Mai puțini, poate? Cum să poată pune stăpânire pe un oraș de mărimea acestuia?

– Ai-Emerel este o lume eminamente non-violentă, Dirk. Iar orașul acesta a fost construit pentru Festival. Nu cred că are prea multe sisteme de apărare. Gardienii...

Dirk se uită dintr-odată în jur.

– Da, gardienii. Vocea a pomenit de ei. Era pe cale să trimită unul după noi.

Aproape se aștepta să vadă cum, ca la un semnal, dintr-un coridor perpendicular pe al lor, se rostogolește spre ei ceva mare și cu aspect amenințător. Nimic. Doar umbre și globuri cobalt și tăcere albastră.

– Nu putem să mai rămânem aici, spuse Gwen.

Încetaseră să mai șoptească. Își dăduseră amândoi seama că, dacă Bretan Braith și ai lui i-ar putea auzi, înseamnă că mai aveau cu siguranță la dispoziție și alte zeci de modalități de a-i localiza. Iar dacă așa stăteau lucrurile, situația lor era fără speranță. Șoptitul nu era decât un gest inutil.

– Mașina e doar la două etaje distanță de noi, zise ea.

– S-ar putea la fel să fie și cei din Braith, răspunse Dirk. Și chiar dacă nu, tot nu trebuie să ne apropiem de mașină. Știu că avem una, și probabil se așteaptă să ne ducem direct la ea. Poate tocmai de aia ne-a ținut Bretan micuțul lui discurs, ca să ne scoată din ascunzătoare în spațiu mai larg unde suntem pradă ușoară. Precis că frații lui de castă ne pândesc ca să ne doboare cu laserele, explică el dus pe gânduri. Dar nici aici nu putem rămâne.

– Nu lângă apartamentul nostru, fu de acord Gwen. Vocea știa unde suntem, ceea ce înseamnă că și Bretan poate afla. Însă trebuie să rămânem în oraș, ai dreptate în privința asta.

– Să ne ascundem, atunci, spuse Dirk. Dar unde?

Gwen ridică din umeri.

– Oriunde. E un oraș mare, așa cum a spus și Bretan.

Se aplecă iute și începu să scotocească prin geantă, lăsând la o parte toată îmbrăcămintea greoaie, dar păstrând rația și sacul cu provizii. Dirk își puse paltonul gros de la Ruark și renunță la toate celelalte lucruri. Se îndreptară pe jos spre magistrală; Gwen voia să ajungă cât mai departe de camera lor, și niciunul nu se gândea să riște folosind ascensoarele.

Luminile de deasupra bulevardului exterior ardeau vii și albe, iar trotuarele mobile bâzâiau uniform; se pare că drumul spiralat se alimenta de la o sursă independentă de energie.

– În sus sau în jos? întrebă Dirk.

Gwen nu păru să-l audă; era cu urechile ciulite altundeva.

– Taci, îi spuse cu gura zvâcnindu-i.

Și atunci, peste zumzetul constant al trotuarelor, Dirk auzi și *celălalt* zgomot, slab, însă inconfundabil.

Un urlet.

Era convins că vine din coridorul din spatele lor. Ca o răsuflare înghețată prin nemișcarea caldă și albastră. Și părea să plutească în aer mai mult decât ar fi fost normal. Îl urmară niște strigăte estompate, îndepărtate.

Apoi o tăcere scurtă. Dirk și Gwen se priviră, perfect nemișcați, ascultând. Iar urletul se auzi din nou, mai tare, mai clar, reverberând puțin de această dată. Un urlet furios, lung și strident.

– Câinii de vânătoare ai castei Braith, spuse Gwen cu o voce mult prea calmă.

Dirk își aduse aminte de fiara pe care o zărise pe când se plimbase pe străzile din Larteyn – câinele acela cât un cal, care mârâise atunci când se apropiase, creatura aceea infernală cu cap fără păr, ca de șoblan și ochi mici și roșii. Se uită cu teamă spre coridor, dar în umbrele albastre nu se mișca nimic.

Urletele se auzeau și mai tare și mai de aproape.

– În jos, spuse Gwen. Repede.

Dirk nu trebuia convins. Traversară în grabă bulevardul tăcut și ajunseră pe zona mediană. Se urcară pe primul și cel mai lent dintre trotuarele descendente, apoi săriră de pe unul pe altul, de pe cele lente pe cele mai rapide, până ajunseră pe trotuarul care avea cea mai mare viteză. Gwen își dădu jos de pe umăr sacul cu provizii, îl desfăcu și începu să răscolească prin el,

în vreme ce Dirk stătea alături, cu o mână pe umărul ei, urmărind cum trec în goană pe lângă ei numerele nivelurilor, aidoma unor santinele negre montate deasupra gurilor întunecate care duceau spre coridoarele interioare ale orașului Provocare.

Tocmai ajunseseră la nivelul 490, când Gwen se ridică ținând în mână o baghetă metalică, negru-albăstruie, cât palma de lungă.

– Dezbracă-te, îi spuse.

– Ce zici?

– Dezbracă-te, repetă ea.

Iar când Dirk nu făcu nicio mișcare, ci doar se uită la ea ca la o nebună, scutură nerăbdătoare din cap și îl împunse în piept cu vârful baghetei.

– Spray pentru anihilarea mirosului, îi explică ea. Arkin și cu mine îl folosim când mergem în pădure. Îl pulverizăm pe noi. Neutralizează mirosul de om cam patru ore. Să sperăm că dulăii ne vor pierde urma.

Dirk începu să-și dea jos hainele, apoi Gwen îi ceru să stea cu picioarele depărtate și cu brațele ridicate deasupra capului. Apăsă un capăt al baghetei metalice, iar din celălalt ieșiră stropi fini care îl gâdilară pe pielea goală. Îi era frig și se simțea ridicol și foarte vulnerabil, în vreme ce ea aplica soluția pe față și pe spate, din creștetul capului până la degetele de la picioare. Apoi îngenunche și îi dădu și hainele cu acel spray, și pe față și pe dos, mai puțin paltonul de la Arkin. Apoi Dirk își puse la loc hainele – uscate și acoperite de pudra cenușie. Gwen se dezbrăcă și ea, cerându-i să aplice soluția pe corpul ei.

– Ce facem cu haina asta? o întrebă când se îmbrăca.

Dăduse absolut totul cu spray: rănița, proviziile, brățara din jad și argint – absolut toate lucrurile pe care le aveau cu ei, cu excepția paltonului. Gwen îl ridică și îl aruncă peste parapet, pe un transportor rapid al unuia dintre trotuarele ascendente. Îl urmăriră cum se îndepărtează de ei până când dispăru cu totul.

– Nu-ți trebuie, spuse Gwen atunci. Și poate că o să îndrume haita pe o direcție greșită. Cu siguranță ne-au urmărit până aici.

Dirk era sceptic.

– Poate, spuse privind la peretele interior, pe care apăruse numărul etajului 472. Dar cred că trebuie să ne dăm jos. Să plecăm de aici.

Gwen îl privi întrebător.

– Chiar tu ai spus-o, continuă el. Indiferent cine e pe urmele noastre, precis a ajuns măcar până la magistrala exterioară. Iar dacă au apucat-o în jos, haina mea n-are cum să-i păcălească. O s-o vadă cum trece pe lângă ei și o să-și bată joc de naivitatea noastră.

Gwen surâse.

– Ai dreptate. Dar merita să încercăm.

– Deci și tu presupui că sunt pe urmele noastre...

– Până acum avem un avans bun, îl întrerupse ea. N-au cum să-și urce copoii pe trotuarul mobil. Ceea ce înseamnă că vor veni pe jos.

– Și ce dacă? Nu suntem în siguranță aici, Gwen. Uite, nu poate fi Bretan cel de sus, pentru că el e la subsol. Nu poate fi nici Chell, nu-i așa?

– Nu. Kavalarii vânează însoțiți de *teynii* lor. Nu se despart niciodată.

– Măcar atâta lucru am înțeles și eu. Deci, avem doi indivizi care se joacă la subsol cu rețeaua electrică, alți doi sunt chiar în spatele nostru. Câți alții ne mai urmăresc? Știi cumva?

– Nu.

– Eu aș zice că mai sunt câțiva; și chiar dacă n-ar fi, ar trebui să ne închipuim cel mai rău scenariu și să o pornim de acolo. Dacă mai sunt și alți Braith în oraș și dacă țin legătura cu vânătorii din spatele nostru, cei de deasupra le vor spune să închidă zona cu bulevardul exterior.

Ea îl privi printre gene.

– Poate că nu. Foarte rar se întâmplă ca grupele de vânători să colaboreze. Fiecare pereche vrea prada pentru sine. *La naiba,* ce mi-aș dori să am o armă acum!

Dirk ignoră ultima propoziție.

– N-ar trebui să riscăm, zise.

Și chiar atunci luminile de deasupra lor începură să pâlpâie, micșorându-se brusc până la stadiul de cenușiu difuz și, în același timp, banda rulantă de sub ei se zdruncină și începu să încetinească. Gwen se împiedică. Dirk o prinse și o luă în brațe. Mai întâi se opri trotuarul cel mai lent, apoi cel de alături, iar în cele din urmă cel pe care se aflau.

Gwen se cutremură și își ridică ochii spre el, iar Dirk o strânse și mai tare, ca și cum căldura și apropierea ei i-ar fi putut aduce liniștea de care avea disperată nevoie.

De sub ei – Dirk putea să jure că exact *de sub* ei, din direcția spre care se îndreptau, și nu prea de departe – se auzi un strigăt scurt și ascuțit.

Gwen se îndepărtă de el. Nici unul nu spuse nimic. Trecură de pe un trotuar pe celălalt, traversând benzile de circulație pustii și întunecate, spre pasarela care ducea înspre coridoare, departe de bulevardul devenit atât de periculos acum. Dirk cercetă numărul etajului atunci când trecură de la întunericul cenușiu în lumina albastră: 468. Acum, pentru că zgomotul pașilor le era înăbușit de mocheta groasă, începură să alerge de-a lungul coridorului, cotind mereu, uneori la dreapta, alteori la stânga, alegând la întâmplare direcția. Au alergat până au rămas fără suflare, și atunci se opriră și se prăbușiră sub lumina difuză a unui glob albastru.

– Ce a fost aia? reuși să întrebe când își mai recăpătă suflul.

Gwen gâfâia și horcăia zgomotos din cauza efortului. Parcurseseră o distanță foarte lungă. Se luptă să respire. Lacrimile mute îi lăsau dâre umede pe obraji.

– Tu ce *crezi* că a fost? spuse pe un ton tăios. A fost strigătul unui om-copie.

Dirk simți gust sărat pe vârful limbii. Își atinse fața și o simți umedă și se întrebă de câtă vreme plângea.

– Înseamnă că sunt mai mulți Braith, spuse el.

– Sunt la etajele de sub noi, zise ea. Și au găsit deja o victimă. La naiba, la naiba, *la naiba*! Noi i-am condus aici, noi suntem de vină. Cum de am putut fi atât de tâmpiți? Lui Jaan i-a fost mereu teamă că se vor apuca să vâneze prin orașe.

– Au început, deja, de ieri, spuse Dirk, când s-au dus să vâneze copiii-gelatină de pe Oceanul de Vin Negru. Era doar o chestiune de timp până când ar fi ajuns și aici. Nu te...

Își ridică fața la el, cu trăsăturile încordate de furie, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

– Adică, ce? se răsti ea. Nu crezi că e vina noastră? Dar a cui este? Bretan Braith te-a urmărit *pe tine*, Dirk. Altfel, de ce ar fi venit aici? Ne-am fi putut duce în Al Doisprezecelea Vis, în Muschetă, în Esvoch. Toate astea sunt orașe pustii. Și nimeni n-ar fi pățit nimic. Acum emerelii vor fi... Câți rezidenți a spus Vocea că au mai rămas aici?

– Nu mai țin minte. Parcă vreo patru sute.

Încercă să o cuprindă de umeri și să o tragă lângă el, dar ea îl împinse și îl privi cu ură.

– E numai vina noastră, îi zise. Trebuie să facem ceva.

– Tot ce putem face este să încercăm să rămânem în viață. Pe noi ne urmăresc, în caz că ai uitat. Nu putem să ne facem griji și din cauza celorlalți.

Gwen îl privea fix, cu ochi duri și plini de – ce? – poate de dispreț, își spuse Dirk. Iar această privire îl luă prin surprindere.

– Nu-mi vine să cred că spui asta, îi reproșă ea. Nu te poți gândi și la altcineva în afară de tine? La naiba, Dirk, pe noi măcar ne ajută soluția de anihilare a mirosului. Emerelii nu au absolut nimic. N-au arme, n-au protecție. Sunt oameni-copie, sunt vânat, atât și nimic mai mult. *Trebuie să facem ceva!*

– Ce? Să ne sinucidem? Asta vrei? Nu m-ai lăsat să mă duelez cu Bretan, și acum...

– Da! Acum suntem obligați! Pe vremuri, pe Avalon, n-ai fi vorbit așa, spuse ea aproape țipând. Atunci erai altfel. *Jaan* nu ar...

Se întrerupse, dându-și brusc seama ce spusese, și își feri privirea de el. Apoi începu să suspine. Dirk nu se mișcă din loc.

– Deci așa stau lucrurile, spuse el după o vreme, pe un ton calm. Jaan nu s-ar fi gândit în primul rând la siguranța lui, așa este? Jaan ar fi făcut pe eroul.

Gwen se uită iarăși la el.

– Să știi că așa ar fi făcut.

Iar el o aprobă.

– Sigur că așa ar fi făcut. Poate că și eu aș fi făcut-o pe vremuri. Poate ai dreptate. Poate că m-am schimbat. Nu știu.

Îi era rău și se simțea epuizat, înfrânt și foarte rușinat. Gândurile îi alergau zăpăcite de colo-colo. Și își tot spunea că amândoi aveau dreptate. *Ei* îi aduseseră pe cei din Braith în orașul Provocare, îi asmuțiseră asupra câtorva sute de victime inocente. Ei erau de vină; Gwen avea dreptate. Totuși, și *el* avea dreptate când spunea că nu pot face nimic acum, absolut nimic. Iar dacă asta era o dovadă de egoism, ei bine, asta era situația.

Acum Gwen plângea de-a binelea. Întinse din nou mâna spre ea, iar de această dată nu îl mai respinse. Cu toate că îi mângâia părul lung și negru, luptându-se să-și ascundă propriile lacrimi, știa că toate

acestea nu ajută la nimic, că nu aveau cum să schimbe nimic. Cei din casta Braith vânau, ucideau – iar el nu-i putea opri. Abia dacă putea să se salveze pe el. Înseamnă că nu mai era vechiul Dirk, acel Dirk de pe Avalon, nu, nu mai era. Iar femeia pe care o ținea în brațe nu mai era Jenny. Amândoi nu mai erau decât niște biete animale hăituite.

Și brusc își dădu seama de ceva.

– Da, rosti cu voce tare.

Gwen își ridică ochii la el, iar Dirk se ridică nesigur în picioare, trăgând-o după el.

– Dirk?

– Putem face ceva, îi spuse și se îndreptă spre ușa celui mai apropiat apartament. Se deschise imediat. Intră și se duse la ecranul de lângă pat. Camera era cufundată în întuneric, singura lumină fiind dreptunghiul albastru care intra de pe coridor pe ușa deschisă. Gwen rămase în prag, neînțelegând ce se întâmplă, siluetă neagră și tristă.

Dirk aprinse ecranul nutrind speranța (căci nu putea face nimic altceva decât să spere) că va funcționa. Și respiră ușurat când acesta se lumină. Se întoarse spre Gwen.

– Ce vrei să faci? îl întrebă ea.

– Spune-mi numărul tău de acasă, îi ceru el.

Și ea îi înțelese intenția. Dădu încetișor din cap și îi spuse numărul, iar el apăsă tastele, una după alta. Apoi așteptară. Încăperea se lumină sub pulsația albastră a semnalului de apel. Când acesta dispăru, pe ecran apăru maxilarul pronunțat al lui Jaan Vikary.

La început, nimeni nu spuse nimic. Gwen intră în cameră și se opri în spatele lui Dirk, cu o mână pe umărul lui. Vikary îi privi tăcut, iar, o clipă cumplit de lungă, Dirk se temu că va închide ecranul și îi va lăsa în voia sorții.

Dar nu. I se adresă lui Dirk.

– Ai fost frate de castă. Am avut încredere în tine.

Apoi își mută privirea la Gwen.

– Iar pe tine te-am iubit.

– Jaan, spuse ea iute, pe un ton blând, cu o voce atât de aproape de șoaptă încât Dirk se îndoi că Vikary o va putea auzi. Apoi se întrerupse și ieși repede din încăpere.

Dar Vikary nu întrerupse legătura.

– Văd că sunteți în Provocare. De ce m-ai sunat, t'Larien? Știi ce trebuie să fac împreună cu *teynul* meu?

– Știu, răspunse Dirk. Și îmi asum acest risc. Dar trebuie neapărat să-ți spun ceva. Cei din casta Braith ne-au urmărit. Nu știu de ce mi-am închipuit că nu ne va putea lua nimeni urma. Dar sunt aici. Bretan Bratih Lantry a distrus computerul orașului și se pare că acum controlează și restul de surse de energie. Ceilalți... au venit în haită. Ceilalți au ocupat majoritatea coridoarelor.

– Înțeleg, spuse Vikary.

Și o undă de emoție – stranie, indescifrabilă – îi traversă chipul.

– Rezidenții?

Dirk dădu cu vehemență din cap.

– Ai să vii?

Vikary schiță un surâs vag.

– Tu îmi ceri ajutorul mie, Dirk t'Larien? întrebă el clătinând din cap. Nu, n-ar trebui să glumesc, căci nu-mi ceri să te ajut pe tine. Înțeleg. Îmi ceri să-i ajut pe ceilalți, pe emereli, da, Garse și cu mine vom veni. Ne vom aduce emițătoarele de ghidaj, iar pe cei pe care îi vom găsi înaintea vânătorilor îi vom face *korariel* Ironjade. Dar va dura, poate va dura prea mult. Și mulți vor muri. Ieri, în Orașul din Iazul fără Stele, una din creaturile numite Mame a murit pe neașteptate. Copiii-gelatină – știi ceva despre copiii-gelatină, t'Larien?

– Știu destule.

– Au ieșit din Mama lor pentru a-și găsi o alta, dar nu au mai găsit niciuna. Iar în timpul zecilor de ani când ei au trăit în interiorul acelei gazde imense, alții din lumea lor au prins-o și au adus-o pe Worlorn de pe Lumea Oceanului de Vin Negru, iar în cele din urmă au abandonat-o. Copiii-gelatină și alți vinari-negri, care nu fac parte din secta lor nu se pot suferi. Așa că au invadat orașul, cam o sută, sau poate mai mulți, umplându-l de viață neașteptată, complet zăpăciți, împiedicați, fără să știe unde se află și de ce. Majoritatea erau bătrâni, destul de bătrâni. Cuprinși de panică, au început să-și trezească orașul cel mort, și așa s-a întâmplat că i-a găsit Roseph patrician Braith. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putere, i-am apărat pe unii dintre ei. Dar cei din casta Braith i-au găsit pe ceilalți, tocmai pentru că eu nu i-am putut găsi

pe toți la timp, tocmai pentru că este o acțiune de durată. La fel se va întâmpla și în Provocare. Aceia care încearcă să scape fugind pe coridoare, aceia vor fi cei vânați și uciși, înainte ca eu și *teynul* meu să le putem veni în ajutor. Pricepi?

Dirk dădu din cap.

– Nu este suficient doar să mă chemi pe mine, spuse Vikary. Trebuie să faci și tu ceva. Bretan Braith Lantry te vrea cu disperare, te vrea pe tine, pe nimeni altcineva. S-ar putea chiar să-ți îngăduie să te duelezi cu el. În vreme ce ceilalți vor numai să te vâneze, ca pe un om-copie, însă până și ei pun mai mare preț pe tine decât pe orice altă pradă. Ieși la iveală, t'Larien, iar ei vor veni după tine. Pentru acei emereli care se ascund în jurul tău, acest timp câștigat va fi foarte important.

– Înțeleg, spuse Dirk. Vrei ca eu și Gwen...

Vikary tresări vizibil.

– Nu, fără Gwen.

– Eu, atunci. Vrei să atrag atenția asupra mea? Fără să am măcar o armă?

– Dar ai o armă, îi răspunse Vikary. Ai furat-o insultând casta Ironjade. Numai tu poți hotărî dacă ai s-o folosești sau nu. Nu am încredere în tine că vei face alegerea corectă. Am avut încredere o dată. Pur și simplu îți spun. Încă ceva, t'Larien. Indiferent ce vei face, sau nu vei face, nu se va schimba nimic între noi doi. Discuția aceasta nu schimbă nimic. Știi foarte bine ce trebuie să facem.

– Mi-ai mai spus, îi răspunse Dirk.

– Îți mai spun o dată. Vreau să știi bine minte, se încruntă Vikary. Acum voi pleca. E drum lung până în orașul Provocare. Un zbor lung și rece.

Ecranul se întunecă înainte ca Dirk să formuleze un răspuns.

Gwen aștepta în fața ușii, sprijinită de peretele mochetat, cu fața în palme. Se îndreptă la vederea lui Dirk.

– Vin? îl întrebă.

– Da.

– Îmi pare rău că... am ieșit. Nu mă simțeam în stare să dau ochii cu el.

– Nu contează.

– *Ba da.*

– Nu, îi spuse pe un ton aspru.

Îl durea stomacul. Parcă tot auzea urlete îndepărtate.

– Ba nu. Mi-ai arătat înainte cât se poate de clar ce anume simți.

– Așa am făcut? râse ea. Dacă tu știi ce anume simt eu înseamnă că știi mai multe decât mine.

– Nu știu, Gwen – nu, ascultă-mă, nu contează. Ai avut dreptate. Trebuie să... Jaan a spus că avem o armă.

Ea se încruntă nedumerită.

– A spus asta? Crede că mi-am luat pistolul cu săgeți? Sau ce?

– Nu, nu cred că despre asta-i vorba. Mi-a spus doar că avem o armă pe care noi am furat-o, insultând, prin asta, casta Ironjade.

Gwen închise ochii.

– Dar bineînțeles, exclamă și îi deschise. Aerovehiculul. E prevăzut cu tunuri cu laser. Cred că la asta s-a referit. Dar nu sunt încărcate. Nici nu cred că sunt conectate. Mașina asta am folosit-o eu în mare parte din timp, iar Garse...

– Înțeleg. Crezi că putem regla laserele? Că putem să le facem să funcționeze?

– Poate. Nu știu. Dar la ce altceva să se fi referit Jaan?

– Cu siguranță că cei din Braith au descoperit mașina, spuse Dirk pe un ton lipsit de emoție și rece. Trebuie să riscăm. De ascuns nu ne putem ascunde, pentru că oricum ne vor găsi. Iar dacă transmisiunea mea la Larteyn a fost consemnată cumva în aparatura de la subsol, s-ar putea ca Bretan să fie chiar acum în drum spre noi. Nu, ne întoarcem la mașină. Nu se așteaptă la una ca asta, mai ales că știu că am apucat-o în jos pe magistrala principală.

– Dar aerovehiculul este la cincizeci și două de etaje deasupra noastră, exclamă Gwen. Cum ajungem acolo? Dacă Bretan controlează sursele de energie electrică așa cum ne închipuim noi că o face, înseamnă că a scos deja ascensoarele din funcțiune. A oprit și trotuarele mobile.

– Știa că le folosim, spuse Dirk. Sau că suntem pe magistrală. I-au spus cei care ne urmăreau. *Țin legătura*, Gwen. Cei din Braith. Trebuie că așa se întâmplă, altfel cum s-ar fi oprit benzile rulante chiar la momentul oportun pentru ei? Însă e bine, ne va fi mai ușor.

– Mai ușor? Pentru ce?

– Să le atragem atenția asupra noastră, îi explică el. Să-i facem să se ia după noi, să-i salvăm pe blestemații ăștia de emereli. Asta vrea Jaan să facem. Nu asta vrei și tu?

Tonul lui era ironic, iar Gwen se albi la față.

– Păi, da.

– Atunci, ai câștigat. Așa vom face.

Gwen căzu pe gânduri.

– Atunci mergem la ascensoare? Dacă mai funcționează încă?

– Nu putem să ne bazăm pe ascensoare, zise Dirk. Chiar dacă mai funcționează. Bretan le-ar putea opri cu noi înăuntru.

– Nu știu să existe scări pe aici, spuse ea. Și chiar dacă ar exista, nu le-am putea găsi fără indicațiile date de Voce. Putem încerca să urcăm pe magistrală, însă...

– Deocamdată știm că sunt cel puțin două echipe de vânători care ne caută acolo. Poate mai multe. Nu.

– Și atunci?

– Ce a mai rămas? se încruntă el. Axul central.

Dirk se aplecă peste parapetul din fier forjat, se uită în sus, apoi în jos, și ameți. Axul central părea a se întinde la infinit în ambele direcții. Știa că nu sunt decât doi kilometri din vârf până jos, însă îi dădea senzația de distanță nesfârșită. Curenții ascendenți de aer cald susțineau cu forță portantă pe curajoșii ușori ca fulgul care îndrăzneau să se avânte în cilindrul răsunător, plin cu ceață alb-cenușie, iar de

jur împrejur se înșirau balcoanele – nivel peste nivel peste nivel – absolut identice, creând iluzia de repetiție infinită.

Gwen scoase ceva din ranița ei cu senzor, un instrument metalic, cât o palmă. Se apropie de parapet, lângă Dirk, și îl aruncă ușor în cilindru. Amândoi îl urmăriră cum se învârte, iar, și iar, și iar, făcându-le cu ochiul cu sclipiri de lumină reflectată. Pluti până la jumătatea diametrului puțului uriaș, apoi începu să coboare – încet, blând, pe jumătate susținut de curenții ascendenți, firicel metalic dansând în lumina artificială de soare. Îl urmăriră preț de ceea ce li s-a părut a fi un eon, înainte să dispară în abisul cenușiu de sub ei.

– E bine, spuse Gwen după ce nu se mai văzu, rețeaua gravitațională este pornită.

– Da. Bretan nu cunoaște orașul. Nu suficient de bine, spuse Dirk și se uită din nou în sus. Cred că ar fi cazul să pornim. Cine e primul?

– Te las pe tine.

Dirk deschise poarta balconului și se retrase până la perete. Își împinse nervos din ochi o șuviță de păr încurcat, ridică din umeri și o luă la goană. Când ajunse pe margine, bătu cât putu de tare și sări.

Saltul îl purtă în sus, *în sus*. O clipă îngrozitoare avu sentimentul că se prăbușește în gol, și i se înnodă stomacul, dar apoi deschise ochii și văzu și simți. Și nu mai era deloc ca și cum ar fi căzut, ci plutea, se avânta în înalturi. Amețit, râse tare și își întinse mâinile în față, apoi le aduse spre spate, în mișcări ritmice,

viguroase, înotând pe curenții de aer mai sus și mai repede. Rândurile de balcoane goale treceau pe lângă el: unul, două, cinci. Mai devreme sau mai târziu va începe, totuși, să coboare într-o curbă blândă, descendentă, spre depărtarea cenușie, dar nu va cădea prea mult. Cealaltă latură a axului era la doar treizeci de metri distanță de el, și îi va fi ușor să sară pe ea, sfărâmând lanțurile firave ale gravitației aproape inexistente în interior.

În cele din urmă, ajunse lângă peretele curbat și se izbi puternic de unul din parapeții din fier negru, și se învârti și se rostogoli aiurea până reuși să se apuce de stâlpul balconului de deasupra celui de care se lovise. Apoi i-a fost ușor să se urce pe el. Traversase axul în zborul lui planat și urcase unsprezece etaje. Zâmbind cu gura până la urechi și îmbătat de succes, se așeză să prindă putere pentru cel de-al doilea salt și o urmări pe Gwen care venea după el. Zbura ca o pasăre grațioasă dintr-o specie necunoscută, cu părul negru sclipind în urma-i. Ateriză cu două etaje mai sus de el.

Pe când ajunse la cel de-al 520-lea nivel, Dirk era învinețit în vreo șase locuri, acolo unde se izbise mai tare de parapeții din fier, dar se simțea bine. La finalul celui de-al șaselea salt peste puțul fără fund, aproape că nu-i mai veni să se urce pe balconul din față și să revină la parametrii normali ai gravitației. Dar o făcu, în cele din urmă. Gwen îl aștepta deja acolo, cu kitul de supraviețuire și ranița cu provizii fixate pe spate, între omoplați. Îi întinse mâna și îl ajută să treacă peste parapet.

Ieșiră pe coridorul larg ce înconjura axul central, pătrunzând din nou în umbrele albastre. La intersecții globurile străluceau stins, de-o parte și de alta, acolo unde culoare lungi și drepte porneau din inima orașului, aidoma spițelor unei roți gigantice. Aleseră la întâmplare unul și începură să meargă repede spre perimetrul turnului-oraș. Lui Dirk nu-i venea să creadă cât de mult aveau de mers. Trecură pe lângă numeroase alte intersecții (pierdu șirul la patruzeci), fiecare absolut identică cu cea dinainte, pe lângă uși negre care se deosebeau doar prin numerele înscrise pe ele. Nici unul dintre ei nu spuse nimic. Pasagera senzație de bine, bucuria zborului fără aripi, dispăruse la fel de repede cum venise. Locul i-l luase un ghimpe de teamă. Urechile-i invocau fantasme care nu-i dădeau pace; ochii lui transformau globurile mai îndepărtate în ceva oribil și vedeau forme în colțurile din cobalt albastru, acolo unde nu domnea decât întunericul. Dar nu au dat peste nimic, nu s-au întâlnit cu nimeni. Era doar mintea sa care îi juca feste.

Totuși cei din casta Braith fuseseră acolo. Aproape de perimetrul orașului Provocare, acolo unde coridorul transversal se întâlnea cu magistrala exterioară, descoperiră una din mașinile cu anvelope moi pe care Vocea le folosea ca să plimbe vizitatorii încoace și încolo. Era goală și răsturnată pe o parte, jumătate pe covorul albastru, și jumătate pe plasticul curat și rece care acoperea magistrala propriu-zisă. Se opriră lângă ea, iar ochii li se întâlniră într-o întrebare mută. El își aduse aminte că mașinile acestea nu aveau

dispozitive de conducere pentru pasageri, ci erau acționate direct de Voce. Dar iată acum una, răsturnată în drumul lor. Mai observă și altceva. Lângă una din roțile din spate, mocheta albastră era umedă și mirosea urât.

– Haide, îi șopti Gwen și porniră să traverseze magistrala, sperând ca acei Braith care fuseseră acolo mai devreme să fi plecat deja și să nu-i poată auzi.

Acum erau foarte aproape de aerodrom și de mașina lor și ar fi fost o ironie crudă din partea sorții să nu poată ajunge până la ea. Lui Dirk i se părea că pașii lor răsună înfiorător de tare pe suprafața goală a bulevardului; cu siguranță că-i puteau auzi toți cei din clădire, chiar și Bretan Braith, din subsolul aflat la kilometri sub ei. Ajunși la aleea pietonală care lega banda mediană de trotuare mobile, începură amândoi să alerge. Nu știa care fusese primul, el sau Gwen. Acum mergeau unul lângă celălalt, cât de repede erau în stare, făcând cât mai puțin zgomot, iar în secunda imediat următoare alergau amândoi.

Dincolo de bulevard – și dincolo de un coridor nemochetat, dincolo de două colțuri – era o ușă ce nu voia să se lase deschisă. Dirk se izbi în ea cu umărul învinețit și amândoi gemură de durere. Ușa se deschise și păși din nou pe aerodromul de la etajul al 520-lea din orașul Provocare.

Noaptea era rece și neagră. Se auzea scheunatul jalnic al vântului de pe Worlorn în jurul turnului-oraș construit de emereli. O singură stea ardea în

dreptunghiul prin care se vedea cerul. Aerodromul era la fel de negru ca și noaptea de afară.

Nicio lumină nu se aprinse la intrarea lor.

Însă mașina lor zburătoare era tot acolo, ghemuită în beznă ca o vietate, aidoma acelei banshee cu care trebuia să semene. Și nu o păzea niciun Braith.

Gwen își dădu jos kitul de supraviețuire și rănița cu provizii și le puse pe bancheta din spate, unde se mai aflau încă scuterele aeriene. Tremurând amarnic, Dirk îi urmărea mișcările; nu mai avea paltonul dăruit de Ruark, iar aerul nopții era ca de gheață.

Gwen atinse un contact de pe panoul de bord și capota mașinii începu să se deschidă. Panourile ei metalice se mișcară într-o parte și în sus, dezvăluind intestinele vehiculului kavalar. Gwen ocoli mașina și aprinse o sursă de lumină de pe interiorul unuia dintre panouri. Iar Dirk observă că pe interiorul celuilalt erau înșiruite o mulțime de unelte prinse cu cleme.

Într-un halo de lumină galbenă, Gwen se aplecă să inspecteze mecanismul complicat. Dirk se apropie de ea.

În cele din urmă, ea clătină din cap și spuse pe un ton istovit.

– Nu. N-o să meargă.

– Putem să tragem curent de la rețeaua gravitațională, propuse Dirk. Ai tot ce-ți trebuie, continuă el și îi arătă uneltele de pe panou.

– Nu mă pricep, zise ea. Doar foarte puțin. Am sperat că o să-mi dau seama... înțelegi tu. Dar nu pot. Nu este vorba doar despre alimentarea cu energie

electrică. Iar laserele de pe aripi nici măcar nu sunt conectate. Și ornamente dacă erau și tot ne-ar fi ajutat mai mult.

Se uită la Dirk.

– Bănuiesc că nici tu... ?

– Nu, îi răspunse, nici eu nu mă pricep.

– Înseamnă că nu avem nicio armă.

Dirk se îndreptă de spate și privi peste mașină, spre cerul gol al planetei Worlorn.

– Am putea să ne luăm scuterele și să zburăm cu ele de aici.

Gwen întinse mâinile și lăsă în jos cele două panouri, iar întunecata banshee își recăpătă aspectul fioros. Îi răspunse cu o voce lipsită de orice intonație.

– Nu. Amintește-ți ce ai spus. Cei din Braith sunt afară. Mașinile lor sunt înarmate. N-am avea nicio șansă. Nu.

Trecu pe lângă el și se urcă în aerovehicul.

Se urcă și el și se așeză ghemuit în scaun ca să poată vedea steaua singuratică de pe cerul rece al nopții. Era conștient că este epuizat, dar la fel de bine își dădea seama că nu era vorba doar de oboseală fizică. De când venise în orașul Provocare, emoțiile se năpustiseră asupra lui așa cum se năpustesc valurile de furtună pe plajă, unul după celălalt, unul după celălalt. Dar, dintr-odată, oceanul dispăruse. Și nu mai era niciun val.

– Cred că ai avut dreptate mai devreme, pe coridor, îi spuse gânditor, fără să o privească.

– Am avut dreptate?

– Când m-ai acuzat de egoism. Când... știi tu... când ai dat de înțeles că nu sunt un cavaler salvator.

– Cavaler salvator?

– Ca Jaan. Poate că nu am fost niciodată unul, însă pe vremea când eram pe Avalon îmi plăcea să cred că sunt. Credeam în anumite lucruri. Acum abia dacă-mi mai pot aminti care erau lucrurile acelea. În afară de tine, Jenny. Pe tine te țin minte. De aceea eu... înțelegi ce vreau să spun. În ultimii șapte ani am făcut tot felul de lucruri, nimic extraordinar, desigur, dar lucruri pe care nu le-aș fi putut face pe Avalon. Cinice, egoiste. Însă până în momentul ăsta n-am omorât pe nimeni.

– Nu te autoflagela, Dirk, îi spuse cu voce la fel de istovită ca a lui. Nu-i o priveliște plăcută.

– Vreau să fac ceva, continuă Dirk. Trebuie. Nu pot doar să... înțelegi. Ai avut dreptate.

– *Nu putem* să facem nimic decât să fugim și să murim, iar asta nu folosește nimănui. Nu avem nicio armă.

Dirk scoase un hohot amar de râs.

– Prin urmare, nu ne rămâne decât să-i așteptăm pe Jaan și pe Garse să vină și să ne salveze, și apoi... Împăcarea noastră a avut o viață cumplit de scurtă, nu crezi?

Fără să-i răspundă, Gwen se aplecă și își puse fruntea pe brațul sprijinit de bordul mașinii. El îi aruncă o privire, apoi se uită din nou afară. Tot îi mai era frig, dar parcă nu mai avea nicio importanță.

Au rămas în mașină fără să mai vorbească.

Până când, în cele din urmă, Dirk se întoarse și puse mâna pe umărul lui Gwen.

– Arma, spuse el cu o voce neașteptat de însuflețită. Jaan a spus că avem o armă.

– Laserele de pe mașină, zise Gwen. Dar...

– Nu, o întrerupse Dirk rânjind dintr-odată. Nu, nu, *nu!*

– Dar la ce altceva să se fi referit?

În loc de răspuns, Dirk se întinse și porni mașina, iar uriașa banshee din metal prinse viață și se ridică ușor de pe dalele platformei.

– Mașina, îi explică el. Mașina însăși.

– Cei de afară au și ei mașini, spuse Gwen. Mașini *înarmate.*

– Da, fu de acord Dirk. Dar Jaan și cu mine nu vorbeam despre cei de afară. Vorbeam despre echipele de vânători *dinăuntru*, despre cei care aleargă de colo colo pe magistrală și omoară oameni!

Înțelegerea îi lumină chipul ca soarele. Zâmbi și ea.

– Da, spuse cu sălbăticie, și atinse bordul, iar mașina mârâi și, de undeva de sub capotă, se răspândiră în evantai coloane de lumină albă, alungând întunericul din fața lor.

În timp ce plana la o jumătate de metru de sol, Dirk sări peste aripă, se duse la ușa spartă și cu același umăr rănit izbi panoul de alături, făcând loc mașinii să treacă pe acolo. Apoi se urcă la loc.

La scurtă vreme după aceea, se aflau înapoi pe magistrală, acum plutind deasupra bulevardului, aproape de locul cu mașinuța răsturnată. Razele puternice ale farurilor măturau trotuarele nemișcate și magazinele

de mult abandonate. Coborau pe drumul care se înșuruba în jurul înaltului oraș-turn până la nivelul solului.

– Îți dai seama, spuse Gwen, că ne aflăm pe banda *ascendentă*. Traficul descendent ar trebui să se desfășoare pe partea cealaltă.

– Ce facem noi acum este interzis de normele de pe ai-Emerel, surâse Dirk. Dar cred că Vocea nu se va supăra pe noi.

Gwen îi răspunse la zâmbet, atinse un contact de pe bord, iar mașina țâșni înainte căpătând viteză tot mai mare, iar ei își creară propriul vânt sălbatic, traversând penumbra cenușie mai repede, și mai repede. Gwen, palidă, tăcută și încordată la manșă. Dirk, alături de ea, urmărind numerele etajelor coborâte în goană.

Îi auziră cu mult înainte de a-i vedea – din nou urletul îngrozitor și un lătrat sălbatic și strident așa cum Dirk nu mai auzise vreodată. Ecourile prelungi de pe magistrală le făceau să pară încă și mai sălbatice, dacă așa ceva era cu putință. Când auzi haita, Dirk se aplecă și stinse farurile mașinii.

Gwen îl privi întrebătoare.

– Nu facem cine știe ce zgomot, îi explică el. Așa că nu au cum să ne audă din cauza urletelor și propriilor lor strigăte. Dar pot vedea lumina care vine din spate. Corect?

– Corect, răspunse ea.

Atâta tot. Gwen se concentra asupra pilotatului. Dirk o urmări în lumina difuză dinăuntru. Ochii ei își recăpătaseră culoarea de jad și strălucirea și erau

la fel de furioși ca ai lui Garse Janacek. În fine căpătase o armă, iar vânătorii kavalari erau pe undeva prin fața lor.

Aproape de nivelul 497 trecură printr-o zonă plină cu petice de stofă, care fluturau și se rostogoleau în curentul făcut de coborârea lor năvalnică. O bucată mai mare zăcea în mijlocul bulevardului. Resturi sfâșiate dintr-un palton vechi, cafeniu.

Din față urletul se auzea și mai tare, și mai puternic.

Un zâmbet fugar îi atinse buzele lui Gwen. Dirk îl observă și se minună, aducându-și aminte de blânda lui Jenny de pe Avalon.

Atunci îi văzură. Siluete mici și întunecate pe magistrala acoperită de umbre, siluete care creșteau tot mai mult devenind oameni și câini pe măsură ce mașina se apropia de ei. Cinci dintre copoii uriași erau liberi și alergau în josul bulevardului în urma celui de-al șaselea, mai mare decât toți, care trăgea amarnic în două lanțuri grele ținute de celelalte capete de doi bărbați care abia mai puteau sta pe picioare.

Și tot creșteau. Cât de *repede* creșteau!

Primii care au auzit mașina au fost copoii. Liderul lor începu să se zbată, să tragă și mai tare în lanțuri, smulgând unul din mâinile vânătorului. Trei dintre copoii liberi se întoarseră mârâind și dezvelindu-și colții, iar al patrulea se repezi spre mașină. O clipă bărbații părură a nu înțelege ce se întâmplă. Unul se încurcase în lanțul cu care ținuse câinele din frunte când acesta se întorsese. Celălalt, cu mâinile goale, își căuta ceva la nivelul șoldului.

Gwen aprinse brusc farurile. În semiîntunericul de pe magistrală, ochii de banshee îi orbeau pe toți.

Mașina intră în ei.

Impresii felurite dădură buzna peste Dirk, una după alta. Un urlet lung preschimbat brusc într-un zbieret de durere; un impact care zgâlțâi mașina. Ochi roșii de fiară turbată lucind înfiorător de aproape, cap ca de șobolan și colți galbeni, plini de bale; apoi altă ciocnire, altă zgâlțâitură, un pocnet. Mai multe impacturi, zgomote grețoase de carne strivită, unu, două, trei. Un țipăt, un țipăt foarte omenesc. Apoi un bărbat prins în lumina farurilor. Un bărbat solid, înalt, necunoscut lui Dirk, îmbrăcat cu pantaloni groși și o jachetă din stofă cameleonică ce-și schimba culorile pe măsură ce ei se apropiau. Își ținea mâinile ridicate în fața ochilor, într-una din ele strângând un laser de duel, inutil acum, iar Dirk observă și luciul metalic al brățării care-i ieșea de sub mânecă. Părul alb îi ajungea până la umeri.

Apoi dispăru brusc, după o eternitate în care parcă se mișcaseră cu încetinitorul, sau deloc. Mașina se mai scutură o dată. Iar Dirk se scutură cu ea.

În fața lor se întindea un gol cenușiu, bulevardul cel lung și sinuos.

În spatele lor – căci Dirk se întoarse să se uite – alerga un copoi, târând două lanțuri grele. Dar rămânea în urmă, mai mic, și mai mic, până nu se mai văzu. Magistrala din plastic rece era acoperită cu forme întunecate. Vru să le numere, dar dispărură și ele. Un impuls luminos scânteie scurt deasupra lor, venind de undeva de foarte departe.

Erau din nou singuri și nu se auzea niciun sunet în afară de șoapta aspră a coborârii lor. Chipul lui Gwen era impenetrabil. Mâinile-i erau ferme pe manșă. Ale lui tremurau.

– Cred că l-am omorât, spuse Dirk.

– Da, răspunse ea. L-am omorât. Și câțiva copoi.

Tăcu o vreme, apoi continuă:

– Din câte îmi aduc aminte, îl chema Teraan Braith și încă vreo câteva nume.

Tăcură amândoi. Gwen stinse din nou farurile.

– Ce faci? o întrebă Dirk.

– Mai sunt și alții în față, îi explică ea. Amintește-ți strigătele pe care le-am auzit.

– Da. Mai rezistă mașina și la alte șocuri?

Ea surâse stins.

– O, acest *code duello* kavalar are mai multe stiluri de luptă aeriană. Iar aerovehiculele sunt adesea folosite ca arme. Sunt extrem de rezistente. Mașina aceasta a fost construită ca să facă față cât de mult posibil focului cu laser.Iar carcasa blindată... să continui?

– Nu, spuse el. Gwen?

– Da?

– Nu mai ucide nici unul.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Îi vânează pe emereli, îi spuse, și pe oricare alt nefericit care are ghinionul de a fi rămas în Provocare.

– Indiferent ce fac, răspunse el. Le putem abate atenția, putem câștiga ceva timp pentru ceilalți. Jaan va ajunge curând. Nu mai trebuie să moară nimeni.

Gwen oftă și încetini viteza.

– Dirk, începu ea, apoi zări ceva și frână brusc; mașina începu să plutească alunecând foarte încet înainte. Iată despre ce vorbesc. Privește într-acolo.

Lumina era atât de slabă, încât îi fu greu să poată deslușească ceva până când nu se apropiară, și atunci văzu despre ce era vorba – un cadavru, sau ce rămăsese dintr-unul. În mijlocul magistralei, țeapăn și plin de sânge. Bucăți mari de carne împrăștiate în jurul lui. Sânge uscat, negru, pe plasticul de pe jos.

– Probabil că e victima pe care am auzit-o adineauri, constată Gwen pe un ton indiferent. Știi, vânătorii de oameni-copie nu-și mănâncă prada. Pe scurt, ei spun că aceste creaturi nu sunt oameni, ci doar un soi de animale dotate cu un nivel minim de inteligență, și chiar cred ce spun. Însă infamia canibalismului este mult prea mare, chiar și pentru ei, așa că nu îndrăznesc să se dedea la asemenea practici. Chiar și pe vremuri, în timpul secolelor de coșmar de pe Înaltul Kavalaan, vânătorii din caste nu s-au atins niciodată de carnea oamenilor-copie pe care îi doborau. Își abandonau victimele, ofrandă pentru zei, sau hrană pentru mușteleștârvurilor și cărăbușii de nisip. Bineînțeles, nu înainte de a-și recompensa copoii cu o bucățică din carnea aceea. Totuși, își iau trofee. Capetele. Vezi trunchiul de acolo? Arată-mi capul.

Dirk simți că-i vine să vomite.

– Le iau și pielea, continuă Gwen. Au în permanență la ei cuțite de jupuit. Sau obișnuiau să aibă. Ține minte că vânătoarea de oameni-copie a fost interzisă pe Înaltul Kavalaan de zeci de ani. Până și înaltul

consiliu al castei Braith a votat împotriva ei. De atunci se vânează pe furiș. Iar acei vânători care au mai rămas sunt obligați să-și ascundă trofeele de ochii lumii. Aici, însă, e altă situație. Jaan se așteaptă ca bărbații din casta Braith să rămână pe Worlorn cât de mult este posibil. Chiar mi-a povestit că ei iau în calcul posibilitatea retragerii din castă, aducerea *betheynelor* de pe planeta-mamă și formarea unei coaliții noi pe această planetă, coaliție ce va reînvia vechile tradiții cu toată hidoșenia lor muribundă. Iar asta va dura un an, sau doi, sau zece, va dura atâta timp cât scutul toberian va mai putea menține căldura pe Worlorn. Și vor fi doar Lorimaar – patrician Larteyn acum – și cei de teapa lui, fără nimeni care să-i oprească.

– Dar ar fi o nebunie curată!

– Poate. Însă asta nu-i împiedică. Dacă ar fi ca Jaantony și Garse să plece chiar mâine, atunci și-ar pune de îndată planul în practică. Prezența Ironjade îi împiedică. Se tem că dacă tradiționaliștii Braith s-ar muta aici în număr mare, atunci facțiunea progresistă din Ironjade ar trimite un număr egal de luptători tocmai pentru a le descuraja practicile. Și, într-un asemenea caz, nici nu vor putea vâna, iar ei și copiii lor vor avea parte de o viață scurtă și mizerabilă într-o lume pe moarte, fără plăcerile de care sunt dependenți, fără bucuria vânătorii de oameni-copie.

Ridică din umeri și continuă.

– Dar se spune că totuși există camere cu trofee în Larteyn. Lorimaar singur se laudă cu cinci capete. Și se mai spune și că ar avea două jachete confecționate

din piele de om-copie. Însă nu îndrăznește să le poarte. Jaan l-ar ucide.

Porni mașina și începură să gonească din nou.

– Acum, zise ea, tot mai vrei să-i ocolesc data viitoare când ne vom întâlni cu ei? Acum, când ai aflat ce sunt?

Nu-i răspunse.

La scurt timp după aceasta, auziră din nou zgomote venind dinspre etajele inferioare, urletele prelungi și zbieretele răsunând puternic pe magistrala goală. Trecură pe lângă o altă mașină răsturnată, cu roțile moi dezumflate și sfâșiate. Puțin mai încolo, un morman de metal negru le bloca drumul, un robot masiv, cu cele patru brațe înțepenite deasupra capului într-o poziție caraghioasă. Partea superioară a trunchiului era un cilindru cu ochi de sticlă; partea inferioară era un bloc de dimensiunile unui aerovehicul, pe șenile.

– Un gardian, spuse Gwen când trecură pe lângă mașinăria decedată, iar Dirk observă că mâinile robotului fuseseră retezate din brațe, iar trupul era topit acolo unde îl găurise laserul.

– S-a luptat cu ei? o întrebă.

– Probabil, îi răspunse ea. Iar asta înseamnă că Vocea nu a murit și că mai controlează încă anumite funcții. Poate din cauza asta nu am mai auzit nimic din partea lui Bretan Braith. Poate că are ceva probleme acolo, la subsol, unde este. În mod normal, Vocea ar trebui să adune toți gardienii ca să apere funcțiile vitale ale orașului.

Ridică din umeri.

– Oricum, nu contează. Emerelii nu sunt de acord cu violența. Iar gardienii sunt doar instrumente de constrângere. Trag săgeți cu tranchilizante și cred că pot să răspândească și gaze lacrimogene prin grila aceea pe care o au la baza trunchiului. Cei din Braith vor învinge. Întotdeauna înving.

Robotul dispăruse deja în spatele lor, iar magistrala era din nou pustie. Din față zgomotele se auzeau foarte tare.

De data aceasta Dirk nu mai comentă atunci când Gwen aprinse farurile și repezi mașina asupra lor, iar țipetele și impacturile se succedară cu maximă repeziciune, unul după altul. Îi doborî pe ambii vânători Braith, deși, mai târziu, spuse că nu era sigură că îl omorâse pe al doilea. Mașina îl lovise cu aripa dreaptă, îl învârti și îl aruncă într-unul din copoii lui.

Iar Dirk încremeni îngrozit, deoarece, în timp ce se învârtea ca beat, kavalarul scăpă din mână obiectul pe care îl ținuse până atunci, iar el zbură prin aer și se izbi de vitrina unui magazin, lăsând o pată însângerată pe sticlă. Atunci Dirk înțelese că acela fusese trofeul vânătorului. Îl ținuse de păr.

Drumul spiralat din jurul turnului în interiorul căruia se afla orașul Provocare cobora alene și egal. Călătoria de la nivelul 388 – unde au dat peste a doua echipă de vânători Braith – până la nivelul unu a durat mai mult decât și-ar fi putut imagina Dirk. Un zbor lung în tăcere lugubră.

Nu se mai întâlniră cu nimeni, nici kavalari, nici emereli.

La etajul 120 un gardian solitar le bloca drumul, fixându-i cu toți ochii lui acum slab luminați și cerându-le să se oprească cu glasul – tot calm și cordial – al Vocii orașului Provocare. Dar Gwen nu opri, iar când se apropie, gardianul își acționă șenilele și se retrase din calea lor, dar fără să tragă nicio săgeată cu tranchilizante și fără să răspândească niciun fel de gaz. Ecourile comenzilor lui îi urmăriră multă vreme.

La nivelul 57, luminile slabe de deasupra magistralei pâlpâiră și se stinseră. Timp de o clipă își continuară drumul în beznă totală. Apoi Gwen aprinse lumina din cabină și încetini viteza. Nici unul nu spuse nimic. Dirk se gândi la Bretan Braith și se întrebă dacă luminile fuseseră stinse intenționat, sau dacă era vorba de o simplă pană de curent. Mai mult ca sigur că era vorba de intenție. În cele din urmă, unul dintre supraviețuitorii de la etajele superioare își anunțase frații de castă.

La parter, magistrala se termina cu un sens giratoriu, în jurul unei zone întinse de promenadă. Dar nu reușiră să vadă mare lucru; doar forme ciudate care țâșneau din oceanul de catran din jur atunci când erau atinse de lumina farurilor. În centrul promenadei parcă era un soi de copac. Dirk deslușì un trunchi masiv și noduros, un adevărat zid de lemn, și auziră amândoi foșnetul frunzelor. Drumul făcea un cerc larg în jurul copacului.

De partea cealaltă, prin poarta deschisă se vedea noaptea, iar Dirk simți atingerea vântului pe chip și

înțelese de ce foșneau frunzele. Se uită afară când trecură pe lângă ea. Dincolo de poartă, panglica albă a unui drum pleca din orașul Provocare.

Și deasupra acelui drum, se vedea un aerovehicul care se îndrepta cu viteză mare spre oraș. Spre ei. Dirk îl văzu doar o fracțiune de secundă. Mașina era închisă la culoare – dar toate lucrurile păreau închise la culoare la lumina palidă a stelelor de deasupra acestei planete – și metalică; în forma vreunei fiare kavalare hidoase pe care Dirk nu o cunoștea.

Nu era a celor din Ironjade. De asta era sigur.

CAPITOLUL 9

– Am izbutit, rosti sec Gwen după ce trecură de poartă. De acum o să ne urmărească.

– Ne-au văzut?

– Mai mult ca sigur. Ne-au văzut luminile când am trecut pe lângă poartă. Nu avea cum să le scape.

Străpungeau bezna densă pe sub foșnetul de frunze.

– Fugim? întrebă Dirk.

– Mașina lor are lasere funcționale, iar a noastră nu. Magistrala exterioară este singura cale de acces care ne este deschisă. Mașina braith ne va urmări, iar undeva, mai sus, ne vor aștepta vânătorii. Am omorât doar doi dintre ei, poate trei. Sunt mai mulți acolo. Suntem prinși în capcană.

Dirk căzuse pe gânduri.

– Putem să mai dăm o dată ocol, iar când ajungem la poartă, să plecăm de aici.

– Da, asta este o încercare evidentă. Prea evidentă. Posibil să ne aștepte afară un alt aerovehicul, așa bănuiesc. Am o idee mai bună.

În timp ce vorbea, încetini, iar apoi opri mașina. Chiar în fața lor, în lumina strălucitoare a farurilor, drumul se bifurca. La stânga, sensul giratoriu formând un cerc complet; la dreapta, magistrala exterioară începându-și ascensiunea de doi kilometri.

Gwen stinse farurile și întunericul îi înghiți. Când Dirk vru să spună ceva, ea îl reținu cu asprime:

– Ssst!

Lumea era cumplit de neagră. Orbise. Dispăruse totul – Gwen, mașina, orașul Provocare. Auzea cum frunzele se ating una de alta și i se păru că aude și cealaltă mașină, că îi aude pe cei din Braith năpustindu-se asupra lor, dar asta nu se putea întâmpla decât în mintea lui pentru că, dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci precis că le-ar fi văzut mai întâi luminile.

Simți cum se balansează ușurel, ca și cum ar fi fost într-o bărcuță. Ceva dur îi atinse brațul și îl făcu să tresară, apoi alte lucruri îi pălmuiră fața.

Frunze.

Urcau prin frunzișul des al imensului copac emereli.

Împinse o ramură la o parte, iar ramura reveni și îl biciui peste obraz, dându-i sângele. Erau înghițiți de frunze. Apoi se auzi o bufnitură surdă când aripile mașinii se izbiră de o creangă uriașă. Nu mai puteau urca. Așa că plutiră acolo, orbi, învăluiți în întuneric și frunziș pe care nu îl puteau vedea.

La foarte scurtă vreme după aceea, o pată de lumină sclipi sub ei și o luă la dreapta, începând să urce magistrala. Nici nu dispăru bine, că – din *stânga* – se ivi

o altă pată luminoasă care coti brusc la bifurcație și o urmă pe prima. Iar Dirk era foarte bucuros că Gwen refuzase să țină seama de sugestia lui.

Plutiră o eternitate printre frunze, dar nu se mai ivi nici o altă mașină. În cele din urmă Gwen îi readuse pe drum.

– Asta nu înseamnă că n-o să ne mai caute, spuse ea. Când vor închide capcana, iar noi nu vom fi în ea, vor începe să-și pună întrebări.

Cu poalele cămășii Dirk își ștergea sângele de pe obraz. Când buricele degetelor îl informară că firicelul de sânge se uscase, se întoarse în direcția dinspre care venea vocea lui Gwen. Tot orb era.

– Deci ne vor vâna, spuse. E bine. Câtă vreme își vor bate capul încercând să-și dea seama unde putem fi, nu vor mai ucide niciun emereli. În plus, Jaan și Garse trebuie să ajungă curând. Acum cred că a venit timpul să ne ascundem.

– Să ne ascundem sau să fugim, se auzi din beznă răspunsul lui Gwen.

– Am o idee, exclamă Dirk.

Își atinse iarăși obrazul. Apoi, mulțumit că nu mai sângerează, începu să-și vâre cămașa la loc în pantaloni.

– Când te-ai învârtit în cerc am observat ceva. O rampă cu un indicator. Am văzut-o în fugă, la lumina farurilor, dar mi-a adus aminte de ceva. Nu-i așa că Worlorn are o rețea subterană de cale ferată? Pentru transportul interurban.

– Așa este, spuse Gwen. Dar cred că a fost dezafectată.

– Oare? Știu că trenurile nu mai circulă, dar care-i situația cu tunelurile? Le-au astupat?

– Nu știu. Nu prea cred.

Aprinse farurile, luându-l prin surprindere pe Dirk care clipi des năucit de lumina neașteptată.

– Arată-mi indicatorul, îi ceru Gwen și iar porniră rotirea în jurul copacului central.

Era o intrare în subteran, exact așa cum presupusese Dirk. O rampă subțire ducea în întuneric. Gwen opri mișcarea de înaintare a mașinii și activă funcția de planare, câtă vreme manevra farurile asupra plăcuței indicatoare.

– Asta ar însemna să abandonăm mașina, spuse ea în cele din urmă. Unica noastră armă.

– Așa este, fu de acord Dirk.

Căci intrarea era mult prea strâmtă ca să permită intrarea uriașei bashee din metal; evident că cei care construiseră rețeaua subterană nu se gândiseră că va dori cineva să zboare cu un aerovehicul prin tunelurile lor.

– Poate că este mai bine. Nu putem pleca din Provocare, iar în interiorul orașului mașina ne limitează mobilitatea destul de mult, nu crezi?

Când Gwen nu-i răspunse imediat, începu să-și maseze istovit tâmplele.

– Mie mi se pare că așa ar fi bine, dar poate nu mai gândesc limpede. Sunt obosit și probabil că m-aș speria dacă m-aș gândi mai bine la cum mă simt. Sunt învinețit și zgâriat și vreau să dorm.

– Ei bine, spuse Gwen, atunci poate că merită să încercăm în subteran. Putem ajunge la câțiva kilometri

distanță de Provocare și atunci vom putea dormi. Nu cred că bărbații din casta Braith se vor gândi să ne caute acolo, prin tuneluri.

– Așa rămâne, atunci, zise Dirk.

Acționară metodic. Gwen așeză mașina lângă rampă și își luă de pe bancheta din spate ranița cu senzori și sacul cu provizii. Luară și scuterele aeriene. Își puseră ghetele de zbor ca să nu mai fie nevoiți să le care și aruncară încălțămintea purtată până atunci. Din trusa de scule de pe interiorul capotei aleseră o lanternă din metal și plastic, care difuza o lumină albă, cețoasă.

Înainte să intre în tunel, Gwen repetă tratamentul cu sprayul de anihilare a mirosurilor, apoi îl lăsă pe Dirk să o aștepte lângă intrarea în subteran în vreme ce ea duse mașina exact în punctul opus al cercului și o lăsă în mijlocul drumului chiar lângă unul din cele mai largi coridoare de la parter. Pentru ca urmăritorii să-și închipuie că intraseră în labirinturile interioare ale orașului și să se bucure de vânătoarea lungă și plăcută ce-i așteaptă.

Dirk aștepta în beznă pe când Gwen făcu pe jos lungul drum înapoi, ocolind copacul și luminându-și calea cu lanterna. Apoi coborâră împreună rampa spre terminalul abandonat al trenului subteran. Au coborât mai mult decât se aștepta Dirk. Cel puțin două niveluri, așa i se păru lui. A mers fără să scoată vreun cuvânt, iar lumina lanternei se răsfrângea pe pereții colorați în albastru deschis. Se gândi la Bretan Braith, aflat la vreo cincizeci de niveluri sub ei, și o secundă

nutri speranța demență că tunelurile vor fi încă alimentate cu energie, pentru că (la urma urmei) trenul subteran era ceva ce nu aparținea orașului-turn al emerelilor și, prin urmare, ar fi trebuit să fie în afara razei de acțiune a lui Bretan.

Dar bineînțeles că rețeaua fusese deconectată de la sursa de energie electrică mult înainte ca Bretan și ceilalți Braith să fi venit pe Worlorn. Nu găsiră nimic altceva decât un peron imens și gol și galerii uriașe săpate în piatră care alergau spre infinit. Căci, în beznă, infinitul pare foarte aproape. Terminalul era mut, iar mutenia lui se cufunda în moarte, aidoma coridoarelor tăcute din orașul Provocare. Era ca și cum s-ar fi plimbat printr-un mormânt. Și pretutindeni era praf. Iar Dirk își dădu acum seama că Vocea nu aproba existența nici măcar a unui firicel de praf în Provocare, însă trenul subteran nu aparținea acestui oraș, nu era construit de cei de pe ai-Emerel. În tăcerea deplină, pașii lor sunau îngrozitor de tare.

Gwen studie cu foarte multă atenție harta rețelei înainte de a intra în tuneluri.

– Acolo sunt două linii, spuse ea șoptind nu se știe din ce motiv. Una dintre ele face legătura între toate orașele Festivalului într-un mare circuit. Se pare că trenurile treceau în ambele direcții. Cealaltă este o linie de navetă care leagă orașul Provocare cu portul stelar. Fiecare oraș a avut propria lui navetă spre port. Așadar, pe unde o luăm?

Epuizat și irascibil, Dirk răspunse:

– Nu-mi pasă. Ce contează? Oricum nu putem ajunge pe jos în nici unul din orașe. Chiar dacă folosim scuterele aeriene, distanțele sunt mult prea mari.

Gwen dădu din cap, tot cu ochii la hartă.

– Sunt două sute treizeci de kilometri până la Esvoch într-una din direcții, și trei sute optzeci până la Kryne Lamiya, dacă mergem în direcție opusă. Mai mult decât până la portul stelar. Cred că ai dreptate.

Ridică din umeri, se întoarse și alese o direcție la întâmplare.

– Pe aici, zise.

Voiau să meargă foarte repede, să se îndepărteze cât mai mult de Provocare. Se așezară pe marginea peronului, deasupra șinelor, își fixară ghetele de zbor pe scutere și porniră pe drumul indicat de Gwen. Ea o luă înainte, înălțată la un sfert de metru de sol și urmărind ușor cu mâna stângă peretele tunelului. În dreapta ținea lanterna. Dirk zbura puțin mai sus în urma ei, ca să i se poată uita peste umăr. Tunelul ales se curba foarte ușor spre stânga. Nu era nimic de văzut, nimic care să le atragă atenția. Din când în când, lui Dirk i se părea că nici măcar nu se mișcă, nu înaintează, atât de egal și neinteresant era zborul acesta. Apoi i se păru că el și Gwen pluteau printr-o uitare veșnică, iar pereții se târau pe lângă ei.

La vreo trei kilometri de orașul Provocare, se lăsară pe podeaua tunelului și se opriră. Nici unul nu avea nimic de spus. Gwen sprijini lanterna de un perete din piatră cu rugozități. Se așezară pe jos, în mizerie, și își scoaseră ghetele de zbor. Fără vreun

cuvânt, ea își dădu jos de pe umăr ranița cu provizii pe care o folosi ca pernă. Adormi instantaneu, departe de el.

Și izolându-se de el.

Lui Dirk nu-i trecuse oboseala, însă nu putea adormi. Rămase așezat în cercul mic de lumină palidă a lanternei și o privi. O privi cum respiră, o privi cum îi dansează umbrele pe obraji și prin păr în somnu-i agitat. Își dădu seama cât de departe de el se așezase și își aduse aminte că, de când plecaseră din Provocare, nu se atinseseră și nu schimbaseră nicio vorbă. Dar refuză să se mai gândească la asta; mintea îi era prea încețoșată de frică și de epuizare ca să se mai poată gândi la ceva. Dar sentimentul era acolo, cu el, ca o greutate care îi apăsa pieptul, ca bezna care îl învăluia în lunga și mizera gaură de sub lume.

În cele din urmă, stinse lanterna și astfel nu o mai văzu pe Jenny a lui. Încercă să doarmă și el. Iar somnul veni la un moment dat. Dar și coșmarurile sosiră odată cu el. Visă că era cu Gwen, că o săruta, că o ținea în brațe. Dar când buzele i se atinseră de ale ei, văzu că nu era deloc Gwen, ci îl săruta pe Bretan Braith. Bretan, cu buzele uscate și aspre; Bretan, cu ochiul din piatră-incandescentă care ardea înspăimântător de aproape în întuneric.

După aceea, se făcea că aleargă din nou. Alerga printr-un tunel fără sfârșit, alerga spre nicăieri. Din spate auzea năvala apei, și când se uită peste umăr i se păru că vede un luntraș solitar care împingea o luntre goală pe o apă neagră și uleioasă. Iar Dirk alerga

pe piatră uscată, dar, în vis, asta părea să nu conteze. Alerga, și alerga, și alerga, dar luntrea se apropia tot mai mult, iar, în cele din urmă, văzu că luntrașul nu avea chip, nu avea chip deloc.

Urmă liniștea, și Dirk nu mai visă în restul lungii nopți.

O lumină venea spre el de acolo de unde nu trebuia să existe nicio lumină.

O simți pătrunzându-i prin pleoapele închise, o simți străpungându-i somnul: o lumină galbenă care pâlpâia în apropiere și care apoi se retrase puțin. Dirk își dădu doar vag seama de ea când îi invadase somnul câștigat cu greu. Mormăi și se întoarse pe cealaltă parte, ferindu-se de ea. Lângă el, niște voci bolborosiră ceva, apoi se auzi un râset mic și crud. Dirk nu le dădu atenție.

Apoi îl loviră peste față cu piciorul, destul de tare.

Capul i se smuci într-o parte, iar lanțurile somnului se dezagregară în negura durerii. Pierdut și rănit, se chinui să se ridice. Îi pulsau tâmplele. Totul în jur era mult prea strălucitor. Ridică brațul ca să-și protejeze ochii de lumină și ca să se protejeze pe el însuși de alte lovituri. Se auzi un alt râset.

Încet lumea prinse contur.

Erau cei din Braith, firește.

Unul dintre ei, un bărbat greoi și ciolănos, cu bucle negre, se afla mai departe ținând-o cu o mână pe Gwen, iar în cealaltă având un pistol cu laser. O altă armă cu laser, o pușcă, îi atârna de umăr, prinsă cu o curea.

Gwen stătea nemișcată, cu mâinile legate la spate și ochii în pământ.

Cel de lângă Dirk nu scosese nicio armă, dar ținea în stânga o lanternă puternică ce umplea subteranul cu raze galbene. Lumina ei orbitoare îl împiedica pe Dirk să-i deslușească trăsăturile, dar își putu da seama că era destul de corpolent, de înălțime medie pentru un kavalar și chel ca un ou.

– Bine că am reușit să-ți captăm atenția, spuse cel cu lanterna, iar celălalt scoase un hohot de râs asemănător cu cel auzit de Dirk mai devreme.

Cu multă greutate reuși să se ridice în picioare și făcu un pas în spate. Se sprijini de peretele tunelului și încercă să-și recapete echilibrul, dar capul îi urla de durere, iar întreaga scenă înota prin fața ochilor lui.

– Ai vătămat vânatul, Pyr, comentă Braithul cu pistol.

– Sper că nu prea tare, glumi cel mai mătăhălos.

– Aveți de gând să mă ucideți? îi întrebă Dirk.

Și rosti cuvintele acestea cu o remarcabilă ușurință, mai ales având în vedere sensul lor. Începea să-și revină de pe urma loviturii.

Auzindu-l, Gwen ridică privirea.

– Te vor ucide în cele din urmă, îi spuse pe un ton deznădăjduit. Dar nu va fi un sfârșit ușor. Iartă-mă, Dirk.

– Taci, curvă-*betheyn*, îi ceru cel corpolent, cel pe nume Pyr.

Lui Dirk i se părea că mai auzise numele undeva. Bărbatul îi aruncă o privire indiferentă lui Gwen, apoi se uită iarăși la Dirk.

– Ce vrea să spună? întrebă Dirk agitat.

Se lipise de peretele din piatră și încerca să-și încordeze mușchii fără ca ei să observe. Pyr se afla la mai puțin de un metru de el. Plin de sine, braithul părea relaxat și neatent, dar Dirk se întrebă dacă asta nu cumva era doar o impresie de-a lui. Cu stânga ținea lanterna ridicată, iar în dreapta ținea altceva – un baston cam de un metru, confecționat dintr-un lemn închis la culoare, prevăzut la unul din capete cu un mâner rotund din esență lemnoasă mai tare, iar la celălalt cu o lamă scurtă. Îl ținea nepăsător de mâner și se lovea ritmic cu el de picior.

– Aprigă cursă ne-ai pus să facem, om-copie, zise Pyr. Și nu-ți spun vorbe goale, nici nu-mi bat joc de tine. Puțini se pot compara cu mine când este vorba de vânătoarea tradițională. Iar niciunul nu este mai presus. Până și Lorimaar patrician Braith Arkellor are doar jumătate din câte trofee am eu. Așadar, atunci când îți spun că vânătoarea asta a fost extraordinară, să știi că îți spun adevărul. Și sunt în culmea fericirii că nu s-a terminat încă.

– Ce spui? exclamă Dirk. Nu s-a terminat?

Braithul era atât de aproape – și se întrebă dacă ar putea să-l aducă pe Pyr între el și bărbatul cu pistol și dacă ar putea să-i smulgă bastonul din mână. Poate chiar ar reuși să-i ia și pistolul de la șold.

– Nu este nicio plăcere să capturezi un om-copie atunci când doarme și nici onoare nu este în așa ceva. Vei fugi din nou, t'Larien.

– Te va face *korarielul* lui personal, strigă Gwen furioasă, privindu-i pe cei doi Braith cu ostilitate intenționată. Și nimeni nu va mai avea dreptul să te vâneze cu excepția lui și a *teynului* său.

Pyr întoarse capul spre ea.

– Ți-am spus să taci!

Gwen îi râse sfidător.

– Cunoscându-l pe Pyr, continuă ea, vânătoarea se va desfășura conform tradiției pure. Ți se va da drumul în pădure, probabil după ce te vor fi dezbrăcat în pielea goală. Iar ăștia doi își vor lăsa deoparte laserele și mașinile zburătoare și te vor urmări pe jos, înarmați doar cu paloșe și cuțite și copoi. Bineînțeles, după ce mă vor fi predat stăpânilor mei.

Pyr se încruntă. Celălalt Braith își ridică pistolul și o plesni scurt pe Gwen peste gură.

Dirk se încordă, ezită o clipă prea mult și sări.

Chiar și un metru, și tot a fost prea departe. Surâzând, Pyr se întoarse din nou spre el. Ridică bastonul cu viteza fulgerului și îl lovi cu mânerul în burtă. Dirk se clătină, se chirci de durere, dar nu se prăbuși. Pyr făcu un pas grațios în spate și îl izbi cu bastonul în vintre. Iar lumea lui Dirk se dizolvă într-o ceață roșie.

Își dădu foarte vag seama că Pyr se aplecase asupra lui. Îl lovi parcă neglijent, din nou, a treia oară, în cap. Și atunci Dirk nu mai știu nimic.

Îl durea. Acesta a fost primul lucru de care și-a dat seama. Asta era tot ce știa. Îl durea. Capul i se învârtea și îi pulsa și se scutura într-un ritm bizar, îl

durea și burta, iar zona de sub centură îi amorțise complet. Hotarele lumii lui Dirk se numeau durere și ameteală. Și așa a fost multă vreme. O veșnicie.

Apoi treptat începu să-și dea seama ca prin ceață de cele ce se petreceau în jurul lui. Începu să observe anumite lucruri. Mai întâi durerea – venea și pleca în valuri. În sus și în jos, în sus și în jos. Și el se mișca în sus și în jos, sălta și se zgâlțâia. Era întins pe ceva. Era târât sau dus pe sus. Își mișcă mâinile, mai degrabă încercă să și le miște. Era cumplit de greu. Parcă durerea îi anihilase capacitatea de a mai simți și altceva. Gura îi era plină de sânge. Urechile îi țiuiau, îi zumzăiau, îl ardeau.

Da, era dus pe sus. Și mai erau și voci; auzi voci, voci care vorbeau și zumzăiau. Însă nu putea să distingă cuvintele. De undeva din față, o lumină dansa și pâlpâia; tot restul era o ceață cenușie.

Încetul cu încetul, zumzăitul încetă. Iar cuvintele începură să capete sens.

– ... n-o să fie mulțumit, spuse o voce pe care nu o cunoștea.

Sau pe care credea că nu o cunoaște. Era greu să-și dea seama. Totul părea atât de îndepărtat, iar el sălta în sus și în jos, iar durerea venea și pleca, venea și pleca.

– Da, auzi o altă voce, impozantă, tăioasă, sigură.

Alt zumzăit – mai multe voci care vorbeau deodată. Dirk nu pricepu absolut nimic.

Apoi un alt bărbat îi făcu pe ceilalți să tacă:

– Destul!

Această voce părea și mai îndepărtată decât primele două; venea de undeva din față, din lumina pâlpâitoare. Pyr? Pyr era.

– Nu mă tem de Bretan Braith Lantry, Roseph. Uiți cine sunt. Am obținut trei capete în păduri încă de pe vremea când Bretan Braith era doar un copilaș de țâță. Omul-copie îmi aparține după toate rânduielile din vechime.

– Adevărat, răspunse prima voce necunoscută. Dacă l-ai fi capturat în tunel, nimeni nu ți-ar fi negat acest drept. Dar nu ai făcut-o.

– Îmi doresc o vânătoare pură, în spiritul vechilor tradiții.

Cineva spuse câteva cuvinte în kavalara veche. Se auziră niște râsete.

– Adeseori am vânat împreună în tinerețile noastre, Pyr, spuse vocea străină. Dacă ai fi avut o altă părere despre femei, noi doi am fi putut ajunge *teyn* și *teyn*. Nu vreau să te contrazic, dar Bretan Braith îl vrea tare mult pe omul acesta.

– Nu este om, este om-copie. Chiar tu ai decis astfel, Roseph. Iar ceea ce vrea Bretan Braith nu mă interesează câtuși de puțin.

– Am decis că este om-copie, și așa și este. Pentru tine și pentru mine el este doar unul dintre cei mulți. Noi îi mai avem de vânat și pe copiii-gelatină, pe emereli, și pe alții. Nu avem nevoie de el, Pyr. Pentru Bretan Braith el reprezintă altceva. Bretan Braith a venit la careul-morții și a fost făcut de ocară atunci când s-a dovedit că acela provocat de el la duel nu este deloc om.

– Ai dreptate, dar acesta nu este tot adevărul. T'Larien este un vânat special. Doi dintre *kethii* noștri au murit de mâna lui, iar Koraat e pe moarte din cauza spinării fărâmate. N-am mai văzut niciodată vreun om-copie care să alerge așa ca el. Îl voi lua, căci este dreptul meu. Eu l-am găsit, eu singur.

– Da, spuse a doua voce necunoscută, cea impozantă și tăioasă. Este drept, Pyr. Dar cum l-ai găsit?

Pyr fu bucuros că i se dăduse ocazia de a se umfla în pene.

– Nu m-am lăsat păcălit de mașina zburătoare, așa cum s-a întâmplat cu tine, și cu tine, chiar și cu Lorimaar. Au fost foarte deștepți, omul-copie și curva-*betheyn* care fugea cu el. Nu și-au lăsat mașina să dea de gol pe unde au luat-o. Atunci când voi v-ați luat copoii și v-ați împrăștiat pe coridoare, eu, împreună cu *teynul* meu, am început să cercetăm promenada la lumina lanternei căutând o urmă. Știam că nu aveam nevoie de câini. Ar fi fost inutili. Sunt un copoi mult mai bun decât orice câine și orice stăpân de câine. Am dat de urma oamenilor-copie pe stâncile golașe din Dealurile Lameraan, printre ruinele orașelor moarte, chiar și în adăposturile abandonate ale castelor Taal și Bronzefist și Muntele Pietrei-incandescente. Ultimele două au fost floare la ureche. Am verificat fiecare coridor pe o distanță de câțiva metri, apoi l-am verificat pe următorul. Și am găsit. Urme de pași chiar lângă rampa care dă în subteran, adevărate indicatoare în țărână. Bineînțeles că urmele au dispărut atunci când au început să-și folosească jucărelele alea zburătoare, însă atunci nu

existau decât două variante de luat în calcul. M-am temut că și-au pus în cap să zboare tot drumul spre Esvoch sau Kryne Lamiya, dar nu a fost așa. A durat o zi întreagă, am mers foarte mult pe jos, dar i-am prins.

Dirk își revenise aproape complet în timpul acestui monolog, deși își mai simțea încă trupul învelit într-un giulgiu de durere și nu credea că i-ar fi fost de prea mare folos dacă ar fi încercat să și-l miște. Însă vederea i se limpezise. Pyr Braith mergea în față, cu lanterna în mână, vorbind cu un bărbat micuț, îmbrăcat în alb și purpuriu, care probabil că era Roseph, arbitrul duelurilor care n-au mai avut loc. Între ei doi mergea Gwen, cu mâinile încă legate la spate. Nu spunea nimic. Dirk se întrebă dacă nu cumva îi puseseră căluș la gură, dar nu avea cum să-și dea seama pentru că îi vedea doar spatele.

El era întins pe un fel de targă care se zguduia la fiecare pas. Alt braith, tot în alb și purpuriu, ținea de capătul din față. Îi vedea pumnii proeminenți încleștați pe stinghiile din lemn. Cel cu râsetul cavernos, *teynul* lui Pyr, probabil că ținea targa de capătul din spate, în spatele lui. Tot în tunel erau, iar tunelul părea nesfârșit. Dirk nu avea nici cea mai vagă idee cât timp fusese leșinat. Dar credea că destul de mult; atunci când își pierduse cunoștința, după ce încercase să-l atace pe Pyr, prin preajmă nu erau nici Roseph, nici targa. Era sigur de asta. Cei care îi capturaseră trebuie că i-au așteptat în tunel pe frații lor de castă chemați în ajutor.

Nimeni nu păru să observe că Dirk deschisese ochii. Sau poate că observaseră, dar nu le păsa. Oricum, el

nu ar fi fost în stare să facă nimic mai mult decât, eventual, să strige după ajutor.

Pyr și Roseph continuau să discute, în timp ce ceilalți doi strecurau din când în când exclamații de admirație. Dirk încercă să asculte, dar se concentra greu din cauza durerii, iar ceea ce spuneau ei nu era deloc important nici pentru Gwen, nici pentru el. În linii mari, Roseph părea a-l atenționa pe Pyr, spunându-i că Bretan Braith va fi extrem de supărat dacă Pyr îl va ucide pe Dirk, deoarece Bretan Braith voia să îl ucidă el însuși. Lui Pyr nu-i păsa; părea evident că nu nutrea prea mult respect față de Bretan, care era cu două generații mai tânăr decât el și ceilalți și, prin urmare, era dubios. Niciodată în decursul conversației nu s-a pomenit nimic despre Ironjade, ceea ce l-a făcut pe Dirk să-și spună că fie Jaan și Garse nu ajunseseră încă în orașul Provocare, fie cei patru încă nu aflaseră.

După un timp încetă să se mai căznească să înțeleagă și căzu într-un soi de letargie. Din nou vocile deveniră neclare și așa rămaseră multă vreme. Într-un final, se opriră. Un capăt al tărgii fu lăsat să cadă, iar izbitura brutală îl trezi. Mâini puternice îl apucară de sub brațe și îl ridicară.

Ajunseseră la terminalul de sub Provocare, iar *teynul* lui Pyr îl urca pe peron. Nu făcu nicio mișcare. Se lăsă moale în mâinile lui, ca un cadavru.

Apoi fu întins din nou pe targă și acum îl purtau în sus pe rampă, înspre oraș. Nu îl trataseră deloc cu blândețe la peron, iar capul i se învârtea iarăși.

Treceau pe lângă niște pereți albastru deschis și își aminti cum coborâse cu Gwen rampa cu o noapte în urmă. Și totuși, la momentul acela, refugierea în subteran păruse o idee nemaipomenit de bună.

Pereții se sfârșiră și erau iarăși în Provocare. Zări uriașul copac emereli, de această dată în toată grandoarea lui. Era un gigant noduros, albastru cu negru, cu ramurile de jos întinse peste cercul sensului giratoriu, iar cu cele din vârf atingând tavanul întunecat. Dirk își dădu seama că era zi. Poarta rămăsese deschisă și prin ea se vedeau Satan cel Gras și o singură stea galbenă atârnată de orizont. Însă se simțea mult prea pierdut și prea epuizat că să se gândească dacă răsăreau sau apuneau.

Două mașini mătăhăloase se aflau pe drumul de lângă rampă. Pyr se opri lângă ele, iar Dirk fu pus jos. Se chinui să se ridice în capul oaselor, însă în zadar. Se zbătu neputincios, iar durerea reveni. Capitulă în fața ei, întinzându-se la loc.

– Cheamă-i pe ceilalți, spuse Pyr. Chestiunea aceasta trebuie rezolvată aici și acum, pentru ca să-mi pot pregăti *korarielul* de vânătoare.

Se apropiase de Dirk. Ceilalți, chiar și Gwen, se strânseseră în jurul tărgii. Însă doar ea se uită în jos, iar privirile li se întâlniră. Era legată la gură. Și era istovită. Și deznădăjduită.

Dură mai bine de o oră până să se adune restul de vânători Braith; o oră în care lumina devenise tot mai slabă, o oră în care Dirk mai prinsese puteri.

Apusul era, își dădu el seama; dincolo de poartă, Satan cel Gras dispărea încet. Bezna se învolbura în jurul lor, mai groasă, mai densă, până când kavalarii se văzură obligați să aprindă farurile aerovehiculelor. Amețeala lui Dirk trecuse aproape de tot. Pyr observase și îi legase și lui mâinile la spate, apoi îl forțase să se așeze sprijinit de latura uneia dintre mașini. Ceilalți o așezară pe Gwen alături, dar fără să-i scoată călușul.

Deși Dirk avea gura liberă, nu încercă să vorbească. Stătea sprijinit de metalul rece, frecându-și încheieturile în legături, și aștepta, și privea, și asculta. Din când în când se uita la Gwen, dar ea stătea cu capul plecat, ochii în pământ și nu-i întoarse privirea.

Veniră separați și în perechi. *Kethii* Braith. Vânătorii de pe Worlorn. Veniră din umbre și întuneric. Ca niște stafii palide. Mai întâi zgomote și siluete vagi, înainte de a intra în cercul mic de lumină și de a redeveni oameni. Chiar dacă erau și mai mult și mai puțin omenoși.

Primul venit ducea cu el patru copoi înalți cu capete ca de șobolani, iar Dirk îl recunoscu dintr-una din confruntările de pe magistrala exterioară. Își legă câinii de bara mașinii lui Roseph, îi salută scurt pe Pyr și pe Roseph și pe *teynii* lor, apoi se așeză pe jos cu picioarele încrucișate, la câțiva metri de prizonieri. Nu scoase niciun cuvânt. Nici unul. Rămase nemișcat, cu ochii ațintiți asupra lui Gwen. Din umbre se auzea mârâitul câinilor și zăngănitul lanțurilor.

Apoi veniră și ceilalți. Lorimaar patrician Braith Arkellor, uriaș și bronzat, într-un costum negru ca

smoala din material cameleonic, cu nasturi din os, sosi într-o mașină roșie, masivă, cu capota bombată. Dinăuntru se auzeau mârâiturile și lătraturile unei haite de copoi Braith. Alături de Lorimaar se afla un alt bărbat, robust, de două ori mai gras decât Pyr, solid ca un zid de cărămidă, cu trăsături porcine. După ei, singur și pe jos, apăru un bărbat mai în vârstă, cu aspect plăpând, chel și zbârcit și aproape complet știrb, cu o mână adevărată, din carne și oase, și cu o alta din metal negru, ca o furcă cu trei dinți. De cingătoarea acestui bătrânel atârna capul retezat al unui copil din care încă mai picura sângele pătându-i pantalonii albi.

În cele din urmă sosi și Chell, înalt cât Lorimaar, cu părul alb și mustață mică, mort de oboseală, însoțit de un singur copoi Braith. Se opri în cercul de lumină și se uită chiorâș la cei din jur.

– Unde ți-e *teynul*? vru să știe Pyr.

– Aici.

Un scârțâit venit din întuneric. La câțiva metri de ei lucea stins o singură piatră-incandescentă. Bretan Braith Lantry ieși la lumină și se opri lângă Chell. Îi zvâcnea fața.

– Ne-am strâns cu toții, îi spuse Roseph patrician Braith lui Pyr.

– Nu, obiectă cineva. Mai trebuie să vină și Koraat.

Vânătorul cel tăcut așezat pe jos vorbi pentru prima dată.

– Nu mai trăiește. M-a implorat să-i pun capăt suferinței. I-am îndeplinit ruga. Adevărul este că era distrus. A fost al doilea *keth* la a cărui moarte am

asistat astăzi. Primul a fost *teynul* meu, Teraan Braith Nalarys.

Privirea nu i se dezlipi nici măcar o secundă de pe chipul lui Gwen. Încheie dintr-o singură suflare, cu o propoziție în kavalara veche.

– Au murit trei dintr-ai noștri, zise bătrânelul.

– Ar trebui să păstrăm un moment de tăcere în amintirea lor, spuse Pyr.

Încă mai avea în mână bastonul cu mâner rotund și lamă scurtă și se lovea nervos cu el de picior, așa cum făcuse și în tunel.

În ciuda călușului, Gwen încercă să țipe. *Teynul* lui Pyr, kavalarul cel ciolănos și cu părul negru și vâlvoi, se aplecă amenințător asupra ei.

Dar Dirk prinsese ideea. Iar el avea gura liberă.

– Nu am de gând să păstrez niciun moment de tăcere, strigă el, sau, mai degrabă, încercă să strige, căci vocea nu-i era tocmai capabilă de așa ceva. Erau niște asasini cu toții. Și-au meritat moartea.

Toți cei din Braith se uitară la el.

– Legați-l la gură ca să nu mai țipe, ordonă Pyr, iar *teynul* lui se grăbi să-i îndeplinească dorința; iar Pyr continuă:

– Vei avea destul timp pentru zbierete, t'Larien, atunci când vei alerga în pielea goală prin păduri și îmi vei auzi copoii lătrând în urma ta.

Bretan se întoarse spre el cu aceeași mișcare ciudată a umerilor și capului. Lumina lucea pe țesutul cicatrizat al obrazului.

– Nu, spuse el. Primul drept este al meu.

Pyr îl înfruntă.

– Eu am dat de urma omului-copie. Eu l-am prins.

Chipul lui Bretan zvâcni din nou. Chell, ținând cu o mână lanțul de care era prins copoiul cel uriaș, o puse pe cealaltă pe umărul lui Bretan.

– Mie îmi este egal, se auzi o altă voce.

Acel braith care stătea pe jos. Privind țintă. Nemișcat.

– Cum rămâne cu curva?

Ceilalți se arătară cumva jenați.

– Ea nu intră în discuție, Myrik, zise Lorimaar patrician Braith. Aparține castei Ironjade.

Celălalt își strânse buzele și, preț de o clipă, chipul lui pașnic se schimonosi oribil – un chip de fiară, un rictus de emoție. Apoi se liniști. Trăsăturile i se reașezară în nemișcarea palidă de dinainte.

– O voi omorî pe această femeie, spuse el. Teraan era *teynul* meu. Ea i-a trimis sufletul să plutească la voia întâmplării într-o lume nemiloasă.

– Ea? se arătă sceptic Lorimaar. Adevărat?

– Am văzut cu ochii mei, răspunse bărbatul așezat pe jos, cel căruia i se spunea Myrik. Am tras după ea când ne-a călcat cu mașina și l-a rănit de moarte pe Teraan. Acesta este adevărul, Lorimaar patrician Braith.

Dirk încercă să se ridice în picioare, însă kavalarul cel ciolănos îl împinse la loc cu brutalitate și îl izbi cu capul de aripa metalică a mașinii, pentru a da mai multă greutate avertismentului.

Și atunci vorbi bătrânelul cel plăpând – moșneagul cu un clește în loc de mână, care își atârnase la cingătoare capul retezat al unui copil.

– Atunci ia-o drept pradă personală, zise cu o voce la fel de subțire și ascuțită ca pumnalul de jupuit de la brâu. Înțelepciunea castelor este străveche și precisă, frații mei. Acum ea nu mai este femeie adevărată, dacă a fost vreodată; și nu mai este nici țiitoare, nici *eyn-keth*. Cine este aici ca să garanteze pentru ea? A părăsit protecția patricianului său ca să fugă cu un om-copie! Iar dacă vreodată ea a fost carne din carnea unui om, acum nu mai este. Cunoașteți tertipurile oamenilor-copie, tertipurile acestor mincinoși, tertipurile acestor prefăcuți, ale acestor mari escroci. Când a fost singur cu ea în întuneric acest om-copie, Dirk, precis a ucis-o și a înlocuit-o cu un demon aidoma lui, croit după chipul și asemănarea ei.

Chell îi încuviință spusele cu un semn al capului și spuse ceva în kavalara veche pe un ton grav. Ceilalți Braith păreau mai puțin convinși. Lorimaar schimbă priviri încruntate cu *teynul* său, bărbatul cel zdravăn. Chipul hidos al lui Bretan era neutru, jumătate o mască de țesut cicatrizat, jumătate inocență desăvârșită. Pyr se încruntă și el și continuă să-și lovească nervos piciorul cu bastonul.

Roseph fu cel care răspunse.

– Când am arbitrat în careul-morții, am decis că Gwen Delvano este om, spuse el prudent.

– Adevărat, confirmă Pyr.

– Poate că atunci chiar a fost om, zise bătrânul. Însă a cunoscut gustul sângelui și s-a culcat cu un om-copie, și atunci, cine o mai poate numi om?

Câinii începură să urle.

Startul larmei fu dat de cei patru pe care Myrik îi legase de aerovehicul, iar cei din haita închisă în mașina bombată a lui Lorimaar li se alăturară. Uriașul copoi al lui Chell mârâi dezgolindu-și colții și începu să tragă de lanț, până când braithul în vârstă îl smuci furios; atunci creatura se așeză și se alătură corului de urlete.

Majoritatea vânătorilor se uitară spre bezna mută de dincolo de cercul lor (unica excepție fiind Myrik, cel cu chipul înghețat și imobil, care nu-și dezlipi ochii de la Gwen Delvano) și aproape toți duseră mâinile la armele de la șold.

La marginea cercului, dincolo de mașini și de lumina lor, cei doi Ironjade stăteau în umbre, unul lângă celălalt.

Și, brusc, durerea lui Dirk – capul îi bubuia foarte tare – păru complet lipsită de importanță. Începu să tremure din toate încheieturile. O privi pe Gwen; își ridicase capul și se uita la *ei*. Mai ales la Jaan.

Acesta intră în cercul de lumină, iar Dirk observă că se uita la ea la fel de fix ca bărbatul pe nume Myrik. Părea că se mișcă teribil de încet, ca un om într-un vis înceţoşat, ca un somnambul. Garse Janacek îi stătea alături, viu și vigilent.

Vikary era îmbrăcat cu un costum marmorat din stofă cameleonică, numai nuanțe de negru și ultranegru când intră în cercul dușmanilor lui. Culoarea se schimbă în cenușiu prăfuit când copoii se potoliră. Mânecile cămășii le avea retezate deasupra coatelor; fier și piatră-incandescentă îi îmbrățișau brațul drept, jad și argint pe cel stâng. O clipă nesfârșită păru un

uriaș. Atât Chell, cât și Lorimaar erau cu câte un cap mai înalți decât el, dar, cumva,Vikary părea să-i întreacă. Trecu lin pe lângă ei, nălucă mișcătoare – cât de ireal era chiar și atunci – care își făcea drum printre vânătorii Braith ca și cum ar fi fost invizibili, și se opri lângă Gwen și Dirk.

Dar nu fusese decât o iluzie. Zgomotul încetă și cei din casta Braith începură să vorbească, iar Jaan Vikary era din nou doar un simplu om, mai înalt decât mulți, dar mai scund decât alții.

– Comiteți un abuz, Ironjade, spuse Lorimaar pe un ton dur și mânios. Nu ați fost chemați aici. Nu aveți niciun drept să fiți aici.

– Oameni-copie, scuipă Chell. Kavalari falși.

Bretan Braith Lantry scoase sunetul său specific.

– Jaantony patrician Ironjade, ți-o predau pe *bethyna* ta, zise cu fermitate Pyr, însă bastonul i se mișca cu grabă exagerată. Pedepsește-o cum ți-e placul, cum trebuie. Omul-copie este al meu și îl voi vâna.

Garse Janacek se oprise la câțiva metri de ei. Privirea îi trecea de la unul la altul, și de două ori păru pe punctul de a răspunde. Jaan Vikary îi ignoră pe toți.

– Scoateți-le legăturile de la gură, ceru el arătând spre prizonieri.

Teynul cel ciolănos al lui Pyr stătea lângă Gwen și Dirk cu fața la patricianul Ironjade. Ezită câteva clipe, apoi se aplecă și le scoase călușurile.

– Mulțumesc, zise Dirk.

Gwen scutură din cap ca să-și îndepărteze părul din ochi și se ridică cu greu în picioare. Mâinile îi erau încă legate la spate.

– Jaan, spuse ea cu vocea nesigură. Ai auzit?

– Am auzit, îi răspunse Vikary și se adresă apoi celor din Braith. Dezlegați-i mâinile.

– Mergi prea departe, Ironjade, zise Lorimaar.

Însă Pyr părea dornic să știe ce va mai urma. Se sprijini în baston și ordonă:

– Dezleagă-i mâinile.

Teynul său o întoarse cu brutalitate pe Gwen și îi tăie legăturile cu cuțitul de la brâu.

– Arată-mi brațele, îi spuse Vikary lui Gwen.

Ea șovăi, apoi aduse mâinile în față și le întinse cu palmele în jos. Brățara din jad și argint sclipea pe brațul stâng. Nu o scosese. Nu renunțase la ea.

Legat, și neputincios, și cuprins de frisoane, Dirk urmări scena. Nu o scosese. Nu renunțase la ea.

Vikary privi la Myrik, care stătea tot pe jos, cu picioarele încrucișate și cu ochii porcini ațintiți asupra lui Gwen.

– Ridică-te în picioare.

Bărbatul se ridică și se întoarse cu fața la patricianul Ironjade, dezlipindu-și privirea de la Gwen pentru prima oară de la sosire. Vikary deschise gura să spună ceva.

– Nu, îl opri Gwen.

Până atunci își masase încheieturile. Acum încetă și își puse mâna dreaptă pe brățară. Vocea-i era calmă.

– Nu pricepi, Jaan? Nu. Dacă îl provoci la duel, dacă îl ucizi, atunci am să mi-o scot. *Am să mi-o scot.*

Pentru prima dată, emoția inundă chipul lui Jaan, iar numele acelei emoții era durere.

– Ești *bethyna* mea, spuse el. Dacă n-am s-o fac... Gwen...

– Nu, repetă ea.

Unul dintre Braith izbucni în râs. Garse Janacek se strâmbă auzindu-l, iar Dirk observă cum un spasm sălbatic traversă chipul celui căruia i se spunea Myrik.

Iar dacă și Gwen îl observase, ea nu-i dădu deloc atenție. I se adresă lui Myrik.

– Eu l-am ucis pe *teynul* tău. Eu. Nu Jaan. Nu bietul Dirk. Eu l-am ucis și îmi recunosc fapta. Ne vâna, așa cum ai făcut-o și tu. Și îi vâna și pe emereli.

Myrk nu-i răspunse. Toți tăcuseră.

– Și dacă trebuie să te duelezi, dacă vrei cu adevărat ca eu să mor, atunci duelează-te *cu mine*! continuă Gwen. Eu sunt răspunzătoare. Luptă-te cu mine dacă răzbunarea ți se pare atât de importantă.

Pyr începu să râdă tare. O clipă mai târziu i se alătură și *teynul* său, apoi și Roseph, apoi ceilalți – grasul, tovarășul mătăhălos și cu privire aspră al lui Roseph, bătrânul cu mâna în formă de clește. Râdeau în hohote.

Chipul lui Myrk se făcu stacojiu, apoi alb, apoi iar stacojiu.

– Curvă-*betheyn*, îi spuse el, iar rictusul sălbatic îi traversă din nou chipul, de această dată remarcat de toți. Îți bați joc de mine. Duelul este... *teynul* meu... și tu, o femeie!

Sfârși printr-un răcnet care îi luă pe toți ceilalți prin surprindere și care stârni o altă rundă de urlete din partea câinilor. Apoi explodă.

Ridică mâinile deasupra capului, încleștând și descleștând pumnii, și o lovi puternic peste față pe Gwen tocmai când ea încercă să se ferească din calea furiei lui. Și, pe neașteptate, se năpusti asupra ei. O apucă de gât și se lăsă peste ea, iar ea se prăbuși pe spate și se rostogoliră pe jos până când se opriră în aripa uneia dintre mașini. Myrik deasupra, țintuind-o pe Gwen sub el, cu degetele înfipte în gâtul ei. Atunci îl lovi cu putere peste obraz, dar în nebunia lui, păru să nu fi simțit nimic. Începu s-o lovească cu capul de mașină, iar și iar, urlând tot timpul în kavalara veche.

Dirk se chinui să se ridice în picioare, dar nu putu să intervină pentru că încă mai avea mâinile legate la spate. Garse făcu doi pași spre cei doi, și, într-un final, se mișcă și Jaan Vikary. Însă Bretan Braith Lantry fu cel care ajunse primul și îl târî pe Myrik la o parte strângându-l cu brațul de gât. Myrik se zbătea sălbatic, iar Lorimaar sări în ajutorul lui Bretan și împreună reușiră să-l potolească.

Gwen zăcea nemișcată, cu capul sprijinit de ușa din metal de care o izbise Myrik. Vikary îngenunche lângă ea și încercă să o ridice de umeri. Pe mașină se vedea o dâră de sânge.

Imediat se așeză și Janacek într-un genunchi și îi luă pulsul. Satisfăcut, se ridică și se întoarse spre cei din casta Braith, cu buzele strânse de mânie.

– Purta jad și argint, Myrik, spuse el. Ești un om mort. Te provoc la duel.

Myrik încetase să mai răcnească, iar acum respira cu greutate. Unul dintre câini urlă o dată.

– Trăiește? întrebă Bretan cu vocea lui ca șmirghelul.

Jaan Vikary ridică spre el un chip la fel de încordat cât fusese mai devreme chipul lui Myrik.

– Da.

– A avut noroc, spuse Janacek, dar nu datorită ție, Myrik, și oricum nu ar avea vreo importanță. Fă-ți alegerile.

– Dezlegați-mă! strigă Dirk.

Nimeni nu-l luă în seamă.

– *Dezlegați-mă!*

Cineva îi tăie legăturile.

Se duse la Gwen și îngenunche alături de Vikary. Privirile li se întâlniră o fracțiune de secundă. Îi examină rana de la ceafă, unde sângele deja începuse să se închege.

– Cel puțin o comoție, zise el. Poate chiar fractură de craniu. Poate mai rău. Nu știu. Există pe aici servicii de asistență medicală? întrebă și se uită la fiecare bărbat în parte. *Există?*

Îi răspunse Bretan:

– Nici unul care să mai funcționeze în Provocare, t'Larien. Vocea s-a luptat cu mine. Orașul nu voia să răspundă la comenzile mele. A trebuit să-i închid toate sistemele.

Dirk se strâmbă.

– În cazul acesta n-ar trebui s-o mișcăm. Poate nu-i decât o contuzie. Dar tot cred că trebuie să stea liniștită.

Jaan Vikary făcu un gest incredibil lăsând-o pe Gwen în brațele lui Dirk și se ridică. Întinse mâna spre Lorimaar și Bretan care îl țineau pe Myrik între ei.

– Dați-i drumul.

– Să-i dea...?! exclamă Janacek uitându-se uluit la Vikary.

– Jaan, interveni Dirk, nu-ți face probleme din caza lui. Gwen...

– Du-o într-o mașină, îi spuse Vikary.

– Nu cred că ar trebui s-o mișcăm...

– Nu suntem în siguranță aici, t'Larien. Du-o într-o mașină.

Janacek se încruntă.

– *Teynul* meu?

Vikary se încrunta din nou la cei doi Braith.

– V-am spus să-i dați drumul omului, zise el și făcu o pauză. Dați-i drumul omului-copie, cum va trebui să-i spuneți de acum înainte. Și-a câștigat acest nume.

– Ce urmărești, patrician Ironjade? îl întrebă cu asprime Lorimaar.

Dirk o ridică în brațe pe Gwen și o puse cu multă grijă pe bancheta din spate a celei mai apropiate dintre mașini. Era tot leșinată, dar respira regulat. Apoi el se așeză în spatele manșei și așteptă, masându-și încheieturile ca să-și pună sângele în mișcare.

Toți păreau să-l fi uitat. Lorimaar patrician Braith vorbea în continuare.

– Recunoaștem dreptul tău de a te duela cu Myrik, dar trebuie să te lupți doar tu singur, fiindcă Teraan Braith Nalary a murit. De vreme ce primul care a lansat provocarea a fost *teynul* tău...

Jaan Vikary avea deja pistolul cu laser în mână.

– Dați-i drumul și dați-vă la o parte.

Speriat, Lorimaar luă mâna de pe brațul lui Myrik și se retrase grabnic. Bretan mai șovăia încă.

– Patrician Ironjade, scârțâi el, pentru onoarea ta și a lui, pentru casta ta și pentru *teynul* tău, pune arma jos.

Vikary îndreptă laserul spre tânărul cu jumătate de chip. Bretan zvâcni, îi dădu drumul lui Myrik și se dădu înapoi cu o mișcare grotească a umerilor.

– Ce se petrece? vru să știe bătrânul întrebându-i cu o voce stridentă. Ce face?

Nu-i dădu nimeni atenție.

– Jaan, strigă îngrozit Garse Janacek. Toată povestea asta te-a zăpăcit. Lasă pistolul jos, *teyn* al meu. Eu am lansat provocarea la duel. Eu îl voi ucide pentru tine.

Puse mâna pe brațul lui Jaan.

Și Jaan Vikary se smuci violent și îndreptă arma spre Garse.

– Nu. Dă-te la o parte. Nu te amesteca. Nu de data aceasta. Asta este pentru Gwen.

Janacek se întunecă la față; rămase fără rânjete, fără replici sarcastice. Strânse mâna dreaptă în pumn și o ridică încet în dreptul ochilor. Fier și piatră-incandescentă luceau între cei doi Ironjade.

– Legătura noastră, zise el pe un ton solemn. Gândește-te, *teyn* al meu. Sunt în joc onoarea mea, onoarea ta, onoarea castei noastre.

– Și cu onoarea ei cum rămâne? îl întrebă Vikary.

Gesticulând nerăbdător cu pistolul îl împinse pe Janacek la o parte și se întoarse iar la Myrik.

Singur și perplex, Myrik nu dădea semne că ar ști ce se aștepta din partea lui. Îi dispăruse toată furia, dar încă mai gâfâia. Din colțul gurii îi curgea o dâră de salivă colorată de sânge. Se șterse cu dosul palmei și se uită nesigur spre Garse Janacek.

– Eu fac prima alegere, începu cu o voce năucită. Și aleg stilul.

– Nu, îl întrerupse Vikary. Nu faci nicio alegere. Uită-te *la mine*, om-copie.

Myrik se uită de la Janacek la Vikary și apoi iar la Janacek.

– Aleg stilul, repetă el aiurea.

– Nu, repetă și Vikary. Pe Gwen Delvano nu ai lăsat-o să aleagă, tocmai pe ea, care te-ar fi înfruntat corect, în duel.

Trăsăturile lui Myrik se strâmbară într-o expresie de consternare sinceră.

– Ea? În duel? Eu... ea e femeie, e om-copie, spuse și dădu din cap ca și cum ar fi lămurit totul. E *femeie*, patrician Ironjade. Ai înnebunit? Și-a bătut joc de mine. O femeie nu se duelează.

– Și nici tu nu te duelezi, Myrik. Pricepi ce-ți spun? Pricepi? *Tu*...

Și trase, iar pulsul de o jumătate de secundă îl atinse pe Myrik jos, între picioare. Acesta scoase un urlet de durere.

– ... *nu*...

Și trase din nou și îi arse gâtul chiar sub bărbie, apoi așteptă, căci Myrik se prăbuși, iar el aștepta să i se reîncarce laserul.

– ... *te*... continuă Vikary.

După cincisprezece secunde și, odată cu vorba, plecă și un jet de lumină care arse în piept silueta ce se zvârcolea, iar Vikary începu să se retragă spre mașină.

– ... *duelezi!* încheie el, pe jumătate urcat în mașină, și mâna îi zvâcni trimițând a patra explozie de lumină, iar Lorimaar patrician Braith Arkellor căzu, având arma pe jumătate scoasă.

Apoi trânti ușa, iar Dirk activă rețeaua gravitațională. Mașina se zgudui, se înălță și se îndreptă spre poartă, când laserele celorlalți începură să șuiere și să lovească în blindajul ei.

CAPITOLUL 10

Se lăsase noaptea deasupra Pajiștei. Aerul era cleștar negru, limpede și rece. Vânturile băteau aprig. Dirk era recunoscător pentru mașina braith, solide și blindate, pentru cabina caldă, complet închisă.

Zbură cam la o sută de metri deasupra câmpiilor și dealurilor domoale, accelerând cât de mult era în stare. O singură dată, înainte ca orașul Provocare să dispară în spatele lor, Dirk se uită în urmă ca să vadă dacă îi urmărește cineva. Nu zări pe nimeni, dar orașul construit de emereli îi captă privirea. O suliță înaltă și neagră ce se va pierde curând în cerul și mai negru. Semăna cu un copac grandios care trecuse printr-un incendiu forestier și rămăsese fără crengi și fără frunze, o biată bucată de lemn carbonizată și neagră de funingine, martoră a fostei glorii. Își aduse aminte cum arătase orașul Provocare la prima lui vizită cu Gwen, atunci când îi ceruse să-i arate un oraș în care mai există viață: strălucitor în noapte, imposibil de înalt, argint strălucitor, încununat cu jerbe ascendente de lumină.

Iar acum era doar o păstaie goală și moartă, și moarte erau și visele creatorilor lui. Vânătorii Braith ucideau cu predilecție oameni, nu animale.

– Vor porni curând în urmărirea noastră, t'Larien, spuse Jaan Vikary. Nu e nevoie să te uiți după ei.

Dirk se concentră asupra comenzilor.

– Unde ne ducem? Nu putem să zburăm la întâmplare deasupra Pajiștii toată noaptea. Mergem spre Larteyn?

– Nu putem risca să mergem la Larteyn acum, răspunse Vikary.

Își pusese pistolul cu laser la loc în tocul de la șold, dar chipul îi era la fel de încrâncenat cum fusese în Provocare când îl doborâse pe Myrik.

– Ești atât de prost că nu-ți poți da seama ce am făcut? Am încălcat codul, t'Larien. Acum am ieșit în afara legăturii, sunt un criminal, un spărgător de dueluri. Mă vor urmări și mă vor ucide la fel de lesne cum ai ucide un om-copie.

Își sprijini bărbia în mâini cu un aer gânditor.

– Singura noastă speranță... nu știu. Poate nu avem nici una.

– Vorbește în nume personal. Acum am ceva mai multă speranță decât am avut în urmă cu câteva minute, *acolo jos!*

Vikary se uită la el și surâse în ciuda lui însuși.

– Ai dreptate. Deși acesta este un punct de vedere extraordinar de egoist. Nu pentru tine am făcut ceea ce am făcut.

– Pentru Gwen?

Vikary dădu din cap.

– El – el nici măcar nu i-a făcut onoarea de a refuza. Ca și cum ea ar fi fost un animal. Și totuși... totuși, conform codului, el a procedat corect. Conform codului care mi-a călăuzit întreaga viață. L-aș fi ucis pentru el. Garse a vrut să o facă, după cum ai văzut. Era furios pentru că Myrik i-a... i-a vătămat proprietatea, i-a pătat onoarea. S-ar fi răzbunat pentru acest dispreț, dacă l-aș fi lăsat, oftă el. Înțelegi de ce nu am putut, t'Larien? Înțelegi? Am trăit pe Avalon și am iubit-o pe Gwen Delvano. Și ea zăcea acolo, vie doar printr-un capriciu al sorții. Lui Myrik Braith nu i-ar fi păsat câtuși de puțin dacă murea, nici celorlalți nu le-ar fi păsat. Cu toate acestea, Garse i-ar fi acordat celui care a făcut toate astea dreptul la o moarte curată, decentă, i-ar fi oferit sărutul onoarei împărtășite înainte de a-i lua viața lui meschină. Eu... eu țin la Garse. Dar nu l-am putut lăsa, t'Larien, nu atunci când Gwen zăcea atât... atât de nemișcată și desconsiderată de toți. Nu l-am putut lăsa.

Vikary se opri, dus pe gânduri. Iar în clipele de tăcere care urmară, Dirk auzi bocetul strident al vântului de pe Worlorn.

– Jaan, spuse el după un timp, tot trebuie să ne hotărâm unde ne ducem. Trebuie să o punem pe Gwen la adăpost. Să găsim un loc unde să-i fie bine, unde n-o va necăji nimeni. Poate să chemăm un doctor să o consulte.

– Nu știu niciun doctor pe Worlorn, îi răspunse Vikary. Dar sunt de acord că trebuie s-o ducem pe

Gwen într-un oraș. Esvoch este cel mai aproape, dar este o ruină. Înseamnă că Kryne Lamiya trebuie să fie alegerea noastră, căci și el e mai aproape de Provocare. Întoarce spre sud.

Dirk întoarse într-un arc de cerc larg, urcând și îndreptându-se către conturul îndepărtat al zidului muntos. Își amintea vag de direcția pe care o apucase Gwen când zburaseră de la strălucitorul turn construit de locuitorii planetei ai-Emerel la orașul pustiu al celor de pe Zorii-Întunecați și muzica lui sumbră.

Iar Vikary căzu din nou pe gânduri, cu ochii pierduți în întunericul nopții de pe Worlorn. Dirk, înțelegând în parte suferința kavalarului, nu încercă să-i tulbure meditația, ci se cufundă în propria lui tăcere introspectivă. Era cumplit de slăbit; îi revenise durerea de cap și își simțea gura și gâtul uscate, pergamentoase. Încercă să-și aducă aminte cât timp trecuse de când nu mai mâncase sau băuse ceva, dar nu reuși; pierduse noțiunea timpului.

Foarte aproape de piscurile ca de cărbune ale planetei Worlorn, Dirk luă mai multă altitudine și conduse mașina braith peste ele, fără ca el sau Jaan Vikaary să rostească vreun cuvânt. Kavalarul i se adresă abia când trecură de munți, dar și atunci doar pentru a-i da direcții lapidare. Apoi amuți iarăși, și în tăcere deplină parcurseră tot drumul până la destinație.

De această dată Dirk știa la ce trebuie să se aștepte și ascultă atent. Iar la urechi îi ajunse muzica acelei compozitoare demente, pe nume Lamiya-Bailis. Un bocet stins purtat de vânt auzit mult înainte ca orașul

să i se arate privirii din pădurile care-l înconjurau. În afara adăpostului lor blindat era doar pustiul: pădurile de nepătruns ale nopții, cerul gol și sărăcăcios. Iar sunetele disperării negre îi vorbeau, îl chemau, îi atingeau sufletul.

Și Vikary auzi muzica aceea. Se uită la Dirk.

– Acest oraș ni se potrivește, t'Larien.

– Ba nu, exclamă prea tare Dirk, respingând ideea.

– Atunci mi se potrivește doar mie. Căci toată munca mea s-a făcut scrum. Oamenii pe care am dorit să-i salvez nu vor mai fi salvați. Acum cei din Braith îi vor putea vâna după cum au chef, indiferent dacă sunt *korarieli* Ironjade sau nu. N-am cum să-i împiedic. Garse ar putea, dar ce să facă un singur om? Pe de altă parte, s-ar putea nici să nu încerce. A fost obsesia mea, nu a lui. Și Garse a pierdut totul. Cred că se va întoarce singur pe Înaltul Kavalaan și va apărea singur în fața coaliției de caste Ironjade, iar înaltul consiliu îmi va retrage toate numele. Apoi el va trebui să ia un cuțit și să scoată pietrele-incandescente de pe brățară și să rămână doar cu fierul. Căci *teynul* lui este ca și mort.

– Poate pe Înaltul Kavalaan, îl contrazise Dirk. Dar ai trăit și pe Avalon, mai ții minte?

– Da, răspunse Vikary. Din nefericire. Din nefericire.

În jurul lor muzica se intensifică, iar Orașul Sirenă prinse contur: cercul exterior de turnuri, aidoma unor mâini descărnate împietrite în agonie, podurile palide peste canale întunecate, mușchiul lucitor de pe jos, turlele care șuierau în vânt. Oraș alb, oraș mort, pădure de oase ascuțite.

Dirk se învârti în cerc până când găsi clădirea unde îl dusese Gwen și ateriză. În parcare, aceleași două epave prăfuite. Iar lui Dirk îi păreau cioburi dintr-un vis de mult uitat. Odinioară, nu mai ținea minte de ce, crezuse că erau importante; însă și el, și Gwen, și întreaga lume fuseseră diferiți atunci. Acum îi era pur și simplu imposibil să-și amintească ce importanță avuseseră pentru el aceste fantome metalice.

– Ai mai fost aici, zise Vikary, iar Dirk se uită la el și încuviință cu un gest. Atunci ia-o înainte, ordonă kavalarul.

– Dar nu...

Vikary coborâse deja. O luase ușor în brațe pe Gwen și îl aștepta lângă mașină.

– Ia-o înainte, repetă el.

Iar Dirk îl conduse din parcare, pe holurile unde reprezentările murale dansau pe simfonia Zorilor-Întunecați. Încercară ușă după ușă până când găsiră o cameră cât de cât mobilată. De fapt, nu era o cameră, ci un apartament cu patru camere sărăcăcioase, înalte și deloc curate. Paturile – două camere erau dormitoare – erau circulare și cufundate în pardoseală; saltelele erau acoperite cu bucăți din piele unsuroasă care emana un iz neplăcut, ca de lapte stricat. Dar, totuși, erau paturi, și erau suficient de moi. Vikary o întinse pe Gwen pe unul dintre ele. Iar când ea adormi – și părea aproape senină în somn – Jaan îl lăsă pe Dirk să o vegheze și se duse afară să vadă ce mai poate găsi prin mașina furată de la Braith. Se întoarse repede, cu o cuvertură pentru Gwen și o ploscă plină cu apă pe care i-o întinse lui Dirk.

– Bea numai o înghiitură.

Dirk luă bidonul din metal învelit în cârpe, scoase capacul și luă o gură de apă. Era călduță și cam amară, dar gâtul său uscat o simți ca pe un nectar al zeilor.

Vikary umezi o bucată de cârpă gri și începu să curețe sângele uscat de la ceafa lui Gwen. Tamponă cu blândețe coaja formată, umezind în permanență cârpa, până când părul ei negru fu iarăși curat, întins în evantai pe saltea, lucind în licăririle frescelor. Când termină, îi bandajă rana și se uită la Dirk.

– Stau eu de veghe, îi spuse. Du-te în camera cealaltă și dormi puțin.

– Trebuie să stăm de vorbă, se împotrivi Dirk.

– Vom vorbi mai târziu. Du-te acum. Du-te și încearcă să dormi.

Dirk nu găsi argumente pentru a-l contrazice; era frânt, îi pulsa tot capul. Se duse în cealaltă cameră și se prăbuși greoi pe salteaua cu miros acru.

Dar somnul nu veni lesne; poate din cauza luminii agitate din pereți, care nu-i dădea pace. Dar în primul rând din cauza muzicii. Care îl chinuia și care părea a răsuna mai tare de fiecare dată când închidea ochii, ca și cum ar fi venit chiar din interiorul minții sale: sunete ascuțite și tânguieli și șuierături și *neîncetatele* – veșnicele – bubuituri ale unei tobe solitare.

A delirat mult în noaptea acea nesfârșită – vedenii puternice și supranaturale care-și făceau loc prin frisoanele lui puternice, prin tulburarea lui. De trei ori s-a trezit speriat din somn, tremurând, cu pielea umedă, doar ca să audă din nou cântecul compus de

Lamiya- Bailis și fără să-și aducă aminte coșmarul care îl înfricoșase. La un moment dat, i s-a părut că aude voci din camera cealaltă. Altă dată a fost convins că l-a zărit pe Jaan Vikary care îl urmărea cu privirea, sprijinit de un perete. Nici unul din ei nu rosti niciun cuvânt, iar lui Dirk îi trebui mai mult de o oră ca să adoarmă la loc. Dar se trezi din nou în camera goală, răsunând cu muzica sinistră și sclipind cu lumini stranii. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva ceilalți plecaseră și îl lăsase singur acolo, să trăiască sau să moară. Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi creștea spaima, cu atât tremura mai tare. Dar parcă nu era în stare să se ridice și să se ducă până în dormitorul alăturat să vadă cu ochii lui ce se întâmplase. Așa că închise ochii și încercă să alunge toate amintirile.

Apoi se făcu zi. Satan cel Gras parcursese jumătate din drumul său până în înaltul cerului și o lumină febrilă și roșie și rece ca visele urâte ale lui Dirk pătrundea printr-o fereastră înaltă din vitralii cu chenar cu model complicat din roșu-maroniu mohorât și gri fumuriu. Dirk se întoarse ferindu-se de lumină și încercă să se ridice în capul oaselor. Atunci apăru și Jaan Vikary care îi întinse plosca.

Dirk luă câteva înghițituri lungi din apa rece, aproape înecându-se, și își umezi buzele uscate și crăpate. Gamela fusese plină când i-o dăduse Jaan; acum i-o înapoie pe jumătate goală.

– Ai găsit apă, observă el.

Vikary puse dopul ploștii și încuviință din cap.

– Stațiile de pompare sunt închise de ani buni, așa că nu există apă proaspătă în turnurile din Kryne Lamiya. Dar mai curge apă pe canale. Azi-noapte, după ce tu și Gwen ați adormit, am ieșit pe afară.

Dirk se ridică greu pe picioare nesigure, iar Vikary îi oferi mâna ca să-l ajute să iasă din patul îngropat în podea.

– Ce face Gwen?

– Și-a revenit aseară, t'Larien. Am stat de vorbă și i-am povestit ce am făcut. Cred că se va face bine curând.

– Pot să vorbesc și eu cu ea?

– Acum se odihnește, are un somn normal. Sunt convins însă că mai târziu va dori și ea să stea de vorbă cu tine. Dar nu cred că este bine s-o trezim acum. Azi-noapte a încercat să se ridice și a amețit și i-a venit să vomite.

Dirk fu de acord.

– Înțeleg. Dar tu? Ai apucat să dormi?

În timp ce vorbea se uită în jurul lui. Parcă muzica celor de pe Zorii-Întunecați nu se mai auzea atât de tare. Mai răsuna încă, se mai jeluia și gemea și impregna însuși aerul din Kryne Lamyia. Dar lui i se părea că este mai slabă, mai îndepărtată; poate că se obișnuise cu ea și auzul lui conștient învățase cum s-o evite. Imaginile luminoase de pe pereți, la fel ca pietrele-incandescente din Larteyn, se ofiliseră și apoi muriseră la atingerea razelor de soare; zidurile erau cenușii și goale. În cameră mai erau câteva scaune cu aspect extrem de incomod, extruziuni diforme care

se asortau atât de bine cu tonurile pereților și pardoselii încât erau aproape invizibile.

– Am dormit suficient, îi răspunse Vikary. Nu asta este important. M-am gândit la situația noastră. Vino cu mine.

Traversară o altă încăpere, o sufragerie pustie, și ieșiră pe unul din multele balcoane care dominau orașul construit de cei de pe planeta Zorilor-Întunecați. În timpul zilei, Kryne Lamiya arăta altfel, mai puțin deznădăjduit; chiar și soarele palid de pe Worlorn era suficient cât să dea strălucire apelor repezi din canale, iar, în crepusculul nesfârșit, turnurile păreau mai puțin sepulcrale.

Dirk se simțea lipsit de vlagă și îi era foame, dar îi trecuse durerea de cap și îi plăcea să simtă pe față vântul înviorător. Își dădu la o parte din ochi părul încâlcit și incredibil de murdar și îl ascultă pe Jaan.

– Azi-noapte am fost aici, pe balcon, spuse Vikary, sprijinindu-se cu coatele de balustradă și scrutând orizontul. Ne caută, t'Larien. De două ori am văzut niște aerovehicule deasupra orașului. Prima dată doar o lumină, la mare altitudine, așa că mi-am spus că m-am înșelat. Dar a doua oară nu a mai fost vorba de nicio greșeală. Era chiar mașina-cap-de-lup a lui Chell zburând aproape cu solul peste canale. Cu un soi de reflector atașat la ea. A trecut destul de aproape de noi. Aveau și un câine cu ei. L-am auzit urlând, înnebunit de muzica întunecaților.

– Dar nu ne-au descoperit, zise Dirk.

– Așa este, îi răspunse Vikary. Cred că suntem în siguranță aici, măcar pentru o vreme. Doar că... nu înțeleg cum te v-au putut găsi în Provocare, iar chestiunea aceasta mă îngrijorează. Dacă ne vor lua urma până la Kryne Lamiya și vor trece orașul prin sită cu câinii lor, vom fi într-un pericol teribil de mare. Nu mai avem spray de anihilare a mirosului.

Se uită la Dirk.

– *Cum* de și-au dat seama unde v-ați dus? Ai vreo idee?

– Nu, spuse Dirk. Nici unul din noi nu știe. E sigur că nu ne-a urmărit nimeni. Poate au ghicit, pur și simplu. În fond, era alegerea cea mai logică. Traiul era mult mai bun în Provocare decât în oricare alt oraș. Mai ușor. Știi și tu.

– Da, știu. Dar nu pot să fiu de acord cu teoria ta. Gândește-te, t'Larien, Garse și cu mine am analizat aceeași problemă atunci când ai fugit și ne-ai făcut de ocară la careul-morții. Provocare era alegerea *evidentă*, prin urmare, cea mai puțin logică. Părea mai probabil că v-ați refugiat în Muschetă și că aveți de gând să vă hrăniți cu peștii pe care i-ați fi putut prinde, sau că Gwen va face rost de hrană de prin pădurile pe care le cunoaște atât de bine. Garse chiar a sugerat că ați ascuns mașina pe undeva și ați rămas într-o altă parte din Larteyn, ca să puteți râde de noi când întorceam planeta pe dos în căutarea voastră.

Dirk se foi stânjenit.

– Da. Ei bine, cred că am făcut o alegere greșită.

– Nu, t'Larien, nu am spus asta. După părerea mea, singura alegere greșită ar fi fost Orașul Iazului fără

Stele, unde se știe că s-au strâns în număr mare cei din casta Braith. Orașul Provocare a fost o alegere ingenioasă, indiferent dacă asta v-a fost intenția sau nu. Părea o alegere într-atât de *proastă* încât era chiar bună. Înțelegi? De aceea nu pot pricepe cum v-au găsit vânătorii Braith printr-un eventual proces deductiv.

– Poate că așa este, zise Dirk, pe gânduri. Îmi amintesc de momentul în care l-am auzit prima oară pe Bretan în difuzoarele din oraș. Nu testa o teorie. Era clar că *știa* că ne ascundeam acolo.

– Și nu ai nici cea mai vagă idee cum de știa?

– Nu. Deloc.

– Atunci vom fi obligați să trăim cu teama că ne-ar putea găsi și aici. Altminteri, dacă cei din Braith nu repetă vraja, suntem în siguranță.

Dar trebuie să înțelegi că avem de înfruntat multe greutăți. Avem un adăpost și avem apă câtă vrem, dar hrană deloc. Am ajuns la concluzia că ultimul drum pe care îl vom face pe planeta aceasta – trebuie să ajungem la portul stelar când va veni momentul să plecăm pentru totdeauna de pe Worlorn – va fi extrem de complicat. Cei din Braith se vor aștepta la asta. Avem pistolul meu cu laser ș încă două lasere de vânătoare pe care le-am descoperit în mașină. Plus mașina însăși, blindată și bine înarmată. Probabil că i-a aparținut lui Roseph patrician Braith Kelecek...

– Și una din epavele din parcare mai funcționează cât de cât, interveni Dirk.

– Atunci înseamnă că vom avea două mașini la nevoie, spuse Vikary. Iar împotriva noastră avem cel

puțin opt dintre vânătorii Braith, foarte probabil chiar nouă. Nu știu cât de grav l-am rănit pe Lorimaar Arkellor. Poate l-am omorât, deși mă cam îndoiesc de asta. Dacă vor, cei din Braith pot ridica în aer opt aerovehicule simultan, deși tradiția cere să zboare în perechi, *teyn* și *teyn*. Iar fiecare mașină va fi înarmată. Au surse de alimentare, energie electrică, hrană. Sunt mai mulți decât noi. Și e foarte posibil ca, din moment ce eu am fost declarat în afara legăturii și spărgător de dueluri, să reușească să-i convingă și pe Kirak Redsteel Cavis și pe ceilalți doi vânători din casta Shanagate Holding să li se alăture împotriva mea. În cele din urmă, mai este și Garse Janacek.

– Garse?

– Sper – mă rog – ca el să-și fi scos pietrele-incandescente din brățară și să dorească să se întoarcă pe Înaltul Kavalaan. Va fi supus batjocurii, va fi singur, va purta fier mort la mână și în suflet. Nu-i o soartă ușoară, t'Larien. L-am făcut de rușine, atât pe el, cât și casta Ironjade. Îmi pare rău pentru durerea lui, dar sper din suflet ca așa să se petreacă lucrurile. Pentru că, vezi tu, mai există și o altă posibilitate.

– O altă... ?

– S-ar putea să ne caute. Nu poate pleca de pe Worlorn până nu va veni o navă. Iar asta nu se va întâmpla foarte curând. Nu știu ce va face.

– Dar sigur că nu se va alătura celor din Braith. Sunt dușmanii lui, iar tu îi ești *teyn* și Gwen îi este *cro-betheynă*. Poate că vrea să mă omoare pe mine, nu mă îndoiesc că vrea, dar...

– Garse este mai kavalar decât mine, t'Larien. Întotdeauna a fost. Și cu atât mai mult acum când eu nu mai sunt deloc kavalar după ce am făcut. Vechile obiceiuri cer ca *teynul* unui bărbat, și nimeni altcineva, să aducă moartea unui spărgător de dueluri. Este un obicei pe care îl pot respecta doar cei foarte puternici. Legătura de fier și foc este o legătură mult prea intimă pentru mulți, iar ei ajung să jelească în singurătate. Însă Garse Janacek este un bărbat foarte puternic, mai puternic chiar decât mine în multe privințe. Nu știu ce va face. Pur și simplu nu știu.

– Și dacă vine după noi?

Vikary îi răspunse pe un ton calm.

– Nu voi ridica mâna asupra lui Garse. Este *teynul* meu, indiferent dacă eu mai sunt sau nu *teynul* lui. Și deja l-am rănit mult prea tare, l-am dezamăgit, l-am făcut de ocară. Oricum a purtat o cicatrice dureroasă mare parte din viața lui de adult. Iar vina îmi aparține. Pe vremuri, pe când amândoi eram tineri, un bărbat mai în vârstă s-a simțit jignit de una din glumele lui și a cerut duelul. Stilul a fost un-singur-foc și am luptat în perechi de *teyni*, iar în infinita mea înțelepciune l-am convins pe Garse că onoarea ne va fi satisfăcută dacă vom trage în aer. Și, spre marele nostru regret, așa am și făcut. În vreme ce adversarii noștri s-au hotărât să-i dea lui Garse o lecție despre umor. Spre rușinea mea, eu am scăpat neatins, iar el a fost desfigurat din cauza prostiei mele.

Însă nu mi-a reproșat-o niciodată. Când ne-am întâlnit prima oară după duel, iar el încă nu-și revenise

complet de pe urma rănilor, mi-a spus: „Ai avut dreptate, Jaantony, și ei au tras *în aer*. Ce păcat că nu au nimerit... „

Și Vikary izbucni în râs, iar Dirk îl privi și văzu că avea ochii plini de lacrimi, iar gura strânsă într-o grimasă amară. Însă nu plângea, ca printr-un uriaș efort de voință nu lăsa lacrimile-i să cadă.

Brusc, se răsuci pe călcâie și intră în turn, lăsându-l pe Dirk singur cu vântul și cu orașul alb al crepusculului și cu muzica Lamiyei-Bailis. În depărtare, mâinile albe se înălțau – stavilă în calea pustiului. Dirk se uită atent la ele, dus pe gânduri, meditând la vorbele lui Vikary.

Kavalarul se întoarse după câteva minute, cu ochii uscați și fără expresie.

– Îmi cer scuze, începu el.

– Nu trebuie să...

– Trebuie să ajungem la miezul chestiunii, t'Larien. Indiferent dacă Garse va porni sau nu în căutarea noastră, ne confruntăm cu o situație cumplită. Avem arme, pentru cazul în care va trebui să ne luptăm, însă nu este nimeni care să le poată folosi. Gwen țintește foarte bine și este și foarte curajoasă, dar e rănită. Iar tu – să mai am oare încredere în tine? Ți-o spun fără menajamente: am avut încredere în tine, și tu m-ai trădat.

– Cum să răspund la întrebarea asta? spuse Dirk. Nu trebuie să crezi nimic din ce ți-aș făgădui. Dar cei din Braith vor să mă ucidă și pe mine. Și pe Gwen. Sau crezi că aș trăda-o și pe ea la fel de lesne cum...

Se opri îngrozit de propriile-i cuvinte.

– ... la fel de lesne cum m-ai trădat pe mine, îi termină Vikary fraza cu un zâmbet aspru. Ești direct, t'Larien. Nu, *nu cred* că ai trăda-o pe Gwen. Dar nu am crezut nici că ai să ne abandonezi după ce te-am numit *keth* și ai acceptat acest nume. N-am fi intrat în duel dacă nu ai fi fost tu la mijloc.

Dirk îl aprobă.

– Știu asta. Poate că am greșit. Nu știu. Dar aș fi murit dacă mi-aș fi ținut legământul față de voi.

– Ai fi murit *keth* Ironjade, cu onoare.

Dirk surâse.

– Gwen este mult mai ispititoare decât moartea. Măcar atâta lucru mă aștept să înțelegi.

– Înțeleg. Însă, în ultimă instanță, ea este între noi. Recunoaște acest adevăr și acceptă-l. Mai devreme sau mai târziu va trebui să aleagă.

– Dar a ales, Jaan, atunci când a plecat cu mine. Tu ar trebui să recunoști *asta*, se repezi Dirk cu încăpățânare, întrebându-se, totodată, cât de mult credea el însuși ce spune.

– Nu și-a scos brățara din jad și argint, îi replică Vikary făcând un gest nerăbdător. Dar nu asta contează acum. Voi avea *încredere* în tine. Deocamdată.

– În regulă. Ce vrei să fac?

– Cineva trebuie să zboare până în Larteyn.

Dirk se încruntă.

– Jaan, de ce încerci mereu să mă convingi să mă sinucid?

– N-am spus că tu trebuie să fii acel cineva, t'Larien, zise Vikary. Mă voi duce eu. Va fi periculos, sigur ca da, dar trebuie.

– De ce?

– Kimdissianul.

– Ruark?

Dirk aproape că-și uitase complicele și gazda de altădată.

– E prieten cu Gwen încă de când eram pe Avalon. Și nu-l pot abandona cu totul chiar dacă ne antipatizăm reciproc. Casta Braith...

– Am înțeles. Da cum vei lua legătura cu el?

– Dacă voi reuși să ajung cu bine în Larteyn, voi lua legătura cu el prin computer. Cel puțin așa sper.

Și Vikary ridică din umeri cu un aer fatalist.

– Și eu?

– Tu stai aici cu Gwen. Îngrijește-o, păzește-o. Îți las una din puștile cu laser ale lui Roseph. Dacă își va reveni suficient de mult, dă-i-o ei. Am senzația că se pricepe mai bine la arme decât te pricepi tu. De acord?

– De acord. Nu pare deloc greu.

– Nu, spuse Vikary. Contez pe tine să rămâneți la adăpost și mă aștept să vă găsesc teferi când mă voi întoarce cu kimdissianul. Dacă însă veți fi nevoiți să fugiți, aveți la dispoziție cealaltă mașină. În apropiere se află o peșteră pe care Gwen o cunoaște bine. Îți va arăta ea drumul. Ascundeți-vă în peștera aceea dacă trebuie să plecați din Kryne Lamiya.

– Dar dacă *nu* te vei mai întoarce? Și asta este *posibil*.

– În cazul acesta, vei fi iarăși pe cont propriu, așa cum ai fost când ai fugit din Larteyn. Atunci aveai un plan. Urmează-l, dacă vei putea, zise Vikary cu un zâmbet lipsit de veselie. Dar eu mă aștept să mă întorc. Ține minte asta, t'Larien. Ține minte asta.

Tăios tonul lui, ca ascuțișul unei săbii de luptă, ecou al unei alte discuții purtate în același vânt înghețat. Iar Dirk își aminti cu uluitoare claritate vechile cuvinte ale lui Jaan: *Dar exist. Ține minte asta... Aici nu ești pe Avalon, t'Larien, iar astăzi este o zi diferită de cea de ieri. Este o lume de Festival care se stinge, o lume fără niciun cod moral, așa că trebuie să ne ținem strâns de codurile pe care le-am adus cu noi.* Și își dădu seama, îngrozit, că Vikary adusese două coduri cu el atunci când venise pe Worlorn.

În timp ce el nu adusese nici unul, nu adusese nimic decât dragostea lui pentru Gwen Delvano.

Gwen încă mai dormea când cei doi bărbați se întoarseră de pe balcon. Nu o deranjară și se duseră împreună în parcare. Vikary cercetase în amănunt mașina braith. Era evident că Roseph și *teynul* lui intenționaseră să petreacă un sejur la vânătoare în sălbăticie când s-a declanșat toată nebunia. Lui Dirk îi păru rău că nu plănuiseră o călătorie mai lungă.

Prin urmare, Vikary găsise doar patru batoane cu proteine, două lasere de vânătoare și niște haine care erau împrăștiate pe scaune. Dirk înfulecă de îndată unul dintre batoane – era lihnit – și le puse pe celelalte în buzunarul jachetei groase pe care și-o alesese. Era

cam mare pentru el, dar nu exagerat de mult; *teynul* lui Roseph avea aproximativ aceleași dimensiuni. Și era *călduroasă* – din piele groasă, vopsită în purpuriu aprins, cu guler, manșete și căptușeală din blană albă. Pe ambele mâneci fuseseră pictate rotocoale încâlcite; negre și roșii pe dreapta, argintii și verzi pe stânga. Găsiră și o jachetă identică, dar mai mică (a lui Roseph), pe care Dirk o luă pentru Gwen.

Vikary scoase cele două puști cu laser, niște tuburi lungi din plastic negru, pe care erau imprimați cu alb lupi cu colții rânjiți. Pe prima și-o trecu pe după umăr; pe a doua i-o dădu lui Dirk, împreună cu indicații lapidare despre modul de utilizare. Dirk rămase cu ea în mână, într-o atitudine stângace; pușca era extrem de ușoară și unsuroasă.

Despărțirea fu rapidă și foarte formală. Apoi Vikary se închise în cabina uriașului aerovehicul Braith, îl ridică de pe platformă și țâșni în plin văzduh, ridicând nori mari de praf. Cu o mână la gură, iar în cealaltă ținând pușca, Dirk se retrase din fața contracurenților decolării.

Când se întoarse în apartament, observă că Gwen începuse să se trezească.

-Jaan? șopti ea ridicându-și capul de pe saltea ca să vadă cine intrase.

Îl văzu pe Dirk, gemu și se culcă la loc masându-și tâmplele. Scoase un scâncet abia auzit.

– Capul meu...

Dirk propti pușca de perete și se așeză pe marginea patului îngropat în podea.

– Jaan tocmai a plecat, îi spuse. Se duce la Larteyn ca să-l aducă pe Ruark.

Singurul răspuns al lui Gwen fu un alt geamăt.

– Vrei să-ți aduc ceva? o întrebă Dirk. Apă? Ceva de mâncare? Avem câteva din astea, spuse și îi arătă batoanele cu proteine pe care le scosese din buzunar.

Gwen se uită la ele și se strâmbă îngrețoșată.

– Nu vreau. Ia-le da aici. Nu prea mi-e foame.

– Ar trebui să mănânci ceva.

– Am mâncat. Azi-noapte. Jaan a sfărâmat niște chestii din astea și le-a amestecat cu apă, a făcut un fel de pastă din ele.

Își luă mâinile de la tâmple și se întoarse pe o parte, cu fața la el.

– Am vomitat după aia. Nu mă simt bine.

– Am aflat, spuse Dirk. Nici nu ai cum să te simți bine după ce s-a întâmplat. Probabil că ai o contuzie, și ai avut mare noroc că n-ai murit.

– Mi-a spus Jaan, zise ea încruntată și pe un ton aspru. Mi-a spus și ce a fost după aia – ce i-a făcut lui Myrik. Am crezut că l-am lovit destul de tare. Ai văzut și tu, nu-i așa? Am simțit că i-am spart maxilarul. Sau mi-am rupt eu degetele. Dar nici măcar n-a observat.

– Nu, fu Dirk de acord.

– Povestește-mi ce-a mai fost după aceea. Jaan mi-a făcut doar un rezumat. Și vreau să știu.

Vocea ei era slăbită și plină de durere, dar inflexiunile din ea îl avertizau pe Dirk că nu-i poate refuza cererea.

Așa că îi povesti.

– L-a amenințat pe Garse cu pistolul? întrebă ea întrerupându-l la un moment dat. Dirk dădu din cap, iar ea tăcu din nou.

Când isprăvi, Gwen nu spuse absolut nimic. Închise ochii, îi deschise, apoi îi închise din nou. De tot, de această dată. Stătea liniștită pe o parte, ghemuită în poziție fetală, cu pumnii mici aduși sub bărbie. Dirk o privea, iar ochii îi erau în permanență atrași de brațul ei stâng pe care purta încă mărturia legăturii de jad și argint.

– Gwen, șopti el.

Redeschise ochii – o secundă doar – și scutură violent din cap, ca într-un strigăt mut de dezaprobare.

– Hei, insistă el, dar ea închisese deja ochii și se retrăsese în sine, lăsându-l pe Dirk singur cu brățara ei și cu temerile lui.

Camera era scăldată în lumina soarelui – mai bine zis, de ceea ce era considerată a fi lumina soarelui aici, pe Worlorn. Culorile apusului învolburau miezul zilei intrând oblic prin fereastră, iar prin razele groase pluteau leneș firicele de praf. Lumina cădea doar pe o parte din saltea; iar Gwen era întinsă pe jumătate în lumină, pe jumătate în umbre.

Și Dirk – care nu îndrăzni să-i mai vorbească sau să o privească – se pomeni că studiază formele pe care lumina le desena pe pardoseală.

În centru, totul era cald și roșu, acolo unde dansa praful, plutind dinspre întuneric, acum stacojiu, acum auriu, aruncând umbre minuscule, până când ieșea din raza de lumină și dispărea. Își ridică mâna și o ținu

întinsă – cât timp? Câteva minute? O oră? Iar mâna i se încălzi; iar firicelele de praf făceau piruete în jurul ei; iar umbrele i se scurgeau printre degete ca stropii de apă; iar soarele era prietenos și intim. Dar își dădu brusc seama că mișcările mâinii sale, piruetele nesfârșite ale prafului nu aveau nicio finalitate, nu aveau niciun sens. Muzica îi spunea să facă asta; muzica Lamiyei-Bailis, compozitoarea cu mințile rătăcite.

Își trase mâna și se încruntă.

În jurul centrului mare de lumină și viață era un chenar subțire și răsucit pe unde străluceа soarele prin marginea de vitraliu din sânge și tăciune al ferestrei. Pe unde se chinuia s-o străpungă. Chenar foarte mic, dar care izola tărâmul în care praful dansa.

Dincolo de el erau colțurile negre, locurile din cameră unde niciodată nu ajungea nici lumina Axului, și nici cea a Sorilor Troieni, locurile din cameră unde stăteau ghemuiți în întuneric demonii și spaimele lui Dirk, niciodată interogate.

Surâzând și frecându-și barba – bărbia și obrajii îi erau acoperiți cu țepi, din cauza cărora avea mâncărimi – se uită atent în colțuri, deschizându-și din nou poarta sufletului în fața muzicii de pe Zorii-Întunecați. Habar nu avea cum de făcuse să nu o mai audă, dar acum revenise și îl înconjura din toate direcțiile.

Turnul în care se aflau – căminul lor de acum – scoase vaietul lui lung și grav. De la depărtare de ani, sau poate de secole, îi răspunse un cor de bocete. Identifică bătăi speriate de inimi și scâncete de copii abandonați și șuierat lunecos de cuțit care transează

carne vie. Și toba. Cum putea oare vântul să imite o tobă? se întrebă el. Habar nu avea. Dar poate că nu era vântul, ci altceva. Suna exact ca o tobă. Atât de îndepărtată și atât de *singură*.

Atât de înfiorător, atât de nesfârșit de singură.

Începură să se ridice umbrele și pâcla adunate în colțurile celui mai întunecat cotlon al încăperii, și el desluși acolo o masă și un scaun scund crescând din perete, ca niște plante bizare din plastic. Se întrebă în treacăt cum de le putea vedea; dar soarele își schimbase poziția, iar raza, care acum doar se prelingea prin fereastră, se frânse și lumea redeveni cenușie.

Iar atunci când lumea era cenușie, praful nu mai dansa. Nu. Nu mai dansa deloc. Întinse mâna în aer ca să se convingă; dispăruse și praful, dispăruse și căldura, dispăruse și lumina soarelui. Și atunci dădu din cap cu înțelepciune. Ca și cum ar fi descoperit un mare adevăr.

Lumini difuze tresăreau prin pereți, stafii ce se trezeau pentru o altă noapte. Năluci ale viselor străvechi. Albe și cenușii. Culorile erau numai pentru cei vii. Culorile nu aveau ce căuta aici.

Și nălucile începură să se miște. Din când în când, Dirk își închipuia că ar putea opri dansul furios al uneia. Că ar putea opri bătăile ei neputincioase și deznădăjduite în pereții din sticlă ce o țineau captivă. Mâini fantomatice care băteau, și băteau, dar camera nu se zgâlțâia deloc. Căci nemișcarea era parte a acestor lucruri. Iar fantomele, himerele, oricât ar fi pulsat și ar fi bătut, tot trebuiau să revină la dans.

Dansul – dansul macabru – năluci fără formă – O, ce minunat era! Mișcându-se, scufundându-se, răsucindu-se. Pereți din flăcări cenușii. Mult mai frumoși decât firele de praf, dansatorii *aceștia*; aveau un anumit stil, iar muzica pe care dansau era cântecul Orașului Sirenă.

Singurătate. Nefericire. Deșertăciune. Descompunere. Bătăi rare ale unei singure tobe. Singur. Singur. Singur. Nimic nu mai are sens.

– Dirk!

Vocea lui Gwen. Scutură din cap și își dezlipi privirea de la pereți. Se uită la ea. Stătea întinsă pe pat în întuneric. Se făcuse noapte. Noapte. Cumva, fără să știe, ziua trecuse.

Gwen nu mai dormea, ci îl privea cu atenție.

– Îmi pare rău, zise ea.

Îi spusese ceva important. Doar că el știa deja. Știa din tăcerile ei. Sau poate chiar toba îi spusese. Poate îi spusese orașul Kryne Lamiya.

Îi surâse.

– Nu ai uitat niciodată, nu-i așa? Nici nu s-a pus problema să uiți vreodată. A existat un motiv pentru care nu ți-ai scos niciodată...

Și îi arătă brățara.

– Da.

Se ridică în pat, iar cuvertura căzu dezvelind-o până la talie. Jaan îi descheiase costumul, așa că acum i se vedeau curbele moi ale sânilor. În licărul luminii, pielea ei era când albă, când cenușie. Însă Dirk nu se simți deloc excitat. Gwen își duse mâna la brățara din jad și argint și o mângâie oftând.

– Nu m-am gândit niciodată – nu știu – am spus exact ceea ce a trebuit să spun, Dirk. Bretan Braith te-ar fi omorât.

– Poate ar fi fost mai bine, răspunse el.

Dar nu cu amărăciune, ci cumva zăpăcit, năucit.

– Deci n-ai vrut niciodată să-l părăsești?

– Nu știu. De unde să știu ce am vrut să fac? Aveam de gând să încerc, Dirk, crede-mă că voiam să încerc. Deși n-am crezut niciodată cu adevărat că voi reuși. Și ți-am spus asta. Am fost sinceră cu tine. Aici nu suntem pe Avalon, iar noi ne-am schimbat. Nu sunt Jenny a ta. Niciodată n-am fost, iar acum mai puțin ca oricând.

– Da, fu el de acord. Mi-aduc aminte cum arăți când conduci mașina. Felul în care ții manșa în mână. Chipul tău. Ochii tăi. Ai ochi de jad, Gwen. Ochi de jad și zâmbet de argint. Mă înspăimânți.

Își luă ochii de la ea și se uită din nou la pereți. Frescele de lumini se agitau în forme haotice pe muzica sălbatică și fluidă. Cumva nălucile dispăruseră. Își luase doar o clipă ochii de la ele și toate se topiseră în neant. Ca și visele lui din trecut, își spuse.

– Ochi de jad? îl întrebă Gwen.

– Ca și Garse.

– Garse are ochi albaștri, îl contrazise ea.

– Nu contează. Ca și Garse.

Încercă să râdă și gemu.

– Mă doare când râd, spuse ea. Dar ai haz. Eu să semăn cu Garse! Nu-i de mirare că Jaan...

– Ai să te întorci la el?

– Poate. Nu sunt sigură. Însă ar fi foarte greu să-l mai părăsesc acum. Mă înțelegi? În cele din urmă a ales. Atunci când l-a amenințat cu arma pe Garse. Iar după toate astea, după ce s-a întors împotriva *teynului* lui, împotriva castei lui, împotriva lumii lui, pur și simplu nu pot – înțelegi? Dar nu am de gând să-i mai fiu vreodată *betheynă*, niciodată n-am să mai fiu așa ceva. Iar între noi va trebui să fie mai mult decât doar legătura de jad și argint.

Dirk se simți pustiit.

– Și eu?

– Știi bine că n-ar fi mers. Sigur că știi. Ai simțit-o. N-ai încetat nicio clipă să-mi spui Jenny.

El surâse:

– Nu? Poate că nu. Poate.

– Nici o singură clipă, răspunse ea și își frecă ceafa. Mă simt puțin mai bine acum. Mai ai batoanele cu proteine?

Dirk scoase unul din buzunar și i-l aruncă, iar ea îl înșfăcă din aer cu mâna stângă, îi zâmbi și începu să-l mănânce.

El se ridică brusc în picioare, îndesându-și mâinile adânc în buzunare și se duse la fereastră. Vârfurile turnurilor albe ca oasele încă mai purtau o tentă crepusculară, roșiatică – poate că Ochiul Iadului și însoțitorii lui încă nu dispăruseră complet la apus. Însă jos, pe străzi, orașul ridicat de locuitorii Zorilor-Întunecați bea din pocalul nopții. Canalele erau panglici negre, iar mușchiul fosforescent iradia cu sclipiri purpurii. Prin amurgul scânteietor, Dirk își remarcă luntrașul

solitar, așa cum îl mai observase și înainte, pe aceleași ape întunecate. Se sprijinea în prăjină, ca întotdeauna, și se lăsa dus de curenți, venind spre el, mai aproape, și mai aproape, ușor, implacabil. Dirk îi surâse.

– Bun venit, îi șopti, bun venit.

– Dirk?

Gwen terminase de mâncat. În semiîntuneric își încheiase bluza de la costum. În spatele ei, dansatorii alb-cenușii făceau piruete pe pereți. Dirk auzi bătăi de tobă și șoapte și făgăduințe. Dar știa că acestea din urmă nu erau decât minciuni.

– Am o singură întrebare, Gwen, zise el cu greutate.

Ea îl privi fix.

– De ce m-ai chemat? De ce? Dacă ai crezut că a murit tot ce a fost între noi, de ce n-ai putut să mă lași în pace?

Chipul ei era palid și lipsit de expresie:

– Cum te-am chemat?

– Știi tu cum. Bijuteria-șoptitoare.

– Da, spuse ea nesigură. E în Larteyn.

– Bineînțeles că e în Larteyn, zise el. În geanta mea. Tu mi-ai trimis-o.

– Nu, negă ea. Nu.

– M-ai așteptat la portul stelar!

– Ne-ai trimis veste că vii de pe navă. Niciodată n-am... crede-mă, atunci am aflat că vii încoace. Și n-am știut ce să cred. Și m-am gândit că ai să-mi spui la un moment dat de ce ai venit, așa că nu am insistat.

Dirk spuse ceva, însă turnul scoase geamătul gros care-i purtă cu sine cuvintele. Clătină din cap, neînțelegând:

– Nu m-ai chemat?

– Nu.

– Dar am primit bijuteria-șoptitoare. Pe Braque. Aceeași, cea făcută de giuvaiergiul cu puteri paranormale. N-ai cum s-o falsifici.

Își mai aminti încă ceva și continuă:

– Iar Arkin *a spus*...

– Da, șopti ea mușcându-și buzele. Dar nu înțeleg. Probabil că el a trimis bijuteria-șoptitoare. Dar era prietenul meu. Aveam nevoie de cineva cu care să stau de vorbă. Nu înțeleg.

Scânci încetișor.

– Te doare capul? sări el.

– Nu, spuse ea. Nu.

O urmări atent.

– A trimis-o Arkin?

– Da. Numai el știa. El trebuie s-o fi trimis. Ne-am cunoscut pe Avalon, imediat după ce noi... tu și cu mine... Arkin m-a ajutat. Mi-era greu. Și a fost lângă mine atunci când tu ți-ai trimis bijuteria lui Jenny a ta. Și am plâns mult și m-am necăjit. Și i-am povestit totul. Și am stat de vorbă. Am rămas apropiați chiar și după ce l-am cunoscut pe Jaan. A fost ca un frate pentru mine!

– Frate, repetă Dirk. Și de ce să fi...

– *Nu știu!*

Dirk căzuse pe gânduri.

– Când m-ai așteptat la portul stelar, ai venit împreună cu Arkin. Tu l-ai rugat să te însoțească? Mi-aduc aminte că mă așteptam să fii singură.

– A fost ideea lui, îi explică ea. Mă rog, i-am spus că sunt tulburată de gândul că te voi vedea din nou. Iar el... el s-a oferit să vină cu mine și să mă sprijine. Și mi-a mai spus că vrea să te cunoască. Înțelegi. După toate câte i-am povestit pe Avalon.

– Și ce s-a întâmplat în ziua când te-ai dus cu el în pădure – ții minte, în ziua când am intrat în buclucul cu Garse și apoi cu Bretan?

– Arkin mi-a zis... ceva despre o migrare a gândacilor-cu-carapace. De fapt, n-a fost vorba despre așa ceva, dar trebuia să verific. Și ne-am grăbit într-acolo.

– De ce nu mi-ai spus? Am crezut că te-au bătut Jaan și Garse, că te-au ascuns de mine. Cu o noapte înainte, mi-ai spus că...

– Știu ce ți-am spus, dar Arkin mi-a promis că-ți va spune el.

– Și m-a convins să fug, zise Dirk. Iar ție, bănuiesc că ți-a spus că, pentru a mă convinge, ar trebui să...

Ea încuviință cu un semn din cap.

Dirk se întoarse spre fereastră. Dispăruse și ultima lumină de pe acoperișurile turnurilor. Câteva stele sclipeau deasupra lor. Dirk le numără. Douăsprezece. Fix o duzină. Se întrebă dacă unele dintre ele erau galaxii reale de dincolo de Imensa Mare Neagră.

– Gwen, Jaan a plecat de dimineață. Cât ar dura drumul cu aerovehiculul de aici la Larteyn și înapoi?

Când nu auzi niciun răspuns, se întoarse să o privească.

Pereții mișunau de fantome, iar Gwen tremura în lumina lor.

– Ar cam trebui să ajungă, nu-i așa?

Ea dădu din cap și se întinse din nou pe salteaua spălăcită.

Iar Orașul Sirenă își cânta cântecul de leagăn, imnul lui dedicat somnului final.

CAPITOLUL 11

Dirk se duse în capătul celălalt al încăperii.

Pușca cu laser era sprijinită de perete. O luă, simțind din nou dezgust la atingerea plasticului unsuros. Trecu buricul degetului mare peste capul de lup. Își propti pușca în umăr, ținti, trase.

Sceptrul de lumină rămase în aer cel puțin o secundă. Mișcă ușor pușca, iar fasciculul de raze se mișcă odată cu ea. Când se stinse, iar imaginea remanentă i se șterse de pe retină, observă că făcuse o gaură neregulată în fereastră. Iar pe acolo intra șuieratul sonor al vântului, în bizară disonanță cu muzica Lamiyei-Bailis.

Gwen se dădu jos din pat, nesigură pe picioare.

– Ce e? Dirk?

Ridică din umeri și lăsă pușca jos.

– Ce este? repetă ea. Ce faci?

– Am vrut să văd dacă știu cum funcționează, îi explică el. Am să... am să plec.

Ea se încruntă.

– Stai să-mi caut cizmele.

Dar el clătină din cap.

– Și tu? se răsti Gwen, iar chipul ei era aspru, neatrăgător, amenințător. La naiba cu voi toți, n-am nevoie să fiu protejată!

– Nu e vorba de așa ceva, zise el.

– Dacă e vorba de o mișcare cretină de-a ta ca să faci pe eroul în ochii mei, să știi că n-o să țină, pufni ea cu mâinile în șolduri.

El surâse.

– Este vorba de o mișcare cretină de-a mea de a face pe eroul în ochii *mei*, Gwen. Cât despre ochii tăi... ochii tăi nu mă mai interesează.

– Atunci, de ce faci ce faci?

Ridică pușca nesigur.

– Nu știu, mărturisi el. Poate pentru că îmi place Jaan și îi sunt dator. Pentru că vreau să mă achit pentru faptul că am dat bir cu fugiții după ce el a avut încredere în mine și mi-a dat numele de *keth*.

– Dirk... începu ea.

Cu un semn al mâinii o rugă să nu mai spună nimic.

– Știu... dar asta nu e totul. Poate doar vreau să-l scap de acolo pe Ruark. Poate pentru că în Kryne Lamiya a avut cel mai mare număr de sinucigași din toate orașele Festivalului, iar eu aș putea deveni unul dintre ei. Poți să alegi motivul care îți convine, Gwen, îi spuse surâzând șters. Poate pentru că sunt doar douăsprezece stele pe cer, știi asta? Așa că nici nu mai contează.

– Dar la ce bun?

– Cine știe? Și de ce ar fi important? Îți pasă, Gwen? *Chiar* îți pasă?

Clătină încet din cap, iar părul îi năvăli pe frunte și fu nevoit să se întrerupă ca să și-l dea pe spate.

– Mie *nu-mi pasă* dacă ție îți pasă, spuse el cu multă convingere. Când eram în orașul Provocare mi-ai spus, sau ai insinuat, că aș fi egoist. Poate că eram. Poate că sunt și acum. Dar am să-ți spun ceva. Indiferent ce voi face, n-am să-ți cer să te uiți mai întâi la brațele tale. Înțelegi ce vreau să spun, Gwen?

Minunată replică de ieșire din scenă. Dar la ușă se înmuie și se întoarse.

– Stai aici, Gwen, îi spuse. Rămâi aici și stai liniștită. Încă nu ți-ai revenit. Jaan mi-a spus ceva de o peșteră, pentru cazul că vei fi nevoită să fugi. Știi ceva despre o peșteră?

Știa.

– Bine, du-te acolo dacă trebuie. Dacă nu, stai aici.

Îi făcu un semn stângaci de rămas-bun cu pușca, se răsuci pe călcâie și ieși repede.

Jos, în parcare, pereții erau doar pereți – fără năluci, fără fresce, fără lumini. Prin întuneric, se poticni chiar de mașina pe care o căuta. Vehiculul nu fusese fabricat pe Înaltul Kavalaan; era o mașinuță compactă, cu două locuri, o lacrimă din plastic și metal ușor, vopsită în negru și argintiu. Și neblindată, firește. Unica armă fiind pușca cu laser pe care Dirk și-o așeză pe genunchi.

Era un pic mai puțin moartă decât Worlorn, dar acel „un pic" era suficient. O porni, mașina se trezi la viață, iar panoul de bord lumină cabina cu

pâlpâirile lui slabe. Înfulecă la repezeală un baton cu proteine studiind indicațiile comenzilor. Avea puțin combustibil, prea puțin, dar nu avea ce-i face. Nu va aprinde farurile și va zbura la lumina sărăcăcioasă a stelelor. Va renunța și la radiator, deoarece avea pe el jacheta din piele care să-l apere de frig.

Dirk închise portiera și acționă rețeaua gravitațională. Aerovehiculul se ridică balansându-se puțin cam nesigur, dar se ridică. Apucă strâns manșa, o împinse și decolă.

Avu doar un scurt moment de panică. Știa că, dacă rețeaua ar fi fost prea slabă, atunci n-ar mai fi fost nicio decolare și niciun zbor, ci s-ar fi dat de-a dura în huruială de fiare și metal până în solul sugrumat de mușchi de dedesubt. Dar rețeaua porni, iar el își începu zborul pe cântecul vânturilor, și singurul lucru care s-a dat de-a dura a fost stomacul lui.

Dirk urcă fără ezitare cât de sus îl putea duce mașinuța zburătoare. Zidul muntos era chiar în față și trebuia să-l evite. În plus, nu avea niciun chef să se întâlnească cu alți zburători nocturni. De acolo de sus, cu luminile stinse, putea vedea orice mașină care ar fi trecut pe sub el și foarte probabil că ar fi scăpat neobservat.

Nu se uită în urmă la Kryne Lamyia, dar simțea orașul în spatele lui, împingându-l înainte, înlăturându-i spaimele. Teama era o tâmpenie; nimic nu conta, iar moartea conta cel mai puțin. Chiar și după ce Orașul Sirenă cu luminile lui albe și cenușii dispăru la orizont, tot se mai auzea muzica, din ce în ce mai

încet, din ce în ce mai pierdută, dar mereu cu el, veşnic persuasivă. Ultima care se stinse a fost o notă singuratică, un fluierat tremurător şi subţire. Ajunsese la treizeci de kilometri de oraş şi încă o mai auzea, amestecată cu fluieratul mai puternic al vântului. Într-un târziu îşi dădu seama că sunetul acela venea de pe propriile lui buze.

Încetă să mai fluiere şi încercă să se concentreze la zbor.

Era în aer deja de o oră când matahala zidului muntos se ridică în faţa lui sau, mai corect, sub el, căci zbura la altitudine destul de mare, simţindu-se mult mai aproape de stelele şi de galaxiile minuscule de deasupra, decât de pădurile de sub el. Şuieratul strident şi isteric al vântului încerca să pătrundă prin crăpăturile fine din cadrul portierei, însă Dirk nu-i dădu atenţie.

Observă o lumină acolo unde munţii se întâlneau cu pădurile.

Înclină maşina, făcu un cerc, şi începu să coboare. Ştia foarte bine că de partea aceasta a munţilor nu avea cum să fie nicio lumină. Trebuia să afle ce este.

Coborî în spirală până chiar deasupra luminii, apoi opri mişcarea de înaintare a maşinii, plană o clipă, apoi închise reţeaua gravitaţională. Se lăsă şi mai jos, fără zgomot, legănându-se uşor în vânt.

Dedesubt erau câteva lumini. Sursa principală o constituia un foc. Îşi dădea acum bine seama; vedea flăcările mişcându-se încolo şi încoace în bătaia vântului. Dar mai erau şi alte luminiţe – artificiale şi

stabile, formând un cerc în întuneric nu prea departe de locul unde era focul. Cam la un kilometru de el, poate mai puțin, estimă Dirk.

Începuse să crească temperatura din cabina strâmtă, iar Dirk se simți dintr-odată lac de sudoare, transpirația îmbibându-i îmbrăcămintea de sub jacheta groasă. Năvăli și fumul peste el; nori groși și negri, plini de funingine, care se ridicau din foc și-i întunecau vederea. Se încruntă și făcu un viraj, continuând să coboare.

Flăcările se ridicară să-l întâmpine, limbi lungi și portocalii, extrem de strălucitoare în contrast cu perdelele groase de fum. Văzu și scântei, sau poate tăciuni aprinși, sau cam așa ceva, care țâșneau în jerbe din flăcări și dispăreau în noapte. Când ajunse mai jos, avu parte de o altă surpriză, pocnetul furios al unei flăcări alb-albăstrii însoțit de un iz pregnant de ozon.

Dirk se opri din coborâre când încă mai avea o distanță rezonabilă până la foc. Mai erau și alți oameni prin preajmă – cercul de lumini artificiale îi dăduseră de știre în sensul acesta – și nu voia să fie văzut. E drept că mașina lui neagră, nemișcată pe cerul la fel de negru, nu avea cum să fie lesne reperată, dar ar fi fost o cu totul altă poveste dacă ar fi avut neinspirația să se lase conturat de lumina flăcărilor. Deși nu mai avea ochii orbiți de fum, tot nu-și putea da seama ce anume ardea acolo; în centrul focului era ceva amorf și închis la culoare din care țâșneau din când în când scântei. În jurul lui era jungla deasă a sugrumătorilor, cu ramurile lor ca de ceară sclipind în lumina flăcărilor furioase. Câțiva se prăbușiseră în foc, contribuind la alimentarea

fumului negru și dens atunci când se zbârceau și se transformau în cenușă. În loc să se întindă, focul din jurul lucrului aceluia negru se stingea încet.

Dirk așteptă urmărindu-l cum moare. Era aproape sigur că se uita la un aerovehicul prăbușit; își dăduse seama datorită scânteilor și mirosului de ozon. Însă voia să știe despre *care* mașină era vorba.

După ce flăcările scăzuseră suficient, iar scânteile nu se mai agitau dezlănțuite, însă înainte ca focul să se stingă complet și să se transforme în fum unsuros, Dirk reuși să distingă o formă. O fracțiune de secundă; o aripă vag asemănătoare cu cea a unui liliac, îndoită în unghi absurd și îndreptată spre cer, pe fundalul unei perdele de flăcări vii. Îi fu suficient; nu cunoștea această mașină, deși era evident una kavalară.

Nălucă neagră deasupra pădurii, trecu de la focul care se stingea la cercul luminilor artificiale. De această dată se ținu la distanță mai mare. Nici nu avea de ce să se apropie, căci luminile erau destul de puternice și putea vedea clar locul.

O poiană mai mare înconjurată pe margini cu torțe electrice, pe malul unei ape stătătoare. Trei mașini la sol, și le cunoștea pe toate trei; același trio care fusese lângă copacul emereli din orașul Provocare atunci când Myrik Braith a atacat-o pe Gwen. Una dintre ele, cea mare, bombată și cu blindaj roșu închis, îi aparținea lui Lorimaar patrician Braith. Celelalte două era mai mici și aproape identice. Deși acum nu mai erau chiar atât de identice, de vreme ce una era vizibil avariată chiar și de la distanța la care se afla Dirk. Stătea într-o

poziție nefirească, pe jumătate scufundată în apă, iar cealaltă jumătate era deformată și *incandescentă*. Portiera blindată era larg deschisă.

Siluete țepene și greoaie se mișcau în jurul epavei. Dacă nu s-ar fi mișcat, Dirk nu le-ar fi putut remarca, atât de mult se confundau cu fundalul. Una dintre ele scotea haita de dulăi din mașina lui Lorimaar.

Încruntându-se, Dirk activă rețeaua gravitațională și se ridică până când oamenii și mașinile nu se mai zăriră și nu mai vedea nimic decât un punct luminos în mijlocul pădurii. Două puncte, de fapt, însă unde fusese focul acum era doar sclipirea portocalie, tot mai stinsă a tăciunilor aprinși.

La adăpost în leagănul cerului, se opri să se gândească.

Mașina stricată era mașina lui Roseph, cea pe care o furaseră în orașul Provocare, cea cu care plecase Jaan Vikary în dimineața aceea. Era sigur de asta. Evident că membrii castei Braith îl găsiseră, îl urmăriseră până la pădure, îl doborâseră cu tunurile lor cu laser. Dar era greu de crezut că Jaan ar fi murit, altminteri ce făceau cu copoii? Nu prea era nici locul, nici momentul ca Lorimaar să-i scoată la plimbare. Mult mai probabil că supraviețuise, fugise în pădure, iar cei din Braith intenționau să-l vâneze.

Dirk se gândi în treacăt dacă are vreun rost să încerce să-l salveze, dar șansele păreau infime. N-avea nici cea mai vagă idee cum să-l găsească pe Jaan în sălbăticia învelită în lințoliul nopții. Cei din Braith erau mult mai bine echipați decât el pentru această aventură.

Își reluă zborul către munți și orașul de dincolo de ei. Singur cum era, și cu o singură pușcă, nu avea cum să-i fi fost de vreun folos lui Jaan Vikary în pădure. Măcar în Fortul-de-foc kavalar va putea să-și regleze conturile cu Arkin Ruark.

Munții treceau în goană pe dedesubt, iar Dirk se relaxă, deși încă mai ținea mâna pe pușca cu laser de pe genunchi.

Zborul dură ceva mai puțin de o oră; apoi din munți își făcură loc umerii orașului Larteyn, roșii, parcă arzând mocnit. Locul părea foarte pustiu, foarte mort, dar Dirk știa că nu era adevărat. Coborî la altitudine mai mică și, fără să mai piardă timp, zbură drept peste acoperișurile rectangulare și piețele pavate cu piatră-incandescentă spre clădirea unde locuise împreună cu Gwen Delvano, cei doi Ironjade și mincinosul kimdissian.

O singură mașină se mai afla pe acoperișul răvășit de vânt – relicva cu aspect militar. Nu se vedea nicăieri zburătoarea mică și galbenă a lui Ruark și nici bansheea cenușie. Dirk se întrebă în treacăt ce s-o fi întâmplat cu ea de când o abandonaseră în orașul Provocare, apoi alungă gândul și coborî la aterizare.

Se dădu jos din mașină cu pușca strânsă tare în mână. Lumea din jur era nemișcată și stacojie. Se duse repede la ascensoare și coborî în apartamentul lui Ruark.

Nimeni.

Scotoci prin toate ungherele, întorcând totul pe dos, fără să-i pese ce deranja, ce distrugea. Toate lucrurile

kimdissianului erau la locul lor, însă nici urmă de Ruark și nici de vreun indiciu care să arate unde plecase.

Și lucrurile lui Dirk mai erau încă acolo, puținele obiecte personale pe care le lăsase în urmă când fugise cu Gwen, nimic altceva decât niște haine subțiri pe care le adusese cu el de pe Braque. Complet inutile în frigul de pe Worlorn. Lăsă laserul jos, îngenunche și începu să scotocească prin buzunarele perechilor murdare de pantaloni. Și abia când o găsi – pusă bine, în învelișul ei de catifea și argint – înțelese ce anume căuta și de ce a trebuit să se întoarcă în Larteyn.

În camera lui Ruark a descoperit o mică avere de bijuterii personale încuiată într-o casetă: inele, pandantive, brățări și diademe cu modele complicate, cercei din pietre semiprețioase. Cotrobăi printre ele și dădu de un lanț fin de anoul căruia era prinsă o bufniță din fir de argint încremenită în chihlimbar. Anoul acela i se părea potrivit pentru ce intenționa să facă. Smulse chihlimbarul cu bufniță și îl înlocui cu bijuteria lui șoptitoare.

Apoi își desfăcu jacheta și cămașa groasă și își puse lanțul în jurul gâtului. Iar lacrima roșie lipită de pielea lui goală își făcea auzite șoaptele, își făgăduia minciunile, aschie înghețată arzându-i dureros pieptul. Dar nu-l deranja: era Jenny a lui. Apoi se obișnui cu senzația și nu o mai simți. Lacrimi sărate i se rostogoleau pe obraji, fără ca el să-și dea seama de asta. Se duse la etaj.

Laboratorul lui Ruark și Gwen era la fel de dezordonat ca ultima dată când fusese acolo, însă kimdissianul

nu se afla nicăieri. Și nu era nici în apartamentul gol de deasupra unde fusese când îi apelase Dirk din Provocare. Îl mai putea căuta într-un singur loc.

Urcă repede la ultimul etaj al turnului. Ușa era deschisă. Ezită o clipă, apoi intră cu arma pregătită.

Livingul uriaș era numai haos și distrugere. Ecranul imens de pe perete explodase sau fusese spart; pretutindeni erau numai cioburi. Canapeaua fusese răsturnată și sfâșiată în zeci de locuri, iar bucăți mari de umplutură fuseseră scoase și împrăștiate pe jos. Unele fuseseră aruncate lângă alte mizerii care sufocau șemineul. Unul dintre gargui, decapitat și cu fundul în sus, se sprijinea de una dintre console. Capul lui cu ochi din piatră-incandescentă fusese de asemenea azvârlit în cenușa din vatră. Aerul duhnea a vin și vomă.

Garse Janacek dormea pe jos, dezbrăcat până la brâu, cu barba roșie înroșită și mai mult de petele de vin, cu gura deschisă. Putea la fel de rău ca și camera. Sforăia puternic și încă mai ținea în mână pistolul cu laser. Cămașa, făcută ghem, zăcea într-o băltoacă de vomă pe care probabil că Janacek încercase să o șteargă fără prea multă tragere de inimă.

Dirk îl ocoli cu grijă și îi luă laserul dintre degetele fără vlagă. Se vedea treaba că *teynul* lui Vikary nu era tocmai kavalarul de fier, kavalarul neînfricat pe care îl credea Jaan.

Brațul lui drept încă mai purta legătura de fier și pietre-incandescente. Câteva dintre acestea fuseseră scoase din monturile lor; locurile goale arătau obscen.

Însă mare parte din brățara lată era încă intactă, mai puțin acolo unde fusese deteriorată de zgârieturi lungi. Și brațul lui Janacek era zgâriat deasupra brățării. Iar tăieturile acestea erau adânci, adesea venind în continuarea celor făcute pe fierul negru. Și brațul, și brățara erau acoperite cu sânge închegat.

Lângă picior era cuțitul cu lamă lungă, pătată de sânge, a lui Janacek. Dirk își putea lesne imagina restul. De bună seamă foarte beat, cu mâna stângă neputincioasă și stângace din cauza rănii mai vechi, Garse încercase să smulgă pietrele din locașurile lor, își pierduse răbdarea și începuse să lovească cu cuțitul la nimereală, furios la culme și cu sufletul îndurerat. Apoi aruncase cuțitul cât colo.

Ocolind cămașa îmbibată cu vomă, Dirk se retrase lângă ușă, ridică arma și strigă:

– Garse!

Janacek nu se mișcă. Dirk mai strigă o dată. Acum volumul sforăiturilor se reduse considerabil. Încurajat, Dirk se aplecă și luă ce-i veni la îndemână – o piatră-incandescentă – pe care o aruncă în kavalar. Îl lovi pe Janacek în obraz.

Acesta se ridică în capul oaselor, clipind năuc. Îl zări pe Dirk și începu să spumege de furie.

– Ridică-te, îi ordonă, făcându-i semn cu pușca.

Janacek se ridică bălăbănindu-se și își căută din ochi arma.

– N-ai s-o găsești, spuse Dirk. Ți-am luat-o eu.

Ochii lui Janacek erau încețoșați și obosiți, însă dormise suficient cât să alunge aburii beției.

– De ce ai venit, t'Larien? rosti rar, cu o voce afectată mai mult de epuizare decât de vin. Ca să-ți bați joc de mine?

Dirk clătină din cap.

– Nu. Îmi pare rău pentru tine.

Janacek se înfurie:

– Îți pare rău pentru *mine*?

– Nu crezi că ești demn de milă? Privește în jur!

– Ai grijă, îl avertiză Janacek. Mai râzi puțin de mine și voi avea grijă să descopăr dacă ai suficient sânge în tine ca să tragi cu arma aia pe care nici nu te pricepi s-o ții în mână.

– Nu începe, Garse, îl rugă Dirk. Te rog. Am nevoie de ajutorul tău.

Janacek izbucni în râs, hohotind sălbatic, cu capul dat pe spate.

Când încetă, Dirk îi povesti tot ce se întâmplase din momentul în care Vikary îl omorâse pe Myrik Braith în orașul Provocare. Janacek îl ascultă țeapăn, cu brațele încrucișate strâns peste pieptul gol și brăzdat de cicatrice. Mai râse o singură dată – atunci când Dirk îi împărtăși concluziile lui despre Ruark.

– Intriganții de pe Kimdiss, murmură Janacek, iar Dirk nu comentă și își continuă povestirea.

– Și? vru să știe Janacek atunci când încheie. Ce te face să crezi că toate astea m-ar interesa în vreun fel?

– Mi-am închipuit că nu-i vei lăsa pe cei din Braith să-l vâneze pe Jaan ca pe un animal, îi răspunse Dirk.

– E animal pentru că așa a vrut el.

– În conformitate cu mentalitatea braith, replică Dirk. Ești un braith?

– Sunt kavalar.

– Iar toți kavalarii sunt acum o apă și-un pământ? îl întrebă arătând spre capul din piatră al garguiului aruncat în cămin. Observ că ai început și tu să iei trofee, exact ca Lorimaar.

Janacek nu răspunse. Îl privea în continuare cu ochi plini de ură.

– Poate că m-am înșelat, continuă Dirk. Dar când am intrat și am văzut tot dezastrul pe care l-ai făcut aici, m-am gândit că poate mai ai încă niște sentimente omenești față de bărbatul care ți-a fost *teyn*. Mi-am adus aminte că mi-ai spus la un moment dat că între tine și Jaan există o legătură mai strânsă decât orice legătură pe care aș fi cunoscut-o eu vreodată. Bănuiesc că nu a fost decât o minciună.

– A fost adevărul. Jaan Vikary a rupt acea legătură.

– Gwen a rupt toate legăturile dintre *noi* cu ani buni în urmă, zise Dirk. Dar am venit atunci când a avut nevoie de mine. Da, sigur, s-a dovedit că, de fapt, nu a avut nevoie de mine, iar eu am venit aici dintr-o mulțime de motive egoiste. Dar am venit. N-ai cum să-mi răpești asta, Garse. Eu mi-am ținut promisiunea.

Ezită puțin, iar apoi continuă:

– Și nu voi îngădui nimănui să *o* vâneze *pe Gwen*. Se pare că legătura dintre noi a fost mai puternică decât legătura ta kavalară de fier și foc.

– Poți să spui ce vrei, t'Larien. Vorbele tale nu schimbă nimic. E ridicolă presupunerea ta că ți-ai ține

promisiunile. Cum rămâne cu cele pe care mi le-ai făcut mie și lui Jaan?

– Le-am trădat, se grăbi să spună Dirk. Știu asta. Noi doi suntem la fel, Garse.

– Eu nu am trădat pe nimeni.

– Îi abandonezi pe cei care îți sunt cel mai apropiați. Pe Gwen, care ți-a fost *cro-betheyn*, care s-a culcat cu tine și te-a iubit și te-a urât în același timp. Și pe Jaan. Neprețuitul tău *teyn*.

– Nu i-am trădat niciodată, spuse Janacek cu aprindere. Gwen m-a trădat și pe mine, și legătura de jad și argint pe care a purtat-o din ziua când a venit să trăiască alături de noi. Jaan a renunțat la orice urmă de decență ucigându-l pe Myrik așa cum a făcut-o. Nu i-a păsat de mine, nu i-a păsat de obligațiile pe care le presupune legătura de fier și foc. Nu datorez nimic nici unuia dintre ei.

– Nu datorezi, nu?

Și Dirk simți cum, pe sub haine, bijuteria-șoptitoare revarsă asupra lui vorbe și amintiri, îl copleșește cu adevărurile aceluia care fusese el odată. Și se înfurie amarnic.

– Și cu asta, basta, nu-i așa? Nu le datorezi nimic, așa că naiba să-i ia. În toate legăturile voastre kavalare este vorba despre datorie și obligație. Tradiții, datinile străvechi ale castelor, cum ar fi *code duello* și vânătoarea de oameni-copie. Nu te gândești la ele, te conformezi doar. Ruark a avut dreptate într-o singură privință – voi nu cunoașteți dragostea, poate doar cu excepția lui Jaan, și nici de el nu sunt foarte sigur.

Cum ar fi reacționat dacă Gwen *nu* ar mai fi purtat brățara lui?

– Ar fi făcut același lucru!

– Serios? Dar tu? L-ai mai fi provocat pe Myrik doar pentru că a rănit-o pe Gwen? Sau, mai degrabă, pentru că ți-a „deteriorat" legătura de jad și argint? pufni Dirk, ambalându-se. Poate că Jaan ar fi porcedat la fel, dar nu și tu, Janacek. Ești tot la fel de kavalar ca Lorimaar însuși, tot la fel de inflexibil și intransigent ca Bretan sau Chell. Jaan și-a dorit să-și facă neamul mai bun, dar eu cred că tu te-ai mulțumit doar să-l chibițezi de pe margine fără să crezi nicio clipă în idealul lui.

Cu mâna liberă, scoase arma lui Janacek de la curea și o aruncă spre el.

– Ia-o, îi strigă, lăsându-și jos pușca. Du-te la vânătoare de oameni-copie!

Uluit, Janacek prinse pistolul din zbor ca din reflex.

– Te-aș putea omorî acum, t'Larien, se încruntă el.

– Nu contează, spuse Dirk. Dacă l-ai iubit vreodată *cu adevărat* pe Jaan...

– Nu-l *iubesc* pe Jaan, se răsti Janacek roșu la față. Este *teynul* meu!

Dirk lăsă cuvintele kavalarului să atârne suspendate între ei. Își scărpină gânditor barba.

– Este? Vrei să spui că Jaan *a fost teynul* tău, nu-i așa?

Roșeața din obrajii lui Janacek dispăru la fel de repede cum venise. Sub barbă, un colț al gurii îi zvâcnea într-o manieră care amintea de Bretan. Iar ochii

i se furișară spre brățara grea din fier pe care încă o mai purta pe brațul plin de sânge.

– Nu ai scos toate pietrele-incandescente, nu? îl întrebă Dirk cu blândețe.

– Nu, răspunse Janacek cu o voce ciudat de calmă. Nu, nu le-am scos. Dar nu are prea mare importanță. Fierul propriu-zis nu mai înseamnă nimic atunci când a dispărut celălalt fier.

– Dar nu a dispărut, Garse, îl contrazise Dirk. Jaan mi-a vorbit despre tine când am fost împreună în Kryne Lamyia. Acum știu ce simte. Poate că se simte legat prin fier și de Gwen, sau poate că nu. Nu mă întreba. Tot ce știu este că pentru Jaan fierul lui pereche încă mai există. Purta brățara din fier și foc în Kryne Lamyia. Și îmi închipui că o va purta și atunci când copoii braith îl vor sfârteca.

Janacek clătină din cap.

– T'Larien, pot să jur că mama ta vine de pe Kimdiss. N-am cum să mă împotrivesc. Te pricepi mult prea bine la manipulare.

Și rânji. Așa cum obișnuia să o facă, așa cum îi rânjise lui Dirk în dimineața aceea când îndreptase pistolul spre el și îl întrebase dacă nu se teme.

– Jaan Vikary *este teynul* meu, spuse el apoi. Ce vrei să fac?

Transformarea lui Janacek, oricât de șovăielnică, se dovedi în cele din urmă a fi una categorică. Kavalarul preluă aproape imediat conducerea acțiunii. Dirk era de părere că ar fi fost mai bine să plece chiar atunci

și să stabilească pe drum ce anume aveau să facă. Dar Janacek spuse că își puteau permite răgazul de a se spăla și schimba de haine.

– Dacă Jaan mai este în viață, atunci va fi în siguranță până în zori. Copoii nu văd bine pe timp de noapte, iar cei din Braith nu vor risca să meargă la nimereală printr-o pădure de sugrumători, mai ales pe întuneric. Nu, t'Larien, își vor ridica tabăra și vor aștepta. Un om singur și pe jos nu poate ajunge prea departe. Așa că avem suficient timp la dispoziție ca să ne pregătim să-i înfruntăm ca niște adevărați Ironjade.

Janacek îndepărtase toate urmele beției furioase. Arăta zvelt și imaculat într-un costum din material cameleonic cu căptușeală din blană, își spălase și tunsese barba, își pieptănase pe spate părul roșcat. Doar brațul său drept atrăgea atenția – îl curățase, dar se văzuse nevoit să și-l bandajeze. Se pare însă că rănile nu-l afectaseră prea mult, căci își încărcă pistolul cu laser cu mișcări grațioase și neîntrerupte. Pe lângă acest pistol pe care și-l puse la brâu, Janacek mai avea un cuțit lung cu lamă dublă și o pușcă asemănătoare cu cea a lui Dirk. Zâmbi cu multă veselie atunci când o luă sub braț.

Dirk se spălase, se bărbierise și profitase de ocazie să mănânce prima masă decentă după multe zile. Se simțea plin de energie când urcară pe acoperiș.

Cabina uriașei mașini a lui Janacek era la fel de strâmtă ca aceea a rablei micuțe cu care venise Dirk de la Kryne Lamyia, chiar dacă prima avea patru locuri, nu două. Dirk se plânse de spațiul restrâns, iar Janacek îi explică scurt:

– Din cauza blindajului.

Îl asigură pe Dirk de scaunul tare și neconfortabil cu o centură, făcu la fel și pentru sine și decolă în viteză.

Cabina era slab luminată și complet etanșată, înțesată cu aparate și instrumente, chiar și deasupra ușilor. Nu avea geamuri; la dispoziția pilotului era un panou cu opt ecrane mici care ofereau opt imagini diferite ale exteriorului.

– Mașina asta este mai bătrână decât noi, spuse Janacek, dornic de vorbă și prietenos în felul lui necizelat. Și a văzut chiar mai multe lumi decât tine. Are o poveste fascinantă. Acest model datează de acum vreo patru sute de ani standard. A fost construit de Înțelepții de pe Dam Tullian, din Vălul Diavolului, și a fost folosit de ei în războaiele împotriva planetelor Erikan și Speranța Tâlharului. Cam după un secol, mașina a fost scoasă din uz și abandonată. Erikanii au recuperat-o în timpul unui armistițiu și au vândut-o Îngerilor de Oțel de pe Bastion. Aceștia au folosit-o în câteva campanii, până când le-a fost furată de prometeeni. Un negustor kimdissian a luat-o de pe Prometeu și mi-a vândut-o, iar eu am adaptat-o pentru *code duello*. De atunci încoace nimeni n-a mai îndrăznit să mă provoace la luptă aeriană. Privește.

Apăsă un buton și imediat se simți o creștere a accelerației care îl lipi pe Dirk de scaun.

– I-am pus tuburi auxiliare de impuls pentru o mai mare viteză în cazuri de urgență, rânji Janacek. Vom

ajunge acolo în mai puțin de jumătate din timpul de care ai avut tu nevoie, t'Larien.

– Minunat, spuse Dirk, încruntat din cauza unui detaliu al povestirii care nu-i dădea pace. Spui că ai cumpărat-o de la un negustor kimdissian?

– Adevărat, răspunse Janacek. Pașnicii kimdissieni sunt negustori de armament teribil de pricepuți. Știi bine că mie nu-mi plac intriganții, dar nu mă dau în lături să profit de un chilipir atunci când se poate.

– Arkin a făcut paradă de mentalitatea lor non-violentă, comentă Dirk. Îmi închipui că a fost doar o altă minciună.

– Nu, îl contrazise Janacek zâmbindu-i. Te miri, t'Larien? Adevărul este și mai straniu. Nu degeaba îi numim noi intriganți pe kimdissieni. Bănuiesc că ai studiat ceva istorie pe Avalon, nu?

– Ceva, spuse Dirk. Istoria Bătrânului Pământ, a Imperiului Federal, Războiul Dublu, expansiunea.

– Dar deloc istoria lumilor din Exterior, chicoti Janacek. Era de așteptat. Sunt atât de multe lumi și culturi pe tărâmul oamenilor, atât de multe istorii. Chiar și reținerea tuturor numelor și tot îți ia o eternitate. Te voi lumina eu. Când ai aterizat pe Worlorn ai văzut cercul de steaguri?

Dirk îl privi nedumerit.

– Nu.

– Poate nu mai sunt acolo. Pe vremuri, însă, în timpul Festivalului, în piața de lângă portul stelar fluturau paisprezece steaguri. O marotă ridicolă a toberienilor, pusă, totuși în practică, deși, în zece din

cele paisprezece cazuri, steagurile planetare nu reprezentau absolut nimic. În lumi ca Eshellin sau Colonia Uitată nici nu se știa ce anume *este* un steag, în vreme ce, la extremitatea cealaltă, emerelii aveau câte un drapel pentru fiecare dintre cele o sută de turnuri-orașe ale lor. Cei de pe Zorii-Întunecați și-au râs de noi și au înălțat o cârpă neagră.

Tonul lui Janacek era vizibil amuzat.

– Iar noi, cei de pe Înaltul Kavalaan, nu aveam un steag care să reprezinte întreaga noastră lume. Dar am făcut rost de unul. L-am compilat din istorie. Un dreptunghi împărțit în patru sferturi de culori diferite; o banshee verde pe fundal negru pentru casta Ironjade, liliacul-vânător argintiu al castei Sahanagate pe fond alb, săbii încrucișate pe stacojiu pentru Redsteel și un lup alb pe fond purpuriu pentru Braith. Acesta era vechiul stindard al Ligii Castelor.

Liga a fost creată cam pe vremea când s-au întors pe Înaltul Kavalaan primele nave interstelare. Și pe atunci trăia un bărbat, un mare conducător, Vikor patrician Redsteel Corben. Timp de un deceniu a fost cea mai influentă personalitate din înaltul consiliu al castei Redsteel, iar atunci când pe planetă au apărut străinii, a îndemnat toți kavalarii să se unească pentru a avea acces egal la informații și bogăție. Astfel, el a format Liga Castelor, al cărei steag ți l-am descris adineauri. Din păcate, această uniune a avut parte de o viață extrem de scurtă. Negustătorii kimdissieni, din teama față de puterea pe care ar fi putut-o avea un Înalt Kavalaan unificat, s-au obligat prin contracte

să livreze armament modern doar castei Braith. Patricienii Braith intraseră în Ligă de frică; adevărul era că nu voiau să aibă de-a face cu alte stele, despre care ei susțineau sus și tare că ar fi fost pline de oameni-copie. Cu toate acestea, nu s-au dat înapoi când a fost vorba să ia laserele oamenilor-copie.

Așa s-a ajuns la ultimul război. Ironjade, Redsteel și Shanagate s-au aliat și i-au îngenuncheat pe Braith, în ciuda armelor kimdissiene, însă în luptă a căzut Vikor patrician Redsteel, iar prețul plătit în vieți omenești a fost înfiorător. Liga Castelor i-a supraviețuit fondatorului ei doar cu câțiva ani. În urma înfrângerii lor rușinoase, cei din casta Braith s-au agățat de convingerea că au fost trași pe sfoară de oamenii-copie kimdissieni și, astfel, s-au atașat și mai mult de vechile tradiții. Pentru a pecetlui cu sânge pacea și a o face să dureze, Liga – dominată acum de patricienii din casta Shanagate – a capturat toți negustorii kimdissieni de pe Înaltul Kavalaan, împreună cu o navă plină de toberieni, i-a declarat pe toți criminali de război – termen pe care l-am învățat de la străinii ca voi – și le-a dat drumul în câmpie pentru a fi vânați ca oameni-copie. Mulți au fost omorâți de banshee, alții au murit de foame, dar cei mai mulți au fost doborâți de vânători care le-au dus acasă capetele în chip de trofee. Se spune că patricienii Braith aveau o apetență deosebită pentru a jupui pielea de pe cei care îi înarmaseră și îi sfătuiseră.

Astăzi nu suntem prea mândri de vânătorile acelea, dar le putem înțelege. Războiul fusese cel mai lung

și cel mai sângeros din istoria noastră de la Sorocul Focului și al Demonilor încoace. A fost o perioadă de mari suferințe și de dușmănii de nestăpânit care a distrus Liga Castelor. Coaliția de caste Ironjade s-a retras din Ligă tocmai pentru a nu scuza vânătoarea, declarând că kimdissienii sunt oameni adevărați. Redsteel i-a urmat curând. Ucigași de oameni-copie au rămas numai cei din Braith și Shanagate, iar de atunci încoace Shanagate nu s-a mai aliat cu nimeni. Stindardul lui Vikor a fost curând abandonat în uitare, până când Festivalul ne-a făcut să ni-l reamintim.

Janacek făcu o pauză și se uită la Dirk.

– Îți dai seama acum care este adevărul, t'Larien?

– Îmi dau seama de ce kavalarii și kimdissienii nu se simpatizează, recunoscu Dirk.

Janacek izbucni în râs.

– Toată povestea merge dincolo de istoria noastră, spuse el. Kimdissienii nu au purtat niciun război, însă lumea lor are mâinile pline de sânge. Când planeta Tober-din-Văl a atacat Wolfheim, intriganții ăștia au furnizat armament ambelor părți. Când pe ai-Emerel a izbucnit războiul civil între orășenii al căror univers se rezuma la o singură clădire și căutătorii de stele nemulțumiți care cereau recunoașterea unui orizont mai larg, Kimdiss s-a implicat foarte mult, oferind orășenilor mijloacele necesare pentru obținerea victoriei decisive.

Rânji larg și continuă:

– Să știi, t'Larien, că există chiar povești despre conspirații kimdissiene *înăuntrul* Vălului Diavolului.

Se zice că spionii kimdissieni au fost cei care au învrăjbit Îngerii de Oțel cu Oamenii Modificați de pe Prometeu; că tot ei au fost cei care l-au detronat pe al patrulea Cuchulainn* de pe Tara pentru simplul fapt că refuzase să facă afaceri cu ei; ei sunt cei care au intervenit pe Braque pentru a menține tehnologia, atât cât era, sub influența preoților. Știi ceva despre religia străveche a kimdissienilor?

– Nu.

– Ai fi de acord cu ea, spuse Janacek. Este o doctrină pașnică și civilizată, extrem de complexă. O poți folosi pentru a justifica absolut orice, mai puțin violența individuală. Cu toate acestea, marele lor profet, Fiul Visătorului – pe care încă îl mai venerează, deși a fost recunoscut în mod convențional ca fiind o figură mitică – a spus la un moment dat: „Să țineți minte că și dușmanul vostru are un dușman." Chiar așa a spus. Iar aceasta este esența învățăturilor kimdissiene.

Dirk se foi stingherit în scaun.

– Vrei să spui că Ruark...

– Eu nu spun nimic, îl întrerupse Janacek. Trage propriile tale concluzii. Nu trebuie să le accepți pe ale mele. I-am povestit odinioară toate acestea lui Gwen Delvano, pentru că îmi era *cro-betheynă* și pentru că mă preocupa ce i se întâmplă. S-a amuzat copios. Mi-a spus că toată povestea asta nu dovedește nimic. Că

* Cuchulainn (sau Cuhullin) – erou din mitologia celtică, transformat în substantiv comun – conducător neînfricat (n. tr.).

Arkin Ruark era el însuși, nu vreun arhetip al istoriei lumilor din Exterior. Așa mi-a spus. Și m-a mai informat că îi este prieten, iar această legătură, această *prietenie* – și Garse rosti cuvântul pe un ton caustic – era cumva mai importantă decât faptul că el era un mincinos și un kimdissian. Gwen m-a îndemnat să mă uit mai bine la istoria noastră. Căci, dacă Arkin Ruark era un intrigant ca urmare a nașterii lui pe Kimdiss, însemna că și eu, în virtutea faptului că sunt kavalar, eram un colecționar de capete de oameni-copie.

Dirk cugetă la cele auzite.

– Să știi că a avut dreptate, șopti el.

– Da? Așa crezi?

– Demonstrația ei a fost justă, explică Dirk. A greșit în aprecierea lui Ruark, dar în linii mari...

– În linii mari este mult mai bine să nu ai încredere în niciun kimdissian, rosti cu voce hotărâtă Janacek. Te-a înșelat și te-a mințit, t'Larien, și tot nu te înveți minte. Semeni foarte mult cu Gwen. Dar am vorbit suficient despre asta.

Bătu cu degetul într-unul din ecrane.

– Ne apropiem de munți. Nu mai avem mult.

Dirk luă mâinile de pe pușca de pe genunchi și își șterse palmele transpirate pe pantaloni.

– Ai vreun plan în minte?

– Da, rânji și mai mult Janacek aplecându-se și smulgând laserul din poala lui Dirk. Un plan cu adevărat foarte simplu, continuă el punând pușca într-un loc unde Dirk nu putea ajunge. Am să te predau lui Lorimaar.

CAPITOLUL 12

Dirk nu se miră. Pe sub hainele lui groase, rece în contact cu pielea lui, bijuteria-șoptitoare îi amintea de făgăduințe apuse, de trecute trădări. Aproape că nu-i mai păsa deloc. Își încrucișă brațele și așteptă.

Janacek era dezamăgit.

– Nu pari îngrijorat.

– Nu are nicio importanță, Garse. M-am așteptat la moarte încă de când am plecat din Kryne Lamyia, îi răspunse Dirk oftând. Însă cum îl va ajuta asta pe Jaan?

Janacek nu-i răspunse de îndată; îl evalua pe Dirk cu privirea.

– Te-ai schimbat, t'Larien, spuse într-un sfârșit fără pic de zâmbet. Chiar îți pasă mai mult de soarta lui Jaan Vikary decât de a ta?

– De unde să știu? spuse Dirk. Spune-mi care e planul!

Janacek se încruntă.

– M-am gândit să aterizăm în mijlocul taberei Braith și să trecem la o confruntare directă. Dar am

eliminat ideea. Dorul meu de moarte nu-i totuși atât de mare ca al tău. Și chiar dacă aș putea provoca la duel pe câțiva dintre vânători, ar fi evident că încerc să ajut un proscris criminal. Niciodată nu ar accepta să se lupte cu mine. Pe de altă parte, propria mea poziție este destul de fragilă acum; din cauza cuvintelor și acțiunilor mele din Provocare, cei din Braith încă mă mai consideră om adevărat, chiar dacă în dizgrație. Însă dacă aș încerca să îl ajut pe față pe Jaan, aș decădea complet în ochii lor. Iar atunci nu mi se vor mai aplica regulile codului. Voi deveni și eu un criminal, un presupus om-copie.

O a doua variantă era să-i atacăm prin surprindere, fără niciun avertisment, și să ucidem cât de mulți putem. Dar nu sunt chiar atât de corupt încât să iau în calcul această idee. Până și fapta lui Jaan împotriva lui Myrik ar fi una inocentă în comparație cu o asemenea mârșăvie.

Cel mai bine ar fi, bineînțeles, dacă am putea să zburăm prin pădure și să-l localizăm pe Jaan și să-l ducem de acolo pe ascuns. Însă nu văd cum am putea face așa ceva. Cei din Braith au câini. Noi nu. Ei sunt vânători experimentați și știu să ia urma vânatului, mai ales Pyr Braith Oryan și Lorimaar patrician Braith însuși. Eu sunt mai puțin priceput, iar tu ai fi inutil într-o asemenea situație. Posibilitatea este mult mai mare ca ei să-l găsească pe Jaan înaintea noastră.

– Da, fu de acord Dirk. Prin urmare?

– Mă dovedesc a fi un kavalar necredincios prin faptul că încerc să-l ajut pe Jaan, spuse Janacek cu o

voce ușor tulburată. Prin ceea ce intenționez să fac voi fi mai puțin trădător, măcar într-o privință. Este cea mai bună șansă pe care o avem. Vom zbura fără să ne ascundem, iar eu te voi preda, așa cum am spus. Fapta asta ar trebui să-mi câștige ceva încredere din partea lor. După aceea mă voi alătura vânătorii și voi face absolut tot ce trebuie să fac, mai puțin să ucid. Poate aș putea să isc un scandal și să-i provoc pe unii din ei la duel în așa fel încât să nu-și dea seama că, de fapt, îl apăr pe Jaan Vikary.

– Dar ai putea să pierzi, comentă Dirk.

Janacek fu de acord.

– Aș putea. Însă nu prea cred. Într-un duel unu la unu, doar Bretan Braith Lantry este un adversar cu adevărat serios. Și, dacă ai văzut toate mașinile, înseamnă că nici el, nici *teynul* lui nu se află printre vânători. Lorimaar este un luptător destul de bun, dar Jaan l-a rănit în orașul Provocare. Pyr este iute și iscusit atunci când se luptă cu bastonașul lui, însă habar nu are cum să mânuiască o sabie sau o armă de foc. Ceilalți sunt bătrâni și debili. Nu am cum să pierd.

– Și dacă n-ai să reușești să-i atragi în duel?

– Măcar va fi în preajmă când îl vor încolți pe Jaan.

– Și după aceea?

– Nu știu. Dar nu-l vor ucide. Îți promit, t'Larien. Nu-l vor ucide.

– Și de mine ce se va alege?

Janacek îl privi iarăși cu multă atenție.

– Vei fi în mare pericol, îi zise el, însă nu cred că te vor omorî imediat, mai ales că te voi duce la ei legat

fedeleș și neputincios. Vor dori să te vâneze. Probabil că Pyr te va revendica pentru el personal. Speranța mea este că te vor dezlega, te vor dezbrăca și îți vor da drumul prin pădure. Și cu cât mai mulți vor prefera să te vâneze pe tine, cu atât mai puțini vor fi cei care îl vor vâna pe Jaan. Mai există și o altă posibilitate. În Provocare, Pyr și Bretan aproape au sărit la bătaie din cauza ta. Dacă se va întâmpla să apară și Bretan la vânătoare, este foarte posibil să reia conflictul. Iar asta ar fi în avantajul nostru.

Dirk surâse și spuse pe ton sarcastic:

– Dușmanul tău are un dușman.

Janacek se strâmbă.

– Eu nu sunt Arkin Ruark, zise el. Te voi ajuta dacă îmi va sta în putere să o fac. Înainte să ajungem la tabăra Braith, vom coborî la altitudine mică deasupra locului unde ai văzut mașina doborâtă și focul aproape stins. Acolo vom lăsa pușca ta cu laser. Apoi, după ce ei te vor dezlega și-ți vor da drumul gol-pușcă prin pădure, te vei putea duce acolo să-ți recuperezi arma și să-i iei prin surprindere pe cei care vor veni după tine.

Ridică din umeri și conchise:

– Viața ți-ar putea depinde de cât de repede poți să fugi și de cât de precis știi să tragi cu pușca.

– Și dacă sunt în staresă ucid, completă Dirk.

– Și dacă ești în stare să ucizi, aprobă Janacek. N-am cum să-ți ofer șanse mai bune, t'Larien.

– Mă mulțumesc și cu acestea, spuse Dirk.

Apoi zburară un timp în tăcere. Dar atunci când cuțitele lungi și negre ale piscurilor rămaseră în urma

lor, iar Janacek stinse luminile și începu coborârea prudentă, Dirk mai avu ceva de spus:

– Dar ce ai fi făcut dacă aș fi refuzat să-ți fac jocul?

Garse Janacek se răsuci în scaun și puse mâna dreaptă pe brațul lui Dirk. Pietrele-incandescente rămase intacte luceau stins pe fierul brățării.

– Legătura de fier și foc este mai puternică decât orice altă legătură pe care o cunoști tu, spuse kavalarul pe un ton grav. Și infinit mai puternică decât orice legături bazate pe o oarecare recunoștință pasageră. Dacă ai fi refuzat, t'Larien, ți-aș fi tăiat limba din gură ca să nu le poți spune celor din Braith de planul meu și aș fi mers înainte. Ți-ai fi jucat oricum rolul, cu voie sau fără voie. Înțelege, t'Larien, nu te urăsc, cu toate că ai merita cu vârf și îndesat ura mea. Ba chiar uneori mi-ai plăcut, atât de mult cât poate plăcea un venetic unui Ironjade. Nu ți-aș fi făcut rău intenționat. Totuși îți voi face rău acum. Pentru că m-am gândit foarte bine, iar planul meu este singura șansă a lui Jaan Vikary.

Nu surâse deloc. De data aceasta Janacek nu mai glumea.

Dirk nu avu prea multă vreme să mediteze la vorbele lui Garse. Coborâră prin noapte ca o lespede incredibil de ușoară și trecură în zbor de nălucă peste vârfurile sugrumătorilor. Epava încă mai ardea mocnit cu licăriri portocalii (lumina se scurgea din miezul unui copac înnegrit) și o perdea de fum acoperea conturul mașinii. Janacek plană deasupra accidentului,

deschise una din portierele blindate și aruncă în pădure puşca cu laser. La insistențele lui Dirk, aruncă și jacheta îmblănită pe care Dirk o luase din vehiculul Braith și care se va dovedi mană cerească pentru cel care va alerga în pielea goală prin pădure.

Apoi se avântară din nou în înaltul cerului, iar Garse îl legă pe Dirk de mâini și de picioare cu frânghii subțiri, atât de strâns și dureros că amenința să-i întrerupă circulația, dar atât de veridic, totodată. După ce a terminat, Janacek aprinse farurile și coborâră în viteză spre cercul de lumini.

Câinii dormeau pe malul apei, dar se treziră la auzul aerovehiculului, iar Janacek ateriză în mijlocul urletelor lor sălbatice. Un singur Braith era prin preajmă, vânătorul numai piele și os cu părul vâlvoi. Dirk îl cunoștea, era *teynul* lui Pyr, însă nu-i știa numele. Ședea lângă foc, lângă haita de copoi, cu arma alături, și se ridică la iuțeală în picioare când aterizară.

Janacek deschise larg ușa masivă, permițând aerului înghețat al nopții să pătrundă în cabina caldă. Îl săltă pe Dirk în picioare și îl împinse cu brutalitate afară, obligându-l să îngenuncheze în nisipul rece.

– Ironjade, spuse cu asprime cel care stătea de pază.

Ceilalți *kethi* ai lui începuseră deja să iasă din sacii de dormit și să coboare din mașini și să se strângă acolo.

– Am un dar pentru voi, zise Janacek cu mâinile în șolduri. O ofrandă din partea castei Ironjade pentru casta Braith.

Erau șase vânători cu toții. Dirk îi numără ridicându-și ochii din pământ. Și toți fuseseră de față la

cele petrecute în orașul Provocare. Pyr, cel chel și mătăhălos, apăru primul, pentru că se culcase aproape de *teynul* său. Imediat după aceea li se alăturară Roseph patrician Braith și partenerul lui tăcut și musculos. Și ei dormiseră pe jos, lângă mașina lor. Ultimul își făcu apariția Lorimaar patrician Braith Arkellor, cu partea stângă a pieptului acoperită cu bandaje închise la culoare. Coborî încet din vehiculul bombat, sprijinindu-se de brațul bărbatului cel gras în compania căruia fusese și înainte. Toți șase se culcaseră îmbrăcați și cu armele la ei.

– Darul tău, spuse Pyr, este apreciat, Ironjade.

Acum Pyr avea o armă la cureaua din metal negru, însă îi lipsea bastonul, și parcă era incomplet fără el.

– Prezența ta, în schimb, *nu* este apreciată, zise Lorimaar străduindu-se să ajungă lângă ei.

Își lăsa aproape toată greutatea pe *teynul* lui, care părea acum cocârjat și dărâmat, mult diferit de uriașul de cu câteva zile în urmă. Și Dirk observă pe chipul lui Lorimaar noi zbârcituri, noi pârâiașe de durere.

– Acum este limpede că duelurile pe care am fost împuternicit să le arbitrez nu vor avea loc niciodată, spuse Roseph pe ton egal, fără încărcătura de ostilitate care-i îngroșase glasul lui Lorimaar. Prin urmare, nu am nicio autoritate deosebită și nu pot pretinde că vorbesc în numele Înaltului Kavalaan sau al castei Braith. Sunt însă convins că vorbesc în numele celor care ne aflăm aici. Nu vom tolera amestecul tău, Ironjade, chiar dacă ne-ai adus un dar de sânge.

– Adevărat, confirmă Lorimaar.

– Nu intenționez să mă amestec în treburile voastre, îi informă Janacek. Intenționez să mă alătur vouă.

– Îl vânăm pe *teynul* tău, îi explică partenerul lui Pyr.

– Știe asta, îl repezi Pyr.

– Nu mai am niciun *teyn*, le spuse Janacek. Un animal care poartă fierul și focul meu rătăcește prin pădure. Vreau să vă ajut să-l ucideți și să recâștig ceea ce este al meu de drept.

Tonul îi era foarte aspru, foarte convingător.

Unul dintre copoi se plimba de colo până colo în lanț. Mârâind, se opri cât să-și încrețească botul de șobolan la Janacek și să-i arate colții îngălbeniți.

– Ne minte, zise Lorimaar patrician Braith. Până și câinii noștri îi miros minciunile. Nu-l plac.

– Om-copie, adăugă și *teynul* lui.

Garse Janacek întoarse foarte puțin capul. Dansul focului îi aprinse lumini în barba roșie. Schiță zâmbetul lui caracteristic, amenințător.

– Saanel Braith, spuse el, *teynul* tău este rănit și astfel își poate permite să mă insulte, căci nu-i este teamă de consecințe, pentru că nu îl pot provoca la duel. Tu nu te bucuri de același avantaj.

– Pentru moment *se bucură*, spuse Roseph cu asprime. Acesta este un artificiu pe care nu-ți permitem să-l folosești, Ironjade. Nu te vei duela pe rând cu noi, ca să-ți poți salva *teynul* venetic.

– Jur că nu vreau să-l salvez. Nu mai am niciun *teyn*. Nu poți să mă lipsești de drepturile pe care mi le garantează codul.

Roseph cel mic și sfrijit – cu jumătate de metru mai scund decât ceilalți kavalari – îl privi fix pe Janacek, refuzând să cedeze.

– Ne aflăm pe Worlorn, spuse el. Și vom face cum ne este voia.

Ceilalți murmurară aprobator.

– Sunteți kavalari, insistă Janacek, dar un licăr de nesiguranță îi traversă chipul. Sunteți Braith și patricieni Braith, legați de casta voastră și de înaltul vostru consiliu și de datinile străvechi.

– În trecut, surâse Pyr, am văzut cum mulți din *kethii* mei și încă și mai mulți bărbați din alte caste s-au lepădat de învățăturile străvechi. „Asta e greșit, și asta e greșit, și asta, și asta", obișnuiau să spună cu afectare cei din Ironjade. „Nu vom face ca ei." Iar supușii din turma Redsteel le repetau întocmai spusele, la fel și efeminații din Shanagate și, din păcate, mulți Braith. Sau mă înșeală memoria? Stai aici, în fața noastră, și ne propovăduiești codul, dar cum să nu mi-i mai amintesc pe acei Ironjade care în tinerețea mea îmi spuneau că îmi este interzis să mai vânez oameni-copie? Nu mi-i mai aduc aminte bine, oare, pe blânzii kavalari care au fost trimiși pe Avalon să învețe despre nave spațiale și arme și despre alte lucruri folositoare, și care s-au întors de acolo plini de minciuni despre cum trebuie să schimbăm asta, și asta, și asta, despre cum codul nostru ar fi o rușine, când atâta vreme a fost fala noastră? Spune-mi, Ironjade, *mă înșel oare*?

Garse nu răspunse. Își încrucișă brațele strâns peste piept.

– Jaan Vikary, patrician Ironjade odinioară, a fost cel mai mare mincinos dintre cei care au propovăduit schimbarea. Iar nici tu nu ești departe, spuse Lorimaar.

– Eu nu am fost niciodată pe Avalon, răspunse Janacek simplu.

– *Răspunde-mi,* îl îndemnă Pyr. Nu ai încercat împreună cu Vikary să schimbi datinile străvechi? Nu v-ați bătut amândoi joc de acele părți ale codului care nu vă erau pe plac?

– Nu am încălcat niciodată codul, zise Janacek. Jaan... Jaan... uneori... se bâlbâi el apoi.

– Recunoaște, insistă Saanel cel gras.

– Am discutat între noi, spuse Roseph calm. Dacă patricienii pot ucide în afara codului, dacă pot fi schimbate și desconsiderate acele lucruri pe care noi le știm ca fiind adevărate, înseamnă că și noi putem face schimbări, evitând, astfel, acele învățături false care nu ne interesează. Ascultă când îți spunem, Ironjade, noi nu mai suntem legați de Braith. Este cea mai bună castă, dar nu este suficient de bună pentru noi. Bătrânii noștri *kethi* au pus la inimă mult prea multe minciuni iscate din milă. Am hotărât că de acum înainte nimeni nu ne va mai păcăli și nimeni nu se mai juca cu noi. Ne vom întoarce la adevărurile străvechi, la crezul mai vechi decât prăbușirea castei Bronzefist, mai vechi încă decât zilele când castele Ironjade și Taal și Sălașele de Cărbune din Adâncuri au luptat împreună împotriva demonilor pe Dealurile Lameraan.

– Vezi tu, Ironjade, zise Pyr, ni te adresezi folosind un nume care nu mai este al nostru.

– N-am știut, îngăimă Janacek.

– Spune-ne pe numele adevărat. Nu suntem Braith.

Ochii bărbatului din casta Ironjade păreau a fi acoperiți de ceață. Își ținea brațele încă încrucișate pe piept. Se uită la Lorimaar.

– Ați înființat o castă nouă, spuse el.

– Există un precedent, interveni Roseph. Redsteel a fost concepută de cei care s-au rupt din casta Muntele Pietrei-incandescente, iar Braith însăși s-a născut din Bronzefist.

– Eu sunt Lorimaar Reln Winterfox patrician *Larteyn* Arkellor, se prezentă Lorimaar cu vocea lui dură, plină de suferință.

– Cinste castei tale, răspunse Janacek fără să se miște, cinste *teynului* tău.

– Suntem Larteyni cu toții, spuse Roseph.

Pyr râse.

– Suntem înaltul consiliu al castei Larteyn și cinstim vechile coduri.

În tăcerea care se așternu, Janacek se uită de la unul la celălalt. Dirk, neajutorat și îngenuncheat în nisip, îi urmări mișcarea capului.

– V-ați luat numele de Larteyn, spuse în cele din urmă Janacek, deci sunteți Larteyni. Toate învățăturile străvechi vă dau dreptate. Însă vă aduc aminte că toate lucrurile despre care vorbiți, oamenii și înțelepciunea și castele pe care le invocați, toate lucrurile acestea sunt moarte. Castele Bronzefist și Taal au fost distruse în războaie cu mult înainte de nașterea oricăruia dintre voi, iar Sălașele de Cărbune din Adâncuri au fost

inundate și evacuate chiar din Sorocul Focului și al Demonilor.

– Înțelepciunea lor trăiește în casta Larteyn, se îmbățoșă Saanel.

– Nu sunteți decât șase, spuse Janacek. Și Worlorn este o planetă pe moarte.

– Cu noi va înflori din nou, îl contrazise Roseph. Vestea va ajunge pe Înaltul Kavalaan și vor veni și alții. Fiii noștri se vor naște aici și vor vâna prin pădurile acestea de sugrumători.

– Cum doriți, zise Janacek. Mie nu-mi pasă. Ironjade nu are nicio problemă cu Larteyn. Am venit la voi cu toată sinceritatea ca să iau parte la vânătoare, continuă punând mâna pe umărul lui Dirk. Și v-am adus și un dar de sânge.

– Corect, spuse Pyr și se gândi puțin, iar apoi se adresă celorlalți. Eu zic să-i dăm voie.

– Nu, refuză Lorimaar. Nu am încredere în el. Pare mult prea nerăbdător.

– Și pe bună dreptate sunt nerăbdător, Lorimaar patrician Larteyn, zise Janacek. O mare necinste a fost adusă castei mele și numelui meu. Vreau să o șterg.

– Omul trebuie să-și apere numele oricât de mult l-ar durea asta, îl aprobă Roseph.

– Lăsați-l să vâneze, se amestecă în discuție și *teynul* lui Roseph. Noi suntem șase, iar el este unul singur. Ce ne poate face?

– Minte! insistă Lorimaar. Cum de ne-a găsit aici? De ce nu vă puneți întrebarea asta? Și uitați-vă acolo!

Arătă spre brațul lui Janacek pe care pietrele-incandescente ardeau ca niște ochi roșii. Lipseau doar câteva.

Cu mâna stângă Janacek își scoase cuțitul din teacă. Apoi întinse brațul drept spre Pyr.

– Ajută-mă să-l țin nemișcat, îi ceru pe un ton indiferent, și voi arunca focurile false ale lui Jaan Vikary.

Pyr făcu ce îi ceruse. Nimeni nu spuse nimic. Mișcările lui Janacek erau sigure și rapide. Când termină, pietrele-incandescente zăceau împrăștiate pe nisip aidoma cărbunilor dintr-un foc răvășit. Zâmbind în permanență, el se aplecă și luă una, o aruncă în aer și o prinse, de parcă i-ar fi testat greutatea. Apoi își luă avânt și aruncă piatra spre apă. Dirk aproape că se aștepta să o audă sfârâind când se cufundă în apele întunecate ale lacului, atât de mult semănase zborul ei cu cel al unei stele căzătoare. Dar nu se auzi nimic, nici măcar pleoscăitul apelor.

Janacek ridică toate pietrele pe rând, le învârti în palmă și le dărui lacului.

După ultima, se întoarse către vânători și întinse brațul drept.

– Fier gol, spuse el. Priviți. *Teynul* meu este mort.

După aceasta nimeni nu mai avu nimic de comentat.

– Se va lumina de ziuă în curând, spuse Pyr. Dați drumul prăzii mele.

Iar vânătorii își întoarseră atenția spre Dirk, și totul se petrecu așa cum i se spusese. Îl dezlegară și îi îngăduiră câteva clipe de răgaz ca să-și maseze încheieturile mâinilor și gleznele pentru a repune sângele

în circulație. Apoi îl proptiră cu spatele de o mașină, iar Roseph și Saanel cel gras îl imobilizară pentru ca Pyr să-i poată tăia îmbrăcămintea. Vânătorul cel chel mânui cuțitul cu tot atâta iscusință câtă dovedise în mânuirea bastonului, însă nu se arătă deloc milos; îi făcu o tăietură lungă pe interiorul coapsei și încă una, mai scurtă, dar mai adâncă, pe piept.

Dirk tresări când Pyr îi crestă carnea, dar nu încercă să se împotrivească. La final, gol pușcă, lipit de metalul rece al mașinii, începu să tremure în aerul înghețat.

Pyr se încruntă dintr-odată.

– Ce-i asta? întrebă el apucând cu mâna micuță și albă bijuteria-șoptitoare care atârna pe pieptul lui Dirk.

– Nu, se împotrivi el.

Pyr trase tare. Lanțul fin din argint îi intră lui Dirk în carnea gâtului; bijuteria ieși de pe anoul improvizat.

– *Nu!* strigă Dirk.

Începu să se zbată. Roseph se împiedică, îl scăpă din mâini și se prăbuși la pământ. Saanel continuă să-l țină strâns cu înverșunare. Dirk îi trase un pumn în gâtul gros ca de taur, chiar sub bărbie. Grasul îi dădu drumul înjurând, iar Dirk se întoarse spre Pyr.

Acesta își luase bastonul în mână. Surâdea. Dirk făcu un pas către el și se opri.

Saanel profită de ezitarea lui și îl apucă din spate cu brațul pe după gât, aproape sugrumându-l.

Pyr urmărea indiferent scena. Aruncă bastonul în nisip și privi la bijuteria pe care o ținea între degetul cel mare și cel arătător.

– Giuvaier de om-copie, spuse el cu dispreț.

Nu însemna nimic pentru el; mintea lui nu avea cum să vibreze cu semnele gravate în piatră de bijutierul-telepat. Poate își dădu seama cât de rece era la atingere, poate nu – dar cu siguranță nu auzea nicio șoaptă. Își strigă *teynul* care arunca nisip în foc ca să-l stingă.

– Vrei un cadou de la t'Larien?

Fără vreun cuvânt, bărbatul luă bijuteria, se uită o clipă la ea fără vreun interes aparte, apoi o îndesă într-un buzunar. Cu aceeași figură acră, se întoarse și începu să stingă torțele electrice de pe marginea taberei Braith. Iar Dirk observă prima rază a zorilor la orizont.

Pyr făcu un semn cu bastonul spre Saanel.

– Dă-i drumul, îi ordonă.

Grasul îl eliberă. Pe Dirk îl durea gâtul; simțea nisipul rece și zgrunțuros sub tălpile goale. Încerca un sentiment de extremă de vulnerabilitate. Lipsit acum de bijuteria-șoptitoare, simțea și cum spaima îl copleșește. Îl căută din priviri pe Garse Janacek, dar acesta era cufundat într-o discuție cu Lorimaar în capătul celălalt al taberei.

– S-a luminat de ziuă, spuse Pyr. Pot să încep chiar de acum vânătoarea, om-copie. Fugi.

Dirk privi peste umăr. Roseph își masa încruntat umărul; căzuse zdravăn când îl îmbrâncise Dirk.

A fost o cursă de coșmar.

Îi luaseră ghetele; doar după trei metri de fugă în beznă printre copaci, se tăie la picior într-o piatră

ascuțită și începu să șchiopăteze. Mai erau și alte pietre, la fel de tăioase. Și parcă nu voia să-i scape nici una.

Îi luaseră hainele; era mai bine la adăpostul copacilor, unde vântul nu sufla atât de aprig, dar tot îi era frig. Foarte frig. O vreme pielea i se făcu ca de găină, apoi îi trecu. Și începură să-l doară altele, iar frigul nu i se mai păru atât de important.

Pădurea extraterestră era prea întunecată și prea luminoasă totodată. Prea întunecată ca să poată vedea pe unde merge. Se împiedică în rădăcini, își juli genunchii și palmele până la sânge, nimeri în toate gropile. Dar era și prea luminoasă. Ziua venea repede, mult prea repede, lumina se răspândea înfiorător de iute printre copaci. Își pierdea călăuza. De fiecare dată când ajungea într-un spațiu mai degajat, de fiecare dată când putea să vadă ceva prin frunzișul des, își ridica ochii și o vedea. Steaua aceea strălucitoare și roșie, astrul Înaltului Kavalaan arzând pe cerul planetei Worlorn. I-o arătase Garse și îi spusese să o urmeze dacă se va rătăci. Îl va călăuzi prin pădure spre locul unde îl așteptau pistolul și jacheta. Dar se lumina de ziuă. Se lumina repede, prea repede; vânătorii Braith amânaseră mult momentul eliberării. Și de fiecare dată când își ridica privirea ca să vadă pe unde să o ia – căci pădurea era deasă și amăgitoare, căci sugrumătorii formau, din loc în loc, ziduri de nepătruns obligându-l să-i ocolească, căci toate drumurile semănau între ele și era ușor să se rătăcească – de fiecare dată când își căuta semnalul luminos, steaua lui era tot mai palidă, tot mai decolorată. Lumina de la răsărit căpătase o

nuanță roșiatică; de undeva răsărea acum Satan cel Gras. În curând, steaua lui călăuzitoare se va șterge de pe un cer ce parodia amurgul. Încercă să alerge mai repede.

Nu avea decât un kilometru până la locul epavei, poate chiar mai puțin. Însă un kilometru este o distanță infinită atunci când trebuie să alergi prin sălbăticie dezbrăcat și aproape fără niciun simț al direcției. Fugea deja de zece minute când îi auzi pe copoii Braith lătrând nebunește în spatele lui.

Nu se mai gândi la nimic. Nu se mai lăsă cuprins de teamă. Alergă pur și simplu.

Alergă precum un animal îngrozit, răsuflând sacadat, sângerând, tremurând din toate încheieturile, durându-l tot corpul. Și fuga aceasta era nesfârșită, era atemporală, era un vis febril de picioare care se mișcau frenetic, de străfulgerări intense, de zgomote făcute de copoii din urma lui, de copoii care se apropiau tot mai mult – cel puțin, așa i se părea. Alerga întruna și parcă nu ajungea nicăieri, alerga neîncetat și parcă nu se mișca din loc. Intră printr-o tufă deasă de măceș, iar spinii roșii îl înțepară în sute de locuri, dar nu țipă, ci continuă să alerge. Ajunse într-o zonă acoperită cu ardezie netedă și încercă să se cațere pe ea, dar căzu și își sparse bărbia, iar gura i se umplu de sânge și scuipă. Piatra însăși era însângerată, deloc de mirare că a căzut. Peste tot era sângele lui, prelingându-i din tăieturile de la picioare.

Se târî peste lespedea netedă și ajunse iar la copaci, de unde o luă din nou la goană. Până când își aminti că nu se mai uitase după steaua lui călăuzitoare. O

găsi, dar acum se afla în spatele lui, mai într-o parte, micuț punct strălucitor pe cerul stacojiu, și se întoarse îndreptându-se către ea, trecând din nou peste lespede, împiedicându-se în rădăcini neobservate, încercând înnebunit să dea frunzișul în lături, dar în tot acest timp alergând, alergând. Se izbi de o creangă, căzu în fund, se ridică și fugi. Se împiedică de un pat alunecos de licheni, negru, cu iz de mucegai, se ridică plin de mâzgă și duhoare și alergă mai departe, alergă mai departe. Se uită după steaua lui călăuzitoare și nu o mai văzu. Dar ăsta era drumul cel bun, trebuia să fie drumul cel bun. Câinii lătrau în spatele lui. Doar un kilometru, mai puțin de un kilometru. Simțea că îngheață. Simțea că arde. Pieptul îi era străpuns de mii de cuțite. Continuă să alerge, se clătină, se împiedică și căzu, se ridică și continuă să alerge. Copoii erau în spatele lui, aproape, aproape, copoii erau în spatele lui.

Și pe neașteptate – nu știa când, nu știa de câtă vreme alerga, nu știa cât de departe ajunsese, știa doar că steaua lui dispăruse – i se păru că simte un iz slab de fum adus de vântul pădurii. Se îndreptă spre locul de unde i se părea că vine mirosul acesta și ieși dintre copaci într-un luminiș pe care îl traversă în goană, când se opri brusc.

Copoii erau în fața lui.

Cel puțin unul. Se furișase din pădure mârâind, cu moarte în ochii mici, cu botul de șobolan încrețit, dezvelindu-și colții hidoși. Încercă să-l ocolească, dar câinele îl atacă, îl doborî, îl mușcă, apoi sări de pe

el. Dirk se chinui să se ridice în genunchi; copoiul îi dădea târcoale și clănțănea sălbatic de fiecare dată când el încerca să se ridice în picioare. Îl mușcase de brațul stâng. Dar nu îl omorâse, nu-i sfârtecase beregata. E dresat, își spuse el, e dresat. Îi dădea târcoale, fără să-l scape din ochi. Îl trimisese Pyr înainte, iar acum veneau și el cu *teynul* lui și cu ceilalți câini. Copoiul acesta avea sarcina să-l țină pe loc până la sosirea lor.

Sări brusc în picioare și se năpusti spre copaci. Câinele făcu un salt, doborându-l din nou la pământ, aproape retezându-i brațul din umăr. De data aceasta nu se mai ridică. Copoiul se retrase iarăși, rămase în picioare nehotărât, cu sânge și bale prelingându-i-se de pe bot. Dirk încercă să se sprijine în brațul zdravăn. Se târî cam o jumătate de metru. Câinele mârâi. Ceilalți erau și ei în apropiere. Li se auzeau lătrăturile.

Apoi, de undeva de sus, răzbătu un alt sunet. Ridică epuizat ochii spre felia mică de cer brăzdat de nori și de razele palide împrăștiate de Ochiul Iadului și însoțitorii lui. La un metru distanță de el, copoiul Braith se uita și el în sus. Și se auzi din nou *sunetul* acela. Bocet și strigăt de luptă, vaier strident și prelung, țignal al morții aproape melodios în intensitatea lui. Dirk se întrebă dacă nu cumva murea și auzea în minte cântecele din Kryne Lamiya. Însă le auzea și câinele. Se făcuse mic, nemișcat și cu ochii ațintiți la cer.

De sus se prăvăli o formă întunecată.

Dirk se uită la ea cum cade. Uriașă, foarte neagră, aproape ca smoala. Pe partea de dedesubt avea mii de guri mici, și toate erau deschise, și toate cântau, toate

scoteau urletul acela cutremurător. Nu avea cap. Era triunghiulară, o pânză imensă și neagră de corabie, o pisică de mare purtată de vânt, o mantie din piele pe care cineva o aruncase pe cer. Însă o mantie din piele cu guri și cu o coadă lungă și subțire.

O văzu cum mișcă o dată din coadă și îl plesnește pe copoiul Braith peste cap. Câinele zvâcni și se trase mai mult înapoi. Creatura zburătoare rămase deasupra lor o clipă, bătând din aripile imense cu lentoarea splendidă a valurilor, apoi coborî și se înfășură în jurul câinelui. Nici unul dintre animale nu scoase niciun sunet. Copoiul – câinele Braith uriaș, cu cap de șobolan și de înălțimea unui om – copoiul dispăruse. Celălalt animal îl acoperise în întregime, iar acum semăna cu un salam negru de dimensiuni colosale pierdut în iarbă și țărână.

Se așternuse tăcerea. Vaietul prădătorului amuțise întreaga pădure. Nu se mai auzeau nici ceilalți câini.

Se ridică cu grijă în picioare și se îndepărtă șchiopătând de asasinul toropit. Acesta nici nu se mișcă. În penumbra zorilor, putea fi lesne confundat cu o buturugă diformă.

Cu ochii minții, Dirk îl văzu așa cum fusese pe cer: o formă neagră, urlând, coborând, numai aripă și guri. O fracțiune de secundă silueta aceea îl făcuse să creadă că Jaan Vikary venise să-l salveze în aerovehiculul în formă de banshee.

În partea cealaltă a luminișului era un talmeș-balmeș de sugrumători crescuți unul peste altul, o grămadă compactă, galben-maronie. Abia târându-se,

Dirk trecu prin ea aplecându-se pe sub crengile ca de ceară, împingându-le la o parte și rupându-le când nu mai avea încotro.

Mașina prăbușită nu mai ardea, însă deasupra ei mai zăbovea un văl subțire de fum. Înainte de a se face praf, săpase un șanț lat în pământul din pădure și doborâse câțiva copaci cu una dintre aripi; cealaltă era îndreptată spre cer, străbătută de șanțuri de metal topit și găuri făcute de tunurile cu laser. Cabina era făcută scrum.

Dirk își găsi puşca cu laser în apropiere. Dar găsi și niște oase: două schelete îmbârligate unul în jurul celuilalt ca într-o îmbrățișare a morții, schelete întunecate la culoare și umede, încă pline de pete de sânge maroniu și bucăți de carne râncedă. Unul dintre ele era de om – fusese de om. Avea brațele și picioarele sfărâmate, majoritatea coastelor făcute zob, însă Dirk recunoscu gheara din metal cu trei colți de la capătul unui braț de două ori fracturat. Amestecate cu oasele lui, dar la fel de fără viață, erau rămășițele creaturii care îi trăsese hoitul din mașina fumegândă în aer liber – vreun animal necrofag ale cărui oase aveau nervuri negre și aspect cauciucat, încovoiate și foarte mari. Bansheea îl surprinsese când se hrănea. Nu era de mirare că fusese atât de aproape.

Însă nu văzu nici urmă de jacheta din piele și blană pe care i-o aruncase Garse acolo. Dirk se târî spre carcasa rece a aerovehiculului și se urcă în burta lui întunecată. Se tăie în ceva metalic și ascuțit, dar abia dacă băgă de seamă; ce mai conta o tăietură acum? Se așeză să aștepte, la adăpost de vânt, și sperând că

nu poate fi reperat nici de banshee, nici de vânători. Mare parte din sângele de pe rănile lui se închegase, observă el fără prea mare interes. Acum sângera sporadic. Însă crustele maronii formate erau toate acoperite de mizerie și se întrebă dacă nu ar trebui să facă ceva împotriva unei eventuale infecții. Însă nici asta nu părea să mai conteze; nu se mai gândi și strânse pușca mai tare în mâini, sperând ca vânătorii să sosească mai repede.

Ce-i încetinise oare? Poate că le era teamă ca nu cumva să deranjeze bansheea; asta ar fi avut sens. Se întinse în cenușa rece, cu capul pe braț. Încercă să nu se gândească la nimic, să nu simtă nimic. Suferea cumplit din cauza picioarelor ca niște butuci și jupuite până în carne vie. Cu multă greutate și le ridică în aer ca să nu i se atingă de nimic. Asta îl ajută cât de cât, însă nu avu puterea să le țină sus mult timp. Brațul îi zvâcnea unde îl mușcase câinele braith. O vreme își dori din tot sufletul să nu mai simtă durerea, să nu i se mai învârtă capul atât de tare. Apoi se răzgândi. Își spuse că, fără doar și poate, durerea era cea care îl mai ținea treaz. Dacă adormea acum, mai mult ca sigur că nu avea să se mai trezească.

Îl văzu pe Satan cel Gras deasupra pădurii, discul lui însângerat pe jumătate ascuns de cortina din ramuri negre-albăstrui. În apropiere de el ardea un unic soare galben, scânteie minusculă pe cer. Le făcu cu ochiul. Îi erau prieteni vechi.

Urletele copoilor Braith îl readuse la realitate. La zece metri distanță de el, vânătorii nerăbdători ieșeau

din frunziș. Nu chiar atât de aproape pe cât se așteptase. Firește, își spuse, ocoliseră sugrumătorii, nu își croiseră drum printre ei cum făcuse el. Pyr Braith era aproape invizibil, la fel de negru și albastru ca trunchiul de copac lângă care se oprise. Dar Dirk îl văzu cum se mișcă, îi văzu bastonul într-o mână și o lance argintie mai înaltă decât el în cealaltă. *Teynul* lui era cu câțiva pași în față, ținând din scurt lanțurile celor doi copoi care lătrau sălbatic și îl trăgeau tare. Al treilea câine alerga liber pe lângă el, dar când ieși din lăstăriș și observă mașina doborâtă, porni spre ea în salturi uriașe.

Lui Dirk toată scena i se păru dintr-odată nespus de nostimă. Cu lancea argintie ridicată deasupra capului, Pyr începu să alerge; era sigur că-și găsise prada. Însă el nu avea laser, iar Dirk avea. Chicotind, Dirk ridică pușca și ținti cu grijă.

Când trase, o amintire îi reveni impetuoasă în minte. Janacek, doar cu puțin timp în urmă, cu chipul aspru și ridicând din umeri: *Viața ți-ar putea depinde de cât de repede poți să fugi și de cât de precis știi să tragi*, îi spusese el. Iar Dirk adăugase: *Și dacă sunt în stare să ucid.* Atunci actul de a ucide i se păruse extrem de important; cu mult mai complicat decât simpla fugă.

Și chicoti iarăși. Fuga fusese un chin cumplit. Și acum tocmai ce trăsese cu pușca intenționând să ucidă un om și i se păruse ușor.

Lama arzătoare a laserului rămase suspendată în aer o secundă foarte lungă, străpungându-l în mijlocul burții pe Pyr. Braithul se împletici și căzu în

genunchi, cu gura căscată. Apoi se prăbuși, dispărând din raza vizuală a lui Dirk. Lancea lui argintie se înfipsese în pământ și se legăna încoace și încolo sub biciul vântului.

Tovarășul lui Pyr, vânătorul cu păr vâlvoi, dădu drumul lanțului încremenind când își văzu *teynul* la pământ. Dirk mișcă ușor pușca și trase din nou, dar nu se întâmplă nimic, pentru că pușca nu-și terminase ciclul de reîncărcare de cincisprezece secunde. Din cauza aceasta vânătoarea era considerată un *sport*, își spuse el, deoarece vânatul avea șansa să scape dacă ratai primul foc. Chicoti iarăși.

Vânătorul se dezmetici și se aruncă la pământ, rostogolindu-se în șanțul săpat în cădere de aripa aerovehiculului. Ascuns în tranșee, își caută laserul, dar nu-are cum să și-l găsească, fu gândul lui Dirk.

Copoii înconjuraseră mașina, lătrându-l ori de câte ori își schimba poziția sau își înălța capul. Dar nici unul dintre ei nu încercă să îl atace. Asta era treaba vânătorului. Dirk ținti bine și îl împușcă pe unul din ei în gât. Câinele căzu la pământ, iar ceilalți doi se retraseră puțin. Dirk reuși să se ridice în genunchi și se târî afară din adăpost. Încercă să se ridice în picioare sprijinindu-se de aripa mașinii. Totul se învârtea în jurul lui. Picioarele îl dureau cumplit și parcă nici nu-și mai simțea tălpile, dar reuși cumva să stea drept.

Se auzi un strigăt, un îndemn în kavalara veche; Dirk nu cunoștea cuvântul. Copoii imenși săriră la el, cu boturile căscate, mârâind fioros. Și cu coada ochiului îl văzu și pe vânător ieșit din șanț, la doar doi metri

distanță de el, cu cuțitul în mână. Când primul câine atacă, partenerul lui Pyr se întoarse și o luă la fugă spre locul unde zăcea *teynul* lui. Dirk se lăsă la pământ și ridică pușca. Colții copoiului clănțăniră în gol, dar animalul se ciocni de Dirk, dându-l de-a dura. Și se pomeni cu fiara peste el. Cumva reuși să găsească trăgaciul. Urmă o scânteiere scurtă, și aerul se umplu de duhoare de păr ud și ars și de un schelălăit oribil. Câinele clănțăni din nou, fără vlagă însă, înecându-se cu propriul lui sânge, apoi muri. Dirk îl împinse în lături și se ridică într-un genunchi. Braithul ajunsese lângă Pyr și apucase deja lancea lungă și argintie. Lanțul celuilalt copoi se agățase într-o margine din carcasa epavei. Văzându-l pe Dirk cum se ridică, începu să scheaune și să se smucească, făcând nava arsă să se clatine la mișcările lui. Dar măcar era țintuit pe loc.

Vânătorul cel brunet avea lancea. Dirk ținti și trase; izbucni fasciculul de raze, iar el mișcă iute pușca de la dreapta la stânga, de la stânga la dreapta, acoperind cât mai mult spațiu într-o secundă de foc continuu.

Lancea aruncată de Braithul doborât pluti câțiva metri, se izbi de aripa strâmbată a mașinii, apoi se înfipse din nou în pământ, zbârnâind în bătaia vântului ca și mai devreme. Dirk mai mișcă pușca, stânga-dreapta, dreapta-stânga, mult timp după ce vânătorul se prăbușise iar lumina se stinsese. Apoi laserul se reîncărcă și trase din nou pârjolind un șir de sugrumători, iar Dirk se dezmetici și luă degetul de pe trăgaci, lăsând pușca să cadă.

Copoiul cel agățat de mașină tot mai mârâia și se zbătea. Dirk îl privi fix, cu gura căscată, parcă neînțelegând ce se petrece. Apoi râse înfundat. Se lăsă în genunchi, găsi pușca și începu să se târască încet, foarte încet, spre cei doi kavalari. Îl dureau îngrozitor de tare picioarele. Îl durea și brațul de care fusese mușcat. Copoiul rămas în viață se oprise din mârâit și scheunat, dar tot se mai auzea ceva. Un soi de plânset, un scâncet continuu.

Se târî prin țărână și cenușă, peste trunchiul carbonizat al unui sugrumător, spre locul unde se aflau trupurile celor doi vânători. Cel sfrijit, cel al cărui nume nu-l știuse niciodată, cel care încercase să-l omoare cu cuțitul, și cu câinii, și cu lancea, avea gura plină de sânge și era mort. Scâncetele veneau din direcția lui Pyr care zăcea cu fața în jos. Dirk îngenunche alături și, cu multă trudă, reuși să-l întoarcă. Avea chipul plin de cenușă și sânge; își zdrobise nasul în cădere și dintr-una din nări i se prelingea un firicel de sânge care lăsa o dâră lucioasă pe obrajii mânjiți de funingine. Părea înfiorător de bătrân. Continua să se smiorcăie, parcă fără să-l vadă pe Dirk, și își apăsa burta cu mâinile. Dirk îl privi fix multă vreme. Îi atinse una din mâini – ciudat de mică și de moale și de curată, cu excepția unei singure tăieturi negre de-a curmezișul palmei, mână de copil care nu ar fi trebuit să aparțină mutrei ăleia chele și zbârcite – și o ridică. O ridică și pe cealaltă și se uită la gaura pe care i-o făcuse în burtă. Burtă mare, gaură mică și neagră; n-ar fi trebuit să-l doară prea tare. Nasul era tot ce-i sângera. Destul de

amuzantă scena, însă își dădu seama că nu mai are chef de râs.

Chiar atunci Pyr deschise gura larg, iar Dirk se întrebă dacă nu cumva încerca să-i spună ceva, dacă nu cumva încerca să rostească ultimele lui cuvinte pe această lume, dacă nu cumva încerca să-i ceară iertare. Însă Pyr scoase un sunet înăbușit, gâlgâit, apoi reveni la scâncetele de dinainte.

Bastonul lui zăcea pe jos, în apropiere. Dirk îl luă, strângându-i în mâini mânerul dur și plasă lama de la capătul celălalt pe pieptul lui Pyr, acolo unde ar fi trebuit să fie inima. Se lăsă pe el cu toată greutatea, gândind că îl va izbăvi pe Braith de suferințe. Trupul masiv al vânătorului se zvârcoli înfiorător de urât, iar Dirk scoase lama și o împlântă iar și iar, dar Pyr încă se zvârcolea. Își spuse că lama era prea scurtă, așa că se gândi să folosească o altă metodă și găsi o arteră în gâtul cărnos, apucă lama chiar din capătul ei și o apăsă prin pielea unsuroasă și palidă. Iar atunci năvăli peste el sângele, mult sânge, o fântână arteziană de sânge care îl împroșcă drept în față făcându-l să scape bastonul din mâini și să se dea înapoi scârbit. Pyr se zvârcoli iarăși, iar sângele continuă să-i țâșnească din gât, iar el stătea și se uita, neavând ce altceva să mai facă, și fiecare jet era mai slab decât cel de dinainte. După o vreme, fântâna secă și se opri complet. Cu toate că țărâna și cenușa înghițiseră mult sânge, acesta tot mai băltea prin jur, adunat între ei doi, iar Dirk își spuse că niciodată nu-și închipuise că un om poate avea în el atâta sânge. Îi era cumplit de greață. Dar măcar Pyr încetase să se mai miște și să mai scâncească.

Rămase așezat acolo, odihnindu-se în lumina roșiatică. Îi era și foarte cald și foarte frig în același timp și era conștient de faptul că trebuia să se pună în mișcare și să ia niște haine de pe cadavre cu care să se îmbrace, dar parcă nu avea putere. Nu putea descrie durerea cumplită pe care o simțea în picioare, iar brațul i se umflase la de două ori mărimea lui normală. Nu dormea, dar cu greu își păstra simțurile treze. Se uită cum Satan cel Gras se urcă pe cer, și mai sus, până la zenit, înconjurat de ceilalți sori galbeni. Îl auzi pe copoiul rămas în viață cum urlă de câteva ori, apoi ascultă bocetul straniu de vânătoare al bansheei și se întrebă dacă nu cumva creatura aceea se va întoarce să-l mănânce pe el și pe oamenii pe care-i omorâse. Dar vaietul ei păru mai îndepărtat, și poate că avusese doar o halucinație provocată de febră, sau poate că auzise doar jelania vântului.

Când i se uscă sângele de pe obraji, iar băltoaca de sânge din țărână secase, Dirk înțelese că venise momentul să se miște, dacă nu cumva voia să moară acolo. Și se gândi mult timp la moarte; și i se păru o idee foarte bună, dar parcă nu se putea hotărî să o facă. Își aduse aminte de Gwen. Ignorând pe cât era în stare durerea care îl sfârteca, se târî spre cadavrul lui Pyr și al *teynului* său și scotoci prin buzunarele acestuia din urmă. Găsi bijuteria-șoptitoare.

Gheață în pumn, gheață în gânduri, amintiri despre făgăduințe, despre minciuni, despre iubire. Jenny. Guinevere a lui, iar el era Lancelot al ei. Nu trebuia să o dezamăgească. Strânse tare în mână lacrima cea

rece și îi duse gheața în suflet. Se căzni să se ridice în picioare.

Apoi, totul decurse mult mai ușor. Cu mișcări lente îl dezbrăcă pe mort și se îmbrăcă cu hainele lui, chiar dacă îi erau prea mari, iar cămașa și haina din material cameleonic aveau câte o gaură în piept, și, în plus, individul se scăpase în pantaloni. Dirk scoase și ghetele cadavrului, dar erau prea mici pentru picioarele lui umflate și pline de răni. Așa că se văzu obligat să ia încălțările lui Pyr. Pyr avea picioare uriașe.

Sprijinindu-se în bastonul lui Pyr și în pușca lui ca în niște cârje, se îndreptă spre pădure. Se opri după câțiva metri și se uită în urmă. Copoiul cel imens urla ca bezmetic și se zbătea să scape din lanț, zguduind epava cu fiecare smucitură. În spatele cadavrului pe care îl dezbrăcase, lancea se legăna în vânt. Pe Pyr nu-l văzu prea bine. Costumul lui de vânător din material cameleonic devenise maro-roșcat sub petele de sânge și bulgării de pământ.

Dirk nu se întoarse să elibereze câinele, ci își croi drum printre trunchiurile încâlcite ale sugrumătorilor.

CAPITOLUL 13

Cursa de la tabăra vânătorilor până la nava arsă nu fusese mai lungă de un kilometru, dar lui Dirk i se păruse nesfârșită. Drumul înapoi a durat de două ori mai mult. Mai târziu și-a spus că nu a fost cu desăvârșire conștient, căci păstrase doar frânturi de amintiri. Se împiedicase și căzuse de nenumărate ori, sfâșiindu-și pantalonii în genunchi. Se oprise lângă un curs de apă și își spălase sângele uscat de pe față, se descălțase și își înmuiase picioarele în șuvoiul ca de gheață până când îi amorțiseră. Se cățărase peste muchia înclinată a lespezii de ardezie unde căzuse la primul drum. Nu luase în seamă gura întunecată a unei peșteri căscate la el cu promisiuni de somn și odihnă. Se rătăcise, căutase soarele pe cer, îl găsise și îl urmase, se rătăcise din nou. Spiriduși-de-copac zburau din creangă în creangă printre copacii sugrumători, pălăvrăgind cu vocile lor micuțe. Pieile lor moarte veghind de pe ramuri ca de ceară. De departe, ajungea până la urechile lui jelania bansheei, nesfârșită, obsedantă. Se

împiedicase din nou, din neîndemânare și mai ales din frică. Bastonul îi căzuse din mână și se pierduse prin tufișul des de la poalele unui taluz abrupt. Și mergea, mergea, și iar mergea punând câte un picior în fața celuilalt, sprijinindu-se în baston și, după pierderea acestuia, în pușcă, cu dureri cumplite în picioare. Apoi iarăși vaietul bansheei, mai aproape de această dată. Își ridicase ochii spre cerul mohorât abia întrezărit prin tapiseria de crengi, încercând să vadă unde era, dar nereușind. Mergea, și tot mergea, cu dureri groaznice în tot corpul. Își aducea aminte de toate aceste lucruri, dar era sigur că mai existaseră și altele pe care nu și le putea aminti. Poate că dormise o parte a drumului. Dar nu se oprise din mers.

După-amiaza se apropia de sfârșit când ajunse pe fâșia de nisip de lângă lacul cel verde. Aerovehiculele erau tot acolo, cel prăbușit în apă și celelalte trei aliniate pe nisip. Tabăra era pustie.

De portiera uneia din mașini – cea bombată care îi aparținea lui Lorimaar – era legat un câine. Se ridică în picioare când îl simți pe Dirk și își arătă colții, mârâind la el. Iar Dirk se trezi că începe să râdă în hohote, ca un nebun. Făcuse tot drumul ăsta lung, mersese și mersese și tot mersese, și ajunsese lângă un câine legat de o mașină care mârâia la el. Ar fi putut să aibă parte de aceeași scenă fără să se ostenească să se deplaseze nici măcar o jumătate de metru.

Ocoli cu prudență raza de acțiune a câinelui, îndreptându-se spre mașina lui Janacek. Se urcă și închise bine ușa după el. Cabina era întunecată, neventilată

și strâmtă. După atâta timp petrecut afară, în aerul înghețat, căldura dinăuntru i se părea dezgustătoare. Voia să se întindă și să doarmă. Dar mai întâi își adună puterile și căută trusa de prim-ajutor. O găsi în lada cu scule și o deschise. Era plină cu pastile și pansamente și sprayuri. Își dori să fi avut atâta minte și să-i fi cerut lui Janacek să o arunce alături de pușca lui, lângă nava incendiată. Știa bine că ar trebui să se dea jos din mașină și să se spele bine în lac, să își curețe rănile înainte de a le bandaja, dar ușa metalică i se părea mult prea grea acum ca să mai încerce să o deschidă. Își scoase ghetele, jacheta și cămașa și își pulverizâ pe picioarele umflate și pe brațul stâng un praf care ar fi trebuit să prevină infectarea sau să o vindece. Era mult prea obosit ca să citească indicațiile de pe tub până la capăt. Apoi înghiți fără apă două pastile împotriva febrei, patru analgezice și două antibiotice.

După ce termină, se culcă pe podeaua metalică a mașinii, în spațiul dintre cele două scaune. Adormi instantaneu.

Se trezi cu gura iască de uscată, tremurând, și foarte agitat – probabil suferind de vreun efect secundar al pastilelor. Dar avea din nou mintea limpede, iar fruntea îi era rece (acoperită, ce-i drept, cu sudoare lipicioasă), și nici picioarele nu-l mai dureau așa de tare. I se mai dezumflase puțin și brațul, dar tot era mai gros decât în mod normal și nu-l putea îndoi. Își puse iarăși cămașa arsă și pătată de sânge, apoi jacheta, luă trusa de prim-ajutor și coborî din mașină.

Se înserase; spre apus cerul era cuprins de flăcări roșii și portocalii, iar doi sori micuți ardeau puternic printre norii amurgului. Vânătorii Braith nu se întorseseră. Era clar că Jaan Vikary, înarmat și bine îmbrăcat și mai experimentat, știa mult mai bine decât Dirk cum să alerge.

Se duse pe malul lacului. Apa era extrem de rece, dar se obișnui curând cu ea, iar sub tălpile-i goale nămolul începu să-i șoptească vorbe de alint. Se dezbrăcă la iuțeală și se cufundă cu totul în apă și se spălă bine. Apoi făcu tot ce ar fi trebuit să facă mai devreme; își curăță și își bandajă picioarele înainte de a se încălța din nou cu ghetele lui Pyr, își dezinfectă rănile, își unse mușcăturile inflamate de pe brat cu o alifie care pretindea a reduce la minim reacțiile alergice. Înghiți alt pumn de analgezic, de data aceasta cu apă proaspătă scoasă din lac în căușul palmelor.

Se făcuse deja noapte. Copoiul Braith stătea întins lângă mașina lui Lorimaar și hăpăia o halcă de carne. Dar nu se vedea nici urmă de stăpânii lui. Dirk îl ocoli cu grijă îndreptându-se spre a treia mașină, cea a lui Pyr și a *teynului* său. Hotărâse că se poate servi din proviziile lor fără teamă de eventualele urmări; când ceilalți Braith vor reveni în tabăra pustie nu vor avea de unde să știe că se furase ceva.

În mașină descoperi un întreg rastel cu arme; patru puști cu laser, purtând binecunoscutul blazon cu capul de lup alb, o pereche de săbii de duel, cuțite, o lance argintie de doi metri și jumătate lungime și două pistoale aruncate neglijent pe unul dintre scaune. Mai găsi

și o ladă cu haine curate și se schimbă cu multă bucurie, ascunzând bine zdrențele pe care le purtase până atunci. Hainele cele noi nu erau pe măsura lui, dar se simțea excelent în ele. Își mai puse și o centură din plasă de oțel, de care atârnă un pistol cu laser, și, peste toate, își trase o haină groasă din material cameleonic, lungă până la genunchi.

Când luă haina, descoperi sub ea o altă ladă. Forță lacătul și o deschise. Înăuntru erau două perechi de ghete împreună cu scuterele lui Gwen. Se pare că Pyr și *teynul* lui le revendicaseră drept pradă de război.

Dirk zâmbi. Nu intenționase să ia una dintre mașinile zburătoare; era foarte probabil ca vânătorii să-l observe imediat. Dar nici ideea de a merge iarăși pe jos nu îl încânta peste măsură. Iar scuterele aeriene erau soluția ideală. Se grăbi să își pună ghetele de zbor, neîncheindu-le, însă, din cauza bandajelor de la picioare.

În aceeași ladă găsi și mâncarea: batoane de proteine, fâșii de carne afumată, o bucată mică de brânză uscată. Dirk înfulecă brânza și puse restul alimentelor împreună cu al doilea scuter într-un rucsac pe care și-l trecu peste umeri. Își fixă o busolă la încheietura mâinii drepte, apoi ieși din mașină și desfăcu placa argintie a scuterului lui.

Se întunecase de-a binelea. Steaua lui călăuzitoare de cu o noapte în urmă, cea a Înaltului Kavalaan, ardea roșie și singuratică deasupra pădurii. Dirk o văzu și îi surâse. În noaptea aceasta nu va mai avea nevoie de ea pentru a-și găsi drumul, pentru că bănuia că Jaan

Vikary se îndrepta spre Kryne Lamiya, în direcție opusă. Dar steaua îi era prietenă.

Strânse în mână o pușcă cu laser încărcată, apăsă butonul de comandă al scuterului și se ridică de pe sol. În urma lui, copoiul Braith se ridică în picioare și începu să urle.

Zbură toată noaptea la câțiva metri deasupra vârfurilor copacilor, consultându-și, din când în când, busola și studiind stelele. Nu erau multe de văzut. Sub el, pădurea se întindea la nesfârșit, neagră și tainică, fără vreun foc sau altă lumină care să-i străpungă bezna. Uneori avea chiar senzația că stă pe loc și își aduse aminte de ultimul drum pe care îl făcuse cu scuterul aerian prin tunelurile de sub Worlorn.

Doar vântul îi era tovarăș fidel; sufla din spate, împingându-l, iar el acceptă cu recunoștință viteza suplimentară pe care i-o oferea. Poalele hainei îi fluturau printre picioare, șuvițele lungi de păr îi cădeau în ochi. Auzea cum vântul șuiera prin pădure, îndoind copacii mai flexibili și făcându-i să foșnească, zguduindu-i pe cei mai rigizi cu mâini nemiloase și reci până când le cădeau toate frunzele. Numai sugrumătorii se dovedeau insensibili, și erau puzderie. Printre crengile lor încâlcite vântul scotea un sunet subțire și sălbatic. Iar sunetul acesta părea nimerit; căci Dirk știa că acesta era vântul orașului Kryne Lamiya, născut din mărunțaiele munților și dirijat de dispozitivele de controlare a vremii construite de cei de pe Zorii-Întunecați, avansând spre destinul lui. Mai în față îl așteptau turnurile

albe făcându-i semn din mâinile înghețate să nu se oprească.

Mai erau și alte sunete: strigătele vânătorilor nocturni, clocotul unui pârâu năvalnic, tunetul unei vâltori. De câteva ori Dirk auzi ciripitul strident al spiriduşilor-de-copac, ba chiar le văzu siluetele micuțe cum saltă de pe o creangă pe alta. Ochii și urechile îi deveniseră ciudat de sensibile. Trecu pe deasupra unui lac întins și auzi mai întâi un plescăit în apele lui negre, apoi și altele. Din depărtare, de pe mal, un răget puternic cutremură noaptea. Iar din spatele lui veni răspunsul la această chemare, un vaiet lung. Bansheea.

Îngheță când auzi acest *al doilea* sunet. Însă spaima îi trecu repede. Când alergase prin pădure în pielea goală, bansheea reprezentase un pericol teribil, moartea însăși întrupată în zburătoare. Acum, când avea și pușcă și pistol, creatura nu-l mai înspăimânta deloc. De fapt, își spuse el, poate chiar îi era aliat. Îi salvase viața o dată. Poate i-o va salva din nou.

Așa că surâse la al doilea bocet cutremurător al bansheei care acum se ridica în zbor. Urcă și el ca să ajungă deasupra ei și execută o buclă lentă încercând s-o zărească. Însă probabil că era încă mult prea departe, neagră în noapte ca jacheta lui din material cameleonic, așa că nu văzu decât o vagă mișcare vălurită pe fundalul pădurii, poate nimic altceva decât crengi legănate de vânt.

Păstrând altitudinea, își consultă din nou busola și își reluă zborul spre Kryne Lamiya. De încă două ori i se păru că o aude pe banshee strigându-l, însă

țipetele ei erau mult prea îndepărtate și mult prea slabe ca să fie sigur că au fost reale.

Abia începuse să se lumineze cerul la răsărit când la urechi îi ajunseră primele acorduri, răzlețe instantanee muzicale ale deznădejdii, mult prea personale pentru a-i fi pe plac. Orașul construit de Zorii-Întunecați era aproape.

Încetini și rămase în zbor planat, încruntându-se. Urmase calea pe care credea că o apucase Jaan Vikary. Poate că se înșelase amarnic. Poate că Vikary își atrăsese urmăritorii în direcție opusă. Însă Dirk nu înclina către această variantă. Era mult mai probabil că trecuse în zbor pe deasupra lor, fără să fie văzut, dar și fără să-i vadă, în bezna nopții.

Făcu cale întoarsă, zburând acum cu vântul în față, simțind pe obraji degetele reci, de fantomă, ale compozitoarei nebune Lamiya-Bailis. Și sperând că misiunea îi va fi mai ușoară la lumina zilei.

Răsări Ochiul Iadului; apoi, unul câte unul, și Sorii Troieni. Fâșii subțiri de nori alb-cenușii alergau pe cerul pustiu, iar negurile dimineții se unduiau pe solul pădurii. Copacii de jos se colorară în galben-maroniu; pretutindeni se vedeau numai sugrumători îmbrățișați ca niște amanți neîndemânatici, iar pe ramurile lor ca de ceară lumina roșiatică lucea stins. Dirk urcă mai sus, iar orizontul i se lărgi. Văzu râuri și scânteierea soarelui pe apă. Văzu lacuri mari acoperite de o peliculă verzuie de mâzgă pe care nu scânteia nimic. Și zăpadă, sau ceva ce i se păruse a fi zăpadă, până când ajunse deasupra locului cu

pricina și văzu că era vorba de un covor de ciuperci albe.

Văzu o falie străbătând terenul pietros de la nord la sud, atât de dreaptă de parcă ar fi fost trasă cu rigla. Și bălți de nămol, negru și maro și împuțit, de-o parte și de alta a unui curs molcom de apă. Și o stâncă cenușie, bătută de vreme, care se ridica pe neașteptate din inima pădurii, cu sugrumători la bază și sugrumători înclinați în unghiuri imposibile în vârf. Pereții însă îi erau goi, cu excepția câtorva licheni albi și a cadavrului unei păsări uriașe moarte în cuibul ei.

Nu văzu nici urmă nici de Jaan Vikary, nici de urmăritorii lui.

Pe la jumătatea dimineții, îl dureau deja toți mușchii, brațul începuse să-i pulseze din nou, iar lumina speranței i se stingea. Sălbăticia părea nesfârșită, kilometru după kilometru, imens covor galben pe care el încerca să găsească o musculiță, lume tăcută învăluită în lințoliul amurgului. Se întoarse iarăși spre Kryne Lamiya, convins că ajunsese prea departe. Începu să șerpuiască, acoperind distanța într-o undă sinusoidală, în loc să zboare drept. Căutând, căutând fără întrerupere. Era epuizat. Spre miezul zilei se hotărî să zboare în cercuri peste zona unde i se părea cel mai verosimil să-l găsească pe Vikary.

Și auzi strigătul bansheei.

De această dată o și văzu. Zbura mai jos, aproape la nivelul copacilor, mult sub el. Zbura incredibil de încet, parcă trupul triunghiular și negru nu se mișca deloc. Cu aripile țepene, creatura parcă plutea pe

vântul izvorât din orașul Zorilor-Întunecați. Când vru să se întoarcă, intră într-un curent ascendent și se roti într-un cerc larg înainte de a coborî din nou. Iar, Dirk, fără nimic mai bun de făcut, o urmă.

Țipă din nou. Iar sunetul zăbovi în văzduh.

Și atunci Dirk auzi răspunsul.

Atinse butonul de comandă din palmă și începu să coboare iute, atent, cu toate simțurile din nou în alertă. Sunetul fusese slab, dar inconfundabil; o haită de copoi Braith care lătrau feroce atât de furie, cât și de spaimă. O pierdu din vedere pe banshee – acum nu mai conta – și urmări sunetul care se stingea cu rapiditate. I se păru că venise dinspre nord. Așa că se îndreptă într-acolo.

De undeva din apropiere, un câine scoase un urlet prelung.

Dirk fu cuprins de panică. Dacă zbura prea jos, copoii vor începe să latre la el și nu la banshee. Orice ar fi făcut, situația era una periculoasă. Haina lui cameleonică prelua culorile cerului de deasupra planetei Worlorn, dar tot putea fi observat dacă se întâmpla ca cineva să ridice ochii, deoarece scuterul lui aerian sclipea în lumina zilei. Iar cu bansheea în apropiere *precis* cineva o va face.

Însă nu avea de ales, dacă voia cu adevărat să-i ajute pe Jaan Vikary și pe Jenny a lui. Își strânse mai tare pușca în mână și continuă să coboare. Sub el, tăind pădurea ca un cuțit, un râu verde-albastru curgea năvalnic. Făcu o buclă spre el, uitându-se în toate părțile. Auzi zgomotul pragurilor de apă,

își dădu seama de unde vine, se îndreptă într-acolo și le găsi. Văzute de sus păreau rapide și periculoase. Pietrele se înșirau ca niște dinți putrezi, maro și diformi, apa clocotea în jurul lor în vârtejuri albe și furioase, sugrumătorii se înșirau pe maluri dorind să sufoce râul. În aval cursul se lărgea și devenea mai blând. Se uită din nou la vârtejuri. Traversă în zbor apa, se roti o dată deasupra ei, o traversă înapoi.

Un câine lătră tare. Alții îl urmară.

Se uită iarăși în aval. Distinse niște puncte negre în apă, mișcându-se acolo unde râul era ceva mai domol. Se îndreptă într-acolo.

Iar punctele se măriră, alcătuind silueta unui om. Un omuleț gras, îmbrăcat în galben și maro, care înainta cu greu prin apă împotriva curenților. Un alt om se afla pe mal cu șase câini uriași.

Omul din apă se retrase. Iar Dirk observă că avea o pușcă în mână. Era un omuleț foarte gras. Cu chipul palid, trunchiul gros, brațe și picioare ca niște butuci – Saanel Larteyn, *teynul* cel gras al lui Lorimaar. Iar Lorimaar era cel de pe mal, cu câinii. Nici unul nu se uită în sus. Dirk își încetini zborul, nedorind să se apropie prea mult.

Saanel ieși din apă. Dar nu pe malul cel bun, ci pe cel unde era și Lorimaar, cel din direcție opusă față de Kryne Lamiya. Tot mai încerca să treacă apa. Dar nu prin locul acela. Cei doi vânători porniră iar la drum, în aval, mișcându-se cu greutate printre buruieni, pietre și sugrumătorii de pe mal.

Dirk nu-i urmări. Avea scuterul aerian și oricum știa încotro se îndreaptă; putea da de ei mai târziu, dacă ar fi fost nevoie. Dar unde erau ceilalți? Roseph și *teynul* lui? Garse Janacek? Se întoarse și o apucă în amonte, simțindu-se ceva mai sigur de el. Îi va fi mai ușor să se ocupe de ei așa, dispersați. Zbură la înălțime mică deasupra râului, cu apa clocotind la nici doi metri sub el, cu ochii ațintiți pe maluri în căutarea altui grup care ar fi încercat să traverseze.

Îl descoperi pe Janacek cam la doi kilometri la nord de pragurile de apă – unde albia era mai îngustă, iar cursul mai rapid. Stătea și se uita la apă cu o expresie nedumerită pe chip.

Părea singur. Dirk strigă la el. Janacek tresări, ridică privirea, îl văzu și îi făcu cu mâna.

Dirk coborî. Aterizarea nu fu tocmai fericită. Piatra pe care stătea Janacek era acoperită cu mușchi verde, lunecos, iar scuterul lui patină pe ea, aproape aruncându-l în râu. Janacek îl prinse de braț.

Dirk dezactivă rețeaua gravitațională.

– Mulțumesc, mormăi el. Nu aveam chef să înot.

– Exact la asta mă gândeam și eu, îi răspunse Janacek.

Era tras la față, murdar din cap până în picioare, cu barba roșcată udă de apă și transpirație. O șuviță lungă de păr slinos îi atârna în ochi.

– Încercam să mă hotărăsc dacă să risc să trec dincolo prin curenții ăștia, sau să pierd și mai mult timp mergând în amonte cu speranța că voi găsi un loc pe unde aș putea să traversez apa fără riscuri, spuse

el zâmbind ușor. Văd că tu ai rezolvat problema folosind jucărica lui Gwen. Unde ai...?

– La Pyr, răspunse Dirk și începu să-i povestească despre cursa lui spre mașina incendiată.

– Ai supraviețuit, îl întrerupse Janacek. Mă pot lipsi de detaliile plictisitoare, t'Larien. S-au întâmplat multe de ieri dimineață. I-ai văzut pe cei din Braith?

– Lorimaar cu *teynul* lui mergeau în aval, spuse Dirk.

– Știu asta, se răsti la el Janacek. Au traversat apa?

– Nu, nu încă.

– Bine. Suntem foarte aproape de Jaan acum, poate la o jumătate de oră de mers. Nu trebuie să-l găsească ei primii.

Se uită la malul celălalt al râului și oftă.

– Ai și scuterul celălalt, sau trebuie să ți-l iau pe al tău?

Dirk lăsă pușca pe piatră și începu să-și desfacă rucsacul.

– Îl am, răspunse el. Dar unde e Roseph? Ce s-a întâmplat?

– Jaan a făcut o cursă excelentă, îi explică Janacek. Nimeni nu s-ar fi așteptat să parcurgă o distanță atât de mare așa de repede. Cel puțin vânătorii Braith nu s-au așteptat la una ca asta. Și a făcut mai mult decât să fugă de ei. A pus capcane pe drum. Noaptea trecută a făcut popas. Era cu mult înaintea noastră. Am găsit cenușă unde a făcut focul. Roseph a intrat într-o groapă acoperită și și-a găurit piciorul într-un țăruș ascuns acolo, continuă el zâmbind. Așa că a făcut cale

întoarsă, iar *teynul* lui a plecat cu el ca să-l ajute. Spui că Pyr și Arris au murit?

Dirk dădu din cap. Scosese deja ghetele de zbor și al doilea scuter. Janacek le luă fără să mai comenteze în vreun fel.

– Vânătorii se împuținează. Cred că am câștigat, t'Larien. Însă Jaan Vikary probabil că este teribil de obosit. A alergat fără oprire o zi și două nopți. Dar știm că nu este rănit și că este înarmat și că este Ironjade. Nu e deloc pradă ușoară pentru Lorimaar și trândavul ăla pe care și l-a luat de *teyn*.

Se așeză în genunchi ca să-și desfacă ghetele.

– Ideea lor absurdă de a înființa aici o nouă castă va muri încă din fașă. Lorimaar e nebun doar și pentru simplul fapt că se gândește la așa ceva. Cred că i-a sărit o doagă atunci când l-a rănit Jaan în Provocare.

Își scoase o gheată.

– Știi, t'Larien, de ce Chell și Bretan nu sunt cu ei? Pentru că au atâta minte încât să nu fie de acord cu planul ăsta de a face o castă Larteyn! Mi-a povestit Roseph pe drum. Mi-a zis așa: Lorimaar a anunțat toată porcăria asta când s-au întors în Larteyn după moartea lui Myrik. Erau toți cei șase care sunt și aici, plus bătrânul Raymaar. Bretan Braith Lantry și Chell fre-Braith nu au fost de față pentru că plecaseră după tine și Jaantony. Și chiar au trecut prin niște orașe unde și-au închipuit că vă puteți ascunde. Prin urmare, Lorimaar nu s-a confruntat cu niciun fel de opoziție. Mai mult decât atât, întotdeauna i-a intimidat pe ceilalți, poate doar cu excepția lui Pyr, al cărui unic țel

în viață este să facă rost de cât mai multe trofee de capete ale oamenilor-copie.

Janacek nu prea reușea să intre în ghetele strâmte ale lui Gwen. Se înverșună și trase tare, forțându-și piciorul.

– Când Chell s-a întors și a aflat toată povestea s-a înfuriat și nici nu a vrut să audă de așa ceva. Bretan a încercat să-l calmeze, mi-a povestit Roseph, dar în zadar. Bătrânul Chell este Braith pur sânge, iar noua castă inventată de Lorimaar a fost o trădare în ochii lui. L-a provocat la duel. Adevărul e că Lorimaar putea fi scutit de luptă pentru că era rănit, însă a acceptat. Cred că datorită vârstei mult prea înaintate a lui Chell. Fiind cel care a primit provocarea, Lorimaar a avut dreptul să facă prima alegere din cele patru, alegerea numerelor.

Janacek se ridică și izbi tare din picior pentru a-și fixa mai bine gheata.

– Mai trebuie să-ți spun că a ales lupta unu la unu? Ar fi fost cu totul altceva dacă s-ar fi luptat și Bretan Braith. După care, rănit, cum era, Lorimaar l-a terminat ușor pe bătrân. Duelul a fost cu săbiile, în careul-morții. Chell a căpătat multe răni, poate prea multe. Roseph crede că s-a întors în Larteyn și zace pe patul de moarte. Bretan Braith a rămas la căpătâiul lui, însă ce e mai important este faptul că Bretan rămâne un Braith adevărat.

Janacek își montă scuterul.

– Ai aflat ceva despre Ruark? îl întrebă Dirk.

Kavalarul ridică din umeri.

– A fost cam așa cum ne-am așteptat. Ruark a luat legătura cu Lorimaar patrician Braith prin computerul din apartamentul gol – dar nimeni nu știe unde se află kimdissianul acum – și s-a oferit să dezvăluie unde se ascunde Jaan dacă Lorimaar era de acord să-l numească *korariel* și prin aceasta să-i garanteze protecția. Iar Lorimaar a acceptat fără probleme. Jaan a avut noroc că era deja în aerovehicul când au apărut. Atunci a decolat și a fugit de acolo. Au zburat după el, iar Rayamaar l-a ajuns din urmă imediat ce au trecut munții. Doar că Rayamaar este mult prea bătrân și nu are abilitățile de pilot ale lui Jaan Vikary.

În vocea lui Janacek se simțea un soi de mândrie veselă, asemenea celei din vocea unui părinte care-și laudă fiul.

– Mașina Braithului a fost doborâtă în luptă, dar și mașina lui Jaan a fost avariată, așa că a fost obligat să aterizeze și să fugă mai departe pe jos. Și a reușit s-o facă înainte ca patricienii castei Larteyn să descopere locul unde s-a prăbușit. În plus, au mai pierdut alt timp prețios încercând să-i dea o mână de ajutor lui Raymaar.

Făcu un semn nervos din mână.

– De ce te-ai despărțit de Lorimaar? îl întrebă Dirk.

– Tu de ce crezi? Jaan e pe undeva prin apropiere. Trebuie să dau de el înaintea lor. Saanel a insistat să traversăm râul în aval spunând că ne va fi mai ușor pe acolo. Și am profitat de ocazie să nu fiu de acord cu el. Iar Lorimaar este mult prea obosit ca să mai fie suspicios. Nu se gândește la nimic altceva decât

la vânatul lui. Îl mistuie rău orgoliul rănit, t'Larien! Îmi dă senzația că îl vede pe Jaan Vikary întins într-o baltă de sânge în fața lui și uită cu cine are de-a face. Așa că m-am despărțit de ei și am urcat în amonte, și la un moment dat chiar m-am temut că am făcut o greșeală. Traversarea e mai *ușoară* în aval, nu-i așa?

Dirk dădu iar din cap și Janacek rânji larg.

– Atunci faptul că ai apărut tu e un mare noroc.

– Ai nevoie de mai mult noroc ca să-l găsești pe Jaan, îl avertiză Dirk. Cei doi Braith probabil că au trecut deja râul și au și copoii cu ei.

– Asta nu mă neliniștește prea tare, spuse Janacek. Acum Jaan fuge în linie dreaptă, iar eu știu ceva ce Lorimaar nu știe. Știu încotro se îndreaptă. Spre o peșteră, t'Larien! *Teynul* meu a fost întotdeauna fascinat de peșteri. În copilăria noastră din Ironjade mă ducea adesea în expediții pe sub pământ. M-a dus în mai multe mine abandonate decât aș fi vrut vreodată să văd; și de câteva ori m-a dus chiar pe sub vechile orașe, printre ruinele bântuite de demoni, surâse el amintirii. Și prin locurile distruse unde pe vremuri fuseseră castele din vechime, prin căminele lor făcute scrum în războaiele de odinioară unde mai mișună și azi fantomele celor care nu și-au găsit odihna. Jaan Vikary cunoștea bine locurile acelea. Mă călăuzea prin ele și îmi povestea la nesfârșit fapte ale istoriei. Îmi spunea povești despre Aryn patrician Glowstone și despre Jamis-Lion Taal, despre canibalii din Sălașele de Cărbune din Adâncuri. Întotdeauna a fost un minunat povestitor. Reușea să dea din nou

viață acelor eroi, așa cum reușea să învie și ororile acelor timpuri.

Dirk se pomeni că zâmbește și el.

– Te speria, Garse?

Celălalt izbucni în râs.

– Dacă mă speria? Da! Mă îngrozea, dar m-am călit cu timpul. Amândoi eram foarte tineri, t'Larien. Mai târziu, mult mai târziu, în peșterile din măruntaiele Dealurilor Lameraan ne-am legat prin fier și foc.

– În regulă, spuse Dirk. Deci Jaan este pasionat de peșteri...

– Una dintre peșterile din zonă se deschide chiar lângă Kryne Lamiya, se întoarse Janacek la discuția lor, și are o a doua intrare aproape de locul acesta. Am fost în ea, toți trei, la scurtă vreme după ce am ajuns pe Worlorn. Cred că Jaan își va încheia cursa în subteran, dacă va putea. Astfel vom fi în stare să îl ajungem din urmă.

Își luă arma, gata de plecare.

Dirk își luă și el pușca.

– N-ai să reușești să dai de el în pădure, îl contrazise el pe Janacek. Din cauza sugrumătorilor. Copacii ăștia l-ar ascunde mult prea bine.

– Ba *eu* îl voi găsi, spuse Janacek cu voce puțin cam răgușită și puțin cam prea frenetică. Adu-ți aminte ce ne leagă, t'Larien. Fier și foc.

– Fier gol acum, spuse Dirk, privind cu subînțeles la încheietura mâinii drepte a lui Janacek.

Tânărul Ironjade afișă zâmbetul lui caracteristic, zâmbetul lui dur.

– Ba nu.

Bagă mâna în buzunar, o scoase, o deschise. În palmă i se odihnea piatra-incandescentă. Una singură, rotundă și cu fațetele necizelate, cam de două ori mai mare decât bijuteria-șoptitoare a lui Dirk, neagră și aproape opacă în lumina arămie a dimineții de pe Worlorn.

Dirk o privi lung și o atinse cu vârful degetului.

– Mi se pare... rece, spuse el.

Janacek se încruntă:

– Nu e rece. Arde așa cum arde focul.

Piatra-incandescentă dispăru înapoi în buzunarul lui.

– Există o sumedenie de basme, t'Larien, poeme în kavalara veche, povești care se spun copiilor în creșa din castă. Le cunosc până și *eyn-kethiile*. Le spun așa cum știu femeile să spună povești, însă Jaan Vikary le spune mai bine. Cere-i să-ți spună una cândva. Să-ți povestească despre lucrurile pe care un *teyn* le-a făcut pentru *teynul* lui. Și îți va povesti despre magie, și despre fapte eroice, și despre timpuri incredibil de glorioase. Eu nu mă pricep să spun povești, căci altfel ți-aș istorisi chiar eu una. Și poate atunci vei înțelege ce înseamnă legătura aceasta, ce înseamnă să rămâi credincios unui bărbat care îți este *teyn* și să porți brățara de fier.

– Poate că știu deja, șopti Dirk.

O tăcere lungă se lăsă între ei. Rămaseră nemișcați pe piatra acoperită cu mușchi alunecos, privindu-se în ochi. Sub ei râul curgea neobosit, îndemnându-i parcă să se grăbească.

– Nu ești un om chiar atât de rău, t'Larien, zise în cele din urmă Janacek. Ești moale, știu asta, dar, în fond, nimeni nu a pretins vreodată că ai fi puternic.

La început, Dirk avu senzația că tocmai ce fusese insultat, dar se părea că intenția kavalarului fusese cu totul alta. Încercă să-i deslușească mai bine spusele și descoperi un al doilea înțeles.

– Un nume pe care i-l dai unui lucru? surâse el.

Janacek încuviință.

– Ascultă-mă, Dirk, pentru că nu am de gând să-ți spun de două ori. Mi-aduc aminte de copilăria mea din Ironjade când am aflat prima dată de existența oamenilor-copie. O femeie, o *eyn-kethi* – tu ai putea-o numi „mamă" a mea, deși asemenea deosebiri nu există în lumea noastră – această femeie mi-a spus legenda. Însă mi-a spus-o altfel. Oamenii-copie împotriva cărora ea m-a avertizat nu erau deloc demonii despre care aveam să aflu mai târziu de la patricieni. Erau oameni pur și simplu, mi-a spus ea, nu marionete extraterestre, nu mutanți, nu răpitori de suflete. Într-un fel, se putea spune că își schimbau forma, pentru că nu aveau nicio formă adevărată. Erau niște oameni în care nu trebuia să ai încredere, oameni care-și uitaseră codurile, oameni fără legături. Nu erau reali; erau niște iluzii ale umanității lipsite de substanță. Înțelegi? Un nume, o legătură, o promisiune – toate acestea reprezintă însăși *substanța* umanității. Se află înlăuntrul nostru, însă noi o purtăm la mâini. Așa mi-a spus. Din acest motiv kavalarii își iau *teyni*, mi-a explicat femeia aceea, și pleacă în lumea largă în perechi – pentru că... pentru

că iluzia se poate transforma în realitate în momentul în care o legi în fier.

– Minunat discurs, Garse, îi spuse Dirk. Dar ce efect are argintul asupra sufletului unui om-copie?

Aidoma unui nor de furtună, mânia traversă chipul lui Janacek. Apoi zâmbi.

– Am uitat de logica ta kimdissiană, îi zise. Alt lucru pe care l-am învățat în tinerețe a fost să nu contrazic niciodată un manipulator.

Izbucni în râs și-i strânse scurt mâna lui Dirk.

– De ajuns, continuă el. Nici unul din noi nu este om-copie, așa că eu îți pot fi *prieten*, dacă tu îmi poți fi *keth*.

Dirk ridică din umeri simțindu-se ciudat de emoționat.

– În regulă, răspunse.

Dar Garse decolase deja. Dăduse drumul mâinii lui Dirk apăsase contactul din palmă, se ridică un metru de la sol, apoi se năpusti peste apă, ușor înclinat înainte, zburând cu mișcări iuți și grațioase. Soarele îi lumina părul lung și roșcovan, iar hainele lui fluturau și pâlpâiau, schimbându-și culorile. Când era deasupra râului, își întoarse capul și îi strigă ceva lui Dirk, însă tumultul apei îi acoperi vorbele, iar Dirk nu prinse decât tonul lui – ton de nespusă bucurie, ton setos de sânge.

Îl urmări până ce ajunse pe celălalt mal, prea istovit să își înceapă zborul. Vârî mâna liberă în buzunar și atinse bijuteria-șoptitoare. Nu mai părea atât de rece ca înainte, iar făgăduințele – ah, Jenny! – de-abia dacă le mai simțea.

Janacek zbura cu viteză deasupra copacilor galbeni, sus pe cerul cenușiu și stacojiu.

Obosit, Dirk îl urmă.

Oricât și-ar fi bătut joc Janacek de scuterele aeriene, numindu-le „jucările", era evident că știa cum să zboare cu ele. Era cu mult înaintea lui Dirk, la vreo douăzeci de metri deasupra copacilor, împins de vânt. Distanța dintre ei părea a se mări tot mai mult. Spre deosebire de Gwen, Janacek nu avea de gând să se oprească și să-l aștepte pe Dirk.

Așa că el se mulțumi să-l urmărească. Era destul de lesne să-l observe – căci erau singuri pe cerul mohorât – așa că nu avea cum să se rătăcească. Zbură din nou pe aripile vântului adus de pe Zorii-Întunecați, lăsându-se în voia gândurilor fără sens. Reverii cu ochii deschiși despre Jaan și Garse, despre legături de fier și bijuterii-șoptitoare, despre Guinevere și Lancelot – dându-și abia acum seama că amândoi își încălcaseră jurămintele.

Râul dispăru de sub ei. Lacurile tăcute veniră și plecară, la fel și pojghița ca de râie din ciuperci albe din pădure. Auzi o singură dată lătrăturile câinilor lui Lorimaar, dar zgomotele stinse purtate de vânt veneau de departe din spatele lor. Așa că nu se neliniști.

Zburară spre sud. Janacek era acum un punct negru, cu sclipiri argintii atunci când razele soarelui îi atingeau scuterul. Mai mic, tot mai mic. Dirk îl urma, ca o pasăre schiloadă. Janacek începu coborârea spre vârfurile copacilor.

Regiunea aceasta era și mai sălbatică. Mai stâncoasă decât celelalte, cu câteva dealuri și zone de stânci negre cu striuri galben-argintii. Pretutindeni numai sugrumători, nimic altceva decât sugrumători. Dirk se uită în toate direcțiile, sperând să vadă măcar un mesteacăn argintiu, măcar o salcie albastră, măcar un platan negru. Dar nu avu norocul acesta. Un labirint galben se întindea neîntrerupt de la un orizont la altul. Auzi vocile frenetice ale spiridușilor-de-copac și chiar îi văzu cum zburau din creangă în creangă cu aripile lor micuțe.

Aerul din jur fu cutremurat de bocetul unei banshee, și un fior rece îi trecu pe șira spinării fără vreun motiv anume. Se uită în zare și văzu un impuls luminos.

Un impuls scurt, prea intens pentru ochii lui obosiți, un fascicul de lumină strălucitoare care nu avea ce căuta acolo, în lumea aceea a cenușiului crepuscular. Nu avea ce căuta, dar era acolo. Flacără nărăvașă ce se ridică din nou din pădure, pierzându-se apoi în imensitatea cerului.

Janacek era o păpușă din cârpe în fața lui, chiar lângă săgeata de lumină. Firul luminos îl atinse, apoi se deplasă peste placa argintie de sub picioarele lui. Imaginea zăbovi pe retina lui Dirk. Și, pe neașteptate, în mod cu totul absurd, Janacek începu să intre în picaj, rostogolindu-se și dând din mâini. Scăpă pușca cu laser și apoi dispăru printre sugrumători, izbindu-se de ramurile lor împletite.

Zgomote. Dirk auzi zgomote. Ca o muzică prin vântul acestei ierni nesfârșite. Lemn care se frânge, apoi urlete de durere și de furie, de animal și de om,

de om și de animal, nici de animal, nici de om. La orizont, turnurile din Kryne Lamiya, transparente ca fumul, începură să-i cânte un cântec despre sfârșituri.

Urletele încetară brusc; turnurile albe se topiră, iar vântul puternic le împrăștie fărâmele în cele patru zări. Dirk coborî, cu puşca pregătită.

O gaură neagră prin frunziș acolo unde căzuse Garse: ramuri galbene îndoite și rupte, suficient loc cât să treacă trupul unui om. Întuneric. Dirk plană deasupra și nu izbuti să-l vadă nici pe Janacek, nici solul pădurii, atât de dese erau umbrele. Dar zări pe cea mai înaltă creangă o bucată de stofă care se flutura în vânt schimbându-și culorile. Deasupra ei, stătea solemnă de pază pielea năpârlită a unui spiriduș-de-copac.

– Garse! strigă el, fără să-i mai pese că ar putea fi auzit de dușmanul de jos, de omul cu laserul. Iar spiridușii-de-copac îi răspunseră ciripind.

Auzi un zgomot printre copaci; laserul străluci din nou, scurt. Dar nu spre cer, ci orizontal, imposibilă rază de soare în bezna pădurii. Dirk pluti mai departe, neștiind ce să facă. Dând dovadă de curaj incredibil, un spiriduș-de-copac apăru chiar pe creanga de lângă el, privindu-l cu ochi senini, vibrând din aripile-i desfăcute. Dirk ținti și trase, și trase, până când din micuțul animal nu mai rămase decât o pată de funingine pe coaja galbenă a sugrumătorului.

Apoi se puse iarăși în mișcare, înconjurând zona, până descoperi o gaură oblică printre copaci, unde putea ateriza. În pădure era beznă; sugrumătorii blocau cam nouă zecimi din lumina și așa sărăcăcioasă

venită din Ochiul Iadului. De jur împrejur, trunchiuri uriașe, amenințătoare, degete galbene și noduroase îndreptate care încotro, țepene și bolnave de artrită. Se aplecă – mușchiul de acolo începuse să putrezească – și își scoase ghetele de pe placa scuterului. Și chiar atunci, Jaan Vikary apăru din umbre.

Avea chipul pustiit, săpat de riduri care nu fuseseră acolo înainte. Plin de sânge, ducea în brațe ceva roșu, așa cum o mamă și-ar purta în brațe copilul bolnav. Garse mai avea doar un singur ochi. Și doar o jumătate de față. Fruntea i se sprijinea de pieptul lui Jaan.

– Jaan...

Vikary tresări cu putere.

– L-am împușcat, spuse.

Începu să tremure și scăpă trupul din mâini.

CAPITOLUL 14

În sălbăticia din jur nu se auzea decât respirația grea a lui Vikary și zgomotele stinse ale spiridușilor-de-copac.

Dirk se duse la Janacek și îl întoarse cu fața în sus. Tot trupul îi era acoperit cu petice de mușchi care-i absorbiseră sângele ca un burete. Spiridușii-de-copac îi sfâșiaseră gâtul, iar capul lui Garse atârna acum într-o poziție obscenă. Hainele groase nu-l protejaseră câtuși de puțin; îl mușcaseră peste tot, zdrențuind stofa și umplând-o de sânge. Picioarele lui, încă fixate pe placa acum inutilă a scuterului, se rupseseră în cădere; fragmente de os ieșeau din ambele gambe cu fracturi multiple aproape identice. Fața arăta cel mai rău – roasă aproape în întregime. Nu mai avea ochiul drept. Orbita era plină până la refuz de sângele care i se prelingea apoi pe obraji, picurând pe pământ.

Nu mai era nimic de făcut. Se uită la el neajutorat. Neobservat, vârî mâna în buzunarul lui Janacek și scoase piatra-incandescentă, apoi se ridică și se întoarse spre Vikary.

– Ai spus...

– Că nu l-aș putea împușca niciodată, îi termină Vikary spusele. Știu foarte bine ce am spus, Dirk t'Larien. Și știu foarte bine ce am făcut.

Rostea cuvintele extrem de rar, fiecare dintre ele căzându-i de pe buze ca încărcat cu plumb.

– Nu am vrut să fac asta. Niciodată. Am încercat doar să-l opresc, să-i dărâm scuterul. A căzut într-un cuib de spiriduși-de-copac. Un cuib de spiriduși-de-copac.

Dirk strânse piatra-incandescentă în pumn. Nu spuse nimic.

Vikary tremura puternic; vocea i se însufleți se ca prin minune, dar în ea se simțea o adâncă disperare.

– Mă urmărea ca să mă omoare. Arkin Ruark m-a avertizat că așa o să se întâmple când am vorbit cu el prin computer din Larteyn. Mi-a spus că Garse s-a asociat cu cei din casta Braith și că s-a jurat că mă va ucide. Dar nu l-am crezut, continuă el tremurând și mai tare. *Nu am crezut una ca asta!* Însă așa a fost. A venit după mine, m-a vânat laolaltă cu ceilalți, exact așa cum a spus Ruark că se va întâmpla. Ruark... Ruark nu este cu mine... noi nu ne-am... dar au venit vânătorii Braith. Nu știu dacă el nu a... Ruark... poate că l-au omorât. Nu știu.

Părea extrem de istovit și tulburat.

– Trebuia să-l opresc pe Garse, t'Larien. Știa de peșteră. Trebuia să mă gândesc și la Gwen. Ruark mi-a spus că, în nebunia lui, Garse a promis să i-o predea pe Gwen lui Lorimaar. Iar eu nu l-am crezut

până nu l-am văzut pe Garse în spatele meu. Gwen îmi este *betheynă*, iar tu îmi ești *korariel*. Sunteți responsabilitatea mea. Trebuia să rămân în viață. Înțelegi? Dar niciodată nu am vrut să fac una ca asta. M-am dus spre el, am ars cu laserul toți copacii din drum... Dar îl acoperiseră deja toți viermii din cuib, niște chestii albe și scârboase, și adulții erau grămadă peste el... i-am ars cu laserul, i-am ars pe toți și l-am dat jos...

Trupul lui Vikary se zguduia de hohote seci, însă nu vărsă nicio lacrimă; se forță să nu plângă.

– Uite. Purta fier gol. A venit să mă omoare. Eu îl iubeam, iar el a venit să mă omoare!

Piatra-incandescentă era o pepită de nehotărâre în pumnul lui Dirk. Mai aruncă o privire la Garse Janacek, ale cărui haine se coloraseră în tonuri de sânge uscat și mușchi putred, apoi ridică ochii la Jaan Vikary, care era atât de aproape de o criză de isterie, alb la față, cu umerii zvâcnindu-i sacadat. Dă un nume unui lucru, își spuse Dirk; iar acum el trebuia să-i dea un nume lui Jaantony patrician Ironjade.

Își vârî pumnul în bezna din buzunar.

– Trebuia să faci asta, minți el. Te-ar fi ucis, mai întâi pe tine, apoi pe Gwen. Mi-a spus că așa va face. Îmi pare bine că te-a avertizat Arkin.

Cuvintele acestea îl mai liniștiră oarecum pe Vikary, care dădu din cap fără să spună vreun cuvânt.

– Am pornit în căutarea ta, continuă Dirk, când am văzut că nu te mai întorci. Gwen era neliniștită. Aveam de gând să te găsesc și să-ți vin într-ajutor. Garse

m-a prins și m-a dezarmat și apoi m-a predat lui Lorimaar și lui Pyr. A zis că sunt un dar de sânge.

– Dar de sânge, repetă Vikary. Înnebunise de-a binelea, t'Larien. Crede-mă. Garse Ironjade Janacek nu era așa. Nu semăna cu cei din casta Braith. Nu făcea daruri de sânge. Trebuie să mă crezi.

– Da, spuse Dirk. Își ieșise din minți. Ai dreptate. Mi-am dat seama din felul în care vorbea. Da, așa este.

Se simțea în pragul lacrimilor și se întreba dacă nu cumva se vede. Era ca și cum ar fi preluat toate spaimele și toate suferințele lui Jaan. Căci patricianul Ironjade părea cu fiecare secundă mai stăpân pe sine și mai hotărât, în vreme ce durerea venise nepoftită în sufletul lui Dirk.

Vikary se uită la cadavrul întins sub copaci.

– Aș fi vrut să-l jelesc, să plâng după ce a fost, după ce am împărtășit amândoi, dar nu este timp. Vânătorii vin după noi cu câinii lor. Trebuie să ne grăbim.

Se așeză în genunchi și strânse mâna însângerată și fără vlagă a lui Garse în mâna lui. Apoi sărută pe buze chipul desfigurat al bărbatului și îi mângâie cu mâna cealaltă părul murdar și încâlcit.

Și se ridică ținând strâns brățara din fier negru, iar Dirk, la vederea brațului gol al lui Janacek, se simți cuprins de o durere neașteptată. Vikary puse în buzunar fierul gol, Dirk își reținu lacrimile și își ținu gura.

– Trebuie să plecăm.

– Îl lăsăm aici? întrebă nedumerit Dirk.

– Dacă îl lăsăm? se încruntă Vikary. Aha, înțeleg. Înmormântarea nu este un obicei kavalar, t'Larien.

Conform tradiției, noi ne lăsăm morții în sălbăticie și nu ne supărăm dacă îi mănâncă fiarele. Viața trebuie să hrănească altă viață. Și nu ar fi oare mai bine ca mușchii lui puternici să dea forță unor prădători iuți și curați, mai degrabă decât unor larve dezgustătoare și unor viermi de cimitir?

Așa că abandonară cadavrul lui Garse Ironjade Janacek sub copaci și porniră prin hățișuri spre Kryne Lamiya. Cu scuterul în mână, Dirk se străduia din greu să se țină după pasul rapid al lui Vikary. După doar câteva clipe ajunseră la marginea abruptă a unei stânci negre și neregulate.

Când Dirk se opri la bariera aceasta, Jaan făcuse deja jumătate din drumul spre culme. Hainele acestuia, pătate cu sângele uscat al lui Janacek, deveniseră negre. Urca lin, fără întreruperi, cu pușca pusă pe umăr.

Dirk acționă scuterul și zbură spre vârf.

Tocmai ce se înălțase deasupra copacilor când, din apropiere, auzi strigătul bansheei. Se uită în jur după uriașul animal de pradă. Vedea limpede luminișul unde îl lăsaseră pe Janacek, petic de clar-obscur în bezna pădurii. Dar nu reușea să vadă cadavrul; acolo nu era decât un morman viu de trupuri micuțe și galbene. Și din copacii din jur zburară chiar atunci alte siluete alăturându-se ospățului.

De nicăieri apăru bansheea și rămase suspendată deasupra lor, strigându-și vaietul înfiorător. Însă spiridușii-de-copac nu o luară în seamă și își continuară zarva nebună, chițăind isterici, zgâriindu-se între ei. Bansheea se repezi asupra lor. Îi acoperi cu umbra ei

uriașă, aripile i se unduiră și îi înveli așezându-se peste ei. Apoi rămase brusc singură, cu spiridușii și cadavrul strânși deopotrivă în îmbrățișarea ei înfometată. Și în mod complet lipsit de logică, Dirk se simți îmbărbătat de ceea ce vedea.

Însă doar pentru o clipă. Căci observă cum pe forma nemișcată a bansheei se înfige o săgeată mică și neclară, apoi o alta, apoi zece deodată. De parcă spiridușii-de-copac își dublaseră numărul. Bansheea își întinse aripile triunghiulare și bătu din ele fără vlagă, șovăitor, dar nu reuși să se ridice de la pământ. Paraziții o acoperiseră aproape cu totul, mușcând-o, zgâriind-o, cocoșând-o, sfâșiind-o. Țintuită la pământ, bansheea nu mai era în stare nici să-și strige durerea. Și muri în tăcere, peste ceea ce ar fi trebuit să-i fie o hrană.

Când Dirk ajunse pe culmea stâncii, luminișul era iarăși galben, exact ca la început, și nimic nu indica trecerea bansheei pe acolo. Pădurea era nespus de tăcută acum. Îl aștepta pe Jaan Vikary să-l ajungă din urmă. Apoi își reluară călătoria mută.

Peștera era răcoroasă și întunecată și nemișcată. Ore în șir Dirk merse pe sub pământ în urma luminii pâlpâitoare a lanternei lui Jaan Vikary. Lumina îl conduse prin galerii întortocheate, prin săli cu ecou unde bezna părea nesfârșită, prin coridoare mici și sufocante pe care le traversară în patru labe. Tânjind după lumină, Dirk pierdu sensul timpului și al spațiului. Nu aveau nimic să-și spună, el și cu Jaan, așa că nu-și spuseră nimic; singurele zgomote erau hârșâitul tălpilor lor

pe piatră și prin țărână și ecouri întâmplătoare. Vikary cunoștea bine peștera. Nu ezită nici măcar o clipă, nu se rătăci niciodată. Se târâră ore în șir prin sufletul secret al planetei Worlorn.

Și ieșiră pe coasta unui deal, printre sugrumători, în noaptea plină de flăcări și muzică.

Kryne Lamiya ardea. Turnurile ei urlau un cântec al durerii.

Pretutindeni în palidul cavou ardeau flăcări, santinele strălucitoare bătând străzile în lung și în lat. Orașul licărea aidoma unei himere prin undele de căldură și lumină; părea o nălucă imaterială și portocalie. În fața ochilor lor, unul din podurile zvelte se fărâmă prăbușindu-se în incendiu. Focul îl mistui, înălțându-se și mai sus, trosnind și zbierând, fără să-și fi potolit foamea. O clădire din apropiere scoase un tuset uscat și explodă din interior, prăbușindu-se într-un nor uriaș de fum și flăcări.

La trei sute de metri de dealul pe care se aflau, ridicându-se amenințător și mândru deasupra pădurii de sugrumători, un turn alb ca de cretă nu fusese încă atins de vâlvătaie. Dar, pe fundalul luminos, părea ceva viu, zvârcolindu-se și icnind de durere.

Deasupra mugetului flăcărilor, Dirk auzea muzica stinsă a compozitoarei Lamiya-Bailis. Dar simfonia planetei Zorii-Întunecați se schimbase. Dispăruseră turnurile, lipseau note, iar cântecul era acum întrerupt de tăceri sinistre, iar trosnetul flăcărilor formau un contrapunct tunător pentru vaietele și gemetele și șuieraturile de dinainte. Vânturile întunecaților izvorând

din măruntaiele munților, care altădată dirijaseră cântecele Orașului Sirenă, ațâțau acum focul uriaș care mistuia Kryne Lamiya, care îi înnegrea masca mortuară cu cenușă și funingine.

Jaan Vikary își dădu pușca jos de pe umăr. Chipul lipsit de expresie era scăldat în reflexiile flăcărilor.

– Cum ai...?

– Cu mașina-lup, îi răspunse Gwen.

Se afla la câțiva metri de ei, puțin mai la vale. O privire deloc surprinși. În spatele ei, dincolo de umbra unei sălcii veștejite, Dirk observă mașinuța galbenă a lui Ruark.

– Bretan Braith, spuse Vikary.

Gwen se apropie de ei, lângă gura peșterii.

– Da. A trecut de mai multe ori pe deasupra orașului și a tras cu laserele.

– Chell a murit, zise Vikary.

– Dar tu trăiești, replică Gwen. Începusem să-mi fac griji.

– Trăim, spuse el, lăsând pușca să-i cadă dintre degetele fără vlagă. Gwen, mi-am ucis *teynul*.

– Pe Garse? tresări ea.

– M-a predat vânătorilor Braith, interveni iute Dirk, evitând să o privească în ochi. Se aliase cu Lorimaar ca să-l vâneze pe Jaan. Trebuia să-l omoare.

Gwen se uită iarăși la Jaan.

– Este adevărat? Și Arkin mi-a spus cam tot asta. Dar nu l-am crezut.

– Este adevărat, încuviință Vikary.

– Arkin e aici? întrebă Dirk.

Gwen dădu din cap.

– În mașină. A zburat singur până aici din Larteyn. Probabil că i-ai spus unde sunt. A încercat să-mi mai înșire niște minciuni. L-am bătut.

– Gwen, ne-am înșelat în privința lui, spuse Dirk simțind cum i se umple gura de fiere. Nu pricepi? Arkin l-a avertizat pe Jaan că Garse avea de gând să-l trădeze. Dacă n-ar fi fost el, poate că Jaan n-ar fi aflat niciodată și poate că s-ar fi încrezut în Janacek și nu l-ar fi împușcat. Și atunci el ar fi fost cel capturat și omorât.

Vocea îi era cumplit de răgușită și precipitată.

– Nu înțelegi? Arkin...

Focul aprinse flăcări de gheață în ochii lui Gwen.

– Înțeleg, răspunse ea cu voce gravă, nesigură, întorcându-se spre Vikary.

– Ah, Jaan, exclamă ea întinzând brațele spre el.

Iar el o îmbrățișă strâns, își culcă obrazul pe umărul ei și începu să plângă.

Dirk îi lăsă singuri și se duse la mașină.

Arkin Ruark era legat fedeleș de unul dintre scaune, cu capul căzut în piept. Purta haine groase, de călătorie. Își ridică ochii când Dirk se urcă în mașină. Obrazul drept îi era umflat și vânăt.

– Dirk, șopti el abia auzit.

Dirk își dădu jos de pe umeri rucsacul greu și îl puse jos. Apoi se sprijini de bord, uitându-se la kimdissian.

– Arkin, spuse el pe un ton indiferent.

– Ajută-mă, îl rugă Ruark.

– Janacek e mort, îl anunță Dirk. Jaan a tras în el și l-a doborât peste un cuib de spiriduși-de-copac.

– Garsey, rosti cu greu Ruark.

Avea buzele sparte și umflate și pline de sânge. Vocea îi tremura tare.

– V-ar fi omorât pe toți. E purul adevăr, purul adevăr. L-am avertizat pe Jaan, așa am făcut, l-am avertizat. Crede-mă, Dirk.

– O, dar te cred, dădu Dirk convingător din cap.

– Am încercat să fiu de ajutor, așa am făcut. Dar Gwen a înnebunit. I-am văzut pe cei din Braith cum l-au prins pe Jaan, tocmai ce mă duceam la el, dar ei au ajuns primii. Și m-am temut pentru ea, da, m-am temut. Și am venit s-o ajut. Și ea m-a bătut, m-a făcut mincinos, m-a legat și m-a adus aici. A înnebunit, Dirk, prietene Dirk, a înnebunit de-a binelea, de zici că e kavalară. Parcă e Garse, nu dulcea Gwen. Cred că vrea să mă omoare. Și pe tine, poate, nu știu. Are de gând să se întoarcă la Jaan, știu asta. Ajută-mă, trebuie să mă ajuți. Oprește-o, scânci el.

– Nu va ucide pe nimeni, îi spuse Dirk. Jaan a venit, am venit și eu. Ești în siguranță, Arkin, nu-ți face griji. Vom îndrepta lucrurile. Avem de ce să-ți fim recunoscători, nu-i așa? Mai ales Jaan. Fără avertismentul tău nu se știe ce s-ar fi putut întâmpla.

– Da, zâmbi Ruark. Da. E adevărul gol-goluț.

Gwen apăru pe neașteptate în prag.

– Dirk, îl chemă ea, ignorându-l pe Ruark.

Se întoarse spre ea.

– Da?

– L-am convins pe Jaan să se odihnească puțin. E teribil de obosit. Vino afară să stăm de vorbă.

– Stai așa, interveni Ruark. Mai întâi dezleagă-mă, bine? Fă-o. Mă dor mâinile, Dirk, vai, mâinile mele...

Dirk ieși. Jaan sătea întins în apropiere, cu capul sprijinit de trunchiul unui copac, privind în gol, spre focurile orașului. Se îndepărtară de el, intrând în umbra deasă a sugrumătorilor. În cele din urmă Gwen se opri și se întoarse cu fața spre el.

– Jaan nu trebuie să afle niciodată, spuse ea, îndepărtând cu mâna dreaptă o șuviță de păr căzută în ochi.

Dirk făcu ochii mari.

– Brațul tău.

În jurul antebrațului drept Gwen purta o brățară din fier, neagră și goală. Împietri când îi auzi cuvintele.

– Da, încuviință ea. Pietrele-incandescente vor veni mai târziu.

– Înțeleg, zise Dirk. În același timp și *teyn*, și *betheyn*.

Gwen dădu din cap. Îi cuprinse mâinile într-ale ei. Pielea îi era rece și uscată la atingere.

– Bucură-te pentru mine, Dirk, îl rugă ea cu o voce mică și tristă. Te rog.

Îi strânse mâinile încercând s-o liniștească.

– Mă bucur, îi răspunse fără prea multă convingere.

Și între ei se așternu o tăcere prelungă și o amărăciune uriașă.

– Arăți ca naiba, rupse Gwen tăcerea în cele din urmă, cu un zâmbet silit. Ești tot numai zgârieturi. Și ții brațul într-o poziție nefirească. Și mergi aiurea. Ești rănit?

El ridică din umeri.

– Cei din casta Braith nu sunt niște tovarăși de joacă prea blânzi. Am să supraviețuiesc.

Îi eliberă mâinile și umblă în buzunar.

– Gwen, am ceva pentru tine.

Două pietre prețioase strânse în pumn. Piatra-incandescentă, rotundă și neșlefuită, lumina stinsă din interior, mocnind în căușul palmei lui. Și bijuteria-șoptitoare, mai mică, mai întunecată, moartă și rece.

Gwen le luă fără să spună vreun cuvânt. Le jucă în palmă câteva clipe, încruntându-se. Apoi puse piatra-incandescentă în buzunar și-i înapoie bijuteria-șoptitoare lui Dirk.

El o primi.

– Este tot ce mi-a mai rămas de la Jenny, zise și strânse mâna peste picătura de gheață vorbitoare, adăpostind-o iarăși în buzunar.

– Știu, șopti ea. Îți mulțumesc pentru acest dar. Însă, sincer să-ți spun, nu-mi mai șoptește nimic de multă vreme. Bănuiesc că m-am schimbat mult prea mult. N-am mai auzit nicio șoaptă a ei de ani buni.

– Mda, mi-am închipuit. Dar trebuia să ți-o ofer – dimpreună cu făgăduința pe care o poartă cu sine. Făgăduința aceea încă îți mai aparține, Gwen, dacă vei avea vreodată nevoie. Să zicem că aceasta este legătura mea de fier și foc. Doar nu vrei să mă transformi într-un om-copie, nu?

– Nu, zise ea. Dar cealaltă piatră...

– Garse a păstrat-o după ce le-a aruncat pe celelalte. M-am gândit că poate vrei să o montezi la locul ei, laolaltă cu cele noi. Jaan nu-și va da seama.

Gwen oftă.

– Bine. Știi, îmi pare rău de Garse. Nu-i ciudat? În toți anii când am fost împreună, n-a fost zi în care să nu ne luăm la harță, cu bietul Jaan la mijloc, iubindu-ne pe amândoi în egală măsură. Au fost momente când am fost aproape sigură că tot ce mă mai despărțea de fericire era Garse Ironjade Janacek. Iar acum el a murit și mie nu-mi vine să cred. Mă tot aștept să apară în aerovehiculul lui, înarmat până în dinți, cu rânjetul pe buze, gata să se răstească la mine și să mă pună la locul meu. Cred că am să plâng doar atunci când am să înțeleg cu toată ființa mea că a murit cu adevărat. Nu ți se pare ciudat?

– Nu, răspunse Dirk. Nu mi se pare.

– Aș putea plânge și pentru Arkin, continuă ea. Știi ce mi-a spus? Când a venit după mine în Kryne Lamiya? După ce l-am făcut mincinos și l-am lovit și l-am bătut măr – știi ce mi-a spus?

Dirk clătină din cap.

– Mi-a spus că mă iubește, surâse strâmb Gwen. Mi-a spus că m-a iubit mereu, încă de când ne-am întâlnit pe Avalon. Nu pot să jur că mi-a spus adevărul. Garse zicea tot timpul că intriganții sunt extrem de inteligenți și iscusiți la vorbă, iar Arkin nu trebuia să fie geniu ca să vadă cum m-a afectat destăinuirea lui. Aproape că i-am dat drumul atunci când mi-a spus ce mi-a spus. Părea atât de mic și demn de milă

și plângea în hohote. În schimb – ai văzut cum arată? ezită ea.

– Am văzut, răspunse Dirk. Oribil.

– În schimb i-am făcut asta, zise Gwen. Dar acum îl cred. Cred că m-a iubit într-un mod dezgustător și sinistru. Și vedea ce-mi fac cu mâna mea; și știa că, lăsată de capul meu, niciodată nu l-aș fi părăsit pe Jaan. Așa că s-a hotărât să se folosească de tine – să se folosească de toate lucrurile pe care i le-am povestit, pe care i le-am împărtășit – și așa să reușească să mă smulgă de lângă Jaan. Bănuiesc că și-a imaginat că noi doi ne vom despărți din nou, așa cum am făcut-o pe Avalon, iar eu am să mă întorc la el. Sau poate s-a gândit la altceva. Habar n-am. A pretins că s-a gândit doar la binele meu, la fericirea mea, că nu suporta să mă vadă captivă în legătura de argint și jad. Că nu s-a gândit deloc la el însuși. Că-mi este prieten.

Oftă deznădăjduită.

– Prietenul meu... repetă ea.

– Nu trebuie să-ți fie milă de el, Gwen, zise Dirk. M-ar fi trimis la moarte. Și pe Jaan la fel, fără să ezite nici măcar o clipă. Garse Janacek a murit, și au murit și câțiva Braith, și nevinovații emereli din orașul Provocare – și de toate astea se face vinovat „prietenul" Arkin.

– Acum tu vorbești exact ca și Garse. Ce mi-ai spus acum câteva zile? Că am ochi de jad? Ar trebui să ți-i vezi pe ai tăi acum, Dirk! Dar cred că ai dreptate.

– Și acum ce facem cu el?

– Îi dăm drumul, spuse ea. Pentru moment. Jaan nu trebuie niciodată să bănuiască ce a făcut. L-ar distruge, Dirk. Prin urmare, Arkin Ruark trebuie să fie din nou prietenul nostru. Pricepi?

– Da, răspunse el.

Din mugetul focului nu mai rămăseseră decât niște pârâituri molcome. Era aproape liniște. Dirk se uită peste umăr, în direcția aerovehiculului și văzu că infernul flăcărilor se stingea. Mai pâlpâiau doar câteva focuri răzlețite printre dărâmături, aruncând lumini fantomatice pe ruinele fumegânde ale orașului. Se prăbușiseră majoritatea turnurilor zvelte, iar cele încă rămase în picioare erau mute. Iar vântul nu era nimic altceva decât un simplu vânt.

– Se va lumina de ziuă curând, spuse Gwen. Ar cam trebui să plecăm.

– Să plecăm?

– Să ne întoarcem în Larteyn, dacă nu cumva l-a distrus Bretan și pe el.

– Tânărul are un mod cam violent de a-și manifesta doliul, admise Dirk. Dar vom fi în siguranță în Larteyn?

– E timpul să încetăm cu joaca asta de-a v-ați ascunselea, zise Gwen. Acum nu sunt nici leșinată, nici nu mai sunt *betheyna* neajutorată care are nevoie de apărare.

Își ridică brațul drept: focuri îndepărtate luminau fierul fără viață.

– Sunt *teyn* al lui Jaan Vikary, sunt legată și prin sânge de el și mi-am recăpătat arma. Cât despre

tine – și tu te-ai schimbat, Dirk. Nu mai ești *korariel*, să știi. Ești *keth*. Acum suntem împreună. Și suntem tineri și suntem puternici și ne cunoaștem dușmanii și știm cum putem da de ei. Și nici unul dintre noi nu mai poate fi Ironjade vreodată – eu sunt femeie, iar Jaan este un venetic, iar tu ești un om-copie. Garse a fost ultimul Ironjade. Garse a murit. Tot binele și tot răul castei Ironjade, tot binele și tot răul de pe Înaltul Kavalaan au murit împreună cu el. Așa cred eu. Iar pe Worlorn nu există niciun cod, ți-aduci aminte? Nu există casta Ironjade, nu există casta Braith, ci doar animale care încearcă să se ucidă între ele.

– Ce spui tu acolo? o întrebă Dirk, deși în sufletul lui știa foarte bine.

– Spun că m-am săturat să fiu vânată și hăituită și amenințată, spuse Gwen cu chipul aspru ca fierul, cu ochii arzători și funești. Spun că a venit vremea să fim *noi* vânătorii!

Dirk o privi tăcut. Era foarte frumoasă, își spuse el. Avea aceeași frumusețe însuflețită pe care o avusese Garse Janacek. Semăna puțin și cu bansheea, își dădu el seama, și își plânse în sine lacrimile personale pentru Jenny a lui, pentru Guinevere al lui care nu existase niciodată.

– Ai dreptate, spuse el cu greutate.

Gwen se apropie și îl îmbrățișă strâns, înainte ca el să reacționeze în vreun fel. O îmbrățișă și el și rămaseră lipiți unul de celălalt vreo zece minute bune. Când ea se desprinse, își ridică fața la el, așteptându-se

să o sărute. Așa că închise ochii și o sărută; buzele ei erau uscate și ferme.

Era frig în dimineața aceea în Fortul-de-foc. Vântul se învârtea în jurul lui suflând cu rafale ca de ciocan; cerul era cenușiu și înnorat.

Pe acoperișul clădirii lor era un cadavru.

Cu pușca în mână, Jaan Vikary coborî prudent din mașină, în vreme ce Gwen și Dirk stăteau de pază din relativa siguranță a cabinei. Ruark stătea pe bancheta din spate, mut și îngrozit. Îl dezlegaseră înainte să plece din Kryne Lamiya și tot drumul kimdissanul oscilase între posomoreală și exuberanță, neștiind ce să creadă despre tot ce i se întâmplă.

Vikary cercetă trupul întins în fața ascensoarelor, apoi reveni la mașină.

– Roseph patrician Braith Kelcek, spuse scurt.

– Patrician Larteyn, îl completă Dirk.

– Așa este, se încruntă Vikary. Patrician Larteyn. Aș zice că e mort de câteva ore. Jumătate din piept i-a fost distrus de un proiectil. El însă nu și-a scos arma din toc.

– Proiectil? se miră Dirk.

Vikary aprobă.

– Este cunoscut faptul că Bretan Braith Lantry folosește asemenea arme în duel. E un duelist renumit, dar nu cred că a ales să folosească arma cu proiectile mai mult de două ori, în rarele ocazii când nu s-a mulțumit doar cu rănirea adversarului. Laserul de duel este un instrument curat și precis, spre deosebire

de această armă pe care o folosește Bretan. E concepută să ucidă chiar dacă nu nimerește exact acolo unde intenționează. Modul acesta de luptă este unul sălbatic și murdar și este folosit numai în cazul duelurilor scurte, pe viață și pe moarte.

Gwen îl privea fix pe Roseph care zăcea pe jos ca o grămadă de zdrențe. Hainele lui luaseră culoarea murdară și prăfuită a acoperișului și fluturau bezmetic în bătaia vântului.

– Nu a fost niciun duel, spuse ea.

– Nu a fost, fu de acord Vikary.

– Dar *de ce*? se miră Dirk. Roseph nu prezenta vreun pericol pentru Bretan Braith, nu-i așa? În plus, nu așa spune *code duello* – iar Bretan încă mai face parte din Braith, nu? Prin urmare, n-ar trebui să se supună regulilor?

– Este adevărat că Bretan face parte din casta Braith, iar acesta este *răspunsul* la întrebarea ta, Dirk t'Larien, spuse Vikary. Nu este vorba despre niciun duel. Este război. Război între casta Braith și casta Larteyn. Iar în asemenea războaie nu prea există reguli; orice bărbat adult din casta inamică poate fi ucis fără probleme, până se instaurează pacea.

– Este o cruciadă, chicoti Gwen. Nu prea este stilul lui Bretan, Jaan.

– Nu, dar exact așa ceva ar face bătrânul Chell, îi răspunse Vikary. Bănuiesc că *teynul* lui i-a jurat asta pe patul de moarte. Iar dacă așa stau lucrurile, Bretan ucide pentru că și-a luat angajamentul să o facă, nu ucide de durere. Și se va dovedi nemilos.

De pe bancheta din spatele mașinii, Arkin Ruark se aplecă fremătând spre ei.

– Dar este excelent! exclamă el. Da, ascultați la mine, este nemaipomenit. Gwen, Dirk, Jaan, prietene, ascultați-mă. Bretan îi va omorî pe toți pentru noi, nu-i așa? Pe toți până la unu, da, așa va face. El este dușmanul dușmanilor noștri, este cea mai bună speranță a noastră, acesta este purul adevăr.

– În cazul acesta proverbul tău kimdissian nu se aplică, spuse Vikary. Războiul dintre Bretan Braith și casta Larteyn nu îl face pe primul prietenul nostru. Vărsarea de sânge și nedreptatea nu se uită ușor, Arkin.

– Da, adăugă Gwen. Să știi că nu bănuia că Lorimaar s-ar ascunde în Kryne Lamiya. A incendiat orașul încercând să ne găsească *pe noi*.

– E o presupunere, o simplă presupunere, mormăi Ruark. Poate a avut motivele lui să facă asta, cine poate ști? Poate că era furios, poate că a înnebunit de durere, da.

– Uite ce este, Arkin, interveni și Dirk. Propun să te lăsăm în câmp deschis. Și dacă se întâmplă să dai peste Bretan, ai să-l poți întreba care îi sunt intențiile.

Kimdissianul tresări puternic și îi aruncă o privire ciudată.

– Nu. Nu, sunt mai în siguranță cu voi, prieteni, voi mă veți apăra.

– Te vom apăra, spuse Jaan Vikary. Ai făcut atât de multe pentru noi.

Dirk și Gwen schimbară priviri complice.

Vikary porni mașina. Se ridicară și porniră peste străzile orașului Larteyn, mohorâte în lumina difuză a zorilor.

– Unde...? întrebă Dirk.

– Roseph e mort, zise Vikary. Însă nu a fost unicul vânător. Trebuie să-i numărăm pe cei rămași, prieteni, trebuie să facem un soi de recensământ al vânătorilor.

Clădirea pe care Roseph patrician Braith Kelcek o împărțea cu *teynul* lui nu se afla prea departe de reședința Ironjade, chiar în apropiere de trenurile subterane. Era o casă mare, cu o cupolă metalică și portic sprijinit pe coloane din fier negru. Aterizară și se apropiară de ea cu multă prudență.

Doi câini Braith fuseseră legați de stâlpii din față. Morți amândoi. Vikary îl cercetă cu atenție.

– Li s-a ars beregata cu un laser de vânătoare. S-a tras de la distanță. Sigur și fără zgomot.

Rămase afară, cu pușca în mână, de pază. Ruark stătea chiar lângă el. Gwen și Dirk intrară să caute prin clădire.

Descoperiră o mulțime de încăperi goale și o cameră a trofeelor unde se aflau patru capete; trei erau vechi și uscate, cu pielea rigidă și pergamentoasă, cu trăsăturile ca de fiare. Al patrulea, îi explică Gwen, era capul unui copil-gelatină din Lumea Oceanului de Vin Negru. Părea mai proaspăt. Dirk pipăi

Dirk pipăi bănuitor husele din piele de pe mobilă, dar Gwen îi făcu un semn din cap dându-i de înțeles că nu reprezentau niciun pericol.

Camera de alături era plină de statuete în miniatură: banshee și haite de lupi, soldați în poziții de luptă înarmați cu pumnale și săbii, bărbați luându-se la trântă cu monștri hidoși. Toate scenele erau executate din fier, cupru și bronz cu multă atenție pentru detalii.

– Roseph le-a făcut, îi explică Gwen laconic când el se opri ca să se uite mai bine la una dintre figurine. Apoi îi făcu semn să o urmeze.

Teynul lui Roseph fusese surprins în toiul mesei. Îl găsiră în sufragerie. Pe masa lungă din lemn, porția de tocană de carne și legume, cu sos gros, sângeriu și cu felii groase de pâine neagră alături, era rece și mâncată doar pe jumătate. Lângă farfurie era o cană cositorită plină cu bere neagră. Trupul kavalarului se afla la un metru depărtare, pe scaun, doar că scaunul fusese răsturnat și pe peretele din spatele lui se întindea o pată întunecată și umedă. Omul rămăsese fără față.

Gwen se aplecă încruntată deasupra lui, cu puşca ținută neglijent la subsuoară. Luă o gură de bere, apoi îi întinse cana lui Dirk. Băutura era călâie și răsuflată, fără spumă.

– Ai aflat ceva de Lorimaar și Saanel? întrebă Gwen când ieșiră.

– Nu cred că s-au întors din pădure, îi răspunse Vikary. Poate că Bretan Braith îi aștepta ascuns pe undeva prin Larteyn. Cu siguranță că i-a văzut pe Roseph și pe Chaalyn când s-au întors ieri. Poate stă la pândă prin apropiere sperând să-și distrugă dușmanii unul câte unul când vor reveni în oraș. Totuși, nu cred.

– De ce? întrebă și Dirk.

– Amintește-ți, t'Larien, *noi doi* am venit în zori cu o mașină neblindată. Și nu ne-a atacat. Fie dormea, fie nu mai este pe aici.

– Și unde crezi că s-a dus?

– În pădure, să-i vâneze pe cei care vor să ne vâneze pe noi, zise Vikary. Din noua castă Larteyn n-au mai rămas decât doi, dar Bretan Braith n-are de unde știi asta. Ultima dată când i-a văzut, trăiau și Pyr, și Arris, chiar și bătrânul Raymaar Ciungul, și probabil că se gândește că trebuie să țină cont și de ei. Bănuiesc mai degrabă că s-a dus acolo ca să-i ia prin surprindere, poate de teamă ca nu cumva să se întoarcă toți împreună în oraș, să-și găsească *kethiul* ucis și astfel să-și dea seama care îi sunt intențiile.

– Atunci trebuie să fugim, da, să fugim înainte să se întoarcă, se agită Arkin Ruark. Să plecăm undeva unde să fim în siguranță, departe de toată nebunia asta kavalară. Al Doisprezecelea Vis, da, să mergem în Al Doisprezecelea Vis. Sau în Muschetă, sau în orașul Provocare, oriunde. Curând va veni o navă și atunci vom scăpa. Ce spuneți?

– Nu sunt de acord, răspunse Dirk. Bretan ne va găsi oriunde. Îți aduci aminte cum ne-a găsit ca prin minune în orașul Provocare pe Gwen și pe mine?

Îl privi cu subînțeles. Dar, spre lauda lui și a stirpei sale, pe chipul kimdissianului nu se putea citi nimic.

– Noi vom rămâne în Larteyn, spuse hotărât Vikary. Bretan Braith este de unul singur. Noi suntem patru, iar trei suntem înarmați. Vom fi în siguranță

dacă rămânem împreună. Vom face de pază. Vom fi pregătiți.

Gwen îi aprobă spusele cu un semn din cap și își strecură brațul pe după cel al lui Jaan.

– Sunt de acord, zise ea. Poate că Lorimaar îl va ucide pe Bretan.

– Nu, o contrazise kavalarul. Nu, Gwen. Cred că te înșeli. Bretan Braith îl va ucide pe Lorimaar, nu invers. Măcar de atât sunt sigur.

La insistențele lui Vikary, au verificat uriașul garaj subteran înainte de a părăsi reședința lui Roseph. Presupunerea lui avu efectul scontat. Pentru că mașina lor le fusese furată în orașul Provocare, iar apoi distrusă, Roseph și *teynul* lui o împrumutaseră pe a lui Pyr ca să se întoarcă de la vânătoare. Iar aceasta era parcată la subsol. Jaan și-o însuși. Chiar dacă nu avea toate dotările uriașului vehicul verde măsliniu al lui Janacek, tot era mai bună decât mașinuța lui Ruark.

După aceea și-au căutat un loc unde să stea la adăpost. În lungul zidurilor orașului Larteyn, deasupra stâncii abrupte care se încrunta la Pajiștea îndepărtată, se aflau câteva turnuri de veghe, cu fante pentru santinele deasupra și locuințe dedesubt. Turnurile, fiecare cu propriu-i gargui cocoțat pe acoperiș, erau strict decorative, menite să imite atmosfera de pe Înaltul Kavalaan în acest oraș ridicat pentru celebrarea Festivalului. Însă puteau fi lesne apărate și aveau o excelentă privire de ansamblu asupra orașului. Gwen alese unul la întâmplare și se mutară în el după ce, în prealabil,

trecuseră prin fostul lor apartament de unde își luaseră unele bunuri personale și ceva provizii, precum și arhiva uitatelor (uitate de Dirk, cu siguranță) cercetări ecologice pe care ea le făcuse împreună cu Ruark în regiunile sălbatice de pe Worlorn.

Odată aflați la adăpost, se puseră pe așteptat.

Și Dirk fu mai târziu de părere că acela fusese cel mai îngrozitor lucru pe care l-ar fi putut face. Căci, sub presiunea lipsei lor de activitate, începură să iasă la iveală toate fisurile din relația lor.

Instituiră un sistem de schimburi suprapuse, astfel încât doi oameni să fie în permanență de strajă în turn, cu arme și cu binoclul lui Gwen. Larteyn era cenușiu și pustiu, astfel încât santinelele nu prea aveau ce să facă decât să studieze curgerea luminii și refluxul ei lent pe străzile din piatră-incandescentă și să stea de vorbă. Mai ales să stea de vorbă.

Arkin Ruark făcea și el de pază împreună cu toți ceilalți și acceptase, ce-i drept, fără prea multă tragere de inimă, pușca cu laser pe care îl obligase Vikary să o ia. Repetase iar și iar că este împotriva violenței de orice fel, că nicicând nu ar fi în stare să tragă cu ea, indiferent de situație. Însă, într-un final, acceptase să țină pușca cu el pentru că Jaan Vikary fusese cel care i-o ceruse. Relația lui cu cei din jur se schimbase radical. Acum stătea numai în preajma lui Jaan, recunoscându-l, prin această atitudine, ca adevărat protector al lui. Se purta afectuos cu Gwen. Ea îi ceruse iertare pentru toate cele întâmplate în Kryne Lamiya, explicându-i că fusese paranoică din cauza spaimei și a

durerii. Însă nu mai era „dulcea Gwen" pentru Ruark, iar răcire relației lor era tot mai evidentă cu fiecare zi. Față de Dirk kimdissianul avea o atitudine suspicioasă, ba sufocându-l cu manifestări de camaraderie stridentă, ba retrăgându-se în politețe rece atunci când era limpede că Dirk nu-i răspundea la fel. În timpul primei gărzi împreună, din comentariile lui Ruark, Dirk își dădu seama că durduliul ecologist abia aștepta să se vadă îmbarcat pe naveta *Teric neDahlir*, care urma să sosească de pe Lizieră abia peste o săptămână. Părea a nu-și dori nimic altceva de la viață decât să stea la adăpost și să plece în spațiul cosmic cât mai curând posibil.

Gwen Delvano își dorea cu totul altceva. În vreme ce pe Ruark spaima îl făcea să stea cu ochii țintă la orizont, pe Gwen speranța o motiva. Dirk își aminti ce îi spusese ea lângă cenușa orașului Kryne Lamiya. „Spun că a venit vremea să fim *noi* vânătorii." Încă se mai gândea la asta. Când făcuseră împreună de strajă, Gwen se ocupase de tot. Cu răbdare infinită, stătuse lângă ferestruica îngustă, cu binoclul atârnat între sâni, cu brațele sprijinite de pervaz – jad și argint lângă fier gol. Vorbise cu Dirk fără să se uite la el nici măcar o singură dată; întreaga ei atenție era direcționată în afară. Cu excepția scurtelor drumuri la toaletă, Gwen refuzase să se miște de lângă fereastră. Din când în când se uita prin binoclu la câte o clădire îndepărtată unde i se păruse că ar fi surprins vreo mișcare. Rareori îl ruga pe Dirk să-i dea peria și începea să-și netezească părul lung și negru zburlit de vânt.

– Sper ca Jaan să se înșele, îi spuse pe când își peria părul. Mie mai degrabă mi se pare mai probabil să vină după noi Lorimaar și *teynul* lui, nu Bretan.

Dirk mormăi cum că Lorimaar – mult mai în vârstă și rănit – ar fi mai puțin periculos decât duelistul cel chior. Însă Gwen se uită la el mirată.

– Nu, îl contrazise ea. Nu din cauza asta.

Cât despre Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade Vikary, pe acesta așteptarea părea să-l deranjeze cel mai mult. Atâta vreme cât avusese parte de acțiune, atâta vreme cât i se ceruse să facă diverse lucruri, rămăsese vechiul Jaan Vikary – puternic, hotărât, un adevărat conducător. Fără ocupație, devenea un cu totul alt om. Nu avea nimic de făcut, dar avea timp suficient să mediteze. Iar asta nu era un lucru bun. Chiar dacă numele lui Garse Janacek nu fusese menționat prea des în ultimele zile, era limpede că Jaan era bântuit de spectrul *teynului* său cu barbă roșie. Vikary era încruntat și începuse să se adâncească în tăceri posomorâte ce puteau dura ore întregi.

El fusese cel care insistase ca nimeni să nu părăsească turnul unde se adăpostiseră, și tocmai el ieșea acum la plimbare și în zori și la apus, atunci când nu era de gardă. Iar în timpul orelor de veghe, conversațiile lui erau pline de aduceri aminte incoerente din vremurile adolescenței petrecute în castele din coaliția Ironjade și de povestiri istorice despre eroi martirizați ca Vikor patrician Redsteel și Aryn patrician Glowstone. Nu se referea niciodată la viitor, și foarte rar vorbea despre situația actuală. Dirk avea

senzația că îi poate vedea tumultul lăuntric. În doar câteva zile Vikary pierduse absolut tot: *teynul*, patria și neamul, chiar și codul după care își călăuzise întreaga viață. Se împotrivea acestei realități – o luase deja pe Gwen să-i fie *teyn*, acceptând-o cu o încredere atât de completă pe care nu o arătase niciodată în trecut nici față de ea, nici față de Garse. Și i se mai părea lui Dirk că Jaan încerca să-și păstreze și codul, agățându-se disperat de orice fragment de onoare kavalară i-ar mai fi rămas. *Gwen*, nu Jaan, vorbea întruna despre vânarea vânătorilor, despre animale care se omoară între ele, despre toate lucrurile ce se pot întâmpla atunci când dispar codurile. Ea se exprima în așa fel încât părea că vorbește și în numele *teynului* ei, dar Dirk nu credea că așa stăteau lucrurile. Atunci când se referea la luptele iminente, Vikary părea în permanență a da senzația că era fapt cert duelul *lui* cu Bretan Braith. În timpul plimbărilor lui prin oraș, obișnuia să se oprească și să facă antrenamente de tragere la țintă atât cu pistolul, cât și cu pușca. „Trebuie să fiu în formă dacă va trebui să-l înfrunt pe Bretan", spunea el atunci. Și, aidoma unui robot, își făcea exercițiile zilnice, de obicei acolo unde străjile din turn îl puteau vedea, pregătindu-se pentru fiecare stil de luptă kavalar în parte. Într-o zi se antrena pentru careul-morții, împușcându-și adversarii imaginari, ziua următoare se pregătea pentru stilul liber, apoi pentru cel numit „o unică împușcătură" și din nou pentru careul-morții. Cei care îl vegheau din turn se rugau fierbinte ca niciun dușman

să nu vadă impulsurile puternice de lumină. Iar lui Dirk îi era teribil de frică. În Jaan rezida forța lor, iar el se pierduse acum în himerele lui războinice, în amăgirea lui pe jumătate rostită că Bretan Braith se va întoarce și va catadicsi ca, în ciuda tuturor celor petrecute, să-i acorde dreptul de a se duela conform protocolului. În ciuda mult clamatei dibăcii a lui Jaan în duel, în ciuda antrenamentelor sale zilnice, lui Dirk i se părea din ce în ce mai puțin probabil ca patricianul Ironjade să-l învingă pe Bretan într-un duel unu la unu.

Somnul lui Dirk era bântuit de coșmaruri recurente despre tânărul Braith cu jumătate de chip: Bretan, cu vocea lui ciudată și cu ochiul lui sclipitor și cu ticul lui grotesc; Bretan, zvelt și cu obraz neted și inocent; Bretan, distrugătorul de orașe. Se trezea din visele acestea lac de apă, epuizat și încurcat în așternuturi, amintindu-și de urletele lui Gwen (bocete stridente asemenea celor scoase de turnurile din Kryne Lamiya), amintindu-și de felul în care îl privise Bretan. Și numai Jaan l-ar fi putut ajuta să alunge aceste vedenii, dar Jaan se lăsase acum în voia unui fatalism periculos, chiar dacă pretindea că totul era în regulă.

Din cauza morții lui Janacek, își zicea Dirk – mai ales, din cauza circumstanțelor în care se petrecuse acea moarte. Dacă Garse ar fi murit în mod normal, Vikary ar fi încercat cu orice chip să-l răzbune, mai furios și mai pătimaș și mai invincibil decât ar fi fost vreodată Myrik și Bretan la un loc. Dar așa cum stăteau lucrurile acum, Jaan era convins că *teynul* lui îl trădase, că îl

vânase așa cum ar fi vânat un animal sau un om-copie, iar această certitudine îl distrugea. De foarte multe ori, când făcea de pază cu el, Dirk a simțit nevoia acută să-i spună adevărul, să se ducă lângă el și să-i strige în față: *Nu, nu! Garse e nevinovat, Garse te-a iubit, Garse și-ar fi dat viața pentru tine!* Dar nu rosti niciun cuvânt. Dacă Vikary murea așa, distrus de tristețe și de trădare și de pierderea credinței, oare cu cât mai iute l-ar fi putut ucide aflarea adevărului?

Și zilele treceau așa, una după alta, și fisurile din relația lor se adânceau, și Dirk își urmărea tovarășii cu neliniște din ce în ce mai mare. Ruark își dorea să scape de acolo, Gwen își dorea răzbunarea, iar Jaan își dorea moartea.

CAPITOLUL 15

În prima zi a plouat mai toată după-amiaza. Întreaga dimineață norii se adunaseră la răsărit, tot mai compacți și tot mai amenințători, ascunzându-l pe Satan cel Gras și pe copiii lui, astfel încât ziua s-a dovedit și mai mohorâtă decât de obicei. Spre prânz izbucni furtuna cu tunete și fulgere. Vânturile urlau atât de tare că parcă zguduiau turnurile de veghe, iar șuvoaie de apă murdară curgeau năvalnic pe străzile din piatră-incandescentă, spre rigolele întunecate. Când razele sorilor reușiră să răzbată printre nori – aproape de asfințit – descoperiră un Larteyn sclipitor, cu ziduri și case mai curate și mai strălucitoare decât le văzuse vreodată Dirk. Parcă Fortul-de-foc căpătase ceva speranță. Însă asta a fost doar în prima zi.

În ziua a doua lucrurile au revenit la normal. Ochiul Iadului a făcut un arc roșu pe cer, Larteyn s-a bosumflat în întuneric sub el, iar vântul a adus înapoi praful de pe Pajiște pe care îl spălaseră ploile din ziua precedentă. La asfințit, Dirk a observat un aerovehicul.

Chiar deasupra munților, un punct negru care a traversat Pajiștea, iar apoi s-a întors coborând spre ei. Dirk îl urmări prin binoclu, cu coatele rezemate de pervazul îngust din piatră. Nu cunoștea mașina aceea – neagră și mată, ca un liliac stilizat cu aripi mari și faruri ca niște ochi enormi. Vikary făcea de pază cu el. Dirk îl chemă la fereastră, iar Jaan privi nava fără prea mult interes.

– Da, o cunosc, îi spuse el. N-are treabă cu noi, t'Larien. Sunt vânătorii din casta Shanagate Holding. Mi-a spus și Gwen că i-a văzut când au plecat de dimineață.

Aerovehiculul dispăruse deja printre clădirile din Larteyn, iar Vikary se întoarse la locul lui, lăsându-l pe Dirk cu gândurile sale.

În zilele următoare îi mai zări pe vânătorii Shanagate de câteva ori și nu conteni să se mire cât de ireali i arătau. Cât de straniu i se părea să se gândească cum ei se duc și vin, deloc afectați de cele petrecute, trăindu-și viețile ca și cum Larteyn nu era altceva decât un oraș pașnic, chiar dacă pe moarte, ca și cum nimeni nu ar fi pierit. Erau atât de aproape, și totuși atât de departe și de detașați. Și-i închipuia cum se vor întoarce la casta lor de pe Înaltul Kavalaan și cum vor povesti cunoscuților cât de monotonă și neinteresantă era viața pe Worlorn. Pentru ei nu se schimbase nimic; orașul Kryne Lamiya își cânta mai departe cântecul funebru, iar orașul Provocare încă mai trepida de lumini și de viață și de promisiuni. Îi invidia.

În cea de-a treia zi Dirk se trezi brusc dintr-un coșmar deosebit de rău în care el se lupta singur cu Bretan. Nereușind să mai adoarmă, intră în bucătărie unde Gwen, tocmai ieșită din gardă, se plimba încolo și încoace, încercând să-și domolească neastâmpărul. Își turnă o halbă din berea lui Vikary și îi ascultă lamentările.

– Ar trebui să fi venit deja, se tot văicărea ea. Nu-mi vine să cred că încă îl mai caută pe Jaan. Cu siguranță că și-au dat seama ce s-a întâmplat! Și atunci, de ce nu mai vin?

Dirk se mulțumi să ridice din umeri și să-i spună că el, unul, nutrește speranța că nimeni nu va veni peste ei; nava *Teric neDahlir* urma să sosească în curând. Dar ea se întoarse mânioasă la el.

– Nu-mi pasă! se răsti ea, dar se îmbujoră imediat de rușine că se pierduse cu firea și se așeză la masă.

Ochii îi sclipeau neîmblânziți de sub bentița verde de pe frunte. Îi strânse mâna într-ale ei și îi spuse, poticnindu-se în cuvinte, că Jaan nu se mai atinsese de ea de la moartea lui Janacek. Dirk o liniști asigurând-o că tuturor le va fi mai bine în momentul în care vor pleca de pe Worlorn. Gwen îi zâmbi, dându-i dreptate, apoi începu să plângă. Când ieși din cameră și îl lăsă singur, Dirk își luă bijuteria-șoptitoare și o strânse în pumn, amintindu-și.

În ziua a patra, în vreme ce Vikary își făcea periculoasa plimbare din zori, Gwen și Arkin Ruark s-au luat la harță, iar ea l-a pocnit cu patul armei, l-a pocnit destul de tare chiar peste obraz, acolo unde încă se

mai vedeau vânătăile și umflăturile de data trecută. Ruark coborî din turn bolborosind că Gwen a înnebunit iarăși și că încearcă să-l omoare. Dirk, tocmai deșteptat dintr-un somn adânc, se afla în camera comună, iar kimdissianul a înmărmurit când l-a văzut. Nici unul nu a spus nimic, însă după acest incident, Ruark a început să slăbească vizibil, iar Dirk era convins că Arkin *știa* ceea ce el doar bănuise înainte.

În dimineața celei de-a șasea zile, Ruark și Dirk stăteau împreună de pază, când kimdissianul își aruncă laserul de perete într-o criză de nervi iscată din senin.

– Blestemat lucru! exclamă el. Braith, Ironjade, nu-mi pasă câtuși de puțin, bestii kavalare cu toții, asta sunt, da. Iar tu te pretinzi a fi o persoană rafinată de pe Avalon? Ha! Nu ești deloc, dar deloc mai bun decât ei. Uită-te la tine. Ar fi trebuit să te las să te duelezi, să ucizi sau să fii ucis, așa cum voiai tu. Și ai fi fost fericit atunci, da, ai fi fost? Desigur, desigur. Am iubit-o pe dulcea Gwen și ți-am fost prieten și unde e recunoștința mea, unde, unde e?

Obrajii i se scofâlciseră, iar ochii lui tulburi se roteau de colo-colo.

Dirk nu-l luă în seamă, iar Ruark se potoli curând. Dar mai târziu, în aceeași dimineață, după ce își recuperase pușca și se zgâise la ziduri câteva ore, kimdissianul i se adresă din nou.

– Și eu am fost amantul ei, așa să știi. Nu ți-a spus asta, știu eu bine, știu eu, dar este adevărat, este purul adevăr. S-a întâmplat pe Avalon, cu mult înainte să-l cunoască pe Jaantony și să-și pună afurisita aia de

brățară de argint și jad; s-a întâmplat chiar în noaptea în care i-ai trimis bijuteria aia șoptitoare. Era cumplit de beată, să știi. Am stat mult de vorbă, și ea a băut, și după aia s-a culcat cu mine, și a doua zi nici măcar nu și-a mai amintit, să știi asta, nici măcar nu și-a mai amintit. Dar nu contează, pentru că acesta este purul adevăr, și eu i-am fost amant.

Kimdissianul începu să tremure.

– Niciodată nu i-am povestit ce s-a întâmplat în noaptea aceea, t'Larien, și nici n-am încercat să mă mai culc vreodată cu ea. Nu sunt prost ca tine, dar știu ce sunt și știu că a fost doar o chestiune de moment. Dar momentul acela a existat cu adevărat, iar eu am învățat-o o mulțime de lucruri și i-am fost prieten și sunt *foarte* bun în ceea ce fac, da, așa sunt.

Se opri să-și tragă răsuflarea și apoi plecă din turn, cu toate că mai aveau o oră până când venea Gwen să-i schimbe.

Când ea urcă, primul lucru pe care îl făcu fu să-l întrebe pe Dirk ce anume îi spusese lui Arkin.

– Nimic, răspunse el cu sinceritate.

Apoi el vru să știe ce rost avea această întrebare, iar ea îi povesti cum Ruark o trezise din somn plângând în hohote repetându-i că, indiferent de ce avea să se întâmple, ea trebuia să aibă grijă să publice cercetările lor, pentru că numele lui este legat de ele, pentru că, indiferent ce ar fi făcut el, numele lui era legat de aceste cercetări la care contribuise din belșug. Dirk dădu ostenit din cap și îi oferi binoclul și locul de lângă fereastră, iar apoi începură să vorbească despre alte lucruri.

Tura de noapte din a șaptea zi le-a revenit lui Dirk și lui Jaan Vikary. Orașul kavalar era îmbrăcat în văpaia palidă a nopții, bulevardele din piatră-incandescentă păreau niște cristale negre în adâncul cărora focurile ardeau mocnit. Cam pe la miezul nopții, deasupra munților apăru o lumină. Dirk o urmări cum se apropie de oraș.

– Nu-mi dau seama ce este. E mult prea întuneric. Dar mi se pare că deslușesc un contur bombat, spuse el lăsând binoclul jos de la ochi. Să fie Lorimaar?

Vikary se apropie de el. Mașina zburătoare se apropia, alunecând tăcută deasupra orașului, dezvăluindu-și identitatea.

– Este mașina lui, confirmă Jaan.

O urmăriră cum cotește pe deasupra Pajiștii și cum face un viraj îndreptându-se spre stâncă și spre parcarea subterană de acolo. Vikary părea dus pe gânduri.

– Nu mi-aș fi închipuit una ca asta, zise.

Coborâră să-i trezească pe ceilalți.

Bărbatul ieșit din întunericul ascensorului care îl adusese din subteran se pomeni amenințat de două arme cu laser. Gwen își ținea pistolul ațintit asupra lui într-o atitudine aproape neglijentă. Dirk țintise ușile ascensoarelor cu una din puștile de vânătoare și stătea gata de tragere, cu cătarea lipită de obraz. Doar Jaan Vikary își ținea pușca nepăsător în mână, fără să amenințe pe nimeni cu ea, iar pistolul era la locul lui în tocul de la șold.

Ușile ascensorului se închiseră în spatele lui, iar bărbatul rămase nemișcat, evident înfricoșat. Nu era

Lorimaar. Nu era nici unul dintre cei pe care îi cunoștea Dirk. Lăsă pușca jos.

Bărbatul se uită la fiecare pe rând, apoi ochii îi poposiră asupra lui Vikary.

– Patrician Ironjade, zise el pe un ton grav, de ce mă amenințI?

De înălțime medie, nou-venitul era un individ sfrijit, cu părul blond și lung, cu față ca de cal și purta barbă. Îmbrăcămintea lui, din material cameleonic, era acum roșie-cenușie, febrilă ca dalele din piatră-incandescentă ale pavajului.

Vikary întinse mâna și împinse ușor pistolul lui Gwen într-o parte. Gestul acesta păru să o trezească. Se încruntă și puse arma în toc.

– Îl așteptam pe Lorimaar patrician Braith, zise ea.

– Așa este, confirmă Vikary. Nu am intenționat să te ofensăm, Shanagate. Cinste castei tale și cinste *teynului* tău.

Bărbatul cu trăsături cabaline păru ușurat.

– Și ție la fel, patrician Ironjade, răspunse el. Nu a fost nicio ofensă.

Începu să se tragă nervos de nas.

– Ai venit cu o mașină care este proprietate Braith, nu-i așa?

Străinul dădu din cap.

– Așa este, însă acum ne aparține în conformitate cu legile recuperării bunurilor. Am dat peste ea în pădure, când urmăream cu *teynul* meu un unicorn în zbor. S-a oprit să bea apă și așa am dat peste mașina asta care era abandonată pe malul lacului.

– Abandonată? Ești convins?

Bărbatul izbucni în râs.

– Îi știu mult prea bine pe Lorimaar patrician Braith și pe grasul de Saanel, și nu m-aș hazarda să-i supăr. Nu, le-am găsit și cadavrele. Credem că dușmanul lor, oricine ar fi fost acela, i-a așteptat în mașină, și când s-au întors de la vânătoare... își încheie povestea făcând gesturi care spuneau totul. De acum n-o să mai reteze niciun cap, nici de om-copie, nici de alt fel.

– Morți? șuieră Gwen printre dinți.

– Cât se poate de morți, de câteva zile bune, îi răspunse kavalarul. Prădătorii din pădure le făcuseră ferfeniță cadavrele, desigur, însă îi puteai încă recunoaște. Am găsit și o a doua mașină chiar în apele lacului, complet distrusă și inutilă, și am văzut urme pe nisip care indicau faptul că mai aterizaseră și decolaseră de acolo și alte nave. Mașina lui Lorimaar încă mai era în bună stare, chit că era plină de hoituri de copoi Braith. Am curățat-o și am revendicat-o. *Teynul* meu vine în urma mea cu mașina noastră.

Vikary făcu un semn că a înțeles.

– Se întâmplă lucruri neobișnuite, continuă celălalt.

Se uită la toți trei cu viclenie, fără să-și ascundă curiozitatea. Privirea lui zăbovi mai mult asupra lui Dirk, apoi asupra brățării din fier a lui Gwen, dar nu făcu niciun comentariu.

– Se pare că sunt mai puțini Braith pe aici în ultima vreme, mai puțini decât de obicei. Iar acum am dat peste doi care au fost omorâți.

– Vei mai găsi și alții dacă vei căuta mai bine, îi spuse Gwen.

– Își fac o nouă castă, adăugă Dirk. În iad.

După ce bărbatul din Shanagate își văzu de drum, se înapoiară la turnul lor. Nici unul nu rosti niciun cuvânt. Umbre lungi se agățau de picioarele lor și îi urmăreau pe străzile colorate într-un stacojiu posomorât. Pașii lui Gwen îi trădau oboseala. Vikary părea înspăimântat; își ținea pușca pregătită, gata să tragă în cazul în care Bretan Braith le-ar fi ieșit în drum. Se uita atent la fiecare alee, la fiecare loc mai întunecos pe lângă care treceau.

Ajunși în încăperea comună și bine iluminată, Gwen și Dirk se prăbușiră istoviți pe podea, în vreme ce Jaan rămase câteva clipe în pragul ușii, dus pe gânduri. Apoi își lăsă armele și deschise una din sticlele cu vin vechi, spumos, din care băuse cu Garse și Dirk în noaptea dinaintea duelului care nu a mai avut loc. Turnă licoarea în trei pahare.

– Să bem, își ridică el paharul. Ne apropiem de sfârșit. Nu a mai rămas decât Bretan Braith. În curând ori el i se va alătura lui Chell, ori eu mă voi duce lângă Garse. Oricum, va fi pace.

Își bău paharul până la fund. Ceilalți doar sorbiră.

– Ar trebui și Ruark să bea cu noi, spuse Vikary pe neașteptate turnându-și din nou băutură.

Kimdissianul nu-i însoțise la întâlnirea lor din miez de noapte. Dar nu pentru că i-ar fi fost frică, cel puțin Dirk nu credea că aceasta fusese cauza absenței lui. Jaan

îl trezise, iar Ruark se îmbrăcase cu cel mai frumos costum al lui dintr-un material mătăsos, la care asortase și o beretă stacojie. Însă când Vikary îi dăduse o pușcă, el o privise cu un surâs ciudat și i-o înapoiase. Apoi spusese:

– Și eu am propriul meu cod, Jaantony, iar tu trebuie să mi-l respecți. Îți mulțumesc, dar cred că nu voi veni cu voi.

Tonul lui fusese plin de demnitate, iar privirea îi păruse aproape jucăușă sub smocurile de păr blond deschis. Jaan îi ceruse să stea de gardă în turn, iar Ruark consimțise.

– Lui Arkin nu-i place vinul kavalar, spuse Gwen.

– Nu are importanță, îi răspunse Jaan. Aceasta este o adunare de *kethi*, nu o petrecere. Ar trebui să bea cu noi.

Lăsă paharul și urcă scara spre turn cu grație naturală.

Când reveni, însă, câteva secunde mai târziu, nu mai era la fel de dezinvolt. Îi privi lung.

– Ruark nu va bea cu noi. Ruark s-a spânzurat.

În zorii acelei zile, a opta de când stăteau de veghe în turn, Dirk a fost cel care a plecat să se plimbe.

Nu intră în Larteyn, ci merse pe zidurile orașului. Erau late de trei metri, din piatră neagră acoperită cu dale groase din piatră-incandescentă, așa că nu exista niciun risc să cadă. Gwen îl dăduse jos pe Ruark, apoi îl dusese la culcare pe Jaan, astfel încât Dirk făcea singur de pază, cu pușca inutilă în mână, cu binoclul atârnându-i de gât, cu privirea ațintită asupra zidurilor,

când răsări primul dintre sorii cei galbeni, iar focurile nopții începură să se stingă. Și atunci îi venise ideea. Știa că Bretan Braith nu se va mai întoarce în oraș, drept pentru care veghea lor devenise o formalitate. Își sprijini puşca de perete, chiar lângă fereastră, se îmbrăcă mai gros și ieși.

Merse mult. La intervale regulate se înălțau alte turnuri de veghe asemănătoare cu al lor. Trecu pe lângă șase dintre ele și estimă distanța dintre ele ca fiind de aproximativ trei sute de metri. Fiecare turn avea garguiul său, însă observă că aceștia nu semănau între ei. Abia acum îi recunoscu. Nu erau deloc gargui obișnuiți, din cei de pe Bătrânul Pământ; erau demoni din legendele kavalare, variante grotești ai dactiloizilor și ai hruunilor și ai sorbitorilor de suflete *githyanki*. Iar într-un anumit sens, toți erau adevărați. Pe undeva, printre stele, mai existau încă toate aceste rase.

Stelele. Dirk se opri și își ridică privirea. Ochiul Iadului începuse să se vadă deasupra orizontului; majoritatea astrelor deja dispăruseră. Zări doar una singură, foarte stinsă, un vârf de ac roșu încadrat de șuvițe cenușii de nori. Dar și aceasta dispăru văzând cu ochii. Steaua Înaltului Kavalaan, își zise el. I-o arătase Garse Janacek ca să-l călăuzească în fuga lui de vânători.

Aici cerul avea prea puține stele. Acestea nu erau lumi unde să trăiască oamenii, lumi ca Worlorn, sau Înaltul Kavalaan, sau Zorii-Întunecați, lumile acestea din Exterior. Imensa Mare Neagră se afla foarte aproape, iar Vălul Diavolului acoperea mare parte

din galaxie, iar cerurile erau mohorâte și goale. Cerul ar trebui să aibă stele.

Așa cum omul ar trebui să aibă un cod. Un prieten, un *teyn*, o cauză – ceva mai presus de propria-i persoană.

Dirk se apropie de marginea zidului. Era un drum lung, tare *lung* până jos. Prima oară când trecuse cu scuterul aerian peste ziduri, amețise și se dezechilibrase doar uitându-se în jos. Iar sub ziduri, stânca se înclina la nesfârșit și, undeva la poalele ei, un râu curgea printre ierburi și prin pâcla dimineții.

Rămase pe loc, cu mâinile în buzunare, tremurând puțin în bătaia vântului. Rămase pe loc și privi. Apoi își scoase bijuteria-șoptitoare. O strânse între degetul mare și arătător, așa cum strângi un talisman aducător de noroc. *Jenny*, șopti gândul lui. Unde dispăruse oare? Nici măcar bijuteria aceasta nu i-o mai putea aduce înapoi.

Auzi pași, apoi o voce:

– Cinste castei tale, cinste *teynului* tău.

Cu bijuteria-șoptitoare încă în mână, Dirk se întoarse. Lângă el apăruse un bătrân. Înalt ca Jaan și bătrân ca bietul Chell. Masiv și leonin, cu părul alb ca zăpada coborându-i în barba la fel de impetuoasă și formând o coamă magnifică. Dar chipul îi era galben și obosit, ca și cum l-ar fi purtat de prea multe secole. Ochii însă îi ieșeau în evidență de sub sprâncenele stufoase – foarte vii, incredibil de albaștri, gheață fierbinte, aidoma ochilor lui Garse Janacek.

– Nu am nicio castă, spuse Dirk, și nu am niciun *teyn*.

– Îmi cer scuze, zise bătrânul. Extraterestru, nu?

Dirk făcu o plecăciune.

Bătrânul râse înfundat.

– Ei bine, duhule, trebuie să te anunț că nu ți-ai ales bine orașul pe care să-l bântui.

– Duh?

– Duh, fantomă a Festivalului. Ce altceva ai putea să fii? Aceasta este planeta Worlorn, iar cei vii au plecat cu toții acasă.

Bătrânul avea o mantie neagră cu buzunare mari peste haine albastru deschis. Un disc greu din oțel inoxidabil îi atârna de un șiret din piele chiar sub barbă. Când scoase mâinile din buzunare, Dirk observă că îi lipsea unul dintre degete. Și nu avea nicio brățară.

– Nu ai *teyn*, îi spuse.

Bătrânul bombăni.

– Dar bineînțeles că am avut un *teyn*, duhule. Am fost poet, nu preot. Ce fel de întrebare e asta? Ai grijă. S-ar putea să mă simt jignit.

– Nu porți fier și foc, preciză Dirk.

– Foarte adevărat, și ce-i cu asta? Fantomele nu au nevoie de bijuterii. *Teynul* meu este mort de treizeci de ani, și îmi închipui că acum bântuie deja vreo castă Redsteel. Iar eu am rămas aici să bântui planeta Worlorn. Mă rog, să bântui orașul Larteyn, ca să spun drept. Ar fi foarte obositor să bântui o întreagă planetă.

– Aha, exclamă Dirk. Adică și tu ești o fantomă, nu?

– Da, îi răspunse bătrânul. Și uite-mă cum stau la palavre cu tine doar pentru că nu am un lanț pe care să-l zornăi și să te bag în sperieți. Ce altceva credeai că sunt?

– Cred, zise Dirk, cred că s-ar putea să fii chiar Kirak Redsteel Cavis.

– Kirak Redsteel Cavis, repetă celălalt lungind cu voce răgușită cuvintele. Îl cunosc. Un duh ca nimeni altul. Soarta i-a hărăzit să vâneze hoitul poeziei kavalare. Iese noaptea jelind și recitând versuri din elegiile lui Jamis-Lion Taal și unele din cele mai bune sonete ale lui Erik patrician Ironjade Devlin. În nopțile cu lună plină cântă cântece Braith de luptă și uneori chiar cântece funebre ale canibalilor din Sălașele de Cărbuni din Adâncuri. Fantomă get-beget, pe legea mea, și încă una vrednică de milă. Îndeosebi atunci când vrea să își chinuiască vreo victimă, îi recită din propriile sale poezii. Și, crede-mă, odată ce l-ai ascultat pe Kirak Reedsteel recitând, vei ajunge să *implori* să auzi zornăit de lanțuri.

– Așa să fie? se miră Dirk. Nu înțeleg de ce ar fi atât de rău să fii poet.

– Kirak Redsteel compune în kavalara veche, se încruntă bătrânul. Iar *asta* este suficient. Este o limbă pe moarte. Așa că cine îi va citi scrierile? În casta lui bărbații cresc vorbind limba interstelară standard. Poate că îi vor traduce poemele, dar nu prea merită efortul. Traducerea nu rimează, iar metrul șchiopătează ca un om-copie cu spinarea fărâmată. *Nici unul* din vechile poeme nu sună bine în traducere, absolut

nici unul. Cadența veselă a lui Galen Glowstone, imnurile minunate ale lui Laaris-cel-Orb patrician Kenn, toate poezelele alea plictisitoare la culme scrise de Shanagate întru preamărirea legăturii de fier și foc, până și cântecele *eyn-kethiilor*, care nu prea pot fi socotite poezie. Toate au murit, absolut toate, și au supraviețuit doar în Kirak Redsteel. Da, este o fantomă. Pentru care alt motiv să fi venit pe Worlorn? Aceasta este o lume a fantomelor.

Își mângâie barba și se uită la Dirk.

-Tu trebuie să fii fantoma vreunui turist. Precis că te-ai rătăcit atunci când ai plecat să cauți o toaletă. Și de atunci încoace tot bântui pe aici.

– Nu, îl contrazise Dirk, nu. Am căutat altceva.

Surâse și îi arătă bijuteria-șoptitoare. Bătrânul o studie cu atenție, mijindu-și ochii.

– Indiferent ce ar fi, probabil că a murit, spuse el.

De sub ziduri, de jos, de lângă scânteierile râului care traversa Pajiștea, veni vaietul stins al unei banshee. Dirk se uită în jur, dar nu văzu nimic, pentru că acolo nu era nimeni altcineva în afară de ei, și de vântul rece și de Ochiul Iadului pe cerul crepuscular. Nicio banshee. Trecuse timpul bansheelor. Dispăruseră definitiv.

– A murit? șopti Dirk.

– Worlorn este plin de lucruri moarte, spuse bătrânul, și de oameni care caută lucruri moarte și de fantome.

Mormăi ceva în kavalara veche, ceva ce Dirk nu pricepu, apoi se îndepărtă încet.

Dirk îl urmări cu privirea. Apoi se uită la orizontul ascuns în spatele unui taluz de nori cenușiu-albăstrii.

Pe undeva, în direcția aceea, se afla aerodromul spațial, și – era sigur de asta – Bretan Braith.

– Ah, Jenny, șopti el bijuteriei.

Apoi o aruncă departe, așa cum un puștan aruncă o pietricică în lac. Se gândi o clipă la Gwen și la Jaan și zăbovi mai mult cu gândul la Garse.

Apoi se întoarse spre bătrân și îl strigă.

– Duhule! Așteaptă puțin! Am să-ți cer un serviciu, ca de la fantomă la fantomă.

Bătrânul se opri.

EPILOG

Era un loc întins și plin de buruieni în mijlocul Pajiștii, nu departe de terenul de aterizare. Pe vremuri, în zilele Festivalului, aici se desfășurau tot felul de jocuri, iar sportivii din unsprezece lumi din Exterior, din cele paisprezece existente, se înfruntaseră pentru coroane din ferită.

Dirk și Kirak Redsteel veniseră cu mult mai devreme de ora stabilită pentru întâlnire.

Pe măsură ce timpul se scurgea, Dirk începu să se neliniștească. Însă nu avea de ce. Aerovehiculul cu capota în formă de lup rânjind apăru pe cer exact la momentul fixat. Zbieră din tuburile de impuls, trecând o dată pe deasupra lor pentru a se asigura că se aflau cu adevărat acolo, apoi veni la aterizare.

Bretan Braith se îndreptă spre ei, pășind prin iarba moartă, călcând peste florile veștejite. Se apropia amurgul. Ochiul lui din piatră-incandescentă începuse să strălucească.

– Deci mi s-a spus adevărul, îi zise el lui Dirk, cu surprindere în vocea-i tăioasă, voce pe care Dirk o auzise adesea în coșmarurile lui, voce cu câteva octave prea gravă și mult prea deformată pentru a-i aparține unui om atât de subțire și direct ca Bretan.

– Ești realmente aici.

Tânărul Braith se oprise la câțiva metri distanță. Se îmbrăcase în straie albe de duel, nespus de curate și strălucitoare, cu un cap de lup brodat cu purpură deasupra inimii. De cingătoarea neagră îi atârnau două arme: în stânga – un pistol cu laser, iar în dreapta, un pistol automat uriaș din metal albastru-cenușiu. Brățara din fier nu mai avea nicio piatră-incandescentă.

– Drept să-ți spun, nu l-am crezut pe bătrânul Redsteel, continuă el. Dar mi-am spus că locul nu e departe și n-ar strica să verific. Dacă ar fi fost o minciună, m-aș fi putut întoarce repede la portul stelar.

Kirak Redsteel se așeză în genunchi și începu să deseneze un careu pe iarbă.

– Presupui că am să-ți acord onoarea de a mă duela cu tine, zise Bretan. Nu am niciun motiv să fac așa ceva.

Făcu un gest scurt din mâna dreaptă și Dirk se pomeni că privește fix în țeava pistolului automat.

– De ce nu te-aș omorî pur și simplu? Chiar în clipa aceasta?

Dirk ridică din umeri.

– Omoară-mă, dacă asta vrei, dar răspunde-mi mai întâi la o întrebare.

Bretan îl privi lung fără să spună nimic.

– Dacă în orașul Provocare aș fi venit la tine, în subsol, așa cum voiai, te-ai fi duelat cu mine? îl întrebă Dirk. Sau m-ai fi ucis considerându-mă om-copie?

Bretan puse arma la loc în tocul ei.

– M-aș fi luptat cu tine în duel, t'Larien. În Larteyn, în Provocare, aici – nu are nicio importanță unde. M-aș fi duelat cu tine. Nu cred în oameni-copie, t'Larien. Niciodată nu am crezut. Am crezut numai în Chell care purta legătura noastră și căruia nu-i păsa de chipul meu desfigurat.

– Da, spuse Dirk.

Kirak Redsteel conturase jumătate din careu. Dirk ridică privirea la cer, întrebându-se cât timp mai avea.

– Încă ceva, Bretan Braith. De unde ai știut să ne cauți tocmai în Provocare, nu în alt oraș?

Bretan își ridică umerii cu mișcarea lui ciudată.

– Kimdissianul mi-a spus pentru un preț bun. Orice kimdissian poate fi cumpărat. Plantase un dispozitiv de urmărire în haina pe care ți-a dat-o. Mi se pare că folosește asemenea dispozitive în activitatea lui de cercetare.

– Care a fost prețul? îl întrebă Dirk uitându-se la cele trei laturi ale careului deja trasate, linii albe de cretă pe iarbă.

– M-am jurat pe onoarea legăturii mele că nu îi voi face niciun rău lui Gwen Delvano și că o voi apăra împotriva tuturor.

Dispăreau acum și razele ultimului soare care trecuse dincolo de munți ca să se alăture fraților lui.

– Acum, zise Bretan, am și eu o întrebare pentru tine, t'Larien. De ce m-ai căutat?

Dirk îi zâmbi.

– Pentru că îmi placi, Bretan Braith. Tu ai incendiat Kryne Lamiya, nu-i așa?

– Așa este, răspunse Bretan. Am sperat să arzi și tu împreună cu orașul, la fel și Jaantony patrician Ironjade, veneticul, cel care sfărâmă legături. Mai trăiește?

Dirk nu-i răspunse la întrebarea aceasta.

Kirak Redsteel se ridică și își scutură praful de cretă de pe palme. Careul era gata. Scoase armele gemene: două săbii din oțel kavalar, cu mânerele bătute în pietre-incandescente și jad. Bretan alese una și o încercă – lama tăie aerul cântând și zbierând în același timp – apoi, satisfăcut, se retrase într-unul din colțurile careului. Rămase nemișcat, așteptând; o clipă păru aproape fericit, o siluetă întunecată și subțire sprijinindu-se ușor în sabie. Ca luntrașul, își spuse Dirk și, fără să vrea, căută din ochi mașina-cap-de-lup ca să se asigure că nu se transformase într-o luntre. Inima îi bătea cu putere.

Alungă gândul, luă cealaltă sabie și se retrase în colțul său. Kirak Redsteel îi surâse. Va fi ușor, își spuse. Încercă să-și amintească sfatul pe care i-l dăduse Garse Janacek nu cu mult timp în urmă. Încasează o lovitură și dă și tu una, își mai spuse. Îi era îngrozitor de frică.

Bretan își aruncă pistoalele în iarba veștejită din afara careului și făcu câteva mișcări cu sabia ca să-și

dezmorțească brațul. Chiar și peste cei șapte metri care îi despărțea, Dirk tot reușea să-i deslușească ticul nervos al obrazului distrus.

O stea se înălța de după umărul drept al lui Bretan. Alb-albastră și mare și foarte aproape, urcând încet spre zenit pe cerul din catifea neagră. Iar apoi se va duce spre Eshellin și ai-Emerel și Lumea Oceanului de Vin Negru, își spuse Dirk. Le ură noroc locuitorilor tuturor acelor lumi.

Kirak Cavis ieși din careul-morții și spuse un cuvânt în kavalara veche. Bretan porni, grațios, cu pași ușori, foarte alb, cu ochiul strălucind.

Iar Dirk rânji așa cum numai Garse ar fi putut să rânjească, își îndepărtă părul din ochi printr-o mișcare a capului și îi ieși în întâmpinare. Nicio stea nu-i lumină tăișul sabiei când o ridică și o atinse de cea a lui Bretan. Bătea vântul. Era cumplit de frig.

Glosar

ai – (*after interregnum*) – epocă începută după perioada de interimat care a urmat Colapsului.

ai-Emerel – planetă de pe Lizieră, ce a fost populată de oameni imediat după interimat (de aici particula *ai-*), prin colonizarea ei de către arcologiții de pe Daronne. Civilizația emereli este una dezvoltată din punct de vedere tehnologic, cultivată, pacifistă, dar statică și întru câtva înregimentată. Cetățenii acestei lumi locuiesc în orașe-turn înalte de kilometri, construite conform principiilor arcologiei (concept care îmbină arhitectura cu ecologia, ce consideră orașul ideal a fi o unică structură verticală, uriașă, în care mai este păstrat mediul natural), înconjurate de terenuri agricole și de păduri, și majoritatea nu părăsesc clădirile în care s-au născut. Nemulțumiților li se permite să lucreze în flota comercială interstelară a planetei ai-Emerel, însă aceștia nu se mai pot întoarce în turnurile lor natale.

Al Doisprezecelea Vis – Oraș al Festivalului ridicat pe Worlorn de kimdissieni. Al Doisprezecelea Vis a fost considerat de către cei cu gusturi sofisticate drept cel mai frumos dintre cele paisprezece orașe construite pe Lizieră pentru Festival. Numele lui provine din religia kimdissiană, care este de părere că universul cu tot ce se află în el a fost creat de Visător, al cărui al doisprezecelea vis a fost Frumusețea Neîntrecută.

Avalon – planetă din Talmeș-balmeș colonizată de locuitorii de pe Newholme în primul secol al Imperiului Federal. Capitală de sector în timpul Războiului Dublu, Avalon nu a pierdut nicio navă și a jucat un rol important în procesul de încheiere a interimatului prin programul ei energic de prospecțiuni, comerț și reeducare. Ulterior a devenit un important centru academic. Academia de Antropologie și Științe Umaniste, împreună cu multe din institutele asociate, se află pe Avalon. Totodată, Avalon este un important centru comercial, deținând cea mai mare flotă comercială din Talmeș-balmeș. Navele de pe Avalon fac comerț atât cu bunuri, cât și cu informații științifice.

Axul – vezi Satan cel gras.

Bakkalon – Zeitate venerată de Îngerii de Oțel, descrisă adeseori ca un copil gol, cu o sabie neagră în mâini, purtând de asemenea denumirea și de *copilul palid*.

Baldur – Colonie de primă generație, înființată de oamenii de pe Pământ în primii ani de zboruri interstelare.

A fost o capitală de sector în timpul Războiului Dublu, iar astăzi este un important centru comercial.

banshee – cunoscută și sub numele *banshee neagră*; animal înaripat de pradă originar de pe Înaltul Kavalaan.

Bastion – Planetă din Talmeș-balmeș, populată de oameni; nu se cunosc detalii despre modul în care a fost colonizată. Inițial, Bastion a fost o colonie de oameni, apoi a fost cucerită de hranganieni în timpul Războiului Dublu, recucerită de oameni în cele din urmă. Astăzi este condusă de Îngerii de Oțel, care au transformat-o în capitala lor.

Bătrâna Hranga – Planetă de origine a rasei hranganiene, unul din puținele locuri unde pot supraviețui Mințile Hranganiene.

Bătrânul Pământ – Planeta de baștină a rasei omenești, pe vremuri capitală a Imperiului Federal. În timpul interimatului și după revolta de proporții considerabile a armatelor sale, Bătrânul Pământ a rechemat acasă ce mai rămăsese din trupe și s-a izolat de tot restul oamenilor. Embargoul acesta este în vigoare și astăzi, cu câteva excepții. Există multe legende și multe presupuneri referitoare la viața de pe Bătrânul Pământ, dar prea puține date reale. Mai este cunoscut și ca *Pământul, Terra, Acasă.*

Bătrânul Poseidon – Lume omenească de a treia generație colonizată la începuturile perioadei federale. Planetă cu oceane sălbatice și bogății inestimabile, Bătrânul

Poseidon a devenit curând un important centru comercial și capitală de sector. După mai puțin de un secol, poseidoniții înșiși au început să construiască nave interstelare și să trimită colonișți în spațiu; au colonizat peste douăzeci de planete, inclusiv Lumea lui Jamison.

betheynă – Termen kavalar care desemnează o femeie legată de un bărbat, sub a cărui protecție se află; *ad litteram*: țiitoare.

bijuterie-șoptitoare – cristal în care au fost „gravate" puteri telepatice, cu ajutorul cărora poate reține anumite emoții sau gânduri care apoi sunt percepute de mințile „rezonante" sau empatice, atunci când persoanele respective îl ating. Orice tip de cristal poate fi transformat într-o bijuterie-șoptitoare, însă există anumite tipuri de pietre prețioase care rețin undele telepatice mai bine decât altele. Forța și claritatea unei asemenea bijuterii se pot modifica în timp și în funcție de talentul gravorului telepat. Sunt renumite îndeosebi bijuteriile-șoptitoare de pe Avalon, unde există atât o rezervă considerabilă de cristale, cât și numeroși bijutieri talentați și dotați cu puteri paranormale. Cele mai valoroase asemenea bijuterii sunt produse în lumile mai puțin dezvoltate, dar își găsesc cu greu drumul pe piața interstelară.

Braith – Una dintre cele patru coaliții moderne de caste de pe Înaltul Kavalaan. În general, este considerată drept cea mai tradiționalistă dintre cele patru. Braith mai poate desemna și un membru al acestei caste.

Braque – Planetă populată de oameni, aflată în apropiere de Vălul Diavolului, pe extremitatea Talmeș-balmeșului. Planetă primitivă, plină de superstiții, guvernată de preoți care exercită un control strict asupra tehnologiei.

Bronzefist – Coaliție de caste de pe Înaltul Kavalaan, dispărută în prezent.

castă – unitate socială fundamentală de pe Înaltul Kavalaan; o încăpere subterană, sau o serie de încăperi, ușor de apărat în caz de atac, care oferă adăpost unui număr de la șase la o sută de persoane. În timpurile străvechi fiecare castă era o entitate independentă, combinație între familie și națiune. Însă de curând castele au început să formeze alianțe și să fuzioneze între ele, conectându-se, chiar, în subteran; acestea au fost numite coaliții de caste. În timpurile moderne, termenul *castă* este adesea folosit în sens mai larg pentru a desemna ceea ce este, de fapt, o coaliție de caste.

Coaliția Ironjade – una dintre cele patru coaliții moderne de caste de pe Înaltul Kavalaan. Cea mai progresistă dintre castele kavalare.

Colaps – Perioada de destrămare și decădere a Imperiului Federal al Bătrânului Pământ. Datele Colapsului sunt greu de stabilit; din cauza războiului, comunicațiile dintre planete au fost și mai haotice decât de obicei, iar fiecare planetă și-a trăit propriul colaps. Majoritatea istoricilor menționează revolta de pe Thor și distrugerea planetei Wellington ca fiind evenimentele principale care au dus la

prăbușirea Imperiului Federal, însă atrag atenția asupra faptului că, pentru coloniile mai îndepărtate, Imperiul se dovedise o construcție artificială neconvingătoare cu secole înainte de destrămarea lui.

Copiii lui Satan – vezi Coroana Iadului.

Coroana Iadului – Unul dintre numele date celor șase stele galbene (ca întreg) care se rotesc în jurul uriașei stele roșii, numite uneori și *Ochiul Iadului*, formând împreună cu aceasta Roata de Foc. Cele șase stele mai sunt cunoscute și sub denumirea *Copiii lui Satan* și *Sorii Troieni*. Cele șase stele sunt practic identice, și orbitează într-o relație troiană una față de cealaltă.

cro-betheynă – termen kavalar care se referă la legătura dintre o *betheynă* și *teynul* protectorului ei; *ad litteram*: țiitoare folosită în comun.

dactiloizi – nume dat de oameni unor sclavi hranganieni cu aripi, folosiți ca trupe de șoc în timpul Războiului Dublu, datorită asemănării lor cu pterodactilii din preistoria Bătrânului Pământ. Dactiloizii erau niște creaturi sălbatice, cu creierul puțin dezvoltat, dotați doar cu un minim de inteligență.

Daronne – Planetă din Talmeș-balmeș, populată de oameni, aflată în apropiere de Vălul Diavolului. Colonizată de trei ori de extratereștri și de două ori de oameni, Daronne este un amestec de culturi ezoterice.

Erikan – Planetă populată de oameni, botezată după numele liderului religios Erika Stromjones, colonizată de discipolii ei și dedicată principiilor pe care ea le-a îmbrățișat, mai ales principiului de dobândire a nemuririi prin clonare.

Eshellin – Planetă de pe Lizieră, populată de oameni, colonizată în urma unui val de migrări de pe Daronne. Planetă relativ primitivă și slab populată.

Esvoch – Oraș al Festivalului construit de locuitorii planetei Eshellin.

eyn-kethi – termen kavalar care se referă la femeile folosite pentru reproducere în castă, disponibile din punct de vedere sexual tuturor bărbaților din casta respectivă; *ad litteram*, legată de toți frații de castă.

Fiul Visătorului – Lider religios care a trăit pe Deirdre la jumătatea perioadei federale. Fiul Visătorului a propovăduit crezul pacifismului fizic și al agresiunii psihologice și i-a îndemnat pe discipolii lor să reziste în fața dușmanilor prin înțelepciune, nu prin forță. Astăzi, învățăturile lui sunt extrem de influente pe planetele Kimdiss, Kayan, Tamber și altele.

fyndii – rasă extraterestră, primele ființe inteligente care au călătorit printre stele pentru a intra în contact cu oamenii. Fyndii au fost unii dintre inamicii Imperiului Federal din Războiul Dublu. Se pare că fyndii nu ar fi nutrit niciun fel de loialitate de rasă; societățile lor sunt formate din

„hoarde" aflate în relații de rivalitate. Fără conștiință, incapabili să simtă plăcere, sunt niște paria solitari. Fyndii guvernează aproximativ nouăzeci de planete, în general situate mai spre centru față de planetele colonizate de oameni.

githyanki – rasă de sclavi hranganieni, numiți adesea de către oameni și *sorbitori de suflete*. Dotați cu minimă inteligență, spre deloc, plini de răutate și telepați puternici, *githynaki* erau capabili să se joace cu mințile oamenilor, trimițându-le acestora viziuni false, halucinații și vise, accentuându-le latura animalică și întunecându-le și deformându-le judecata și rațiunea, toate în scopul de a-i învrăjbi.

hranganieni – cei mai aprigi dușmani ai omenirii în timpul Războiului Dublu, hranganienii sunt, probabil, cei mai inteligenți dintre extratereștii cunoscuți până acum. Sistemul lor social era structurat pe baza câtorva clase biologice, majoritatea aparținând unor specii diferite. Dintre milioanele de hranganieni, doar așa-numitele Minți erau cu adevărat dotate cu inteligență, însă oamenii nu au reușit niciodată să comunice nici măcar cu aceștia. Hranganienii erau xenofobi în cel mai înalt grad; înainte de Războiul Dublu, au înrobit zeci de rase mai puțin dezvoltate, și există dovezi că au exterminat cu totul alte rase. Războiul i-a distrus complet pe hranganienii de pretutindeni, cu excepția celor de pe Bătrâna Hranga și de pe câteva din coloniile lor cele mai vechi.

hruun – rasă hranganiană de sclavi, folosită adesea în luptă în timpul Războiului Dublu. Hruunii erau mai

inteligenți decât majoritatea celorlalți sclavi hranganieni. Planeta lor natală era o planetă cu valoare mare a forței gravitaționale după standardele umane, astfel că hruunii erau războinici extrem de puternici. Printre alte calități ale lor se numără și capacitatea de a vedea bine în infraroșu, recomandându-i prin urmare pentru luptele pe timp de noapte.

Imensa Mare Neagră – Termen extraterestru pentru spațiul dintre galaxii, unde nu există stele.

Imperialii Pământului – La origine, administratori trimiși de pe Pământ în perioada de apogeu a Imperiului Federal. După interimat, s-a folosit termenul pentru a desemna orice om care a trăit în perioada Imperiului.

Imperiul Federal – Unitate politică aflată la conducerea spațiului omenesc în primele secole după începutul zborurilor interstelare. A colonizat majoritatea planetelor de primă și secundă generație, precum și câteva din a treia generație, și a fost implicat în Războiul Dublu, în timpul căruia s-a și dezmembrat. Însă acest termen este impropriu, deoarece așa-zisul imperiu a fost, în realitate, o birocrație democrato-socialisto-cibernetică. Conducătorul era Administratorul-Șef, ales și controlat de o adunare legislativă tricamerală din Geneva, Bătrânul Pământ; însă mare parte din guvernarea de zi cu zi de pe Pământ era realizată de Inteligențele Artificiale, niște computere uriașe. În anii din urmă ai Războiului Dublu, Imperiul Federal a devenit din ce în ce mai abuziv și mai oprimator, pierzând legătura cu propriile colonii și chiar cu forțele sale armate.

interimat – perioadă istorică între Colaps și reluarea zborurilor interstelare. Prin chiar natura lui, interimatul nu poate fi plasat cu exactitate în timp. Unele planete au trăit Colapsul mai devreme, altele mai târziu; unele nu au mai putut efectua zboruri interstelare pe o perioadă de cinci ani, altele cincizeci de ani, altele cinci sute. Unele planete – Avalon, Baldur, Newholme și Bătrânul Pământ – nu au fost niciodată cu adevărat izolate de restul omenirii, în vreme ce altele poate că nu au fost redescoperite nici la momentul actual. Se spune îndeobște că interimatul a durat „o generație"; această estimare este doar o aproximație brută, atunci când sunt luate în calcul doar planetele mai importante populate de oameni.

Înaltul Kavalaan – Planetă de pe Lizieră populată de oameni, colonizată în timpul Războiului Dublu de către refugiații și minerii de pe Tara. Raidurile efectuate de hranganieni au distrus mare parte din colonia inițială; supraviețuitorii acesteia au dezvoltat civilizația kavalară a timpurilor moderne. Societatea kavalară este una înregimentată și totodată individualistă; cultura pune un accent puternic atât pe loialitate, cât și pe onoarea personală. Aproape barbarizați, atunci când au fost redescoperiți de negustători, kavalarii își dezvoltă acum cu rapiditate industria, își educă tinerele generații și pun bazele propriei flote de nave interstelare. Înaltul Kavalaan, care reclamă jurisdicție legală asupra planetei Worlorn, a fost una din principalele forțe care au organizat Festivalul Lizierei.

Îngerii de Oțel – Poreclă populară dată membrilor unei puternice și ample mișcări militaro-religioase care s-a dezvoltat printre soldații Imperiului Federal în timpul Războiului Dublu și care a continuat și s-a dezvoltat încă și mai mult de atunci încoace. Îngerii de Oțel sunt convinși că numai oamenii (sămânța Pământului) sunt înzestrați cu suflet, că supraviețuirea rasei este imperativul suprem, că puterea este unica virtute adevărată. În zilele noastre, din capitala lor de pe Bastion, îngerii guvernează douăsprezece planete și au colonii, misiuni și avanposturi pe alte sute de planete. Membrii acestui cult se autointitulează *Copiii lui Bakkalon*. Originile exacte ale acestei mișcări sunt controversate. De-a lungul istoriei lor, Îngerii de Oțel au avut parte de două schisme și au purtat nenumărate războaie, mai ales împotriva inteligențelor non-umane.

întunecați – locuitori ai planetei Zorii-Întunecați.

kavalar – locuitor de pe Înaltul Kavalaan.

Kenn – coaliție kavalară de caste dispărută acum.

keth, kethi – termen kavalar pentru bărbații din orice castă sau coaliție; *ad litteram*, frate, frați-de-castă.

Kimdiss – Planetă de pe Lizieră, populată de oameni, colonizată de un grup de pacifiști religioși; în prezent importantă putere comercială. Kimdissienii sunt prin tradiție non-violenți, opunându-se, prin urmare, acelui *code duello* de pe Înaltul Kavalaan.

korariel – termen kavalar; *ad litteram*, proprietate protejată. Inițial a fost folosit atât de indivizi, cât și de caste pentru a-i desemna pe acei oameni-copie sau grupuri de oameni-copie drept vânat personal; braconierii urmau a fi provocați la duel. Mai târziu termenul a fost folosit de castele progresiste pentru a-i proteja pe primitivi împotriva exterminării la care se dedau vânătorii kavalari conservatori. În sens strict, termenul nu poate fi aplicat unui om, ci doar unui om-copie sau unui animal.

Kryne Lamiya – Oraș al Festivalului, construit pe Worlorn de locuitorii planetei Zorii-Întunecați. Adesea numit și Oraș Sirenă, Kryne Lamiya a fost în așa fel proiectat încât turnurile lui să transforme în muzică vânturile, cântând, astfel, iar și iar, simfonia celei mai importante compozitoare de pe Zorii-Întunecați, Lamiya-Bailis.

Larteyn – Oraș al Festivalului, construit în zidul muntos al planetei Worlorn de către locuitorii planetei Înaltul Kavalaan. Textual, Larteyn înseamnă *legat de cer*, sau *teyn al cerului*. La construcția lui s-au folosit mai ales pietre-incandescente, căpătându-și, astfel, și numele Fortul-de-Foc.

Lumea lui Jamison – Planetă din Talmeș-balmeș, populată de oameni, colonizat în mod deosebit de nativii de pe Bătrânul Poseidon. Jamisonii locuiesc pe insulele și arhipelagurile cu vegetație luxuriantă; unicul continent nu a fost încă explorat în amănunt. Lumea lui Jamison este un centru regional de industrie și comerț și este rival comercial al planetei Avalon.

Lumea Oceanului de Vin Negru – Planetă locuită de oameni. Este situată pe Lizieră și a fost colonizată de Bătrânul Poseidon în anul ai-137.

lumi din Exterior – termen colectiv pentru toate planetele de pe Lizieră; și anume, cele paisprezece colonii de oameni dintre Vălul Diavolului și Imensa Mare Neagră. Locuitorii acestor planete sunt, în mod obișnuit, numiți *exteriori* de către cei aflați în interiorul Vălului.

Muntele Pietrei-incandescente – Una dintre cele mai mari coaliții de caste din istoria kavalară, înfrântă și distrusă de dușmanii ei, în prezent abandonată.

Muscheta-de-pe-mare – Oraș al Festivalului , după modelul celor de pe tărâmul lui Lethe, ridicat pe Worlorn de o coaliție de străini, deoarece planeta de origine nu dispunea de tehnologia necesară pentru o lucrare atât de rapidă. Muscheta este un port degradat de vreme, construit din lemn și cărămizi multicolore și a fost una dintre principalele atracții ale Festivalului.

neoameni – ființe omenești care au evoluat atât de mult, sau au suferit mutații atât de mari, încât nu se mai pot împerechea cu restul speciei.

Newholme – Prima colonie interstelară a omenirii; o planetă urbanizată, suprapopulată, extrem de dezvoltată din punct de vedere tehnologic, aflată la doar 4,3 ani-lumină depărtare de Bătrânul Pământ. De la interimat și izolarea

Bătrânului Pământ, Newholme este îndeobște considerată cea mai dezvoltată planetă populată de oameni, centru al traficului comercial interstelar. Este, totodată, și capitala oficială a așa-numitei Uniuni a Umanității, unitate politică ce pretinde jurisdicție asupra oamenilor de pretutindeni. Doar trei alte planete, în afară de Newholme, recunosc această autoritate, astfel încât Uniunea a rămas la stadiul de proiect.

Oameni Modificați – oameni modificați genetic de pe planeta Prometeu. Medicii prometeeni experimentează în mod permanent; prin urmare, există multe feluri de Oameni Modificați. În vorbirea obișnuită acest termen este adesea folosit pentru a-i desemna pe toți prometeenii.

Ochiul Iadului – vezi Satan cel Gras.

Orașul din Iazul fără Stele – Oraș al Festivalului construit pe Worlorn, în adâncul unui lac artificial, de către locuitorii planetei Lumea Oceanului de Vin Negru.

Orașul lui Haapala – Oraș al Festivalului ridicat de locuitorii planetei Wolfheim, numit după Ingo Haapala, astronom wolfmanian, cel care a descoperit primul că planeta Worlorn va trece prin Roata de Foc.

piatră-incandescentă – piatră originară de pe Înaltul Kavalaan, în stare să acumuleze lumina și să o retransmită în întuneric. Pietrele-incandescente sunt folosite atât în construcții, cât și la fabricarea bijuteriilor și reprezintă o marfă importantă pentru exportul kavalar.

Prometeu – Planetă din Talmeș-balmeș, locuită de oameni, colonizată de o ramură a armatei Imperiului Federal, numită Armata Ecologică, în timpul Războiului Dublu. Situată în zona de conflict și în sfera de influență hranganiană, planeta Prometeu a fost cartierul general al navelor înarmate cu arme biologice, care răspândeau printre hranganieni boli, insecte, paraziți ai plantelor și animalelor. După Colaps, Prometeu și-a revenit, fiind unul dintre secretele cele mai bine păzite ale Imperiului federal. Una dintre cele mai puternice planete populate de oameni din Talmeș-balmeș, Prometeu este conducător de facto al planetelor învecinate, Rhiannon și Thisrock, și exercită o influență deosebit de mare asupra altor planete. Vezi și Oameni Modificați.

Provocare – Oraș al Festivalului construit pe Worlorn de către locuitorii de pe ai-Emerel. Provocare este un oraș-turn, construit după principiile arcologiei, automat, autonom, acționat prin computer.

Războiul Dublu – Conflict lung de secole între Imperiul Federal și două rase de extratereștri, fyndii și hranganieni. Cunoscut și sub denumirile de *Războiul cel Mare, Războiul fyndiian, Conflictul hranganian, Războiul de o Mie de Ani* sau, mai simplu, *Războiul*. În multe privințe, Războiul Dublu a fost format, de fapt, din două conflicte; inamicii oamenilor nu au fost niciodată în contact și nu au fost absolut deloc aliați, cu toate că ambele rase erau implicate în război împotriva omenirii. Imperiul Federal ocupa spațiul dintre cei doi inamici, fiind, astfel, obligat să lupte pe două fronturi în același timp; hoardele fyndiiane

se aflau în mijloc, spre Nucleu, în vreme ce așa-zisul Imperiu Hranganian se întindea spre extremitatea galaxiei. Primul a izbucnit războiul cu fyndii, conflict mai scurt și mai curat, încheiat prin negocieri și intervenția unei a treia rase de extratereștri, damooshii. Hranganienii s-au dovedit însă mult mai puțin înțelegători și mult mai ostili față de oameni. În realitate, nu au încetat niciodată în mod oficial ostilitățile dintre Hranga și Pământ; iar ambele civilizații s-au prăbușit. Umanitatea a trecut prin interimat și și-a revenit, deși nu a mai fost niciodată o unică unitate politică. Hranganienii au căzut victime genocidului comis de propriile lor rase de sclavi și de coloniștii umani.

Redsteel – Una dintre cele patru coaliții de caste de pe Înaltul Kavalaan. Este considerată a fi una dintre cele două coaliții progresiste. Redsteel se referă și la orice membru al acestei caste.

Rhiannon – Planetă din Talmeș-balmeș locuită de oameni, colonizată de Deirdre la jumătatea Imperiului Federal. Lume pastorală, bogată, Rhiannon este astăzi guvernată de Prometeu în toate privințele, mai puțin cu numele, și nu are nave interstelare proprii.

Roata de Foc – Nume colectiv dat sistemului din șapte sori situat în Lizieră, în spatele Vălului Diavolului. Roata este considerată de unii a fi un monument artificial dedicat unei rase dispărute de super-creaturi. Vezi și Satan cel Gras, Coroana Iadului.

Rogue's Hope – Planetă locuită de oameni, situată în constelația Celian, capitală de sector pe vremuri.

Rommel – Planetă rece, cu valoare mare a forței gravitaționale, colonizată în mod direct de Pământ, la începuturile perioadei federale. Rommel și Wellington, planeta ei soră din același sistem, au fost la începuturile lor pușcării pentru infractorii de pe Pământ, însă, în timpul Războiului Dublu, cele două au devenit așa-zisele *Lumi Războinice*, de unde își alcătuiau Imperialii Pământului detașamentele de atac. Războinicii, cum li se spunea generic soldaților de pe Rommel și Wellington, își duceau întreaga viață într-un climat de disciplină extrem de rigidă, li se dădeau droguri și erau pregătiți pentru a avea anumite reacții tocmai pentru a le spori curajul și îndemânarea în luptă. În ultimă instanță, modificările genetice au transformat locuitorii Lumilor Războinice în *neoameni*, incapabili să se împerecheze și să se reproducă cu alți oameni. Rommel și-a pierdut flota interstelară în timpul Colapsului și nu și-a mai recăpătat-o niciodată. Negustorii evită să călătorească pe această planetă; rommelienii sunt considerați inumani și periculoși.

Sălașele de Cărbune din Adâncuri – Legendară coaliție de caste de pe Înaltul Kavalaan, despre care se spune că ar fi existat în vremurile străvechi. Cei din Sălașele de Cărbune din Adâncuri erau canibali care vânau membrii celorlalte caste până când au fost distruși în război. Se presupune că erau pe jumătate oameni și pe jumătate demoni.

Satan cel Gras – Astru roșu, gigantic, situat dincolo de Vălul Diavolului, remarcat în mod special pentru cei șase sori galbeni care îl înconjoară, într-o relație de tip troian; întregul sistem se numește Roata de Foc. Există supoziții conform cărora Roata a fost creată de o rasă dispărută de supraființe, capabile să mute sorii din loc. Satan cel Gras mai este cunoscut și sub denumirile *Ochiul Iadului* și *Axul*.

Shanagate Holding – Una dintre cele patru coaliții de caste moderne de pe Înaltul Kavalaan.

sorbitori de suflete – vezi githyanki.

Sorii Troieni – vezi Coroana Iadului.

spiriduș-de-copac – rozător mic, prădător, originar de pe Kimdiss, numit astfel deoarece năpârlesc de câteva ori până la maturitate, lăsând coaja transparentă în apropierea cuibului pentru a goni dușmanii.

standard – unitate monetară folosită pe scară largă în comerțul interstelar și pe aproape toate planetele importante locuite de oameni. Standard se poate referi și la limbajul acestui comerț, precum și al călătorilor interstelari. Se mai poate numi și limbaj *Terran, Terran Standard, pământean, comun.* Ca adjectiv, „standard" se mai referă și la unități de timp corespondente ale celor de pe Bătrânul Pământ. Astfel, avem: oră standard, zi standard, an standard etc.

Stormjones – Planetă primitivă din constelația Celian, numită după liderul religios Erika Stormjones. Vezi și Erikan.

sugrumători – specie comună de copac toberian.

Taal – Coaliție de caste de pe Înaltul Kavalaan dispărută în prezent.

Talmeș-balmeș – termen din argoul wolfmanian, intrat în limbajul obișnuit, care desemnează spațiul dintre Lizieră și planetele cu civilizații dezvoltate din jurul Bătrânului Pământ. Imperiul Hranganian a ocupat o mare porțiune din ceea ce astăzi poartă numele de „Talmeș-balmeș", unde au avut loc și cele mai atroce confruntări din Războiul Dublu, distrugând multe planete și aruncând multe civilizații în confuzie, în „talmeș-balmeș", de unde și termenul. Cele mai importante planete populate de oameni din Talmeș-balmeș sunt: Avalon, Bastion, Prometeu și Lumea lui Jamison.

Tara – Planetă populată de oameni din apropiere de Vălul Diavolului, pe extremitatea Talmeș-balmeșului. Tara a fost colonizată de cel puțin cinci ori prin migrațiuni din lumi destul de incompatibile și a suferit repetate atacuri în timpul Războiului Dublu, astfel încât astăzi adăpostește doar fragmente de culturi diferite și stranii. Totuși, influențele dominante sunt cele ale primei colonizări: Biserica Catolică Reformată Romano-Irlandeză și conducătorul războinic numit Cuchulainn.

Tărâmul lui Lethe – Nume comun dat unei colonii primitive de oameni de pe Lizieră, cunoscută și sub denumirea *Colonia Uitată* sau *Colonia Pierdută*. Toate aceste nume au origine extraterestră; *pierduții* înșiși își numesc planeta Pământ. Iărâmul lui Lethe este cea mai veche planetă locuită de oameni dincolo de Vălul Diavolului, atât de veche, încât s-au pierdut toate informațiile referitoare la colonizarea ei, rămânând doar presupuneri și ipoteze. Locuitorii ei sunt pescari și nu se arată deloc interesați de alt mod de viață.

teyn – termen kavalar pentru un bărbat unit printr-un legământ de un alt bărbat, de obicei pe viață, într-o relație de coegalitate; cea mai puternică legătură existentă între kavalari; *ad litteram*, cea mai puternică legătură.

Thisrock – Lume artificială situată între Prometeu și Rhiannon, creată de Imperiul Federal pentru a fi folosită ca bază de operațiuni navale în timpul Războiului Dublu. Este amplasată în profunzime, nu orbitează nicio stea și este destul de mică, semănând mai mult cu o navă staționară mai mare decât cu o planetă. Astăzi este dominată de Prometeu.

Tober-din-Văl – Planetă populată de oameni pe extremitatea Vălului Diavolului, în general considerată a face parte din Lizieră. Tober a fost descoperită și colonizată în timpul Colapsului de către a 17-a Flotă Umană cu baza pe Avalon, cu ocazia revoltei împotriva Imperiului Federal. Toberienii au cea mai avansată tehnologie dintre toate civilizațiile din Exterior și au pus la punct și metode de

ecranare a energiei și a pseudomateriei mult peste nivelurile federale. Tober are o armată puternică și exercită influență asupra câtorva dintre planetele mai primitive de pe Lizieră.

Vălul Diavolului – Nor de praf și gaz interstelar aproape de vârful lentilelor galactice, care ascunde vederii Roata de Foc și celelalte planete din Exterior. Reprezintă hotarul dintre Lizieră și Talmeș-balmeș.

vinari – Locuitori ai planetei Lumea Oceanului de Vin Negru.

Wellington – Planetă caldă, cu valoare mare a forței gravitaționale, colonizată direct de Pământ la începutul perioadei federale, cu scopul de a o transforma în lagăr de deținuți. Wellington și planeta soră, Rommel, au format mai târziu *Lumile Războinice*, furnizând batalioane de atac Imperiului Federal. Vezi și Rommel. În timpul Războiului Dublu viața de pe Wellington a fost distrusă în întregime când a 13-a Flotă Umană, sub comanda lui Stephen Cobalt Northstar, s-a răsculat împotriva Imperiului Federal. Acest eveniment este adesea considerat începutul Colapsului.

Wolfheim – Planetă de pe Lizieră, colonizată în timpul Colapsului de către refugiații de pe Fenris. Cultura wolf-maniană este considerată a fi dinamică și volatilă; planeta este principalul rival economic al planetei Kimdiss și este a doua după Tober din punct de vedere militar.

wolfmanian – locuitor al planetei Wolfheim.

Worlorn – Planetă solitară descoperită de Celia Marcyan; loc de desfășurare a Festivalului Lizierei, din ai-589 până în ai-599, pe toată perioada de trecere prin apropiere de Roata de Foc.

Zorii-Întunecați – Planetă de pe Lizieră, populată de oameni, aflată aproape de extremitatea spațiului intergalactic. Dincolo de Zorii-Întunecați nu mai există nimic; cerurile iernii sunt pustii, cu excepția luminii de la galaxiile îndepărtate. Planeta aceasta este slab populată, izolată, oferind adăpost câtorva secte religioase mai bizare. Mecanismele de control al vremii au fost perfecționate până la nivelul de artă, dar, în rest, tehnologia nu este deloc prețuită.